Šejhul-islam Ibn Tejmijje

POSLANIČKA METODOLOGIJA

u pobijanju govora šija rafidija

KNJIGA 2.

Es-Sunne

Šejhul-islam Ibn Tejmijje

POSLANIČKA METODOLOGIJA

u pobijanju govora šija rafidija

KNJIGA 2.

Es Sunne

Sažetak

POSLANIČKA METODOLOGIJA

u pobijanju govora šija rafidija

knjiga 2

Šejhul-islam Ebul-Abbas Ahmed b. Tejmijje

Sažeo:

Šejh Abdullah el-Gunejman

Bismillahirrahmanirrahim

„Allah mi je svjedok i On najbolje zna da - i pored mog velikog istraživanja i proučavanja mišljenja i mezheba uleme - nisam upoznao čovjeka kojeg ummet poznaje po iskrenosti a da ga je neko optužio za pripadnost mezhebu (šija) imamija; a kamoli da za takvog kažu kako je u tako nešto ubjeđen svojom nutrinom."

Ibn Tejmijje

Poglavlje RAFIDIJSKI NAPAD NA OSMANA I ODGOVOR

Rafidija kaže: „Što se tiče Osmana on je povjeravao funkcije muslimana onima koji nisu bili podesni za to. Tako da su čak neki od njih činili velike grijehe, a neki su ga i varali. Po pokrajinam je kao namjesnike postavi svoje rođake. Zbog toga je više puta kritikovan ali nije odustajao. Tako je Velida Ukbeta postavio kao namj esnika, da bi se' ispostavilo da je on pio vino i ljudima klanjao pijan. Seida ibni Asa je postav io kao namjesnika nad Kufom a on je radio takve' stvari da su ga Kufljani morali protjerati. Abdullaha ibni Sada ibni Ebi Serha je postavio kao namjesnika u Egiptu a on je činio nasilje medu stanovnicima Egipta. On mu je tajno pisao da i dalje ostane kao namjesnik dok mu je javno pisao suprotno tome. Naredio je da se ubije Muhammed ibni Ebi Bekr. Muavijuju je postavio kao

namjesnika u Šamu pa je prouzrokovao od smutnji ono što je prouzrokovao. Abdullaha ibni Amira je postavio kao namjesnika u Basri pa je učinio ono što je počinio od loših djela. Mervanu je povjerio stvar vlasti i predao pečat što je prouzrokovalo Osmanovu smrt i smutnje koje će se poslije desiti u ummetu. Iz bejtul-mal a je svojoj porodici davao ogroman imetak, tako je četvorici Kurejšija koje je oženio svojim kćerima dao četiri stotine hiljada dinara a Mervanu je dao hiljadu hiljada dinara. Ibn Mes'ud ga je napadao i tekfirio. Naredio je da se udara do smrti. Takoder je udarao Amara tako da su mu popucala crijeva. A za njega je Poslanik rekao: „Amar je koža između mojih očiju, ubit će ga buntovnička skupina. Allah im neće omogućiti moj šefat na Sudnjem dajiu." Amar ga je također napadao. Poslanik, je protjerao Hakema ibni Ebi Asa, Osmanovog amidžu, iz Medine a sa njime i njegova sina Mervana. On i njegov sin su ostali protjerani i za vladavine Ebu Bekra i Omera. Kada je Osman preuzeo hilafet on mu je pružio utočište i vratio ga u Medinu. A Mervana je učinio svojim pisarom i savjetnikom i ako Allah kaže: "Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprostavjjaju, makar im oni bili očevi njihovi." (El-Mudžadele, 22)

Protjerao je Ebu Zerra u Rebize, kojeg je snažnim udarcem udario a Poslanik , je za njega rekao: ,,Po Zemlji nije hodio niti je nebo Imkrivalo čovjeka koji više težio istini od Ebu Zera." I rekao je: „Allah mi je objavio da voli četvericu od mojih ashaba i naredio mi je da ih volim." Bi rečeno: „Ko su oni Allahov Poslaniče?" „Prvak od njih je Alija a zatim Selman, Mikdad i Ebu Zerr', reče Poslanik.

Nije izvršavao šerijatske kazne. Tako nije ubio Ubejdullah ibni Omera zbog ubistva Hurmuzana, štićenika vladara pravovjernih, poslije njegova prihvatanja islama. Vladar pravovjernih je potraživao Ubejdullaha kako bi nad njim izvršio odmazdu pa je on pobjegao Muaviji. Takoder je htio obustaviti kaznu za pijenje alkohola nad Velidom ibni Ukbetom, tako da je kaznu izvršio vladar pravovjernih.

On tom prilikom reče: „Dok sam ja prisutan ne može se poništiti izvršenje Allahova hadda(propisane kazne)." Zatim je dodao drugi

ezan petkom pred džumu. To je novotarija a praktikuje se kao sunnet sve do danas. Svi muslimani su mu se suprostavljali tako da je na kraju ubijen. Nalazili su mahane njegovim poslovima. Tako mu između ostalog rekoše: „Ti si izostao sa Bedra, a na dan Uhuda si pobjegao i nisi prisustvovao prisegi zadovoljstva pod drvetom.” Predaje o tome su mnogobrojne, skoro da se ne mogu ni pobrojati.

Odgovor: Može se reći da su Alijini namjesnici više varali Aliju i bili mu više nepokorni nego što su Osmanovi varali njega i bili mu nepokorni. Neki ljudi su napisali čak knjige o Alijinim namjesnicima, njihovim prevarama i bespravnom uzimanju imetaka, te o onima koji su ga napustili i pripojili se Muaviji. Tako je Alija za namjesnika postavio Zijada ibni Ebi Sufjana, Ebu Ubejdullaha ibni Zijada, Husejnovog ubicu. Zatim je kao namjesnika postavio Eštera Nehaija. Zatim Muhammeda ibni Ebu Bekra i njima slične. Niku pametan ne sumnja da je Muavija ibni Ebi Sufjan bio bolji od svih pomenutih. Zaista je čudno kako šije Osmanu zamjeraju neke stvari a te iste stvari je Alija više činio od njega. Tako npr. kažu da je Osman kao namjesnike postavljao svoje rodake iz Benu Umeje. A poznato je da je Alija nakon što je preuzeo vlast isto taku postavljao rodake za namjesnike sa očeve i majčine strane, kao što su Abdullah i Ubejdullah ibni Abbas. Ubejdullaha ibn Abbasa je postavio kao namjesnika u Jemenu, nad Mekkom i Taifom je postavio Kasema ibn Abbasa. Sto se tiče Medine spominje se da je u njoj za namjesnika postavio Sehla ibn Hunejfa, a spominje se da je to bio Sumame ibn Abbas. Nad Basrom je kao namjesnika postavio Abdullaha ibn Abbas. Nad Egiptom je postavio svog pastorka Muhammeda ibn Ebu Bekra, koji je kao pastorak odrastao u njegovoj kući.

Zatim, šije imamije tvrde da je Alija ostavio (nas) ili oporuku da hilafet ostaje njegovoj djeci ili njegovom djetetu, a njegovo dijete svom djetetu i tako dalje. Na osnovu toga možemo reći sljedeće: ,,Ako se davanje funkcija rođacima smatra grijehom i mahanom, onda treba znati da je davanje najveće funkcije u državi, tj. hilafeta, svojim rođacima veći grijeh od namjesništva nad drugim poslovima unutar države. Zato bi se davanje funkcije djeci, po tom osnovu, moglo smatrati većom greškom od davanja funkcija amidžićima.

Zbog toga dio uleme kaže opunomoćenik ili velij ako nešto ne bi kupio sebi ne treba da kupuje ni sinu. Zatim, po jednom mišljenju uleme, kažu ako bi neko čovjeku dao neki novac da ga podjeli kome hoće ne može ga uzeti sebi niti ga može dati svom djetetu.

Ulema se, također, razilazi u pogledu hilafeta, da li je halifi dozvoljeno oporučiti hilafet djetetu? Oko toga postoje dva mišljenja. Zatim, većina uleme također odbija svjedočanstvo u korist djeteta a ne odbija se svjedočanstvo u korist amidžića. I drugi propisi koji se mogu navesti u ovom kontekstu. A Poslanik kaže: „Ti i tvoj imetak ste za tvog (u vlasništvu) oca.I rekao je: "Darovaoc se ne treba vraćati po svoj poklon, osim otac u onome što pokloni svom djetetu.”

Ako bi rekli: „Alija je to uradio shodno nassu (šerijatskom tekstu):”

Kažemo: „Prvo mi vjeruj emo da je Alija jedan od hulefai rašidina, tj. da je pravedni halifa. Isto to vjerujemo za Osmana. Međutim, prije nego razmotrimo dokaze' i objašnjenja djela svakog od njih, nema sumnje da bi shodno slobodnom mišljenju Aliju prije osumnjičiti za njegova djela nego što bi Osmana osumnjičiti za njegova. Ako bi rekao: „Alija ima dokaz za ono što je uradio.”

Kažemo: „Osman ima v eće dokaze za ono što je uradio. Ako bi oni Aliji pripisali bezgrješnost, kako bi time sprječili napade na njega, onda je ono što se pripisuje Osmanu od idžtihada preče sa stanovišta zdrave pameti i predaja da sprječi napade na njega.” Međutim rafidijska metodologija se ogleda u sljedećem: Za neku osobu o čijoj biografiji svjedoči zdrav razum i vjerodostojne predaje da je vrijednija od biografije drugih, oni tog počnu kuditi i pripisivati mu mahane i tvrditi kako zaslužuje napade i kritike, a onog slabijeg proglase bezgrješnim i da zaslužuje pohvale. Isto tako postupaju kršćani. Oni komentarišu o poslanicima, a poznato je da je Allah neke od njih odlikovao nad drugima, pa one koji su na nižem stepenu proglase božanstvom a onima koji su bolji pripišu mahane, ako se izuzmu havarijini koji su bili Isaovi prijatelji i učenici. Tako izvrću činjenice' i realnost. Još je' čnije kako havarijine, koji nisu poslanici, smatraju bezgrješnim a napadaju neke od poslanika kao što je Sulejman i drugi. Poznato je da su Muhammed i Ibrahim bolji

od Mesiha i na to upućuju mnogi dokaz, neka je na sve njih Allahov mir i spas. Musa također. Kako onda mogu smatrati one koji su bili uz Isaa boljim od Muahmeda i Ibrahima?

Ovo je džehl i zastranjivanje koje im je Allah zabranio. U tom kontekstu On kaže:

"O sljedbenici Knjige, ne zastranjujte u svome vjerovanju i o Allahu govorite samo istinu! Mesih, Isa, sin Merjemin, samo je Allahov poslanik, i Riječ Njegova kojuje Merjemi dostavio, i Duh od Njega." (En-Nisa, 171)

Isto tako, učenjaci ummeta rafidije opisuju kao fanatike i one koji zastranjuju. Među njima ima onih koji Aliji pripisuju ilahijet-božanstvenost. Oni su gori od kršćana. Neki mu pripisuju poslanstvo. Onaj ko nekome pripiše poslanstvo nakon Muhammeda, on se može uporediti sa sljedbenicima Musejleme Kezaba i njima sličnim koji sebi pripisuju poslanstvo. S tim da treba reći da je Alija čist i nevin od ovakvih tvrdnji. Za razliku od onih koji sebi pripisuju poslanstvo, kao što je Musejlema i njemu slični.

Ove imamije tvrde da Alijin imamet potvrđuje nass (šerijatski tekst) i da su on i većina njegova potomstva bezgrješni, te da su mu ljudi nanijeli nepravdu i silom preoteli pravo na hilafet.

Tvrdnja o nečijoj bezgrješnosti znači isto što i učešće u poslanstvu. Bezgrješnog je obaveza slijediti u svemu što kaže i nije mu se dozvoljeno ni učemu suprostaviti. To je posebnost koju posjeduju samo poslanici. Otuda nam Allah naređuje da vjerujemo u ono što im je objavljeno pa kaže:

„Recite: 'Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau, i u ono što je dato vjerovjesnicima od Gospodara njihova; mi ne pravimo nikakve razlike među njima, i mi se samo Njemu pokoravamo.”' (El- Bekara, 136)

Naređeno nam je da kažemo: "Vjerujemo u sve ono što je dato poslani-ci ma."

Naređeno nam je da vjerujemo i govorimo ono s čime su došli poslanici. Muslimani se slažu da je obaveza vjerovati u svakog poslanika. Ko ne vjeruje u jednog poslanika postaje nevjernik. Ko opsuje nekog poslanika postaje obaveza da se ubije po slaganju učenjaka. Taj propis se ne odnosi ni nakog mimo poslanika, bez obzira da li ga nazivali evlijom, imamom, mudracom, alimom i slično. Onaj koga ljudi smatraju bezgrješnim, nakon Poslanika, znači da je obaveza vjerovati u sve što kaže - a to znači da mu pripisuje značenje poslanstva, pa makar ga terminološki tako ne oslovljavao. Takvom možemo reći: „Kakva je razlika između ovog i poslanika Beni Israila kojima je bilo naređeno da slijede zakon Tevrata?" Poznato je da su sva ova mišljenja suprotna vjeri islamu, Kitabu, sunnetu i idžma'u selefa ummeta i njegovih imama. Uzvišeni Allah kaže:

"O vjernici, pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku i predstavnicima vašim. A ako se u nečemu ne slažete, obratite se Allahu i Poslaniku ..." (En- Nisa, 59)

Kod razilaženja nam je naređeno da se vratimo Allahu i Poslaniku. Onaj ko tvrdi da postoji bezgrješna osoba mimo Poslanika to bi značilo da je obaveza njemu se vratiti da ljudima presudi u situaciji kada se raziđu, jer on govori samo istinu, kao i Poslanik, a to je suprotno ovom kur'anskom ajetu.

Zatim, obaveza je bezgrješnom se u potpunosti pokoravati, bez izuzetaka, a onaj ko bi mu sc suprostavio zaslužuje prijetnju. Međutim, Kur'an tako nešto potvrđuje samo Poslaniku :1. U tom kontekstu Uzvišeni kaže:

„Oni koji su poslušni Allahu i Poslaniku biće u društvu vjerovjesnika, i pravednika, i šehida, i dobrih ljudi, kojima je Allah milost Svoju darovao. A kako će oni divni drugovi biti!" (En-Nisa, 69)

I kaže: „A onoga koji Allahu i Poslaniku Njegovu ne bude poslušan sigurno čeka vatra džehennemska; u njoj će vječno i zauvijek ostati." (El-Džinn, 23)

Kur'an na mnogim mjestima ukazuje da će biti sretni oni koji se pokoravaju Poslaniku a nigdje nije uslovio pokornost nekome drugom ko je bezgrješan.

Onaj ko je nepokoran Poslaniku zaslužuje prijetnju makar bio pokoran nekome koga smatra bezgrješnim. Jer, Poslanik je taj preko kojeg je Allah napravio razliku između stanovnika Dženneta i stanovnika Vatre, između dobročinitelja i razvratnika, između istine i neistine, upute i zablude. On je taj koji je ljude podjelio na sretne i nesretne. Onaj ko ga bude slijedio biće sretan a ko mu se suprostavi biće nesretan. Ovaj stepen ne posjeduje niko drugi.

Otuda se učenjaci slažu, oni koji slijede Kitab i sunnet, da se* od svačijeg govora uzima i ostavlja ako sc izuzme Poslanik. Što se tiče Poslanika obaveza je vjerovati u sve što je obavjestio i izvršavati sve što je naredio. On je jedino bezgrješan i ne govori po hiru svom, to je objava koja mu sc objavljuje. Na Sudnjem danu ljudi će biti pitani o njemu kao što Uzvišeni kaže:

„i sigurno ćemo pitati one kojima smo poslanike slali, a pitaćemo, doista, i poslanike." (El-E’araf, 6)

Ljudi će o njemu biti pitani u svojim kaburovima. Tako će se čovjeku reći: „Ku je tvoj Gospodar? Koja je tvoja vjera? I ko ti je poslanik?" Bit će rečeno: „Sta kažeš u ovom čovjeku kuji vam je poslan?" Pa će Allah vjernike postojanom riječi učvrstiti te će odgovoriti: „On je Allahov rob i poslanik, došao nam je sa jasnim dokazima i uputom pa smo vjerovali u njega i slijedili ga." Kada bi tada spomenuo nekog drugog od ashaba, tabi’ina, uleme to mu ne bi koristilo. U kaburu neće biti pitani o drugom čovjeku osim o Poslaniku.

Ovde želimo reći da opravdanja koja navode radi Alijinih zamjerki ta opravdanja su još jača u pogledu Osmana. Alija sc borio radi vlasti

i zbog toga je poginuo veliki broj muslimana. Za njegove vladavine nije bilo rata protiv nevjernika niti su osvojena nova područja niti su muslimani bili u dodatnom dobru. Zatim, i on je za namjesnike i pomagače postavljao rođake kao što je i Osman. Osimmovi zamjenici su bili pokorniji od Alijinih zamjenika i dalje od zla. Što se tiče novca koji je djelio Osman, on je za to imao neko tumačenje i objašnjenje kao što je Alija imao objašnjenje za prolivenu krv, a pitanje prolivene krvi je veće i opasnije.

Drugo. Zatim, ovaj nass (šerijatski- tekst), za koji tvrdite da postoji, vi se toliko oko njega razilazite što nužno ukazuje da to nije nas na koji se vi oslanjate već svaka grupacija od vas izmišlja ono što hoće.

Zatim, velika većina muslimana kaže: „Mi sigurno znamo i ubjeđeni smo da je ovaj nas laž i to sa više aspekata, i to je objašnjenjo na drugim mjestima.

Treće. Zatim, ovde do izražaja dolazi dokaz Osmana jer Osman može reći: „Poslanik je Umejeviće postavljao na različite poslove i funkcije za svoga života. Zatim su ih na funkcije postavljali oni poslije njega, oni koji se ne mogu optužiti za rodbinsku pristrasnost, tj. Ebu Bekr i Omer. Ne poznajemo ni jedno pleme iz kojeg je bilo više Poslanikovih službenika od Abdušemsa, jer su bili mnogobrojni. Bili su nosioci počasti i gospodstva. Tako je u najboljoj zemlji- Mekki za interese islama postavio kao namjesnika Ataba ibni Usejda ibni Ebi Ajsa ibni Umeje. Nad Nedžranom je kao namjesnika postavio Ebu Sufjana ibni Harba ibni Umeje. Halida ibni Seida ibni Asa je postavio kao službenika nad zekatom Beni Mezhedža i nad San’om u Jemenu. Na tom položaju je ostao sve do Poslanikove smrti. Osmana ibni Seida ibni Asa je zadužio za neke poslove oko Hajbera i sela Urejne. Ebana ibni Seida ibni Asa je postavio kao emira u nekim izvidnicama a zatim ga je postavio kao namjesnika nad Bahrejnom, poslije je na taj položaj došao Ala’ bin Hadrami i na toj funkciji je ostao sve dok Poslanik nije umro. Velida ibni Ukbeta ibni Ebi Muita je koristio za neke poslove dok Allah nije objavio:

„O vjernici, ako vam nekakav nepošten čovjek donese kakvu vijest, dobro je provjerite, da u nezananju nekome zlo ne učinite." (El-Hudžurat, 6)

Tako da Osman može reći: ,,Ja nisam postavljao na položaje osim one koje je postavljao Poslanik, iste ljude i iz istih pleme'na. Isto tako su prije njega postupili Ebu Bekr i Omer. Ebu Bekr je zadužio Jezida ibni Ebi Sufjana za oslobađanje Sama. Tu mu je funkciju potvrdio Omer da bi poslije nje'ga na taj položaj postavio njegovog brata Muaviju. Pre'daje' od Poslanika o postavljanju ovih ljudi na pomenute položaje su vjerodostojne i poznate. Čak šta više', dostižu stepen mute'vatira kod učenjaka. Ne'ke od tih stvari su mutevatir kod hadiskih učenj aka, a neke stvari poznaju ostali učenjaci i to im niko ne negira jer je opšte poznato.

Poglavlje

DODATNI ODGOVOR RAFIDIJAMA ZBOG NAPADA NA OSMANA

Ovde možemo spomenuti jedno opšte pravilo, a to je da mi ne vjerujemo da je iko bezgrješan osim Poslanika čak halife i drugi mimo njih mogu pogriješiti. Tako ako su počinili neki grijeh postoji mogućnost da su se pokajali za njega. Zatim, moguće je da im ti grijesu budu oprošteni zbog njihovih mnogobrojnih dobrih djela. Zatim, postoji mogućnost da im grijesi budu oprošteni zbog nedaća s kojima ih je Allah, iskušao ili im je možda oprostio zbog nekog drugog razloga. Sve što se pripisuje Osmanu najviše što bi se za to moglo reći jeste da je to grijeh ili pogreška. Osman podliježe mnogim uzrocima koji vode ka oprostu grijeha, neki od njih su: Njegov iman, primanje islama među prvima, džihad na Allahovom putu i druge stvari od pokornosti. Prenosi se da mu je Poslanik posvjedočio i obradovao ga Džennetom uz iskušenje koje će ga zadesiti. Zatim, postoji mogućnost da se pokajao od većine stvari zbog kojih ga kritikuju. Zatim, iskušan je velikim iskušenjem na kojem je osaburio, tako da je poginio kao mazlum i šehid. Ovo je najveća stvar zbog koj e Allah briše i prašta grijehe.

Isti je slučaj sa Alijom u pogledu onog što mu zamjeraju haridžije. Najviše što se za to muže reći jeste da je to grijeh ili pogreška. On, takoder, podliježe mnogim uzrocima koji vode ka oprostu grijeha, neki od njih su: „Njegov iman, primanje islama među prvima, džihad na Allahovom putu i druge stvari od pokornosti. Prenosi se da mu je Poslanik posvjedočio i obradovao ga Džennetom. Zatim, postoji mogućnost da se pokajao od mnogih stvari, da bi na kraju i on poginuo kao mazlum i šehid.

Ovo pravilo nam omogućuje da ne tragamo o svemu onome što su oni radili, ako nemamo potrebu za tim, bilo da se radi o vadžibu ili mustehahu. Tako riječi rafidije da je Osman bo namjesnike postavljao one koji nisu sposobni su ili netačne ili ako su tačne kažemo da je on bio mudžtehid, mislio je da su dotični sposobni ali je pogrješio i zbog toga, kao mudžtehid, ne zaslužuje ukor. Ako zamjeraju što je Velida ibni Ukbeta postavio kao namjesnika, pa poznato je iz tefsira, hadisa i sire da ga je Poslanik zadužio za sakupljanje zekata kod nekih Arapa. Kada im se približio oni mu krenuše u susret a on pomisli da ga žele napasti. On posla glasnika Poslaniku, da ga obavjesti kako ga oni žele napasti. Poslanik je namjeravao na njih poslati voj sku, a Allah tim povodom objavi: „O vjernici, ako vam nekakav nepošten čovjek donese kakvu vijest, dobro je provjerite, da u nezananju nekome zlo ne učinite." (El-Hudžurat, 6) Ako se moglo Poslaniku desiti da mu bude nepoznato njegovo

stanje, kako onda da se ne desi Osmanu? Ako bi rekao: „Osman ga je postavio na položaj poslije toga." Kažemo: „Vrata tevbe su uvijek otvorena." Tako npr. Abdullah ibn Sad ibn Ebi Serh se bio odmetnuo od islama, zatim je došao i pokajao se. Poslanik je primio njegovu tevbu i njegov islam a prije toga je bio dozvolio njegovu krv. Isto tako, Alija je spoznao određene stvari u pogledu svoji suradnika za koje prije nije znao. Tako da ovo ne može biti povod za napad na Osmana niti na nekog drugog. Najviše što bi se u tom pogledu moglo reći jeste da je Osman postavio neke namjesnike a da je bilo sposobnijih za tu funkciju - a to spada u njegov idžtihad. Ili da se kaže kako ga je ljubav prema rođacima navela da pomisli kako su

oni preči od ostalih, ili da se rekne kako je ono što je uradio grijeh - a odgovor na ovakve pretpostavke već je prethodio.

Njegove riječi: „Tako da su neki od njih počinili velike grijehe, a neki su ga varali.” Kažemo: „Ako je tako nešto neko počinio poslije namjesništva ne mora značiti da je to činio dok je bio namjesnik niti to znači da halifa o tome posjedovao znanje. Kada je do Osmana doprla vijest da je Velid konzumirao vino on ga je pozvao i nad njim izvršio kaznu. S8. položaja je skidao one za koje 'je smatrao da zaslužuju smjenu i izvršavao je kazne nad onima za koje je smatrao da zaslužuju kaznu.

Sto se tiče riječi: „Dijelio je imetak svojim rođacima.” U najgorem slučaju da je to tačno to je' grijeh zbog kojeg ne zaslužuje' kaznu na ahiretu a šta reći ako se zna da je to od stvari idžtihada ?

U globalu, može se reći da je većina halifa poslije Omera odlikovala svoje rođake', ili postavljanjem na funkcije' ili u davanju imetka. Alija je, također, mnoge' položaje povjeravao svojim rođacima.

A što se tiče riječi: „Velida ibni Ukbeta je postavio kao namjesnika a on je pio vino i ljudima klanjao pijan.„ Kažemo: „Nema sumnje da je Osman zatražio da mu dođe i da ga je bičevao u prisustvu Alije ibni Ebi Taliba. On tom prilikom reče Aliji: „Ustani i izbičuj ga.„ Alija je naredio Hasanu da ga izbičuje, a on se ustegnu od toga. Zatim naredi Abdullahu ibni Džaferu, pa ga on bičeva sa četrdeset udaraca. Alija zatim reče: „Stani, Poslanik je praktikovao četrdeset, Ebu Bekr četrdeset, Omer osamdeset udarac i sve je sunnet. Meni je draže ovako.„ Bilježi ga Muslim i drugi.[3] Ako je had-kaznu izvršio po mišljenju Alije onda je ispoštovao vadžib.

Zatim, njegove riječi: „SeiJa ibni Asa je postavio kao namjesnika nad Kufom. On je radio takve stvari da su ga Kufljani protjerali iz nje. „ To što su ga Kufljani istjerali ne prestavlja dokaz o njegovim grijesima. Oni su se često dizali

protiv svojih namjesnika. Tako su se digli protiv Sada ibni Ebi Vekkasa. a on je osvojio mnoge zemlje i pobjedio Kisrine vojske. On je jedan od članova šure. Nikada nisu imali namjesnika kao što je on. Također su se žalili na Amara ibni Jasira, Mugiru ibni Subeta i druge. Omer je dovio protiv njih: „Allahu moj oni su me obmanuli pa i ti njih obmani.„ Pa ako bi smo i pretpostavili da je počinio grijeh, to ne znači da je Osman bio zadovoljan njegovim grijehom. Alijini zamjenici su, također, počinili mnoge grijehe. Čak je više Poslanikovih zamjenika počinilo grijehe. Vladar se smatra odgovornim ako ne sprovede šerijatsku kaznu nad kim je obaveza da se sprovede, i ako ne dadne pravo kome ga je obaveza dati ili ako ne pokaže neprijateljstvo prema kome je obaveza da se ukaže. A ako bi smo pretpostavili da se radi o grijehu, već smo govorili o tome kako se grijesi tretiraju.

Njegove riječi: „Abdullaha ibn Sada ibni Ebi Serha je postavio kao namjesnika u Egiptu a on je činio nasilje među stanovnicima Egipta. On mu je tajno pisao da i dalje ostane namjesnik dok mu je javno pisao suprotno tome."

Odgovor: Ovo je laž na Osmana. Osman se zakleo da ništa od toga nije napisao, a on je iskren i bez zaklinjanja. Najviše što hi se moglo reći da je Mervan pisao bez njegova znanja, a da su oni potraživali da im isporuči Mervana kako hi ga ubili. Ako ubistvo Mervana nije bilo dozvoljeno onda je on izvršio vadžib. A ako je bilo dozvoljeno ali ne i obavezno, onda je uradio dozvoljenu stvar. Da ga je ubio zbog toga jer je to smatrao vadžibom to bi bio njegov idžtihad. Međutim, on Me'rvanu nije mogao potvrditi grijeh koji bi šerijatski obavezivao njegovo ubistvo. Samo krivotvorenje dokumenata šerijatski ne obavezuje ubistvo nekoga. A ako bi smo pretpostavili da je ostavio vadžib o tome smo već dali uopšten odgovor.

Što se tiče njegovih riječi da je naredio da se‘ ubije Muhammed ibn Ebi Bekr kažemo da je to poznata laž na Osmana. Učeni dobro poznaju Osmana i njegovu pravednost, tako da on nikada ne bi naredio njegovo ubistvo niti ubistvo njemu sličnih. Nije poznato da je

na takav naćin ikoga ubio. Muhammcd je kod njega ulazio sa onima koji su ulazili (prilikom napad na njegovu kuću) ali nikada nije naredio da ih pobiju kako bi sebe odbranio pa kako onda mogu reći da je tek tako naredio ubistvo nekoga čija je krv zaštićena?

Sve da je potvrđeno da je Osman naredio ubistvo Muhammeda ibni Ebi Bekra zbog toga se ne može kritikovati. Čak da je naredio njegovo ubistvo on je preči da mu se pokori od onih koji su tražili da se ubije Mervan, jer je Osman imam upute i pravedni halifa. On ima obavezu da predvodi ummet i da ubije onoga čije se zlo ne može spriječiti osim putem ubistva. A što se tiče onih koji su potraživali da se ubije Mervan, to su buntovnici (Havaridži) koji su se digli protiv

islamske vlasti, ljudi koji čine nered na Zemlji, oni nemaju pravo ni na čije ubistvo niti imaju pravo da izvršavaju hadove- šerijatske kazne. Najviše što bi se moglo reći je da im je u nekim stvarima učinjena nepravda, ali to im ne daje za pravo da ubiju svakog ko im je učinio zulum, niti im je dozvoljeno da oni sprovode hadove. Mervan nije preči da mu se pripiše činjenje fitne od Muhammeda ibni Ebi Bekra, niti je bio poznatiji po znanju i privrženosti vjeri od njega. Naprotiv, autori sahih zbirki od njega prenose hadise, zatim kod izdavanja fetvi drži se do njegova mišljenja a postoji razilaženje oko toga da li je ashab.

Njegove riječi: „Muaviju je postavio kao namjesnika u Samu, pa je prouzrokovao od fitni ono što je prouzrokovao." Kažemo: ,,Muaviju je kao namjesnika postavio Omer ibn Hattab. Pošto je prethodno umro njegov brat Jezid ibn Ebi Sufjan, Omer je na njegovo mjesto postavio Muaviju. Za vladavine Osmana ostao je na istom položaju još mu je Osman proširio vlast. Muavijin odnos prema podanicima je bio na viskom stepenu i svi su ga podanici voljeli.

Prenosi se u „Sahihu,, da je Poslanik rekao: „Vaši najbolji imami su oni

koje vi volіće i koji vas vole, oni koji mole zu vas i za kuje vi molite. A vaši najgori imami su oni kuje mrzite i koji vas mrze, koje proklinjete i koji vas proklinju.

Određeni događaji koji se vežu za Muaviju su se zbili poslije Osmanova ubistva. Kada je ubijen Osman smutnja je pogodila većinu svijeta. Ta smutnja nije striktno vezana za Muaviju. Naprotiv, Muavija je više od mnogih tražio mir i bio je od mnogih više udaljen od zla. Muavija je bio bolji od Eštera, Nehaija, Muhammeda ibni Ebi Bekra, Ubejdullaha ibni Omera ibni Hattaba, Ebu E'avera Silmija, Hišama ibni Hišama ibni Hašima Merkala, Ešasa ibni Kajsa Kindija, Busra ibni Erte'ta i mnogih drugih koji su bili sa njim ili sa Alijom ibn Ebi Talibom.

Njegove riječi: „Abdullaha ibni Amira je postavio kao namjesnika u Basri pa je učinio ono što je počinio od loših djela." Kažemo: „Abdullah ibn Amir ima toliko dobrih djela i toliko su ga ljudi voljeli da se to ne može zanijekati. Ako je uradio neko loše djelo to je njegov grijeh. Ko kaže da je Osman bio zadovoljan s lošim djelom koje je učinio?"

Njegove riječi: „Mervanu je povjerio stvar vlasti i predao pečat što je prouzrokovalo Osmanovu smrt i smutnje kuje će poslije zadesiti ummet."

Odgovor: Nije Mervan bio jedini uzrok Osmanove smrti i smutnje koja je nastupila. Mnogobrojni su uzroci koji su doveli do toga, a između ostalog i Mervanu se zamjeraju određene stvari. Osman, je bio ostario i oni su ponekad

radili stvari o kojima ga nisu obavještavali. On nije naredio stvari koje mu vi pripisujete i koje mu zamjerate. On je naređivao da se udalje i smjene sa položaja. Nekad bi to radio a nekada nije. Opšti odgovor na to je prethodio. Kada su smutljivci došli do Osmana s namjerom da ga ubiju i kad su mu iznijeli svoje žalbe on im je sve udovoljio i obećao da će smjeniti one koje oni žele da ih smjeni i da će ključeve od bejtul-mala dati onome s kime su oni zadovoljni i da nikome od državnog imetka neće udjeljivati dok se ne posavjetuje sa ashabima. Poslije tog nije ostao nijedan njihov zahtjev. Zbog toga je Aiša, radijellahu anha, rekla: „Iskoristili ste ga kao što sc iskoristi odjeća, a zatim ste se okrenuli ka njemu i ubili ga."

Spominje se da je neko krivotvorio pismo sa njegovim potpisom, a koje su oni presreli na putu, u kojem se naređuje da se buntovnici pobiju. Osman je to negirao, a bio je iskren. Oni su za to optužili Mervana i tražili su od njega da ga isporuči njima pa je on odbio. Ovo je pod pretpostavkom da je Mervan nevin. Ništa ne može učiniti dozvoljenim i opravdati ono što su učinili Osmanu. U najgorem slučaju, ako bi smo pretpostaviti da je Mervan zgriješio i da je namjeravao da ih ubije on ipak nije uspio u svojoj namjeri. Onaj ko namjerava ubiti čovjeka pa ne uspije u tome nije obaveza takvog pogubiti, tako da na osnovu toga nije bila obaveza da se ubije Mervan. Tačno da prema takvom treba biti oprezan i da prema njemu treba poduzeti odgojne mjere, ali što se tiče ubistva to je velika stvar.

Njegove riječi: „Iz bejtul-mala je svojoj porodici davao ogroman imetak, tako je četvorici Kurejšija koje je oženio svojim kćerima dao četiri stotine hiljada dinara, a Mervanu je dao hiljadu hiljada dinara."

Odgovor: Prvo. Gdje je zabilježena vjerodostojna predaja o tome? Tačno je da je rođacima udjelio mnogo ali je i drugima isto tako dao mnogo. Bio je dobročinitelj prema svim muslimanima, a što se tiče ove velike sume koju je spomenuo to se ne može utvrditi osim uz postojanje vjerodostojne predaje.

Drugo. Ovo je očita laž. Niti je Osman niti iko drugi od halifa nekome dao ovoliku sumu novca. Poznato je da je Muavija djelio više od Osmana onima čija je srca trebalo pridobiti. Tako se prenosi da najviše što je nekome dao bio iznos koji je dao Hasanu ibni Aliji, a to je sto hiljada dirhema ili tristo hiljada dirhema. Učenjaci spominju da nikada nikome nije dao više od tog iznosa.

Tačno je da je Osman udjeljivao nekim svojim rođacima i to mu se zamjera, objašnjenje o tom je prethodilo i opšti odgovor na to.

U globalu može se reći da svaki vladar mora imati ljude na koje se može osloniti i koji ga u slučaju potrebe mogu zaštititi od onih koji mu žele nanijeti

zlo. Ako podanici nisu odani onako kako su bili u vremenu Ebu Bekra i Omera, onda vladar ima potrebu da uloži u dio ljudi koji bi predstavljali snagu države na koje se vladar može osloniti. Ovo je jedno od tumačenja Osmanovog udjeljivanja. Drugo tumačenje je da je on bio od onih koji su sakupljali zekat, a takav shodno riječima Uzvišenog: ,, ...i onima koji ga skupljaju..." (Et-Tevba, 60) ima pravo na zekat pa makar bio i bogat i oko toga se slažu svi muslimani.

Njegove riječi: ,,Ibn Mes'ud ga je napadao i tekfirio." Kažemo: „Ovo je očita laž na Ibn Mes'uda. Učenjaci koji proučavaju predaje znaju da ga Ibn Mes'ud nije protekfirio. Naprotiv, kada je Osman preuzeo vlast Ibn Mes'ud je otišao u Kufu rekavši: „Dali smo vlast najuzvišenijem od nas i nismo zavidni." U prvim godinama Osmanove vladavine ništa nisu zamjerali Osmanu, a u posljednim godinam njegove vladavine počeli su da mu zamjeraju na nekim stvarima. Za neke su imali opravdanje, a za većinu tih stvari Osman je bio opravdan. Od tih stvari je i spor sa Ibn Mes'udom. Ibn Mes'ud je u sebi zamjerio Osmanu kada je naredio da se svi rukopisi mushafa spale a da se umnoži onaj koji je bio kod Hafse, jer je povjerio njegovo prepisivanje Zejdu mimo njega(tj. mimo Ibn Mesuda). On je naredio ashabima da operu (ili spale) svoje stare mushafe. Većina ashaba je po tom pitanju bib protiv Ibn Mes'uda a na strani Osmana. Osman je bolji od svakog ko govori i komentariše o njemu. On je bolji od Ibn Mes'uda, Amara i Ebu Zerra i od drugih i to sa više aspekata, kao što je to potvrđeno mnogobrojnim dokazima. Govor slabijeg u kojem napada boljeg od njega nije preči da se prihvati od onoga što je suprotno tome (tj. da bolji napadne slabijeg). Ako je moguće o onome što se desilo između njih treba komentarisati naučno i pravedno, u protivnom ono oko čega su se razišli treba prepustiti da Allah presudi. Zbog roga vam oporučujem da sc suzdržite od komentara u pogledu onoga što se desilo između ashaba jer mi nećemo biti pitani o tome. U tom kontekstu Omer ibn Abdulaziz kaže: „Allah je moje ruke sačuvao od tog krvoprolića i učino ih čistim, ne želim da time sad uprljam svoj jezik." A Uzvišeni u tom kontekstu kaže: „Taj narod je bio i nestao njega čeka ono što je zaslužio, i vas će čekati ono što ćete zaslužiti, i vi nećete biti pitani za ono što su oni radili." (El-Bekara, 134)

Ovo je' osnova koje sc treba pridržavati, međutim, ako se pojavi novotar koji ih nepravedno napada onda je obaveza braniti njihovu čast i pravedno i naučno spomenuti ono što će' pobiti novotarske dokaze. Isto je sa onim što navode da su Amar i Hasan za Osmana rekli: „Zaista je Osman uznevjerovao.” A da su mu to Alija i Hasan ibni Alija zamjerili rekavši: ,,0 Amare, zar niječeš Gospodara u kojeg vjeruje Osman?’’

Njegove riječi: „Pošto je presudio udario je Ibn Mes'uda tako da je umro.” Ovo je laž po slaganju učenjaka. Kada je Osman preuzeo hilafet zadržao je Ibn Mes’uda na položaju u Kufi sve dok Ibn Mes’ud nije uradio to što je uradio. Ibn Mes’ud uopšte nije umro od Osmanova udarca. U globalu, kad bi neko tvrdio da je Osman udario Ibn Mes’uda i Amara ovo ne predstavlja mahanu ni jednom od njih, jer, mi za svu trojicu svjedočimo da će u Džennet i da su velike i bogobojazne evlije. Vcć smo govorili da Allahov evlija može uraditi ono zbog čega zasluži šerijatsku kaznu, a šta reći ako zasluži kaznu putem ta'zira ?

Što se tiče njegovih riječi: „A za nje-ga je Poslanik rekao: ,,Amar je koža između mojih očiju, ubit će ga buntovnička skupina. Allah im neće omogućiti moj šefa 't na Sudnjem danu." Kažemo: U „Sahihu” se od toga prenosi: „Amara će ubiti buntovnička skupina. ”[5] Skupina učenjaka je ovaj hadis ocjenila slabim, medu njima je i Husejn Kerabisi i drugi. To se prenosi od Ahmeda takoder. A što se tiče njegovih riječi: „Allah im neće omogućiti moj šefa't na Sudnjem danu." Ovo je laž koja je dodata na hadis. Niko od učenjaka to ne prenosi nekim poznatim senedom. Takoder, dio hadisa: „Amar je koža između mojih očiju" je laž i ne postoji sened kojim je ovo preneseno. Sve da je to Poslanik i rekao pa u „Sahihu” se prenosi da je rekao: „Fatima je dio mene, mene uznemirava ono što nju uznemirava.” Dok u drugom had isu kaže: „Da Fatima, Muhammedova kćer, ukrade ja bih joj osjekao ruku. "[7]

U „Sahihu” se od njega prenosi da je volio Usamu te da je rekao: „Allahu moj ja ga volim pa ga i Ti zavoli i zavoli onog ko ga voli. ’ I pored toga kada je ubio onog čovjeka Poslanik je to žestoko negirao

rekavši: ,,’O Usama, zar si ga ubio nakon što je izgovorio la ilahe illallah?’ Pa mi je to neprestano ponavljao tako da sam poželio da sam tek tog dana prihvatio islam.”[9] Isti je slučaj sa Osmanom u pogledu onih nad kojima je izvršio had ili ta’zir kaznu. On je učeniji i pravedniji od njih. Ako je obaveza braniti Aliju u pogledu određenih postupaka njegove vladavine, onda je Osman u tom pogledu još preči da se brani.

Njegove riječi: „Poslanik je protjerao Hakema ibni Ebi Asa, Osmanovog amidžu, iz Medine a sa njime i njegova sina Mervana. On i njegov sin su ostali protjerani i za vladavine Ebu Bekra i Omera. Kada je Osman preuzeo hilafet on mu je pružio utočište i vratio ga u Medinu. A Mervana je učinio svojim pisarom i savjetnikom, iako Allah kaže:

"Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprostavljaju, makar im oni bili očevi njihovi." (El-Mudžadele, 22)

Odgovor: Hakem ibni Ebi As je bio od onih koji su prihvatili islam na dan oslobođenja Mekke. Njihov broj je bio oko dvije hiljade ljudi. Njegov sin Mervan je tada bio mali. On je vršnjak Ibn Zubejra i Misvera ibni Mahrame. U vrijeme oslobođenja Mekke on je bio dječak koji raspoznaje, imao je otprilike sedam godina, malo više ili malo manje. Tako da Mervan nije imao grijeha zbog kojeg bi bio protjeran u vremenu Poslanika. Ta skupina kojoj je oprošteno na dan oslobođenja Mekke za vrijeme Poslanikova života nisu stanovali u Medini (tako da nije mogao biti protjeran iz Medine kao što tvrdite op. p.). Ako ga je Poslanik protjerao onda ga je protjerao iz Mekke a ne iz Medine. Da ga je protjerao iz Me'dine onda bi ga poslao u Mekku. Zatim, mnogi učenjaci sc ne slažu sa tvrdnjom da je protjeran već smatraju da je dobrovoljno otišao.

To što je uzeo Me'rvana za pisara, pa Mervan u tome' ne'ma nikakvog grijeha, on je bio mali dječak, čak je Poslanik umro a Mervan nije bio dostigao punoljetsvo, po slaganju učenjaka. Najviše što je mogao imati je otprilike deset godina. Bio je musliman

vanjštinom i unutrinom, učio je Kur’an i podučavao se propisima vjere. Prije njego sc desila smutnja on nije bio nipočemu poznat što mu se moglo zamjeriti. Osman, također, nije grješan što ga je uzeo za pisara. Sto sc tiče fitne ona je pogodila i one koji su bolji od Mervana. Mervan nije bio od onih koji sc suprostavljaju Allahu i Poslaniku, a što sc tiče njegova oca on je od onih kojima je oprošteno na dan oslobođenja Mekke, a većina njih su lijepo primili islam, a u pogledu nekih ima nejasnoća. Međutim, grijeh zbog kojeg bi čovjek bio kažnjen putem ta'zira ne znači da je neko unutrinom munafik.

Što se tiče njegovih riječi: „Protjerao je Ebu Zerra u Rebiz i da ga je udario snažno, a Poslanik je za njega rekao: „Po Zemlji nije hodio niti je nebo prekrivalo čovjeka koji je više težio istini od Ebu Zera.” I rekao je: „Allah mi je objavio da voli četvericu od mojih ashaha i naredio mi je da ih volim.” Bi rečeno: ,,Ko su oni Allahov Poslaniče?” „Prvak od njih je Alija, a zatim Selman i Mikdad, i Ebu Zerr”, reče Poslanik. ”

Odgovor: Ebu Zerr je' živio u Rebizi i u njoj je umro jer se razišao sa svijetom. Ebu Zerr je bio dobar čovjek i veliki zahid. On je smatrao da je zuhd vadžib, te ako čovjek posjeduje višak preko njegove potrebe da je to gomilanje

imetka (ar. kenz), kojim će biti žigosan u vatri (shodno Kur’anu). Kada je umro Abdurrahman ibn Avf i iza sebe ostavio imetak Ebu Zerr je smatrao da je to kenz zbog kojeg će biti kažnjen. Osman se sa njim oko toga raspravljao sve dok nije ušao Kab i složio se sa Osmanom. Ebu Zerr ga je udario. Po tom pitanju izmedu njega i Muavije se takoder desila rasprava u Samu. Hulefaur-rašidin, većina ashaba i tabi'ina zastupaju mišljenje koje je suprotno Ebu Zerrovom. Prenosi se u „Sahihu” da je Poslanik rekao:„Nema obaveznog zekata na imovinu- ispod pet ivsuka (mjera za 60 sa a, jedan sa’a je četiri pregršti, što odgovara 2,5 kg datula ili sličnog voća). Nema obaveznog zekata na (zevd) ispod pet grla deva, nema zekata i na imovinu ispod pet (evak) srebro (vrijednosti 40 dirhema) “ [10] Negirao

je obavezu zekata što je ispod dvjesto i nije uslovio postojanje ili nepostojanje potrebe vlasnika za tim imetkom.

Većina ashaba je stava da je kenz, (koji se spominje u suri Et-Tevba), imetak na koji se ne izdvaja pravo zekata. Ebu Zerr je htio ljudima učiniti obaveznim ono što im Allah nije učinio obaveznim, i da ih kori u onom zbog čega ih Allah nije ukorio. Mada treba reći da je on u tom pogledu bio mudžtehid, koji će zbog svoje pokornosti biti nagrađen kao i ostali mudžtehidi poput njega.

Ebu Zerr se izdvojio i izolovao od svijeta iz ovog razloga. Osman ništa nije' imao protiv Ebu Zerra. A što se tiče tvrdnje' da je Ehu Zerr bio najiskreniji čovjek, to ne znači da je bio bolji od drugih. Ebu Zerr je bio mu’min ali je hio nejak kao što je preneseno u „Sahihu” da mu je Poslanik rekao: „O Ebu Zerre, ja vidim da si slab, ja volim tebi ono što volim i sebi, nemoj biti emir nad dvojicom ljudi i nemoj uzimati imetak jetima na čuvanje. Od njega se u „Sahihu” prenosi da je rekao: Jak vjernik je bolji i Allahu draži od slabog vjernika, a u obojici je dobro. ”

Pripadnici šure' su bili jaki vjernici, a Ebu Zerr i njemu slični su vjernici ali ne’ i snažni. Dobri vjernici koji su živjeli u vremenu „hilafeta po uzoru na poslanstvo” kao što su Osman, Abdurrahman ibn Avf bolji su od Ebu Zerra i nje-mu sličnih. Hadis u ovom obliku koji spominje' ovaj rafidija je daif, tačnije apokrifan. Ne postoji se'ne'd kojim je' pre'nese’n.

Što se tiče njegovih riječi: „Nije izvršavao šerijatske kazne. Tako nije ubio Ubejdullah ibni Omera zbog ubistva Hurmuzana, štićenika vladara pravovjernih, poslije njegova prihvatanja islama. Vladar pravovjernih je potraživao Ubejdullaha kako bi nad njim izvršio odmazdu pa je on pobjegao Muaviji. Također je htio obustaviti kaznu nad Velidom ibni Ukbetom, tako da je kaznu izvršio vladar pravovjernih. On tom prilikom reče: „Dok sam ja prisutan ne može poništiti izvršenje Allahova hadda.”

Odgovor: Nje'gove' riječi da je Hurmuzan bio Alijin štićenik su laž. Hurmuzan je bio pe'rzijanac kojeg je Kisra angažovao u borbi protiv

muslimana. Muslimani su ga zarobili i dove'li do Omera. On je prihvatio islam, a Omer mu je ukazao počast i oslobodio ga. Zatim je Omera ubio Ebu Lu'lu, medžusija, štićenik Mugire' ibni Subeta. On i Hurmuzan su bili zemljaci. Ubejdullahu ibni Omeru je spomenuto da je vidan u tom vremenu zajedno sa Hurinuzanom pa je i on osumnjičen za saučesništvo u Omerovom ubistvu. Nakon što je ranjen Omer reče Abdullahu ibni Abbasu: „Ti i tvoj otac ste sc radovali povećanju ne'arapa u Medini.” On mu je odgovorio: „Ako želiš pobićemo ih.” Omer uzvrati: „Lažeš. Zar sada nakon što govore vašim jezikom i kada se okreću pema vašoj kibli[7] ”[13]

Ovo je govor Ibn Abbasa, a on je mnogo učeniji i vredniji od Ubejdullaha ibni Omera. On je tražio dozvolu od Omera da pobije' doseljenike u Medini koji su bili osumnjičeni za napad. Nakon što su ih osumnjičili za činjenje ne'reda vjerovali su da je tako nešto dozvoljeno, tj. da ih pobiju. Pa kako onda Ubejdullah ne bi vjerovao da je dozvoljeno ubiti Hurmuzana koji je također bio osumnjičen. Osman sc savjetovao sa ashabima da li da ubije Ubcjdullaha kao čin odmazde što je ubio Hurmuzana a oni su mu odgovorili da ga ne ubija. Oni rekoše: „Njegov otac je' ubijen jučer, zar da i on bude ubijen danas?” Oni su smatrali da bi se time' nanijela šteta islamu. Čini se da je medu njima bila prisutna šubha u pogledu Hurinuzanove' krvi, tj. da li je bio saučesnik ili ne. Omer, Osman i Alija su ubijeni iz neprijateljstva, a u tome postoje direktni i indire'ktni učesnici. Na osnovu tog učenjaci kažu onaj ko je pomogao Omerovo ubistvo pa makar sa jednom riječju obave'za ga je ubiti. Hurmuzan se sumnjiči da je bio od onih koji je pomogao Omerovo ubistvo. Ako je to tako, onda je bilo obaveza ubiti ga. Međutim, njegovo ubistvo je trebao izvršiti imam, tj. vladar. Ubejdullah ga je preduhitrio u tome, a imam ima pravo da mu to oprosti.

Njegove riječi: „Alija je htio uhiti Ubejdullaha ibni Omera.”

Kažemo: Ako je ovo tačno onda to predstavlja Alijinu mahanu. Rafidije nemaju pameti. Oni hvale ono što je bliže ukoru nego hvaljenju. Zato se može reći: „Kada je to Alija naumio da ubije Ubejdullaha? Kada je to Alija imao mogućnosti za tako nešto? Kada

je to Alija imao slobodnog vremena da razmotri njegov slučaj? Sa Ubejdullahom su bile hiljade muslimana kod Muavije a međ

jima je bilo i onih koji su mnogo bolji od Ubejdullaha. Alija nije mogao da smijeni Muaviju pa kako je onda mogao ubiti Ubejdullaha?

Čudno je kako rafidlije dižu toliku prašinu oko Hurmuzana koji je osumnjičen za licemjerstvo, ratovanje protiv Allaha i Njegova Poslanika i činjenje nereda na Zemlji a Osmanovu krv obezvređuju, a on je imam muslimana kojem je posvjedočen Džennet. On i njegova braća (oni kojima je obećan Džennet) su najbolji ljudi poslije poslanika. Poznato je, i to je na mutevatir stepenu, da je Osman od svih ljudi najviše izbjegavao prolijevanje krvi i od svih je najviše trpio napade na njegovu čast, kao i napade onih koji su ugrožavali njegov život. Oni su ga opkolili i nastojali da ga ubiju. On je znao za njihovu namjeru. Muslimani su došli sa svih strana kako bi ga pomogli i predložili mu da se bori protiv njih. I pored toga on je uporno naređivao ljudima da se ne smiju boriti, pa makar po cjenu njegova života. Naredio je svima koji mu se pokoravaju da se ne bore protiv pobunjenika. Svojim robovima je rekao: „Ko se sustegne od borbe biće slobodan." Govorili su mu: „Da li bi otišao u Mekku?” On reče: „Ne želim činiti nered u haremu.” Zatim mu rekoše: „Da li bi išao u Šam?” On reče: "Ne želim napustiti grad moje hidžre.” Rekoše mu: „Bori se protiv njih!” „Ne želim biti prvi ko je naslijedio Muhammeda u njegovom ummetu sabljom”, reče. Osmanovo stpljenje na pogubljenju je njegov najveći fadilet kod muslimana. Onaj ko napadne na Osmana tvrdeći da je dzvoljavao prolijevanje muslimanske krvi, zato što je obustavio izvršavanje šerijatskih kazni, taj otvara poglavlje u kojem bi se Alija mogao napasti za stvari koje su veće od toga. To daje povoda onima koji mrze Aliju i prema njemu se neprijateljski odnose da reknu: „Alija je obustavio izvršenje obaveznih šerijatskih kazni nad Osmanovim ubicama. Neizvršenje tih obaveznih kazni povlači veći fesad od neizvršenja kazne nad Hurmuzanovim ubicom.”

Ako je obaveza Aliji tražiti uzr i opravdanje - jer se radilo o idžtihadu, ili je bio nemoćan u datom momentu - onda je preče tražiti

uzra Osmanu i zbog toga ga braniti.

Njegove riječi: "Osman je htio obustaviti kaznu nad Velidom ibni Ukbetom zbog konzumiranja vina tako da ga je bičevao vladar pravovjernih.” Ovo je laž na njih obojicu. Osman je bio taj koji je naredio Aliji da izvrši kaznu nad njim, kao što se to prenosi u „Sahih.[14] Alija mu je olakšao tako što ga je bičevao sa četrdeset udaraca, a da ga je bičevao i sa osamdeset Osman mu to ne bi zamjerio.

Njegove riječi: „Alija je tom prilikom rekao: „Dok sam ja prisutan ne može poništiti izvršenje Allahova ladda.” Ovo je laž, a da je i istina to bi predstavljalo najveću pohvalu na Osmana. Osman je prihvatio Alijino mišljenje i nije ga sprječavao od izvršenja kazne, iako, da je htio, mogao ga je sprječiti. Jer je Osman bio u situaciji da ako nešto želi to i uradi, a Alija nije mogao da ga u tome spriječi. U protivnom, da je Alija imao mogućnost da ga spriječi u stvarima koje mu zamjeraju a to nije učinio to bi onda predstavljalo Alijinu mahanu. Ako se Osman pokorio Alijinoj naredbi u pogledu izvršenja kazne to ukazuje na Osmanovu pravednost i pobožnost. Osman je Velida postavio kao namjesnika nad Kufom, što po šijama nije bilo dozvoljeno. Ako je to zabranjeno a s druge strane Alija je imao mogućnost da ga spriječi, onda činjenica da Alija to nije osporavao i zabranjivao ukazuje da je i Alija to smatrao dozvoljenim i ispravnim postupkom. Ili to upućuje da je Alija bio nemoćan. Ako je bio nemoćan da mu zabrani ustoličenje namjesnika onda je bio nemoćan da određuje i izvršenje hadd kazne. Iz toga proizilazi da je Alija bio nemoćan da izvrši kaznu nad Velidom u slučaju da to nije htio Osman. A ako je to htio Osman, onda to znači da je bio pobožan i da ga niko na to nije prisilio. Rafidije spominju kontradiktoran govor gdje jedan njegov dio pobija drugi.

Njegove riječi: „Zatim je dodao drugi ezan petkom pred džumu. To je novotarija a praktikuje se kao sunnet sve do danas.”

Odgovor: Alija je to podržavao za života Osmana i poslije njegova ubistva. Zbog toga kad je postao halifa nije naredio da se

ukine drugi ezan kao što je naredio da se ukinu stvari koje je zamjerao nekim Osmanovim radnicima. Čak šta više, naredio je da se smijeni Muavija i drugi. A poznato je da mu je bita lakše ukloniti ovu „novotariju", da je on to smatrao novotarijom, nego smijeniti pomenute i boriti se protiv njih. U Kufi je bez imalo problema svojim namjesnicima mogao narediti da dokinu drugi ezan. Da je on to naredio to bi ljudi znali i od njega prenijeli. Ako bi neko rekao: „Ljudi se nisu slagali da dokine tu stvar.” Kažemo: „Onda je to dokaz da su se ljudi slagali sa Osmanon oko pitanja drugog ezana i da su to vidjeli kao mustehab stvar. Čak i oni koji su se borili na strani Alije, kao što su Amar, Sehi ibn Hunejf i drugi od prvih muslimana. Zatim, čudno je da rafidije kritikuju nešto što je Osman uradio u prisustvu ensarija i muhadžira a što mu oni nisu negirali. Svi muslimani su ga slijedili u pogledu drugog ezana džumom. Oni (šije) su u ezan ubacili rečenicu koja nije bila poznata u vremenu Poslanika. Niko ne prenosi da je Poslanik, naredio da se to uči prilikom ezana. Ta rečenica glasi: „Hajje ala hajril-amel”, tj. požurite na najbolje djelo.”

Opšte je poznato i nužno znano da ezan koji je učio Bilal i Ibn Ummi Mektiim u mesdžidu Allahova Poslanika u Medini i Ebu Mahzure u Mekki i Sad Kure: u Kubi nije sadržavao pomenutu rečenicu koju uče rafidije. Da su to učili, pa, ashabi bi to prenijeli i ne bi to zanemarili kao što su prenijeli i druge manje stvari od vjere islama. Pošto se ova rečenica ne nalazi u tekstu ezana koj i j e prenesen od pomenuti h onda postaje jasno da se radi o neispravnoj novot ariji.

Zatim, njegove riječi: „Svi muslimani su mu se suprostavljali tako da je na kraj u ubijen. Nalazili su mahane njegovim poslovima. Tako mu između ostalog rekoše: ,,Ti si izostao sa Bedra, a na dan Uhuda si pobjegao i nisi prisustvovao prisegi zadovoljstva pod drvetom.” Predaje o tome su mnogobrojne skoro da se ne mogu ni pobrojati.”

Odgovor: Što se tiče njegovih riječi da su mu se svi muslimani suprostavljali kažemo: „Ako pod tim misli da su mu se suprostavljali na taj način da su dozvolili nj egovo ubistvo, ili da su naredili njegovo ubistvo, ili da su bili zadovoljni njegovim ubistvom, ili da su

potpomogl i ubistvo, ako podrazumjevaju nešto od ovog treba reći da svako z na da je to najočitija laž. Osmana je ubila mal a buntovnička nasilnička skupina.

Ibn Zubejr kaže: „Neka su prokle te Osmanove ubice, kod nj ega su ušli poput lopova koji dođu izvan sela. Allah ih je sve pobio, spasio se samo mali broj pod okriljem zvijezda, tj. pobjegli su po noć i. Većina m uslimana je u tom momentu bila odsutna i na ratištu. Medinjani koji su bili prisutni nisu znali da ga pobunjenici žele ubiti. Ako pod svojim riječima misli da su mu se svi muslimani suprostavili u onome što je radio ili u onome što mu se prigovara onda kažemo da je i to laž. Nema nijedne stvari na kojoj mu ovi prigovar aj u a da se u tome sa njim nije složila većina muslimana. Oni koji su sc slagali sa Osmanom u pogledu onog što mu se zamjera su bolji i mnogobrojniji od onih koji su se slagali sa Alij om u pogledu onog što se njemu zamjera i to u većini stvari. Što se ciče onih koji su nastojali da ga ubij u svi su pogrješili, i ne samo to, oni su buntovnici, nasilnici i zalimi. Ako bi i pretpostav ili da će Allah ne ki ma od njih oprostiti to ne niječe činjenicu da je Osman ubijen nepravedno kao mazl um. Oni koji su mu prigovorili da je izostao sa Bedra, prisege pod drvetom, i Uhuda takv i su vrlo malobrojni među muslimanima. Takvih je bilo dvojica ili trojica. Njima je na to pitanje odgovorio Osman, Ibn Omer i drugi. Na dan Bedra izostao je po Poslanikovoj naredbi kako bi sc brinuo o njegovoj kćeri. Poslanik mu je odredio udio u plijenu kao da je i u čes tvov ao u bici. Na dan Hudejbijr Poslanik je stavio svoju ruku u ime Osmana, a Poslanikova ruk a je za njega bolja od njegove ruke. Prisega se i desila zbog njega. Naime Poslanik ga je poslao kao izaslanika stanovnicima Mekke pa je do njega doprla vijest da su ga oni ubili, pa

je on uzeo prisegu od ashaba da neće pobjeći ili da će se boriti do smrti. Tako da je Osman učestvovao u toj prisegi, a Poslanik ga odlikovao kao izaslanika.

Što se tiče onih koji su uzmakli na dan Uhuda o tome Uzvišeni Allah

kaže: „One među vama koji su uzmakli na dan kad su se dvije vojske sukobile uistinu je šejtan naveo da posrnu, zbog onoga što su prije počinili. A Allah im je već oprostiojer- Allah prašta i blagje." (Ali Imran, 155)

Allah je oprostio svima koji su uzmakli na dan Uhuda, u to ulaze oni koji su manje vrij edni od Osmana, pa zašto ne bi i on koji je poznat po svojim vrijednostima i dobrim djelima?

Poglavlje

RAFIDIJSKO DOKAZIVANJE SA GOVOROM ŠEHRESTANIJA I RAZILAŽENJIMA KOJA SU NASTUPILA POSLIJE POSLANIKA I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Spominje Šehrestani, a on jedan od najvećih protivnika imamija, da je najveći fesad poslije Iblisove šiibhe fesad nastao za vrijeme Poslanikove bolesti. Prvo razilaženje koje se desilo u njegovoj bolesti je ono što bilježi Buharija sa svojim senedom od Ibn Abbasa da je rekao: „Kada se Poslanikova. smrtna bolest povećala on reče: „Donesite mi mastilo i hartiju da vam napišem knjigu poslije koje ncćcte zalutati." Omer reče: „Čovjek bunca dosta nam je Allahova Knjiga.” Zatim nastade graja a Poslanik reče: „Idite od mene, ne dolikuje da se kod mene raspravljate.”

Odgovor: Ono što prenosi Šehrestani, i njemu slični pisci, u „El-mileli ven-nihali“ većinu toga prenose jedni od drugih i većina tih predaja i iskaza nije provjerena. Većina predanja koje spominju nema seneda već oni obično to prenose iz knjiga onih koji su prije njih pisali izreke i govor o tim dešavanjima, kao što je Ebu Isa Verrak, a on je rafidijski pisac koji je osumnjičen za mnoge stvari koje prenosi. Isti je slučaj sa Ebu Jahjom i drugim šijama. Također, mnoge stvari prenose iz zejdijskih i mu'tezilijskih knjiga a koji napadaju mnoge ashabe. Sljedbenici strasti prihvataj u ono što se slaže sa njihovim prohtjevima, bez dokaza koji bi ukazao na istinitost toga, a ono što se kosi sa njihovim prohtjevima odbijaju bez obzira da li postoji dokaz koji obavezuje da se to ostavi i odbaci. Nijedna sekta više ne poriče istinu, s jedne strane, i vjeruje u laži, s druge

strane, kao Štosu to rafidije. Utemeljitelji i imami, koji su osnovali njihov mczheb i učenje, su bili munafici i zindici, kao što to spominje više učenjaka. To je posve jasno i očito ko o tome bolje razmisli i ko to prostudira.

Kada to znamo kažemo sljedeće: „Nije dozvoljeno, ono što je poznato putem Kitaba, sunneta i vjerodostojnih predaja, koje- su na stepenu mutevatira o ljepotama i vrijednostima ashaba, pobijati nekakvim predajama gdje su neke od njih prenesene prekinutim senedima, neke- su izmišljene, a neke ne mogu pobiti ono što je već poznato. Jekin-čvrsto ubjedenje ne potiskuje sumnja. Mi smo ubjedeni u ono na što ukazuje Kitab, sunnet i idžma’ sclefa prije nas i mutevatir predaje koje potvrđuju racionalni dokazi da su ashabi najbolja stvorenja poslije

[15] Muhamed ibn AbdulKerim ibn Ahmed, Ebu Feth, Eš-Šehrestani. Bio je veliki zagovornik filozofije i njen veliki poznavalac, kao i poznavalac religija i sekti. Rođen je 479. preselio 548. po hidžri. Op.rec.

poslanika. Ovo ubjeđenje ne mogu negirati stvari u pogledu kojih postoji sumnja a pogotovo ne one stvari za koje sigurno znamo da su batil.

A što se tiče njegovih riječi: „A Šehrestani je jedan od najvećih protivnika imamija.” Kažemo da to nije tačno. On uveliko teži njima. Čak šta više, ponekad spominje stvari kojima se odlikuju ismailije batinije. Zbog toga ga neki optužuju da je ismailija. Oni koji ga optužuju navode neke citate iz njegovog govora i iz njegove biografije. Može se reći da je on u nekim stvarima sa šijama a u nekim stvarima podržava Eš’arijine sljedbenike.

Što se tiče riječi: „Najveći fesad poslije Iblisove šubhe je fesad nastao za vrijeme Poslanikove bolesti.” Ovo je najočitija laž. Ako pod tim misli da je to prvi grijeh koji je počinjen, onda nema sumnje da je to laž. Ako pod tim misli da je to prvo razilaženje koje je nastalo poslije te šubhe, to je također netačno i to sa više aspekata.

Prvo. Iblisova šubha uopšte nije prouzrokovala razilaženje medu melekima, a ljudi je nisu ni čuli (niti su tada postojali) od njega kako bi se razišli.

Drugo. Razilaženje među ljudima postoji od Nuhovog vremena, a razilaženje ljudi uopšteno prije pojave muslimana je bilo veće od razilaženja među muslimanima.

Treće. To što se desilo za njegove smrti je veoma jasno i ne predstavlja nikakav problem. Jer je pomenuti problem objašnjen u drugoj predaji. Naime, preneseno je u „Sahihu” od Aiše da je Poslanik u svojoj bolesti rekao: „Pozovi mi svog oca i brata kako bi napisao knjigu Ebu Bekru oko koje se ljudi poslije mene neće razilaziti." Zatim je rekao: „Allah i vjernici odbijaju osim Ebu Bekra." Kada je nastupio četvrtak naumio je da napiše knjigu (pismo ili oporuku), a Omer tom prilikom reče: „Šta mu je, da li bunca?”[1]* Omeru je bilo nejasno da li je to buncanje od vrućice ili je to njegov obični govor koji svakodnevno govori. Omer se bojao da je to govor koji čovjek izgovara u stanju groznice. To je stvar koju Omer nije znao kao što nije znao da li je Poslanik uistinu umro, čak šta više, on je negirao njegovu smrt. Neki od niih su govorili da se donese knjiga, a drugi su govorili da ne donose knjigu. Poslanik je uvidio da od pisanja knjige u datum momentu neće biti koristi jer sumnjaju da li je to napisano pod uticajem bolesti ili u zdravom stanju tako da to njegovo pismo ne hi uklonilo eventualno razilaženje, s toga je odustao od pisanja oporuke. Pisanje oporuke nije bilo vadžib kojim ga je Allah zadužio niti stvar koju je bio obavezan dostaviti u tom momentu. Da je to bilo vadžib ne bi ostavio ono što mu je Allah naredio. Međutim, on je to vidio kao korisnu stvar u slučaju da dođe do spora oko EbBekrova hilafeta. Rafidije zbog svog džehla tvrde da je pomenuta knjiga trebala biti napisana u korist Alije. U priči o Poslanikovoj smrti ne postoji nijedna indicija koja upućuje na to. Također, učanjaci hadisa ne prenose ništa vjerodostojno što bi upućivalo da Alija treba preuzeti hilafet, dok sa druge strane postoje hadisi i indicije koje upućuju na hilafet Ebu Bekra. Oni zatim tvrde da je postojao jasan nas koji nedvosmisleno upućuje na hilafet Alije. Mi kažemo ako je tako onda Poslanik nije imao potrebe da piše

oporuku. A ako oni (ashabi) koji su čuli taj nas, tj. hadis o Alijinom hilafetu, nisu ga poslušali isto tako ga ne bi poslušali da je napisao i pomenuti vasijet. Ako je tako, kako oni tvrde, onda se postavlja pitanje kakva je korist od pisanja vasijeta?

Njegove riječi: „ Drugo. Razilaženje koje se desilo za njegove bolesti. Oni kažu: „Opremili su Usaminu vojsku. Allah je prokleo onog ko izostane iza nje. Neki rekoše: „Obaveza nam je pokoriti se njegovoj naredbi, Usama je već izišao.” Drugi rekoše: „Poslanikova bolest se pogoršala nećemo dozvoliti da nam se srca razjedine.”

Odgovor: Ovo je laž i apokrifna predaj a po slaganju učenjaka o predajama. Poslanik nije rekao: „Allah, prokleo onog ko izostane iza nje.” Ovo nije preneseno pouzdanim senedom, preciznije on predaja uopšte nema nikakvog seneda u hadiskim knjigama. Da je Usama krenuo niko ne bi odbijao da iziđe sa njim u pomenuti pohod.” Usama je bio taj koji je odgodio izlazak (dok ne vidi šta će se desiti sa Poslanikom. On je govorio: „Kako da iziđem a ti si u ovakvom stanju pa da se na putovanju od putnika raspitujem o tebi?” Poslanik, mu je dozvolio da sačeka. Da je strogo naredio Usami da ode u pohod on bi ga poslušao. A da je Usama otišao niko ne bi izostao od onih koji su bili sa njim. I zaista svi su poslije Poslanikove smrti otišli i niko nije izostao bez njegova dopuštenja. Zatim, Ebu Bekr, po slaganju svih učenjaka, nije bio u sastavu Usaminc vojske, ali se prenosi da je među njima bio Omer. Omer je htio izići sa Usamom ali je Ebu Bekr tražio dopuštenje da Omer ostane sa njim jer mu je trebala pomoć, pa mu je dozvolio. A treba :nati da se Ebu Bekr od svih ljudi najviše trudio da opremi Usaminu vojsku, a s druge strane većina ashaba je bila mišljenja da ne šalje Usaminu vojsku strahujući od neprijatelja. Ebu Bekr tom prilikom reče: „Tako mi Allah, neću smotati bajrak koji je razvio Allahov Poslanik." Međutim, lašci i ljudi od potvore misle da je Poslanik namjeravao Ebu Bekra i Omera poslati sa Usaminom vojskom kako se ne bi suprostavili ustoličenju Alije na mjesto halife. Ovakvu potvoru i laž može izreći samo onaj ko je najveći džahil u pogledu stanja Allahovn Poslanika i ashaba, i ljudi koji najviše od svih namjerno lažu. Poznato je da je Poslanik, za cijelo vrijeme svoje bolesti naređivao Ebu Bekru da predvodi ljude u

namazu. Da je bilo koga Poslanik, postavio ashabi bi sc pokorili, a s druge strane muhadžiri i ensarije bi se borili protiv svakog ko bi se suprostavio Allahovoj i Poslanikovoj naredbi. Oni su pomogli njegovu vjeru na početku i na kraju.

Da je Poslanik htio postaviti Aliju da ljude predvodi u namazu da li bi to iko mogao spriječiti ili odbiti? Da je Poslanik, htio da ga postavi kao emira u predvođenju hadždža, te da kao takav bude nadređeni Ehu Bekru, da li bi mu se iko suprostavio? Da je rekao svojim ashabima: .,Ovo vam je emir i imam poslije mene” da li bi mu to iko mogao zabraniti? Uz njega je bila većina muslimana, muhadžira i ensarija, svi su se pokoravali Poslaniku a niko među njima nije mrzio Aliju niti je među njima bilo onih čije je rođake pobio Alija. Da je Poslanik namjeravao da ih pošalje sa Usaminom vojskom iz straha od njih onda bi ljudima rekao: „Nemojte im davati prisegu.” Pa zar da se Poslanik nekog boji? Allah ga je pomogao i uzvisio a oko njega su bili muhadžiri i ensarije, koji da im je Poslanik naredio da ubiju svoje očeve i sinove oni bi to učinili.

Allah, je bio spustio suru Beraet i u njoj obznanio i razotkrio munafike, tako da su ih muslimani poznavali. Oni su bili poniženi i ukoreni kod Poslanika i kod ummeta. Ebu Bekr i Omer su mu od svih ljudi bili najbliži, najdraži, počašćeni, odlikovani i najviše su se sa njim družili, danju i noću. Od svih najviše su se sa njim slagali, najviše ga voljeli i najviše se trudili da ispoštuju njegove naredbe i uzvise njegovu vjeru. Pa kako bi pametan čovjek mogao pomisliti da su njih dvojica munafici?! A ashabi su dobro znali da se Poslanik okrenuo od munafika, ponizio ih i nije im se više približavao poslije sure Beraet, tj. Et-Tevbe. Ebu Bekr je kod njega bio najčasniji i najomiljeniji čovjek.

Zatim, njegove riječi: „Treće, razilaženje oko njegove smrti.”

Odgovor: Nema sumnje da Omer prvobitno nije mogao pojmiti da je Poslanik. umro da bi to sutradan potvrdio, te je priznao da je pogriješio zbog nijekanja njegove, sallallahu alejhi ve selleme, smrti. Time je nestalo razilaženja. Hadis nije prenesen u onom obliku kako to spominje Šehrestani, već se u dva „Sahiha” prenosi od Ibn

Abbasa da su Ebu Bekr i Omer izišli da se obrate ljudima. Ebu Bekr reče: „Sjedi, o Omere”, pa je odbio da sjedne. Svijet se okrenu njemu, a ostaviše Omera. Ebu Bekr reče: ,,Ko je od vas obožavao Muhammeda - pa Muhammed je, zaista, umro, a ko je obožavao Allaha - pa Allah je, zaista, Živ i ne umire.” Uzvišeni Allah kaže:

„Muhammed je samo poslanik, a i prije njega je bilo posalnika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar biste se stopama svojim vratili? Onaj ko se stopama svojim

vrati neće Allahu nimalo nauditi, a Allah će zahvalne sigurno nagraditi." (Ali Imran, 144) Završen citat.

Ibn Abbas kaže: „Tako mi Allah ljudi kao da nisu znali da je Allah

spustio ovaj ajet dok ga nije proučio Ebu Bekr. Ljudi su saslušali taj ajet a zatim su ga svi ponavljali, skoro da nije bilo čovjeka a da nije učio ovaj ajet.” Obavjestio me je Ibn Musejjeb da je Omer rekao: „Tako mi Allaha kada sam čuo Ebu Bekra da uči ovaj ajet noge mi se zatresoše tako da sam se spustio na zemlju. Tada sam se uvjerio da je Poslanik umro.”[17]

Njegove riječi: „Četvrto razilaženje. Razilaženje oko imameta, tj. vodstva. Najveće razilaženje u ummetu je razilaženje oko imameta. Nikada sablja nije bila toliko isukana unutar ummeta u pogledu nekog propisa vjere kao što je to slučaj sa pitanjem imameta u svakom vremenu.

Odgovor: Ovo je velika greška. Hvala Allahu za vrijeme Ebu Bekra, Omera i Osmana sablje muslimana nisu bilo isukane u međusobnoj borbi, niti su se muslimani za njihova hilafeta sporili oko vlasti. Sablja između njih u tom vremenu nije bila isukana ni po kojem vjerskom pitanju. Neke ensarije su izgovorile neke od riječi a njihovi prvaci su im to negirali, kao što su Usejd ibni Hudajr, Abbad ibni Bišr i drugi koji su bolji od Sada ibni Ubade kao ljudi i po porjeklu. Prenosi se u dva „Sahiha” u više seneda da je‘ Poslanik rekao: "Najbolje kuće ensarija su: kuća Benu Nedždžara, zatim kuća Benu Abdul-ešhela. zatim kuća Benu Harisa ibni Hazredža, a zatim

kuća Benu Suide, a u svakoj ensarijskoj kući je hajr. ” Tri ensarijske porodice su odlikovane: porodica Beni Nedždžara, Benu Abdul-ešhela i porodica Benu Harisa ibni Hazredža. Nije poznato da su sc oni raspravljali u pogledu imameta. Naprotiv, ljudi iz Benu Nedžara, kao što su Ebu Ejjub Ensari, Ebu Talha, Ubej ibn Kab i drugi, svi su odabrali Ebu Bekra. Usejd ibn Hudajr je bio predvodnik ensarija na dan oslobođenja Mekke, išao je sa lijeve strane Poslanika a Ebu Bekr sa desne strane. On je bio iz Benu Abdul-ešhela i naređivao je da se da prise'ga Ebu Bekru. Isto su postupali i druge ensarije. Po tom pitanju se razišao Sad ibni Ubade', Habab ibni Munzir i malobrojna skupina. Zatim su se svi vratili i dali prisegu Ebu Bekr i nije' niko izostao osim Sada ibn Ubade.

I ako je Sad bio dobar čovjek treba znati da nije bio bezgriješan. On je imao grijeha koje će Allah oprostiti. Muslimanima su poznati neki, ali on je od dženetlija jer je od prvih muslimana ensarija, neka je Allah sa njima zadovoljan.

Ono što spominje Šehrestani da su se ensarije složile da dadnu prvenstvo Sadu ibni Ubadi je netačno i laž po slaganju učenjaka o predajama. Vjerodostojni hadisi ukazuju suprotno tome. On i njemu slični možda i nisu namjeravali ovo slagati ali prenose iz knjiga onih koji namjerno lažu.

Također, riječi onih koji kažu: „Alija je bio zauzet oko onog što mu je Poslanik naredio u pogledu njegova ukopa, gasula i bdijenja kod kabura” su očita laž. Poslanik je ukopan tek sljedeće noći i nije nikome naredio da bdije kod kabura. Alija nije bdio kod njegova kabura, a kako bi i bdio kada je Poslanik, ukopan u Aišinoj sobi, a on se tu smatra strancem u odnosu na nju. Zatim, postavlja se pitanje kako to da je Alija bdio kod njegova kabura ako mu je, kako oni tvrde, naredio da bude imam, tj. vođa, poslije njega? Zatim, treba reći da ga Alija sam nije opremao već Alija i Abbas zajedno, Abbasovi sinovi i njegov štićenik Šekran i nekoliko ensarija. A Ebu Bekr i drugi su stajali na vratima kuće prisustvujući gasulenju i opremanju, a nisu u tom momentu bili kod Beni Saide (kako bi iskoristili Alijinu zauzetost kako to šije tvrde). Sunnet je da mejita

opremi i ogasuli njegova porodica i rođaci. Odgodili su ukop kako bi mu muslimani klanjali dženazu. Dženazu su mu klanjali pojedinačno jedan po jedan, prvo ljudi a zatim i žene. Mnogo je svijeta klanjalo dženazu, tako da ponedjeljak nije bio dovoljan za gasul i opremanje i dženazu već su nastavili sa klanjanjem dženaze u utorak da bi ga ukopali u srijedu.

Zatim, treba reći i to da rat koji se desio u vremenu Alije nije bio zbog imameta. Učesnici Sifina, Džemela i Nehrevana nisu se borili s ciljem da svrgnu Aliju i postave drugog imama na njegovo mjesto. Muavija također nije govorio: „Ja sam imam mimo Alije.” Niti su tako nešto tvrdili Talha ni Zuhejr. Niko od ovih koji su se borili protiv Alije nije sebi odredio imama kako bi se borio iz pokornosti njemu. Pomenuti rat nije bio borba za prevlast. Niko od onih koji su se borili nije napado trojicu prethodnih halifa, niti je tvrdio da postoji nass (šerijatski tekst) o ustoličenju drugih halifa, niti je neko od njih nijekao ispravnost Alijinog hilafeta. Oko imameta se spore rafidije, haridžije i mu’tezile, a što se tiče ashaba oni se nisu međusobno borili radi imameta. Niko od njih nije tvrdio da je Alija imam koji je određen šerijatskim (tekstom) nassom, niti su govorili kako je imamet trojice neispravan. Niko od njih nije govorio da su Osman, Alija i oni koji ih pomažu kafiri. Otuda dolazimo do zaključka da je tvrdnja kako je sablja po prvi put unutar pripadnika Kible bila isukana zbog imameta lažna čija se laž može prozrijeti uz najmanje razmišljanje i uz posjedovanje znanja o onome šta se događalo. Kod velikog broja učenjaka to je bio rat fitne-smutnje, a neki smatraju da je to bio rat između sljedbenika pravde i buntovnika. Taj rat se temelji na šerijatom zasnovanom mišljenju (Te’vilu saig) pokornosti nekome ko nije bio imam a ne veže se za vjerska pravila. Da se neko sa Osmanom sporio oko imameta pa da se on protiv njih borio, taj rat bi po prirodi bio kao i Alijin rat. Mada treba reći da između njega i njih nije bilo razilaženja u pogledu vjerskih pravila.

Međutim, može se reći da je prva sablja isukana protiv hilafeta, na osnovu vjerskih pravila, sablja haridžija. Njihov rat je od velikih ratova. Oni su došli sa novotarskim stavovima s kojima su se suprostavili ashabima i na osnovu tih stavova su se borili protiv njih.

Hadisi koji spominju pojavu haridžija su na stepenu mutevatira kao što je hadis: „Pojavit će se skupina u vremenu raskola iz muslimana, protiv njih će se boriti skupina kuja je bliže istini. Alija se nije borio radi imameta protiv svojih protivnika, niti se iko protiv njega borio kako bi imamet prigrabio sebi. Niko u njegovom vremenu nije tvrdio da je preči da bude imam od njega, ni Aiša, ni Talha, ni Zubejr ni Muavija i njegove pristalice, niti haridžije. Svi oni su priznavali Alijinu prvenstvo nakon Osmanova ubistva, tc da među njima nije bilo nikoga ko bi se sa njim mogao izjednačiti. Isto tako, sa Osmanom se niko u njegovom vremenu nije sporio oko imameta. Nije poznato da su se dvojica ljudi raspravljali oko toga da postoji neko preči od njega u pogledu imameta, a pogotovo se niko nije borio za tako nešto. Isti je slučaj sa hilafetom Ebu Bekra i Omera.

U globalu, možemo reći svako ko posjeduje znanje o stanju naroda nužno zna da među muslimanima nije bilo spora izmedu dvije skupine u pogledu prve trojice halifa, a po gotovo nije bilo rata. Takoder, u pogledu Alije kažemo nije postojao spor oko toga da li je neko preči da bude imam od njega. Ako je neko od ljudi mrzio hilafet četvorice halifa, to ništa nije neobično jer je bilo onih koji su prezirali poslanstvo Muhammeda pa kako onda da medu njima ne bude onih koji mrze imamet jednog od četvorice halifa? Zatim, poznato je da ashabi nisu međusobno ratovali za .rijeme Ebu Bekra, Omera i Osmana. Na osnovu toga biva jasno da za vrijeme njihova hilafeta sablja uopšte nije bila isukana, već je sablja bila isukana za vrijeme Alije. Ako šije ovo smatraju mahanom, onda se ona odnosi na onog u čijem je vremenu sablja bila isukana među ummetom. Ovo kao dokaz koriste haridžijc i njihov dokaz je jači od dokaza šija, kao što su i njihove sablje jače od ši'itskih sablji. Njihova vjera je tačnija od ši'itske, oni su iskreni i ne lažu. I pored toga prenosi se u vjerodostojnom sunnetu od Poslanika i oko toga se slažu ashabi, da su oni novotari, da su pogrješili i zalutali - a šta onda reći za rafidije, koji su slabiji od njih u: znanju, pameti, vjeri, iskrenosti, hrabrosti, čuvanju od sumnjivih stvari. I slabiji su od njih u pogledu posjedovanja dobrih osobina? Ne postoji ni jedna sekta koja se više borila protiv

ehli sunneta od haridžija, ali i pored toga nisu se borili za hilafeta Ebu Bekra i Omera, naprotiv oni se slažu oko njihova imameta i podržavaju ih.

Njegove riječi: „Peto razilaženje. Razilaženje oko Fedeka i nasljeđivanja. Oni pre'nose da je Poslanik rekao: „Mi poslanici se ne nasljedujemo, ono što ostavimo biva sadakom.” Kažemo: „Razilaženje oko toga je iščezlo. Razilaženje po ovom pitanju se razlikuje od drugih mes’ela u nasljednom pravu u kojima se razilaze, kao što je npr. mese’la nasljedstva braće sa djedom, ili nasljedstvo nene sa njenim sinom, ili potiskivanje majke sa dva brat, ili posmatranje djeda sa majkom kao da je otac, i druge mes’ele nasljednog prava u kojima se razilaze. Kada je Alija preuzeo hilafet Fedek i druga ostavština je došla pod njegovu upravu. On tu ostavštinu nije vratio Fatiminoj djeci, niti je nešto od toga oduzeo Poslanikovim ženama niti Abbasovoj djeci od njegove ostavštine. Ako je Ebu Bekrova presuda u tom pogledu bila nepravedna on je tada imao mogućnost da otkloni nepravdu. To mu je bilo lakše od vođenja rata protiv Muavije i njegove vojske. Zar misliš da bi se Alija borio protiv Muavije i pored velikog zla koje je to izazvalo a da ovima ne bi vratio mali dio ime tka mada mu je to bilo puno lakše uraditi?

A što se tiče nj egovih riječi: „Šesto. Razilaženje u pogledu onih koj i su odbili dati zekat. Ebu Bekr se protiv nj ih borio. Omer je za svog hilafeta vratio roblje i imetak i oslobodio uhapšene'.”Kažemo da je ovo laž koju može prepoznati svako ko poznaje stanje muslimana. Ebu Bekr i Omer su se složili oko borbe protiv onih koji su od bijali dati zekat, nakon što se prethodno Omer sporio sa njim oko toga. Tako se u dva „Sahiha” prenosi da je Omer rekao Ebu Bekru: „O halifo AllahoVa Poslanika, kako ćeš se boriti protiv ljudi kada je Poslanik . rekao: „Naređeno mi je da se borim pratili ljudi dok ne posvjedoče da nema drugog boga osim Allaha i da sam ja Allahov poslanik, da obavljaju namaz i daju zekat. Kada to urade od mene su zaštitili svoj imetak i svoju krv osim kada to zahtjeva pravo šehadeta, a Allahu će polagati račun."

Ebu Bekr reče: „Zar nije re'kao: „osim kada zahtjeva njegova pravo (prava šehadeta) a da će račun polagati Allahu"? Zekat je nje'govo pravo. Tako mi Allaha da mi zabrane devu koju su davali Poslaniku borio bih se protiv njih zbog toga.” Omer dalje govori: „Tako mi Allaha vidio sam da je Allah rasprostranio Ebu Bekrova prsa za rat pa sam shvatio da je to istina.” Tako da su se Omer i ostali ashabi složili u borbi protiv otpadnika koji su uskratili zekat. Oni su poslije priznali pravo na izdvajanje zeka ta, nakon što su ga pre thodno uskraćivali. Nije im bilo porobljeno potomstvo niti je ko od njih bio uhapšen. U Medini nije bilo

hapšenja kako za vrijeme Poslanika tako ni za vrijeme Ebu Bekra. Kako onda da je Ebu Bekr umro a da su oni ostali uhapšeni?

Njegove riječi: „Sedmo. Razilaženje oko Ebu Bekrova postavljanja Omera za halifu. Neki ljudi su govorili: „Postavio si nam za halifu osornog i grubog.”

Odgovor: Ko ovo smatra razilaženjem. Ovako nešto se dešavalo u vremenu Poslanik. Neki ljudi su se žalili na upravljanje Zejda ibni Harisa, a neki na upravu njegova sina Usame. Zatim; više- njih se žalilo na one koje su postavili Ebu Bekr i Omer kao namjesnike. Zatim, to je izrekao Talha ali on se povukao od tih riječi, a poznato je da je on od svih ljudi najviše veličao i poštivao Omera. Isto tako, oni koji su se žalili na Zejda i Usamu povukli su se iz pokornosti Allahu i Njegovom Poslaniku. Njegove riječi: „Osmo. Članovi šure su se složili oko postavljanja Osmana na mjesto halife nakon što su se prethodno bili razišli.”

Odgovor: Ovo je laž. Učenjaci predaja se slažu da je ovo laž. Niko se nije razišao oko Osmanovog hilafeta, ali je Abdurrahman ostao tri dana da se posavjetuje sa svijetom da bi na posljetku obavjestio da svijet smatra da niko nije na stepenu Osmana po vrijednosti. Spominje se da je uzimao mišljenje čak od djevojaka iz njihovih soba. Ako je neko u svojoj duši osjećao nelagodnost zbog toga ili nešto komentarisao to do nas nije doprlo niti je preneseno. Kad se radi o ovakvoj stvari postoji mogućnost da je bilo određenih komentara. Kada se neko sa ljudima savjetuje o nečemu onda je

neminovno da bude komentara. Međutim, to se ne može zvanično potvrditi na osnovu same pretpostavke.

A što sc tiče njegovih riječi: „Desila su se mnoga razilaženja. Od njih je: Vraćanje Hakema ibni Umejje u Medinu nakon što ga je prethodno protjerao Poslanik. Njega su nazivali Poslanikov prognanik. Za vrijeme Ebu Bekr i Omera on je tražio da se zauzmu za njega pa mu nisu udovoljili. Omer ga je iz njegova mjesta protjerao u Jemen četrdeset ferseha.

Kažemo: „Ako ovo smatra razilaženjem onda je po njemu sve što je halifa presudio a svijet se tome protivio razilaženje. Ono što si spominjao od razilaženja oko nasljedstva, razvoda i drugo je tačnije i korisnije. Razilaženje* o tome je potvrđeno i preneseno u vjerodostojnim predajama kod učenjaka. Ljudi se spominjanjem te mes'ele mogu okoristiti jer se radi o opštem pravilu, tako da je u tom pogledu debata opravdana. A što se tiče ovih stvari, koje spominješ, najviše što se može reći jeste da je to pojedinačno šerijatsko pitanje tako da

[21]Jedan ferseh iznosi tri milje. Pogledaj Muftića. Op p.

nema potrebe za debatisanjem. Ovo važi u slučaju da je sve što si naveo tačno, a mora se kazati da je mnogo od onoga što si spomenuo laž. Tako npr. u spomenu Hakema, da ga je Poslanik protjerao, da se zvao 'Poslanikov prognanik', da se Ebu Bekr i Omer nisu htjeli za njega zauzeti da ga je Omer protjerao u Jemen četrdeset ferseha. Pitamo se ko to prenosi i gdje je ta predaja zabilježena? Gdje je njen sened? Kad je on otišao u Jemen? Sta je bio razlog da ga protjera u Jemen ako mu je Poslanik dozvolio da se nastani u Taifu, kako oni tvrde, A Taif je bliže Mekki i Medini od Jemena? Ako mu je Poslanik dozvolio da se nastani blizu njega šta je bio razlog da ga oni protjeraju u Jemen? Uz to, treba dodati da mnogi učenjaci smatraju da je tvrdnja o protjerivanju Hakema netačna. Poslanik ga nije protjerao u Taif već je dobrovoljno otišao. Neki spominju da ga je protjerao ali nisu spomenuli vjerodostojan sened tog događaja niti njegov uzrok.

Njegove riječi: „Od toga je (tj. onog što se zamjera Osmanu) progonstvo Ehu Zerra u Rebize, udaja njegove kćerke za Mervana ibn Hakema, davanje pe'tine ratnog plijena Afrikije njemu čija je vrijednost iznosila dvjesto hiljada dinara.”

Kažemo: „Što se tiče priče o Ebi Zerru već je prethodila. A što se tiče udavanja njegove kćerke za Mervana ne znam kakve to ima veze sa razilaženjem. Sto se tiče davanja petine ratnog plijena od Afrikije, prvo pitamo ko je to prenio? Već je prethodio njegov govor da mu je dao hiljadu hiljada dinara. Poznato je da petina Afrikije ne iznosi toliko. Zatim, njegove riječi da je zaštitio Abdullaha ibni Ebi Serha nakon što je Poslanik bio dozvolio njegovu krv, te da ga je on postavio kao namjesnika u Egiptu. Odgovor: Ako pod tim misli da je njegova krv bila dozvoljena sve dok Osman nije preuzeo hilafet, kao što se može zaključiti iz njegova govora, kažemo da tako nešto može reći samo totalni džahil o stanju Poslanika i njegovoj siri. Svi muslimani se slažu da je Poslanik na dan oslobođenja Mekke bio dozvolio ubistvo grupe Mekelija, među njima je bio Abdullah ibni Sad. Osman je sa njim došao do Poslanika i zauzeo se za njega nakon čega je Poslanik prihvatio njegovu prisegu tako da je postao jedan od muslimana čija je krv zaštićena, njemu pripada što i njima i na njega se odnosi isto što i na druge muslimane.

Zatim, njegove riječi: Nje'gov komandant nad vojskom u Samu je bio Muavija ibni Ebi Sufjan, namjesnik Kufe bijaše Seid ibni As a poslije njega Abdullah ibni Amir. Velid ibn Ukbe je bio namjesnik u Basri. Kažemo: „Što se tiče Muavije njega je kao namjesnika postavio Omer ibn Hatab nakon što je umro njegovb brat Jezid ibn Ebi Sufjan, zatim mu je Osman povjerio cijeli Sam.

Njegov odnos prema stanovnicima Šama je bio uzoran i lijep. Njegovi podanici su ga jako voljeli i poštovali.

Prenosi se u „Sahihu” da je Poslanik rekao: „Vaši najbolji imami su oni koje volite i koji vas vole, oni za koje vi davite a i oni dove za vas.' Muavijini podanici su voljeli Muaviju i davili za njega a i on je njih volio i za nj ih dovio. Što se tiče kritika na račun Seida ibni Asa,

treba istaći da su se stanovnici Kufe uvijek žalili na svoje namjesnike. Nad njima je namjesnik bio: Sad ibni Ebi Vekas, Ebu Musa Eš'ari, Mugire ibni Š’e, Amar ibni Jasir i na sve njih su se žalili. Oni su poznati po tome. Nema sumnje da su se oni u vremenu Osmana još više žalili. Poznato je da su i Osman i Alija kao namjesnike postavljali svoje rođake. Zbog toga su bili izloženi prigovorima i kritikama pojedinih ljudi. Njegove riječi: „Deveto. Razilaženje koje sc desilo u vremenu vladara pravovjernih, alejhi selam. Nakon što su se složili oko njegova hilafeta i dali mu prisegu Talha i Zubejr su prvo otišli u Mekku a zatim su zajedno sa Aišom otišli u Basru da bi zatim započeli rat protiv njega tj. Alije. Taj događaj je poznat pod imenom „Rat Džemela„. Zatim razilaženje' izme'du njega i Muavije i rat na Sifinu, zatim odlazak Amra ibni Asa i Ebu Musaa Eš'arije. Zatim razilaženje između njega i zlikovaca „koji izlaze iz vjere„ (haridžija) u Nehrevanu. U svakom slučaju Alija je bio na istini a istina je bila sa njim. Zatim, u njegovom vremenu su se pojavili haridžije koji su se borili protiv njega kao što su Eš’as ibn Kajs, Misar ibn Fedki Temimi, Zejd ibn Husajn Taij i drugi. U njegovom vremenu su se pojavili fanatici kao što je Abdullah ibni Sebe’. Od obe grupacije potekle su novotarije i zabluda. Istinu je o njemu rekao Poslanik Uništit će te dvojica fanatika, jedan od njih te fanatično voli a drugi je ubicu koji te mrzi."

Pogledaj i pravedno reci da li ovaj čovjek (Šehrestani) svojim govorom želi potpaliti smutnju?

Odgovor: Ovaj govor upućuje na pristrasnot Šehrestanija u korist šija kao što smo to prethodno naveli. U protivnom spomenuo bi i stanje Ebu Bekra, Omera i Osmana te da je istina bila na njihovoj strani mimo onih koji su im se suprostavljali. Međutim, kada je spomenuo Aliju onda je rekao: „U globalu istina je bila na Alijinoj strani a on sa istinom.’’ Onaj koji prenosi vijesti morao bi biti pouzdan i povjerljiv i da svakome da nje'govo pravo. A što se tiče tvrdnje da je Alija bio na istini i da je' istina sa njim te njegovo odlikovanje s tim mimo Ebu Bekra, Omera i Osmana, tako nešto neće reći niko od muslimana, ako se izuzmu šije.

Zatim, ono što upućuje na neispravnost ovog govora su njegove riječi: „Razilaženje koje se desilo u vremenu vladara pravovjernih, alejhi selam. Nakon što su se' složili oko njegova hilafeta i dali mu prisegu.„

Poznato je da veliki broj muslimana nije dao prisegu Aliji. Čak, mnogi od stanovnika Mekke i Medine koji ga nisu vidjeli nisu mu dali prisegu, a da ne govorimo o onima koji su bili daleko kao što su stanovnici Sama, Egipta, Magriba, Iraka i Horasana. Ako ovo znamo onda se postavlja pitanje kako je tako nešto moguće reći za Alijinu prisegu a ne reći za Osmanovu prisegu oko kojeg su svi muslimani bili složni i ujedinjeni? Nije poznato da su se dvojica razišli u pogledu njegove prisege. Zatim, ono što spominje na račun Talhe, Zubejra i Aiše bez spomena ikakvog opravdanja za njih. Učenjaci znaju da Talha i Zubejr u samom početku nisu namjeravali da se bore protiv Alije, isto tako stanovnici Šama nisu namjeravali da se bore protiv njega. Isto tako u početku smutnje Alija nije imao namjeru da se bori ni protiv jednih niti protiv drugih. Borba na Džemelu[22] nije bila ni njegovom ni njihovom voljom. Oni su se bili dogovorili da uspostave primirje i red te da izvrše šerijatsku kaznu nad Osmanovim ubicama. Na kraju su se začetnici smutnje dogovorili da otpočnu borbu kao što su to i prvobitno uradili. Pa su napali na Talhu i Zubejra a oni su se branili od njih a Aliji su prenijeli da su oni napali na njega tako je i Alija počeo da se brani. U startu je svako od njih imao cilj samoodbranu a ne započinjanje rata. Ovo spominje više učenjaka o biografijama. Ako je stvar izmakla kontroli, ili ako je neko od njih pogriješio ili počinio grijeh ili ako su obojica zgriješili to ne umanjuje ono.na šta ukazuje Kitab i sunnet, da su oni odabrani i bogobojzni Allahovi štićenici, spašena stranka i dobri robovi te da su od stanovnika Dženneta.

Poglavlje

STANJE RAFIDIJA U ISLAMU I POMAGANJE NEVJERNIKA PROTIV MUSLIMANA

Rafidija kaže: „Pogledaj i pravedno reci, da li ovaj čovjek svojim govorom želi potpaliti smutnju u pogledu šejhova (pravednih halifa) ili odvraća od toga?

Odgovor: Što se tiče smutnje nju su izazvale šije, oni su začetnici svake fitne i svakog zla. Prva smutnja koja se desila u islamu bila je Osmanovo iibistvo. Imam Ahmed bilježi u svom ,,Musnedu“ da je Poslanik rekao: „Ka se spasi (smutnje) od tri stvari taj je uistinu uspio: Moja smrt, zlostavljanje i nepravedno ubistvo halife i Dedžal.”[23] Ko prostudira vijesti o svim sektama i grupacijama na svijetu uvidjet će da nikada nije: postojala složnija skupina na putu upute i istine a istovremeno najudaljenija od razilaženja i smutnje od ashaba Allahova Poslanika. Oni su najbolja stvorenja poslije poslanika a o tome svjedoči Allah kada je rekao:

„Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvraćate, i u Allaha vjerujete." (Ali Imran, 110)

A najudaljeniji ljudi od upućene i potpomognute skupine su rafidije. Oni su od svih sekti koje se deklarišu kao muslimani najnepravedniji, najveće neznalice i najviše slijede prohtjeve. Najbolji od ovog ummeta su ashabi. Niko od pripadnika ummeta nije bio složniji na uputi i ispravnoj vjeri a udaljeniji od raskola i razilaženja od njih. Sve što se spominje od njihovih manjkavosti ako bi se uporedilo sa mahanama drugih pripadnika ummeta to bi se smatralo sitnicom. To što neko za sebe tvrdi da je bezgrješan ili za nekog drugog tvrdi tako nešto to nema vrednosti i značaja. Isto tako, neki veličaju svoje šejhove, ulemu ili vladare te im pripisuju kako nikada nisu pogrješili ni u jednoj mes'eli. Oni vjeruju da takvi izlaze iz kruga ljudskih sposobnosti, čak šta više, pripisuju im ono što se ne pripisuje ni poslanicima. A Allah naređuje Nuhu i Muhammedu, da kažu:

„Ja vam ne kažem: 'U mene su Allahove riznice' - niti: 'Meni je poznata budućnost' -niti kažem: 'Ja sam melek'" (Hud, 31)

23 "Musned", 4/105, 109 (5/33, 288).

Sljedbenici, neznalice, žele da alim zna sve o čemu ga upitaju, da ima mogućnosti udovoljiti svakom zahtjevu, da bude neovistan od ljudskih potreba kao što su meleki. Potraživanje ovih stvari od nosioca vlasti je kao haridžijsko potraživanje od ummeta da niko od njih nema nijednog grijeha. Onaj ko po njima ima grijeh postaje kafir koji će vječno biti u vatri. Sve ovo je neispravno i suprotno Allahovom stvaranju i Njegovim propisima. Nijedna skupina nije više zalutala i skrenula sa pravog puta od rafidija, a s druge strane nije'dna skupina više ne slijedi pravi put i uputu niti je milostivija od slje'dbenika hadisa i onih koji slije'de vjerodostojni sunnet. Oni su ti koji pomažu samo Poslanika i oni su posebni i odabrani. On je njihov glavni i vječni imam, pored kojeg ne slijede govor drugog, osim ako se poklapa sa njegovim govorom. Njihov cilj je pomoći Allaha i Njegova Poslanika. Otuda konstatujemo: ako su sljedbenici hadisa i vjerodostojnog sunneta najpreči da se deklarišu kao sljedbenici ispravne vjere i upute, a s druge strane su najdalje od zablude, onda se rafidije mogu okarakterisati suprotno tome. U onome što spominje ovaj čovjek ima toliko laži da to može uvidjeti svako pametan i da tako nešto kao dokaz ne koristi osim džahil neznalica. Ovaj čovjek je bio povezan sa šijama i ono što spominje u svojoj knjizi ukazuje da slijedi njihove strasti. On nije učenjak koji se razumije u predaje. On slijedi priče istoričara na koje se ne oslanjaju pametni i ulema u pogledu propisa vjere.

Onaj ko pogleda u knjige hadisa, tefsira i fikha vidjet će d a su ashabi bili imami i svjetiljke upute[1] a da su šije začetnici svake smutnje i belaja kao i oni koji ih podržavaju i slijede. Oni su bili uzrok brojnih me'dusobnih sukoba i ratova protiv muslimana. Njihovi ute*me*ljitelji su munafici. Oni su došli sa mnogim lažima i izmislili mnoga neispravna mišljenja kako bi time načinili štetu islamu i muslimanima. Oni su začetnici Osmanova ubistva i to je prva smutnja. Zatim su se pripojili Aliji, ali ne iz ljubavi prema njemu i ehli bejtu već kako bi nastavili sa raspirivanjem smutnje među muslimanima. Zbog toga ćeš vidjeti kako šije pomažu neprijatelje islama i otpadnike kao što su Benu Hanife i sljedbenici Musejleme Kezzaba i za njih govore kako im je učinjena nepravda kao što to tvrdi i vlasnik ove knjige. Zatim, podržavaju Ebu Lu'lua, medžusiju i

kafira koji je ubio Omera, radijellahu anhu. Prenose se da je on od Omera tražio da razgovara sa njegovim štićenikom o njegovom haradžu pa je Omer zastao a imao je namjeru da sa njim razgovara. Da bi zatim ubio Omera iz mržnje prema islamu i muslimanima a iz ljubavi i osvete ispred međž usija, jer je Omer osvojio njihovu zemlju, pobio njihove predstavnike i podjelio njihov imetak.

Zar bi Ebu Lu'lua podržao iko osim onaj ko je najžešći nevjernik u Allaha i Njegova Poslanika i ko najviše mrzi islam, onaj ko je najveći džahil i ko ne poznaje pravo stanje Ebu Lu'lua? Ostavimo sad ono što se govori i prenosi o događajima u prošlosti i neka svako pametan pogleda u ono što se dešava u njegovom vremenu od smutnji, zla i fesada koji pogađa islam. Vidjet ćeš da u najvećem broju slučajeva iza toga stoje rafidije, vidjet ćeš da od svih ljudi najviše' teže smutnji i zlu.

Ne propuštaju priliku da zametnu smutnju, nanosu zlo i nered unutar ummeta.

Mi u našem vremenu poznajemo poje'dince', i to je na stepenu opšteg mutevatira, koji su pomogli Džingis Hana vladara Turaka(tatara) nevjernika u to vrijeme. A poznato je koliko je zla nanešeno islamu u to vrijeme. Pametan čovjek ne sumnja da pomaganje nevjernika mušrika u osvajanju muslimanskih zemalja i porobljavanju Poslanikove' rodbine od Hašimija, kao što su Ahbasovi potomci i drugi; a rafidije su im(nevjernicima) pomogli u ubijanju i prosipanju muslimanske' krvi, porobljavanju i silovanju njihovih žena, porobljavanju njihove djece; izvodi iste' iz islama u nevjerstvo. Zatim, ubijanje uče'nih, pobožnih, učača Kur'ana a uzdizanje bogomolja za kipove koje nazivaju bezhanati, njihovih hramova i crkava nad džamijama. Pomogli su uzdizanje mušrika i kitabij a od kršćana i drugih nad muslimanima, tako da su mušrici i kitabije postali ponosni a njihova riječ i čast je bila iznad muslimanske. Nijedan pametan musliman ne sumnja da je ovo veća šteta za muslimane od međusobnog ubijanja. Kada bi Poslanik vidio to što je zadesilo ummet od strane tatara to bi ga više rasrdilo nego da vidi dvojicu muslimana kako se međusobno bore zbog vlasti, ali da međusobno

ne napadaju na svetinje i čast drugog, niti da pomažu kafire' protiv muslimana, da ne ruše mutevatir zakone' i znamenja islama. I pored svega spomenutog, rafidije pomažu pomenute nevjernike protiv muslimana. U to su se uvjerili i muslimani Sama kada je Holako, vladar nevjernika tatara ušao u Šam šesto pedeset osme godine. Rafidije iz Halepa i njegove okoline, kao i oni iz Damaska i njegove okoline, su mu od svih najviše pomogli da uspostavi svoju vlast a da s druge strane uništi vlast muslimana. Isto tako, učeni a i obični svijet znaju šta se desilo kada je Holako ušao u Irak. On je ubio halifu i samo Allah zna koliko je prosuo muslimanske krvi. Tada je Ibn Alkami, inače rafidija, bio halifin vezir. Upravo oni su na različite načine pomogli Holaku tajno i javno da uđe u Bagdad. Tako su šije pomogle Džingis Hanu. Isto tako, muslimani su se osvje'dočili na obalama Sama kada su se muslimani sukobili sa kršćanima, uvijek su (rafidije) bili na strani kršćana i pomagali ih shodno mogućnostima. Prezirali su ako muslimani osvoje' neki njihov grad, kao što je bilo sa osvajanjem Ake i drugih gradova. Kada je muslimanska vojska napustila Šam pesto devedeset i devete godine oni su počeli činiti nered na zemlji ubijajući i pljačkajući imovinu muslimana. Prihvatili su bajrak križa i kršćanima davali prednost nad muslimanima. Kršćanima su pomogli da roblje, imetak i oružje muslimana prebace na Kipar i druga mjesta. Vijesti o ovom i sličnim događajima su na stepenu mutevatira. Kada bi spomenuo sve' što sam o tome čuo i vidio to bi se' oduljilo a drugi ljudi mimo

mene o tome posjeduju još informacija i pojedinosti koje ja na znam. Ovo je viđena i poznata stvar da rafidije pomažu nevjernike protiv muslimana i da daju prednost kufru i kafirima nad islamom i muslimanima.

Kada bi smo pretpostavili da su muslimani nasilnici i grješnici te da ispoljavaju novotarije koje su gore od novotarije psovanja Alije i Osmana, opet bi pametan čovjek gledao šta je bolje od dva dobra pa da ga uzme i šta je veće zlo od dva zla pa da ga izbjegne. Zar ne vidiš da ehlu sunnet bez obzira na ono što govore o haridžijama i rafidijama i drugim novotarima ipak ne pomažu nevjernike u njihovoj vjeri protiv njih i ne daju prednost kufru i kafirima nad ispoljavanjem

novotarija čiji su oni nosioci? Dok, rafidije ako im se pruži prilika neće postupiti bogobojazno prema muslimanima tj. ehli sunnetu. Pogledaj samo šta su uradili u zemlji sultana Hadabande kojem je ovaj rafidija pisao svoju knjigu. Pogledaj zlo koje se među njima proširilo koje da se uspjelo proširiti i ojačati oni bi poništili većinu islamskih zakona. Žele da utrnu Allahovo svjetlo svojim ustima a Allah odbija osim da upotpuni svoje svjetlo pa makar nevjernicima ne bilo po volji.

A što se tiče halifa i ashaba pa svaki hajr u kojem su muslimani od imana, islama, Kur'ana, znanja, spoznaja, ibadeta, ulaska u Džennet, spasa od vatre, pobjede nad nevjernicima, uzdizanja Allahove riječi, itd., sve to je plod berićeta i djela ashaba koji su dostavljali vjeru i borili se na Allahovom putu. Ashabi su bolji od svakog muslimana koji povjeruje u Allaha do Sudnjeg dana. Svaki hajr u kojem se nalaze šije i drugi muslimani je sebebom i berićetom ashaba. A najbolji ashabi su hulefai rašidin tj. pravedne halife. Oni su od svih ashaba najviše težili svakom dobru vjerskom i dunjalučkom. Pa kako onda da oni budu izvor zla a da ove rafidije budu izvor dobra?! Poznato je da rafidija voli rafidije i prijateljuje sa njima a da se neprijateljski odnosi prema ashabima, zar to nije zlo onog koga je Allah inio slijepim. U tom kontekstu Allah kaže:

„Ali, oči nisu slijepe, već srca u grudima.” (El-Hadždž, 46)

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKIH DOKAZA O BEZGRJEŠNOSTI ALIJINA

IMAMETA

Rafidija kaže: „Treće poglavlje. Dokazi o imametu vladara pravovjernih Alije ibni Ebi Taliba nakon Poslanika. Dokazi o tome su mnogobrojni i ne mogu sc pobrojati a mi ćemo spomenuti najvažnije od njih i svrstati ih u četiri kategorije. U prvu kategoriju spadaju racionalni dokazi i njih ima pet.

Prvo. Obaveza je da imam bude bezgriješan, ako to posjeduje onda je imam a takav je bio Alija, alejhi selam.

Prva postavka. Čovjek je po prirodi društveno biće koje živi u naseljima. Ne može živjeti sam jer ima potrebu za jelom, pićem, odjećom i stanom. Sve to ne može ostvariti samostalno već mu treba pomoć drugih. Tako da svaki član društva ima potrebu za onim drugim. Pošto u većini društava vlada zakon jačeg i obmana, jer ljudi imaju potrebu za onim što je u rukama drugih, snaga i strast ga pozivaju da potlači druge i da mu učini nepravdu a sve to vodi u nered i smutnju. Zbog toga mora postojati bezgriješni imam koji bi ih spriječio od zuluma, neprijateljstva, tlačenja te da spriječi nasilnike u činjenju zuluma i da svakome da njegovo pravo. Njemu nije dozvoljeno da čini pogreške, zaboravlja, niti da griješi u protivnom svijet bi bio u potrebi za drugim imamom. Jer, u osnovi ostali članovi ummeta mogu pogriješiti a razlog zbog kojeg se nad ljudima postavlja imam jeste njegova bezgriješnost. Kada bi smo rekli da je i on sklon griješenju onda bi ljudi imali potrebu za drugim imamom. Zato, ako je bezgriješan takav biva imamom u protivnom ne.

Druga postavka. Ehu Bekr, Omer i Osman po slaganju svih nisu bili bezgriješni a Alija je bio bezgriješan tako da on biva imamom.

Odgovor: Kažemo da su obije postavke netačne. Sto se tiče prve koja glasi: „Zbog toga mora postojati bezgriješni imam koji bi ih spriječio od zuluma, neprijateljstva, tlačenja te da spriječi nasilnike u činjenju zuluma i da svakome da njegovo pravo. Njemu nije dozvoljeno da čini pogreške, zaboravlja niti da griješi.” Kažemo: ,,I mi se pozivamo na ovaj dokaz ali se on odnosi na Poslanika jer je on bezgriješan a pokornost njemu je vadžib, u svakom vremenu i za svakoga. Ummet potpunije poznaje njegove naredbe i zabrane nego što neko od podanika „odsutnog imama” poznaje njegovu stvar, kao što je slučaj sa očekivanim imamom i njegovim naredbama i zbranama. Naš Poslanik je bezgriješan i ummet poznaje njegove naredbe i zabrane, njihovi bezgriješni imami se završavaju s očekivanim „odsutnim imamom” koji da je bezgriješan niko ne bi poznavao njegove naredbe i zabrane. Ni Alijini podanici nisu

poznavali njegove naredbe i zabrane kao što ummet poznaje naredbe i zabrane našeg Poslanika. Čak šta više, među ummetom Muhammeda, ima onih koji posjeduju toliko znanja da ih to čini neovisnim od bilo kojeg imama izuzev njega, tj. nemaju potrebe za nekim ko bi nad njima preuzeo stvar u pogledu vjere. Prvi kojem su šije od imama pripisali bezgrješnost bio je Alija. Mi sigurno znamo da je u Jemenu, Horosanu i drugim mjestima bilo njegovih podanika koji nisu znali šta on naređuje niti šta zabranjuje, čak šta više, poznato je da su njegovi zamjenici radili stvari za koje on nije znao. Sto se tiče onih koji su naslijedili Muhammedovo znanje, oni dobro poznaju njegove naredbe i zabrane i vjeruju u ono o čemu je obavjestio više nego što Alijini namjesnici poznaju i vjeruju njegove naredbe, zabrane i ono o čemu je obavjestio. Oni tvrde i žele da dokažu da mora postojati bezgrješni imam koji je živ.

Mi kažemo da je takav govor netačan sa više aspekata. Prvo. Imam kako ga oni opisuju ne postoji. U našem vremenu ne postoji imam zet kojeg oni tako nešto tvrde niti postoji neko ko sam sebi tako nešto pripisuje. Čak oni koji ga slijede tvrde da je izgubljen i odsutan i svako pametan će to potvrditi. S takvim imamom ne može se ostvariti nijedan cilj i korist koja se inače ostvari putem imameta tj. vodstva. Čak šta više, onaj ko preuzme vlast nad ljudima pa makar pri njemu bilo džehla i zuluma on im je korisniji od onog ko im ni na koji način ne može koristiti (kao što je odsutni imam). Oni koji se vežu za bezgrje'šnog imama ne mogu naći pomagača u svojoj vjeri osim nekoga mimo njega. Čak šta više, oni se vežu za bezgrješnog imama a potpomažu se kafirima i nasilnicima. Ako bi se ovi koji vjeruju u bezgrješnog odsutnog imama oslanjali samo na njega onda se ništa ne bi okoristili ni u pogledu vjere niti u pogledu dunjaluka niti bi putem njega postigli neki napredak koji se postiže preko vlasti.

Ako se ne može postići cilj onda nema potrebe tražiti sredstva koja vode tom cilju, jer sredstva služe kako bi nas odvela do cilja. Ako sigurno tvrdimo da od toga nema koristi onda bi govor o sredstvima koja tome vode bio beskoristan. Ovo bi bilo poput onoga koji kaže: „Ljudi su potrebni da ih neko hrani, napaja ali bi hrana trebala da ima takve i takve osobine a piće takve i takve i da to

uslovi neka skupina koja je najsiromašnija među ljudima i koji nemaju ništa.

Kakva je korist potraživati ono što ne postoji i slijeđenje onoga što uopšte ne koristi. Ljudi trebaju imama zbog dvije stvari: ili zbog znanja kako bi ga dostavio i podučio ih, ili zbog rada po tom znanju tj. kako bi ljude pomogao svojom snagom i vladarskom moći.

Ovaj očekivani imam ne koristi ni za jednu ni za drugu stvar. Naprotiv, ono što oni imaju od znanja to je od govora i djela onih koji su bili prije njega.

Ako se to slučajno poklapa sa onim što je kod muslimana potpomognu se sa njima u protivnom potpomažu se sa kafirima i bezbožnicima. Oni su od svih ljudi najnemoćniji kod činjenja djela i najveće neznalice u pogledu znanja, unatoč tome što se pozivaju na slijeđenje bezgrješnog imama a koji bi trebao da posjeduje znanje i moć. Pošto nisu stekli ni znanje ni moć biva jasno da je neispravno ovo što tvrde.

Također, niko od ummeta nije ostvario sve ciljeve imameta od dvanaest, imama, ako se izuzme Alija. Ljudi su njegovim znanjem i radom postigli ono što su postigli sa njemu sličnima. Alija ibn Husejn i njegov sin Džafer ibn Muhammed su podučavali ljude onome što je njih Allah podučio, kao što je poznato ulemi njihova vremena.

A treba reći da je u njihovom vremenu bilo učenijih od njih i onih koji su još bili korisniji za ummet. Ovo je poznato kod učenjak. Ako bi pretpostavili da su oni bili najučeniji i najpobožniji onda treba reći da učeni nisu doprinijeli koliko doprinese sultan koji ima snagu i moć time što ljude tjera da se pridržavaju istine a zabranjuje im ono što je zabranjeno i neispravno. Što se tiče ostalih, poslije trojice (njihovih imama), kao što su dva Askerija, nije poznato da su se odlikovali posebnim znanjem od kojeg bi se ummet okoristio niti su posjedovali snagu od koje se ummet okoristio. Naprotiv, bili su kao i ostale hašimije koji kao takvi imaju ugled i počasno mjesto. Imali su znanja onoliko koliko je dovoljno da se spozna vjera islam, kao što je slučaj i sa ostalim njima sličnim muslimanima. Takvo znanje posjeduje veliki

broj običnih muslimana. A što se tiče znanja kojim se odlikuju učenjaci nije poznato da su ga ovi posjedovali. Zbog toga učenjaci od njih nisu uzimali i prenosili znanje kao što su uzimali od trojice prethodno spomenutih. Da su uvidjeli da posjeduju znanje koje bi koristilo ummetu oni bi to prenijeli. A svaki student zna svoj cilj.

Ako čovjek ima časno porijeklo to biva razlogom da svijet od njega prihvati znanje. Zar ne vidiš kako su ljudi prihvatali znanje od Ibn Abbasa i okoristili se od njega pošto su uvidjeli veličinu njegova znanja. Spomen o njemu se proširila među učenima i običnim svijetom. Isti je slučaj sa Šafijom, zbog njegova znanja i poznavanja fikha od kojeg su se okoristili. Muslimani su prepoznali njegovu veličinu i okoristili se od njega. Tako je ostao spomen o njemu zbog njegova znanja i poznavanja fikha.

Ako čovjek ne nađe ono što traži od nekoga onda to od njega neće ni potraživati. Tako npr. ako bi za nekoga tvrdili da je ljekar ili veliki jezičar te ga počnu veličati i hvaliti toliko da do njega dođu ljekari i jezičari kako bi od njega uzeli zanje, međutim pošto uvide da ne posjeduje znanje za kojim tragaju oni će se od njega okrenuti a njemu neće koristiti to što ga džahili veličaju. Imamije su od mu'tezila preuzele vjerovanje da je na Allahu obaveza da ljudima obezbjedi

lutf - ljepotu, kao bi mukellef-čovjek obveznik bio što bliži dobru a što dalje od fesada uz postojanje mogućonosti za oba stanja.

Zatim, oni kažu: „Imamet je vadžib." To je po njima preči vadžib od poslanstva jer se u tome ogleda lutf -ljepota. Oni kažu: „Mi sigurno znamo, a to potvrđuju i običaji a može se uvidjeti i prolaskom vremena, da društva ako imaju uglednog vođu kojem se ljudi pokoravaju, koji raspolaže dobrima u državi i koji udjeljuje, njegovo postojanje označava približavanje dobru a udaljavanje od fesada. Ako jedno društvo nema vođe među njima će se proširirii smutnja i nered i biće dalje od dobra a bliži neredu. Ovo je stvar koju potvrđuje razum i neće je zanijekati osim onaj ko ne poznaje adete i ko ne poznaje stalno pravilo u pogledu razuma.„ Zatim, oni kažu ako je to lutf u pogledu šerijatskih obaveza onda on biva obaveznim. Zatim su spomenuli njegova svojstva bezgrješnosti i druga.

Zatim, jedna njihova skupina sebi postavlja slje'deće pitanje: „Ako kažete ela je imam lutf-ljepota a on je odsutan od vas, u čemu se ogleda ta ljepota ako se zna da je on odsutan? Ako ne postoji lutf u stanju njegove odsutnosti a obaveze bivaju dozvoljene onda pada tvrdanja da imam predstavlja lutf u vjeri a time pada i govor o bezgrješnom imamu.„

U odgovoru na ovo pitanje oni kažu: „Mi tvrdimo da je moguć lutf imama u stanju njegove odsutnosti, za one koji su ga spoznali, kao i u stanju kada je prisutan. Lutf imama će zaobići onog ko ne priznaje njegov imamet kao što lutf-ljepotu spoznaje ne može osjetiti onaj ko nije spoznao Allaha, dželle še'nuhu a može osjetiti lutf onaj ko ga spozna. Ovo je odgovor na pomenuto pitanje koji obavezuje na vjerovanje u imamet bezgrješnih.„

Kažemo: „Da postoji lutf u stanju odsutnosti kao što postoji u stanju prisutnosti onda ne bi bilo potrebe za njegovim prisustvom i za njegovim slijeđenjem a to je suprotno onom što oni tvrde.„

Oni na to kažu sljedeće: „Lutf u njegovom odsustvu, za onoga koga je spoznao, biva sa aspekta udaljavanja od ružnih stvari kao i u stanju njegova prisustva, ali mi smatramo obaveznim njegovo prisustvo zbog druge stvari a to je uklanjanje vlasti diktatora sa vjernika i uzimanje državnog imetka i njegova raspodjela onima koji ga zaslužuju, te uklanjanje nepravednih vladara koje nije moguće ukloniti osim s njim i za vođenje džihada kojeg nije moguće voditi osim sa njim."

Njima kažemo: „Ovaj govor je svojom vanjštinom netačan jer imam kojeg vi smatrate lutfom, onaj o kome svjedoči racio i običaji, vi za nje'ga kažete: „Mi sigurno znamo, a to potvrđuju i običaji a može se uvidjeti i prolaskom

vremena, da društva ako imaju uglednog vodu kojem se ljudi pokoravaju, koji raspolaže dobrima u državi i koji udjeljuje njegovo postojanje označava približavanje dobru a udaljavanje od fesada." Vi za takvog imama još uslovljavate da bude bezgrješan, i kažete da upozoravanja od loših djela ne može biti osim s njim. Poznato je da

imami, koji su bili prije ovoga kojeg oni očekuju, nisu imali ta svojstva, tj. niko od njih nije imao mogućnost da raspolaže sa imetkom muslimana niti da ga udjeljuje. Alija radijellahu anhu, je predvodio hilafet ali njegovo raspolaganje pomenutim resursima i udjeljivanje nije bilo kao kod onih prije njega. A što se tiče ostalih imama koje oni svojataju oni uopšte nisu bili u mogućnosti da time raspolažu i da to udjeljuju. Neki od njih bi povremeno došli u situaciju da sa nečim raspolažu, kao što su to bili u mogućnosti i drugi njima slični. A što se tiče odsutnog imama on ništa od toga nije ostvario. Onaj ko tvrdi da on postoji, iako je on odsutan više od četiristo i šezdeset godina i da se plaši te tla. se zbog toga ne može pojaviti, onda pogotovo ne može izvršavati šerijatske kazne, niti kome može nešto narediti ili zabraniti. Po tome bi na zemlji neprestano bio nered i haos. Zbog toga su rafidijske grupacije od svih najpoznatije po fesadu i neredu kao i jezičkom i praktičnom razilaženju. Među njima ima toliko međusobnog ubijanja i razilaženja što nije slučaj ni sa narodima kojima upravljaju kafiri. Zato se postavlja pitanje: kakva je to ljepota u slijeđenja njihova imama?

A što se tiče njegovih riječi: „Ljepotu vjerovanja u imama doživljavaju oni koji su ga spoznali isto kao i u stanju njegova prisustva.” Kažemo da je ovo tvrdoglavost i odbijanje istine. Jer, ako bi se pojavio on bi sprovodio šerijatske kazne, savjetovao bi ljude i drugo što bi uistinu uzrokovalo ljepotu, a to je nemoguće' postići u stanju njegova odsustva.

Poistovjećivanje spoznaje imama sa spoznajom Allaha u poglavlju lutfa te da lutf može osjetiti onaj ko ga spozna, mimo ostalih, predstavlja neispravan kijas (analogiju). Jer, spoznaja da Allah postoji, da je živ i svemoćan, da naređuje pokornost i nagrađuje za nju a zabranjuje grijehe i kažnjava zbog njih, su najveći uzroci koji u čovjeku bude nadu u Njegovu milost i strah od Njegove kazne. S toga ova spoznaja čovjeka poziva na pokornost radi Njegove nagrade tako što će raditi naređeno a kloniti se zabranjenog, i u čovjeku budi strah od Njegove kazne ako bude griješio. Jer, rob zna da je On Sveznajući i Svemogući i da se prije dešavalo da On pokorne nagradi a griješne kazni. A što se tiče čovjeka koji je odsutan više od četiristo godina i koji nikada nikoga nije kaznio niti nagradio, već se skriva strahujući za sebe, nikome ništa ne naređuje niti zabranjuje, postavlja se pitanje: kako spoznaja istog može pozivati na činjenje nečega što je naredio i ostavljanje nečega na šta je upozorio?! Naprotiv, spoznaja da je on slabić i da strahuje za sebe daje povoda grješnicima da ustraju u činjenju ružnih djela, a pogotovo ako se zna da je prošlo veoma dugačko vrijeme od njegova nestanka i za cjelo to vrijeme nije nikoga kaznio niti koga nagradio.

Čak kada bi smo pretpostavili da se pojavi jednom u sto godina, i Ja kazni one koji zaslužuju kaznu, ne bi ostvario korist i ljepotu kao što bi to ostvario neko od stalno prisutnih vladara. Čak kada bi se pojavljivao svakih deset godina ili jednom godišnje ne bi ostvario korist koju ostvare stalno prisutni vladari među ljudima. Ovakav vladar, makar bio i nepravedan u nekim stvarima puno više dobra pribavi društvu, sprovodeći kazne i nagrađujući pokorne, od onog koji bi se povremeno pojavljivao, a pogotovo bi više donio dobra od

imama koji je izgubljen i za kojeg većina pametnog svijeta zna da ne postoji. A i oni koji vjeruju da postoji priznaju da je on nemoćan i uplašen i nikada nije uradio ništa što inače svijet radi, a pog'otovo nikada nije bio vladar. Kakav ugled može imati ovakav čovjek? Koja pokornost, koje raspolaganje državnim imetkom i udjeljivanje istog, kako će svijet posredstvom takvog biti bliže dobru i sreći?!

Ko dobro prostudira ovu tematiku vidjet će da su ovi ljudi u velikom džehlu, oholosti i tvrdoglavosti. Jer su ljepotu koja proizilazi sa postojanjem imama izjednačili sa ljepotom u stanju njegove odsutnosti, te tvrdnja da puka spoznaja imama unatoč njegovoj slabosti, strahu i zagubljenju, predstavlja ljepotu kao što spoznaja Allaha, predstavlja ljepotu.

Drugo. Možemo reći: „Na vaše riječi: „Zato mora postojati bezgrješni imam koji će činiti ove stvari", kažemo: „Da li pod tim mislite da Allah mora stvoriti nekoga sa takvim osobinama i postaviti ga na položaj imama ili je na ljudima obaveza da nekome ko je takav dadnu prisegu? Ako mislite ovo prvo, pa Allah;, nikoga nije stvorio sa takvim osobinama. Najviše što bi ste mogli reći u tom pogledu jeste tvrdnja da je Alija bio bezgriješan, ali ga Allah nije pomogao niti je za njega stvorio vojsku kako bi uradio ono što spominjete. Čak šta više, vi tvrdite da je u vremenu trojice halifa on bio slab, mazlum i potlačen a kada je uspostavio vojsku protiv njega se digla druga vojska koja ga je na kraju i ubila, tako da nije uspio uraditi ono što su uradili oni prije njega a koje vi smatrate nasilnicima. Po vašem rezonovanju stvari ispada da je Allah pomogao halife prije njega tako da su uspjeli postići mnoge koristi i dobra za ummet a njega nije pomogao da to isto učini.

Tako da dolazimo do zaključka da Allah nije stvorio bezgrješnog imama a vi to pripisujete Allahu.

Ako bi ste rekli: „Ljudima je obaveza da ga postave kao imama i da mu dadnu prisegu.''

Kažemo: „Ljudi to nisu uradili bez obzira da li su zbog toga pokorni ili grješni. U svakom slučaju niko od vaših bezgrješnih

imama u tom kontekstu nije potpomognut, niti od Allaha niti od ljudi. Koristi koje ste spomenuli ne mogu se postići osim uz pomoć, pa ako nema pomoći onda je logično da nema ni koristi.

Treće. Kada sve saberemo vidimo da se nije desilo ono što oni tvrde već je mnogo od tog prošlo i desilo se mimo njihovog poimanja ove stvari. Zašto ne bismo mogli reći da je ono što je prošlo bezgrješnost? Ako su promašili cilj, zbog nepostojanja bezgrješnog imama ili zbog slabosti bezgrješnog imama, onda nema razlike između njegova postojanja i nepostojanja. Koji to racionalni dokaz upućuje da je na Allahu obaveza da stvori bezgrješnog imama? Postavlja se pitanje: Ako je Allah stvorio takvog imama radi koristi robova, kako to da ga je stvorio nemoćnog tako da ne može isposlovati te koristi, naprotiv, on je samo prouzrokovao štetu (tj. nestali imam)?

Četvrto. Da nije stvoren ovaj bezgrješni imam na dunjaluku ne bi ništa više bilo zla nego što ga već. ima. Njegovo postojanje nimalo ne sprječava zlo, tako da bi to neko mogao uzeti za argument. Njegovo postojanje je prouzrkovalo da većina svijeta u njega ne vjeruje i da se neprijateljski odnose prema njemu i njegovoj stranki. Tako da je time prouzrokovano toliko zla da to samo zna Allah, a sve to pod pretpostavkom da je bezgrješan. Ako bismo pretpostavili da Alija nije bio bezgrješan, niti ostali od dvanaest imama i njima slični, onda treba reći da kod namjesništva trojice halifa, niti kod Umejevića i Abbasija nije bilo nereda i zla kao što je kod njega. A ako bi smo pretpostavili da su bezgrješni onda treba znati da nisu uspjeli ništa više spriječiti zlo od drugih koje ne smatraju bezgrješnim. Otuda, ispada da su njihovi imami, pored činjenice da su bezgrješni, donijeli zlo a ne hajr i dobro.

Kako je moguće vjerovati da je mudri Allah stvorio nešto s ciljem da se preko njega ostvari dobro a onda se desi suprotno tome, tj. da preko njega dolazi samo zlo a ne dobro?

Ako bi rekli: „Ovo zlo je zbog toga štu su mu ljudi učinili nepravdu.” Kažemo: ,,Ako ga je Allah stvorio radi sprečavanja njihove nepravde a ono se u praksi pokaže da se njegovim

stvaranjem samo još povećao zulum i nepravda onda bi to po vama značilo da Njegovo stvaranje nije protkano mudrošću već da je to bila besmislica. Ovo bi sličilo onome ko svoje dijete preda čovjeku koji će mu naređivati dobro a svjestan je da mu se ono neće pokoravati već da će činiti nered. Da li bi ovo uradio neko ko je mudar?

Peto. Ako je čovjek po prirodi društveno biće koje živi u naseljima, a postavljanje na vlast bezgrješnog imama ima za cilj da odagna zulum i zlo od stanovnika naselja, da li tvrdite da u svakom naselju koje je Allah stvorio

(taj imam)neprestano odvraća od zla? Ako bi ste rekli prvo to bi značilo oholost. Onda se postavlja pitanje: Da li u svakom gradu nevjernika i kitabija postoji jedan bezgrješan imam? Da li je u Šamu kod Muavije bio bezgrješni imam?

Ako bi ste rekli: Mi kažemo da je u svakom gradu jedan a da ima zamjenike u ostalim gradovima." Kažemo: „Da li svaki bezgrješni imama ima zamjenike u svim gradovima svijeta ili samo u nekim?" Ako bi rekli da ima u svim to bi predstavljalo oholost. A ako bi ste rekli da u nekima ima a u drugim nema, onda vas pitamo u čemu je razlika jer vi kažete da je na Allahu obaveza da im pošalje imama a po tome svi gradovi na svijetu imaju istu potrebu za bezgrješnim imamom.

Šesto. Možemo upitati: „Da li je samo taj imam bezgrješan ili su i svi njegovi zamjenici bezgrješni? Oni ovo drugo ne tvrde. Takva tvrdnja bi značila pretjerivanje. Poslanikovi zamjenici nisu bili bezgrješni, niti Alijini. Čak šta više, pri nekima je bilo toliko zla i grijeha da tako nešto nije zapamćeno ni kod Muavijinih zamjenika, pa gdje je onda tu bezgrješnost?

Ako bi rekao: „Bezgrješnost se uslovljava samo za njega.„

Kažemo: „Kakve koristi imaju one zemlje koje nemaju imama od njegove' bezgrješnosti, a pogotovo ako nije bezgrješan, koji bi mogao kontrolisati svoje zamjenike već je naprotiv nemoćan, i ako

oni klanjaju za imamom koji nije bezgrješan, ako među njima sudi neko ko nije bezgrješan, i ako se' pokoravaju nekom ko nije bezgrješan i koji bo takav od njih uzima imetke?„

Ako bi rekli: „Stvari se vraćaju na bezgrješne.„

Kažemo: „Kada bi bezgrješni imam bio moćan i posjedovao snagu kao što je npr. bio Omer, Osman i Muavija i drugi opet ne bi mogao do svih podanika dostaviti obaveznu pravdu koju on poznaje. Najviše što bi mogao uraditi jeste da postavi najboljeg namjesnika kojeg može pronaći, međutim ako ne mogne naći osim nemoćnog i nasilnika kako da postavi na funkciju pravednog i moćnog?„

Ako bi rekao: „Ako Allah nije stvorio osim ovog (bezgrješnog imama)

onda sa njega spadaju šerijatske obaveze.''

Na to kažemo: „Onda na Allahu nije obaveza da stvori potpuno moćnog i pravednog imama već obavezuje imama na ono što je u njegovoj mogućnosti. Isto tako, na ljudima je obaveza da vlast povjere najsposobnijem među njima pa makar pri njemu bilo mahana u pogledu moći i pravednosti.

Omer je govorio: „Allahu moj Tebi se jadam na snagu razvratnika i od slabosti povjerljivog.„ Iako niko učeniji nije predvodio ljude od Omera pa šta onda reći za ostale? Ovo je u slučaju ako je vladar lično moćan i pravedan a šta

reći ako je vladar bezgrješan nemoćan? A šta reći ako je izgubljen? Ko će podanike uputiti na njega kako bi ga obavjestili o svom stanju? Ko će podanike prisiliti na pokornost njemu kako bi mu bili pokorni? Ako bi neko od podanika iskazao mu pokornost tako da ga postavi na funkciju namjesnika a on zatim otuđi koliko hoće imetka a zatim ode u grad nekog vladara da li bi hezgrješni imao načina da dospije do njega? Iz svega navedenog proizilazi da putem jednog bezgrješnog imama se ne mogu ostvariti ciljevi vlasti pa makar posjedovao vojničku snagu, a šta onda reći ako je bezgrje-šni

nemoćan i potlačen? A šta reći ako je izgubljen i odsutan tako da niko sa njim ne može ni govoriti? A šta reći ako uopšte ne postoji?

Sedmo. Ako je njihov bezgrješni imam slab i potlačen te ne može odagnati zulum od sebe niti može isposlovati svoje pravo na vlast i državni imetak, niti ženama dati pravo nasljedstva, onda se pitamo koji to zulum on uopšte može odagnati i koje-pravo kome može dati? A šta reći ako se zna da on ne postoji ili da postoji ali se boji pojaviti u nekom selu ili gradu iz straha od nasilnika da ga ne bi ubili? A šta reći ako tako stanje traje više od četiristo i šezdeset godina a zemlja je prepuna nepravde i nereda? On ne može* ostvariti svoja prva a kamoli drugima dati njihova. Rafidije najviše podliježu riječima Uzvišenog:

„Misliš li ti da većina njih hoće da čuje ili da nastoji da shvati? Kao stoka su oni, čak sujoš dalje s pravog puta skrenuli.” (El-Furkan, 44)

Osmo. Može se re*ći da je čovjekova potreba za odgojem svoga tijela svojom dušom veća od potrebe jednog grada za svojim gradonačelnikom. Ako Allah nije stvorio čovjekovu dušu bezgrješnom kako da na Njemu bude obaveza da stvori bezgrješnog vladara?

Čovjek može svojom unutrinom da nevjeruje i da svojom unutrinom grješi te da se izdvoji sa mnogim stvarima od zuluma i fesada a da to bezgrješni imam i ne zna. Ili, ako bi čak i znao da ne bude u stanju da to spriječi. Ako ovo nije obavezno kako onda da to bude?

Deveto. Možemo upitati: „Da li je svrha postojanja imama da više bude blagostanja nego nereda i da posredstvom njih čovjek bude bliži koristi a dalje od štete? Ili je svrha njihovog postojanja postojanje dobra i blagostanja bez fesada uopšte? Ili se time namjerava ostvarivanje nekog određe-nog dobra? Ako je ovo prvo onda kažemo da je tako nešto postigla većina vladara. Ovaj cilj je postignut za vladavine Ebu Bekra, Ome'ra i Osmana u većem

omjeru nego je isti postignut u vrijeme Alije, radijellahuanhu. Ista ta svrha je postignuta za

vladavine Umejevića i Abbasija više nego što je postignuta posredstvom dvanaest „bezgrješnih imama'. Ovako nešto je postignuto putem bizantijskih, turskih i indijskih vladara više nego je postignuto putem očekivanog imama koj eg zovu ,,Sahibuz-zeman„. Nema nijednog namjesnika ili vladara koji bi se postavio na položaja a da zatim nestane i ostane bez zamjenika a da šteta usljed njegova odsustva ne bi bila veća nego u stanju njegova prisustva. Međutim, nekada blagostanje posredstvom drugog može biti veće nego s njim. U tom smislu je i sljedeća poslovica: „Bolje je šezdeset godina živjeti sa nepravednim vladarom nego jednu noć bez vladara.''

Ako bi rekao: „Ne, mi pod tim podrazumjevamo postojanje dobra i blagostanja bez fesada uopšte."

Kažemo: „Ovo se još nije desilo niti je to Allah stvorio. Allah uopšte nije stvorio uzroke koji bi mogl i dovesti do takvog stanja. Onaj ko bi tako nešto smatrao obaveznim time pripisao Allahu obave'zu onoga što to za sobom povlači. To bi onda označavalo tvrdoglavost njegove pameti ili ružno mišljenje o svom Gospodaru. Ovako nešto sc može reći za djela običnih robova, međutim, govor o bezgrješnom je opasniji, jer korist koja se očekuje od njega izlazi iz okvira njegovih mogućnosti, po njim a čak izlazi iz okvira Allahove moći, tj. po rafidijama i mu'tezilama. Obavezivanja Allaha na tako nešto je štetnije od obavezivanja stvaranja koristi za svakog Njegovog roba.

Deseto. Njegove riječi: „Da nema bezgrješnog imama ummet bi imao potre'bu za drugim imamom jer bi to u protivnom značilo da je dozvoljeno da ummet zapadne u grešku. Kada bi smo pretpostavili da je moguće da i imam pogriješi onda bi ummet imao potrebu za drugim imamom."

Odgovor: Zašto ne bi bilo dozvoljeno ako imam pogriješi da ga neko iz ummeta upozori na grešku, s tim da se ne moraju svi složiti da se radi o greški. Zatim, ako bi neko od ummeta pogriješio na to bi

ga upozorio imam ili njegov zamjenik ili neko drugi, a ako pogriješi imam ili njegov zamjenika da ga opet neko treći upozori na to? I tako u krug što bi u globalu opet dovelo do bezgrješnosti, a ne za svakog pojedinačno, kao što je to stav džema'ta.

Ovo se može uporediti sa onima koji prenose mutevatir predaju, svaki od njih pojedinačno može pogrješiti, čak ponekad može, možda, i slagati ali obično svi oni ne mogu pogrješti. Isti je slučaj sa onima koji posmatraju izlazak mlađaka ili primjer nekih drugih preciznih stvari, moguće je da neko od njih pogrješi ali nije moguće da veliki broj ljudi oko toga pogrješi. Isti je slučaj sa matema-tičarima i inžinjerima, moguće je da neko od njih pogrješi po jednom ili dva pitanja, ali kada se uveća broj stručnjaka iz te oblasti onda obično postaje nemoguće pogrješiti u tom pitanju. Zatim, opšte je poznato i bliže zdravoj pameti

da je pripisivanje bezgrješnosti skupini koja se oko nečega slaže ispravnije od pripisivanja bezgrješnosti pojedincu. Ako nije moguće pripisati nepogrješivost velikoj skupini, koji se slažu oko neke stvari, onda je preče da to važi za nekog pojedinačno. A ako je moguće tako nešto pripisati pojedincu onda je preče isto to pripisati pojedincima poput njega koji su složni na nekoj stvari.

Tako biva jasno da je bezgrješnost preče pripisati skupini od pripisivanja iste pojedincu. Ovom kolektivnom bezgrješnošću biva zadovoljena bezgrješnost i imama a da on sam nije nosioc iste. Od rafidijskog džehla je to da oni smatraju obaveznim bezgrješnost imama a smatraju mogućim da svi drugi muslimani pogrješe ako među njima ne postoji jedan bezgrješan. Zdrava pamet nam govori da više učenjaka, i pored njihovog razilaženja i različitog idžtihada, ako se slože na jednoj stvari to je preče da bude tačno od mišljenja jednog od njih. Ako se prihvata znanje ahad predaja onda su obavjesti i znanje u metevatir predajama preče da se prihvate.

To pojašnjava činjenica da je imam partner sa ljudima u stvarima od opšte koristi. On sam ne može dovesti društvo do blagostanja ako oni ne učestvuju sa njim.

Tako on sam ne može izvršavati šerijatske kazne niti ljudima dati njihova prava niti se boriti protiv neprijatelja ako ga oni ne pomognu. Čak šta više, ne može im predvoditi namaz niti im klanjati džumu ako oni ne klanjaju sa njim. Nemoguće je da rade ono što im on naredi osim uz svoju volju i snagu. Ako oni sa njim učestvuju u radnjama i moći i ako se on ne može osamostaliti od njih u tom pogledu isto tako nije samostalan u pogledu mišljenja i znanja u pogledu državnih poslova, već naprotiv, i oni sa njim u tome učestvuju te ga u tome pomažu a i on pomaže njima. Kao što je njegova moć slaba bez njihove pomoći isto tako i njegovo znanje biva slabo bez njihove pomoći.

Jedanaesto. Može se reći i sljedeće: „Vjersko znanje, koje je potrebno imamima i ummetu, se dijeli na dvije vrste: Opšte temeljno znanje, kao što je: obaveznost pet dnevnih namaza, post ramazana, davanje zekata, obavljanje hadždža, zabrana bluda, krađe, konzumiranja alkohola i slično tome. Druga vrsta je precizno znanje o pojedinim mes'elama, kao npr: obaveznost zekata određenim osobama, obaveza izvršenja kazne nad nekim i slično. Što se tiče prve vrste znanja Šerijat je u tom pogledu veoma jasan tako da po tom pitanju nema potrebe za imamoni. Jer je Poslanik jasno i precizno ukazao na to znanje koje se mora dostaviti ili je tu ostavio prostora za kijas. Ako se radi o prvom time je cilj ostvaren a drugo se može dokazati putem kijasa.

Ako bi rekao: „Ostavio je znanje na koje nije ukazao nasom i koje se ne može spoznati kijasom već samo kroz govor bezgrješnog imama. To bi onda značilo da taj bezgrješni imam zajedno sa Poslanik učestvuje u poslanstvu i

da je njegov zamjenik. Ako takav imam zabranjuje i dozvoljava stvari bez povezanosti sa šerijatskim nasovima Poslanika, to znači da on djeluje kao samostalan poslanik a ne slijedi našeg Poslanika. To indirektno znači da je on poslanik. Onaj ko nije Poslanikov halifa ne' može se mimo njega osamostaliti.

Zatim, ako je kijas dokaz ljudi ga mogu savladati i naučiti a ako nije dokaz onda je na Poslaniku obaveza da jasno kroz nass ukaže na temeljne stvari vjere. Zatim Allah kaže:

„Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera." (El-Maida, 3)

Ovo je jasan tekst da je vjera upotpunjena i da nema potrebe za dodacima. Sto se tiče pojedinačnih stvari u Šerijatu nemoguće je da se sve spomenu kroz nass. U njima mora biti idžtihada sa preciznim određivanjem uzroka propisa. Tako npr. zakonodavac ne može svakom klanjaču pojedinačno odrediti pravac kible, svakom sudiji pravedne svjedoke itd. Tvrdnja o imamovoj bezgrješnosti u pojedinačnim stvarima vjere predstavlja oholost i to niko za sebe nije tvrdio. Tako je Alija postavljao namjesnike za koje se kasnije ispostavilo da su varali i bili nemoćni. Kako je Alija mogao pogrješiti u procjeni istih ako je bezgrješan? Zatim je čovjeku osjekao ruku uz svjedočenje dva čovjeka, da bi njih dvojica poslije toga rekli kako su pogrjcšili. On im zatim reče: „Kada bi znao da ste' to namjerno učinili osjckao bih vam ruke.” Zatim, prenosi se u dva „Sahiha” da je Poslanik, rekao: ,,Vi se parničite kod mene, moguće je da neko od vas bude rječitiji kod iznošenja dokaza od drugog. Ja presuđujem. na osnovu onog što sam čuo. Ako nekome dosudim pravo njegovog brata neka to ne uzima jer sam mu time odredio komad (džehennemske) vatre. ”Dvanaesto. Možemo ih upitati i sljedeće: „Bezgrješnost koju pripisujete imamu da li predstavlja radnje pokornosti i ostavljanje grijeha kao rezultat njegove slobodne volje, jer po vašem vjerovanju Allah nije stvorio njegovu volju? Ili je to rezultat njegove stvarne volje? Ili mu je Allah, oduzeo moć da zgriješi? Ako bi ste rekli ovo prvo pa po vama Allah nije stvorio volju vršioca radnji, a iz toga proizilazi da Allah, nije moćan da stvori bezgrješnog imama. Znači, ukratko: bezgrješni imam to što radi radi svojom slobodnom voljom a po vama Allah, nije stvorio njegovu slobodnu volju a to bi onda značilo da Allah nije stvorio bezgrješnog imama.

Ako bi ste rekli ovo drugo, onda time negirate svoje vjerovanje o božijem kudretu, tj. moći. A ako bi ste rekli da mu je Allah oduzeo moć griješenja onda je vaš bezgriješni imam nemoćan da učini grijeh kao što slijep ne može čitati knjigu ili kao što invalid ne može hodati. Onaj ko je nemoćan da nešto uradi njemu se to (po Šerijatu) ni ne naređuje niti zabranjuje. A ako mu se' ne zabranjuje i ne naređuje onda ne zaslužuje sevap zbog pokornosti, tako da bezgriješni imam, po vama, nema nagrade' zbog ostavljanja grijeha, pa čak ni zbog pokornosti što predstavlja vrhunac kontradiktornosti. Na osnovu toga, bilo koji musliman je bolji od bezgriješnog imama ako pogriješi a zatim se pokaje, jer tevha briše loša djela. Čak šta više', tevbom se svako loše djelo pretvara u dobro djelo zajedno sa njegovim prethodnim dobrim djelima. Tako, po njima, šerijatski obveznici koji su skloni griješenju imaju više' sevapa od bezgrje'šnog imama, što u potpunosti poništava njihovo mišljenje.

Što se tiče druge postavke, ako hi smo pretpostavili da mora postojati bezgriješni imam, onda, i pored toga, vaša tvrdnja da niko po slaganju svih nije bezgriješan mimo Alije biva netačna. Naprotiv, ne postoji slaganje oko pomenute' tvrdnje. Veliki broj njihovih pobožnjaka, sufija, vojnika i običnog svijeta vjeruje da su mnogi njihovi šejhovi bezgriješni, kao što rafidije vjeruju u bezgriješnost dvanaesterice imama. Možda pod terminom šejh mahfuz-’čuvani šejh’ upravo podrazumjevaju to. Ako imaju tako uvjere'nje u pogledu njihovih šejhova, a takođe'r vjeruju da su ashabi bolji od njih, onda je preče da tako nešto vjeruju u pogledu hulefair-rašidina. Mnogi ljudi zastranjuju u pogledu svojih šejhova kao što rafidije zastranjuju u pogledu svojih imama.

Također i ismailije zagovaraju be'zgriješnost svojih imama a ne pripadaju rafidijama ,,isna ašer” tj. sljedbenicima dvanaest imama. Mnogi od sljedbenika Umejevića su vjerovali da za imama nema ni obračuna ni kazne i da ih Allah ne'će kazniti zbog onoga u čemu slijede' imama. Vjerovali su da je obaveza slijediti imama u svemu te da im je to Allah naredio. Njihov govor po tom pitanju je veoma poznat. Pripovjeda se da je Jezid ibn Abdulmelik namjeravao da slijedi put i metodologiju Omera ibn Abdulaziza pa mu je došla

skupina njihovih šejhova te mu se zakleše Allahom, pored Kojeg nema drugog boga, da ako Allah nad ljudima postavi imama On će od njega primiti dobra djela a preći preko njegovih loših djela. Zato ćeš naći da mnogi njihovi uglednici naređuju opštu pokornost vladaru te da onaj ko se pokorava njemu taj se pokorava i Allahu. Otuda je zbog njihove pokornosti poznata izreka „Šamska pokornost”. Tako da ovi govore: „Njihov imam im ne naređuje osim ono što im je Allah, naredio, a među njima nema šija, naprotiv, mnogi od njih mrze i vređaju Aliju. Ko god vjeruje' da je sve' ono što naređuje imam isto što i Allah naređuje i da je obaveza u svemu se pokoravati imamu te da će ga Allah zbog toga nagraditi a ako to ostavi da će ga kazniti, pored takvog imama on nema potrebe za drugim bezgrješnim imamom (jer je tog digao na stepen bezgrješnog).

Tako da odgovor na ovo može biti na dava načina: Prvo, može se reći: „Svako od ovih grupacija ako im se kaže da moraju slijediti be'zgrješnog imama oni bi odgovorili: ’Dosta nam je bezgrje'šnost našeg imama kojeg slijedimo. Nemamo potrebe za bezgrješnošću dvanaesterice, niti za Alijom niti nekim drugim.’ Tako neko od njih može reći: ’Moj šejh je moj uzor.’ Drugi može reći: ’Moj imam je emevija i ismailija.’ Čak šta više, mnogi ljudi vjeruju da ako se budu pokoravali vladarima neće imati grijeha bez obzira ko on bio, a pri tom se pozivaju na riječi Uzvišenog:„

"O vjernici, pokoravajte se Allahu i pokoravajte se Poslaniku i predstavnicima vašim.” (En-Nisa, 59)

Ako bi rekao: „Razilaženje ovih ne smatramo razilaženjem."

Kažemo: „Ovi su bolji od rafidija i ismailija. Imami i šejhovi ovih ljudi su bolji od izgubljenog imama od kojeg nema nikakve koristi. Tako da su oni u svakom pogledu bolji od rafidija.

Također, rafidijske dokaze pobija njihov govor kada kažu da bezgrje'šnost nije data nikome osim Aliji i njegovoj porodici.

Ako bi rekao: „Niko od ashaba nije tvrdio da su Ebu Bekr, Omer i Osman bezgrješni . „

Kažemo: „Ako među njima niko nije tvrdio bezgrješnost Alije onda pada vaša tvrdnja, a ako je neko od njih tvrdio Alijinu be'zgrješnost onda nije isključeno da je ne'ko od njih tvrdio i bezgrješnost prethodne trojice. Čak šta više, takva tvrdnja za trojicu pome'nutih halifa je preča jer mi sigurno znamo da su svi ashabi davali prednost Ebu Be'kru i Omeru nad ostalima, čak im je i Alija davao prednost nad sobom, kao što se* to od njega prenosi mutevatir pre'dajom. Otuda bi tvrdnja o be'zgrješnosti ove dvojice bila preča od bezgrješnosti Alije.„

Ako bi rekao: „Ovo nije preneseno od njih.''

Kažemo: „Isto tako ni od kog od njih nije prenesemo da su tvrdili kako je Alija bezgrješan. Mi ne tvrdimo da je iko od njih bio bezgrješan niti on niti ovi, već kažemo da nikome* nije moguće* da niječe govor nekog od njih o bezgrje-šnosti trojice* a da istovremeno kaže* kako su Aliju smatrali bezgrješnim. Ovakvu razliku među četvericom pravednih halifa niko ne može* tvrditi niti je tako nešto preneseno od nekog od njih. Nije poznato da je neko u tom vremenu tvrdio

bezgrješnost Alije ili dvanaesterice. Isto tako, niko u tom vremenu nije tvrdio da je neko mimo njih bezgrješan. Tako da tvrdnja o nijekanju bezgrješnosti prve trojice halifa pada a postoji razilaženje o Alijinoj bezgrješnosti (a ne kao što oni tvrde da se svi oko toga slažu).”

Trinaesto. Možemo reći sljedeće: „Ili je obaveza prisustva be'zgrješnog imama u svakom vremenu ili nije. Ako njegovo prisustvo nije obavezno u svakom vremenu onda vaš govor pada. A ako je obavezno u svakom vremenu onda ne prihvatamo tvrdnju da je Alija bezgrješan mimo ostale trojice halifa. Naprotiv, ako je tvrdnja o Alijinoj bezgrješnosti istinita onda iz toga proizilazi da su Ebu Bekr, Omer i Osman također bezgrješni. Ehlu sunnet se slaže oko činjenice da Ebu Bekr i Omer imaju prvenstvo nad Alijom te da bi po tom osnovu bili preči da budu bezgrješni od Alije. Ako je bezgrješnost moguća onda su njih dvojica bliže tome od Alije. Niko od ehli sunneta ne kaže da je moguća Alijina be'zgrješnost mimo

Ebu Bekra i Omera. Oni ne prihvataju nijekanje bezgriješnosti trojice halifa osim zajedno sa Alijom. A nijekanje bezgrješnosti trojice mimo Alije ne predstavlja govor i mišljenje nikoga od ehli sunneta.

Ako bi rekao: „Vaše' vjerovanje' se' ogleda u tome da niječete bezgrje'šnost „ trojice.

Kažemo: „Isto tako niječemo i Alijinu bezgrješnost i vjerujemo da je nijekanje njegove bezgrješnosti pre'če od negiranja bezgrje'šnosti ostalih pravednih halifa, te' da su oni tome preči od nje'ga, ako je tako nešto uopće moguće. Tako da na ovaj način ne može naše riječi navoditi ko dokaz protiv nas. Zatim, to što mi niječemo bezgrješnost trojice to je zbog našeg ubjeđenja da Allah nije stvorio bezgrješnog imama, a ako bi smo pretpostavili da je' Allah stvorio bezgrješnog imama onda nema sumnje da su oni preči od svih koji su došli poslije njih da budu bezgrješni.”

Ovdje se može ponuditi i treći odgovor koji zadire u srž vašeg dokaza. Možemo upitati: „Otkuda znate da je Alija bezgrješan a da drugi mimo njega nisu?” Ako bi odgovorili idžma'om o potvrdi njegove be'zgrješnosti mimo drugih, kao što su već to spome'nuli, kažemo: „Ako se idžma' ne smatra dokazom onda ovaj vaš dokaz pada. A ako je dokaz o njegovoj bezgrješnosto onda to može biti dokaz o bezgrješnosti onih (ashaba) koji su nam dostavili i prenijeli Šerijat. Međutim, šije ovde navode' idžma' kao dokaz a odbijaju da u osnovi priznaju idžma' kao dokaz. Otkuda mogu znati da je Alija bezgrješan mimo ostalih? Ako bi se pri tome pozvali na mutevatir dokaz od Poslanika o njegovoj bezgrješnosti, ta tvrdnja bi jednako bila jaka kao i tvrdnja o mutevatir nassu (šerijatskom tekstu) u pogle'du njegova imameta (ovo je u prenesenom smislu jer takav nass naravno ne postoji), tako da im ne preostaje drugi dokaz.

Četvrti odgovor: Može se reći i to da oni ne priznaju idžma kao dokaz osim ako se ne poklapa sa govorom bezgrješnog imama. A ako ne mogu potvrditi postojanje bezgrješnog imama osim putem idžma’a onda je to kontradiktorno. Ne može se znati da li je on bezgrješan osim putem njegove potvrde o ličnoj bezgrješnosti, a ne može se znati da li njegov govor predstavlja dokaz osim ako se

dokaže' da je bezgrješan. Nijedno od ovo dvoje se ne može potvrditi. Tako dolazimo do zaključka da je njihov dokaz o bezgrješnosti imama netačan, što nam dalje govori da rafidije nemaju naučnih dokaza u pogledu onoga što tvrde.

Ako bi im rekli: „Na koji način ste spoznali da je on bezgrješan a da drugi mimo njega to nisu? Oni bi odgovorili: „Zato što on za sebe kaže: 'Ja sam bezgrješan a drugi mimo mene nisu.'“ Ovako nešto bi mogao svako tvrditi tako da to ne predstavlja validan dokaz.

Ako bi smo pretpostavili da zaista postoji potreba za bezgrješnim imamom onda bi smo mogli polemisati oko njegovog imenovanja. Tako ako bi od ismailije tražili dokaz koji ukazuje da je baš njihov imam bezgrješan, mimo drugih, ne' bi uopšte iznio nikakav dokaz a njegov govor o tome bi zapao u kontradiktornosti.

Zatim, rafidije su od kaderija preuze'li mišljenje da je vadžib da vlast preuzme najsposobniji da bi na tome izgradili svoj stav o obaveznom postojanju bezgrješnog imama. Sve su to neispravna mišljenja. Međutim, ako bi ih pitali o dokazu koji upućuje da je dotični be'zgrješan oni uopšte za to ne bi imali dokaza osim njegove puke tvrdnje: „Ja sam bezgrješan.”

Ako bi rekli: „Razum ukazuje da mora postojati bezgrješni imam, pa ako Alija kaže da je bezgrješan, proizilazi ela je bezgrješan jer nije nikog drugog proglasio bezgrješnim.”

Kažemo: „Ako bi smo pretpostavili da zaista postoji bezgrješni, međutim sama tvrdnja nekoga da je be'zgrješan se ne može prihvatiti jer postoji mogućnost da neko drugi također bude be'zgrješan. Moguće' je da mi ne' znamo za tu njegovu tvrdnju, a moguće je da on to nije ni obznanio već da to prešuje, kao što tvrdite za očekivanog imama da se skriva iz straha od zulumćara. Pored svega spomenutog ako bi smo prihvatili tvrdnju o Alijinoj bezgrješnosti to bi moglo biti pod uslovom da je Alija tako nešto tvrdio, a sačuvaj Bože, Alija to nije tvrdio.

Peti odgovor: Ako nema drugog dokaza o bezgriješnosti osim riječi bezgriješnog imama: „Ja sam bezgriješan”, mi ćemo se pomirit ako u ovoj mes'eli u tom kontekstu navedete riječi Alije. A poznato je da niko ne može tako nešto prenijeti od njega sa vjerodostojnim senedom. Naprotiv, prenose se mutevatir predaje od njega da je nijekao svoju bezgriješnost.

Šesti odgovor: Činjenica da je podržavao svoje kadije da u određenim stvarima presuđuju po svom mišljenju, koje se razlikovalo od njegovog mišljenja, nam govori da on sebe nije smatrao bezgriješnim i nepogriješivim.

Prenosi se vjerodostojnim senedom da je Alija rekao: „Moje mišljenje se slagalo sa Omerovim mišljenje u pogledu (robinja) majki koje posjeduju djecu da se ne prodaju, a sada sam mišljenja da se mogu prodati.” Njegov kadija Ubejde Selmani mu reče: „Tvoje mišljenje zajedno sa Omerovim u slozi draže nam je od tvog mišljenja u razilaženju.”

Zatim, Surejh kadija je sudio shodno svom idžtihadu i nije se vraćao na Alijino mišljenje niti se sa njim savjetovao a Alija ga je u tome podržavao. Alija je znao reći: „Sudite kao što ste i do sada sudili.” Znao je izdavati fetve i suditi shodno njegovom idžtihadu a zatim bi se ponekad vraćao i sudio po svom idžtihadu kao i ostali njemu slični ashabi. Ovo su njegove riječi koje su prenesene vjerodostojnim sene'dima.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ALIJIN IMAMET POTVR-

ĐUJE NASS

Rafidija kaže: „Obaveza je da na imamet imama u kazuj e nass, jer smo prethodno pojasnili neispravnosti izbora imama. Jer, onaj ko je izabaran nije preči od drugih da bude' izabran i jer bi to dove'lo do razilaženja i nereda među podanicima. Zbog toga i smatramo

obaveznim postavljanje' be'zgrješnog imama na mjesto halife. Ne postoj i nass koji ukazuje' na imamet drugih njihovih imama i oko toga postoji idžma’, tako da biva jasno da je on imam.’’

Odgovor: Što se tiče nassa u pogledu imamet tj. vodstva, većina selefa, i kasnijih učenjaka od muhadisa, fekiha i apologetičara smatra da se on odnosi na Ebu Bekr. Skupina rafidija smatra da se on odnosi na Abbasa. Tako da su njegove riječi da postoji idžma’ o Alijinom imametu, mimo drugih, sigurna laž. Ne postoji idžma’ oko negiranja nassa u pogledu drugih mimo Alije. Nema sumnje da je ovaj autor džahil, iako ga oni smatraju najboljim od njih, a sve rafidije su džahili. Odakle mu znanje o tome šta su učenjaci rekli po tom pitanju da bi se uopšte mogao pozvati na idžma’?!

Ovdje' ćemo ponuditi i treći odgovor. Što se' tiče nassa o imametu on se ili prihvata ili ne' prihvata. Ako se prihvata onda to negira vašu drugu postavku a ako kažemo da se nass odnosi na imamet Ebu Bekra to negira vašu prvu postavku.

Četvrti odgovor: Možemo reći da vi ne priznajete idžma’ kao dokaz već je po vama dokaz govor bezgrješnog imama, tako da se ovo opet vraća na pitanje'

O potvrdi nassa onog koji za sebe tvrdi da je bezgrješan, a znamo da nije potvrđen ni nass ni be'zgrješnost. Tako ispada da riječi nekog: „Ja sam bezgrješan i o mome imame tu je prenesen nass”, predstavljaju dokaz. Ovo je veliki džehl i to je po prirodi dokaz kao i onaj prije njega.

Peti odgovor: Šta podrazumjevaš pod riječima: „Obaveza je da na bezgrješnog imama ukazuje nass?” Onda bi morao reći: „Ovo je halifa poslije mene, slušajte i pokoravajte se.„ Tako bi posredstvom samog nassa postao halifa. Ili, ovakav ne može postati imam sve dok mu se ne dadne prisega. Ako tvrdite prvo onda mi ne prihvatamo tvrdnju o postojanju ovakvog nasa. Čak zejdije - zajedno sa ehlu sunnetom, niječu ovaj nass, a oni su od šija koji se ne mogu optužiti u pogledu Alije.

Na njegove riječi: „To bi dovelo do razilaženja i nereda medu podanicima”, kažemo: „Nasovi koji ukazuju na zaslugu nečijeg imameta, a čije se

znanje može pojmiti analiziranjem i dokazivanjem, pomoću njih dolazimo do ciljeva propisa. Ne postoji za svaki propis nas dželj-izrazito jasan nas, koji mogu razumjeti obični i učeni ljudi. Ako se temeljne stvari vjere, čija je spoznaja obavezna u svakom vremenu, mogu zadovoljiti ovim nasom onda je preče da se neke pojedinačne mes'ele, kao što je postavljanje određenog čovjeka za imama, zadovolje takvim nasom. A već smo pojasnili da poslanici na temeljne stvari vjere moraju ukazati nasom za razliku od pojedinačnih mes'ela.

Također, kada jasni tekstovi ukazuju da su neke skupine preče od drugih u tome (hilafetu),to je dovoljno za njihov odabir.

Dokazi upućuju da je Ebu Bekr bio najpreči da preuzme hilafet, tome se niko nije suprostavljao od ashaba. Ensarije koje su se tome protivile nisu to činili iz razloga što su smatrali da Ebu Bekr nije najbolji od ashaba već su tražili da vlast preuzmu dvojica, jedan od muhadžira i jedan od ensarija.

Ako bi rekao: „Ako imaju prohtjeva oni bi to zabranili shodno značenju nasova.” Kažemo: „Ako imaju prohtjeve oni će se suprotstaviti tim tekstovima i okrenuti se od njih kao što vi tvrdite. Ako imaju ispravan nijet ciljano će se ostvariti i ovim i onim a uz inat neće koristiti ni ovo ni ono.

Šesti odgovor: Nass u pogledu propisa može- biti dvojake prirode i to: temeljni opšti nass i nass o nekim pojedinačnim mes'elama.

Ako vi tvrdite da mora postojati nass o imamu onda vam kažemo sljedeće: „Ako mislite na opšti temeljni nass u pogledu onoga što sc uslovljava za imama, šta je obaveza njemu i prema njemu kao što su nasovi o sudijama, muftijama, svjedocima, imamima namaza, muezinima, vojskovođama u džihadu i drugima koji imaju veze sa islamskom vlašću, kažemo da su ovakvi nasovi, hvala Allahu,

potvrđeni i mnogobrojni kao što su potvrđeni i u pogle'du ostalih propisa.

Sedmi odgovor: Možemo reći: „Vi smatrate obaveznim postojanje nassa

o bezgrješnom imamu kako to ne bi dovelo do raskola, smutnje i rasprava. Zbog čega smatrate obaveznim da se na takav položaj postavi bezgrješan čovjek? Mi kažemo da je stvar upravo suprotna. Ebu Bekr je preuzeo funkciju hilafeta a da nije došlo do pomenutog fesada. Isto tako je bilo i u vrijeme Omera i Osmana. Fesad i nered se desio upravo za vrijeme onog imama za čiji imamet tvrdite postojanje nassa, mimo ostalih imama. Tako da je ono što ste vi odredili kao sredstvo. protiv nereda upravo prouzrokovalo nered što je suprotno cilju. Na osnovu toga ciljevi šerijata su ostvareni bez sredstva koje vi uslovljavate a nisu sa onim koje ste uslovili, tj. putem bezgrješnosti. To je iz razloga jer su Allaha

obavezali na nešto što mu nije obaveza. I obavještavaju o nečemu što nije tačno, tako da zbog njihova džehla i laži dolazi do kontradiktornosti.

Osmi odgovor: Može se reći i sljedeće: „Nass koji bi sprječio ovaj fesad može biti na više načina: Prvo. Da Poslanik obavjesti o vlasti neke osobe, pohvali ga i njegovu vladavinu. Ummet na osnovu tog zna ako on preuzme- hilafet da će biti pohvaljen i omiljen, tako da ne bi bilo razilaženja. A ako ništa nije rekao oni ga postave na položaj vladara. Ovakav nass je prenesen za Ebu Bekra i Omera. Drugo. Da obavjeti o stvarima iz kojih se da zaključiti da će ti vladari biti dobri. I takvi nasovi su preneseni u pogledu Ebu Bekra i Omera. Treće. Da naredi onima onima koji dolaze kod njega da poslije njegove smrti dovedu osobu koja će zauzeti njegovo mjesto što bi ukazivalo da će on biti halifa poslije njega. To sc upravo dogodilo Ebu Bekru. Četvrto. Da namjerava napisati oporuku a zatim kaže: „Allah i vjernici neće ustoličiti osim tog i tog." Upravo to se desilo Ebu Bekru. Peto. Da naredi da se poslije njega slijedi neka osoba tako da on postane halifa poslije njega. Šesto. Da nare'di slijeđenje prekse pravednih i upućenih halifa te ukaže na vrijeme trajanja iij i hova hilafeta što bi

ukazivalo da su oni koji budu vladali u tom vremenskom periodu hulafai rašidin tj. pravedne halife. Sedmo. Da neke osobe odlikuje odredenim stvarima koje ukazuju da on ima prednsot kod preuzimanja hlafeta poslije njega, a to se upravo desilo Ebu Bekru. Tako se u dva „Sahiha” prenosi da je Aiši rekao: ,,Pozovi mi svog oca i brata da napišem knjigu za Ebu Bekra oko koje se ljudi poslije mene neće razilaziti." A zatim je rekao: "Allah i vjernici odbijaju (da bude halifa) iko osim Ebu Bekr" Na osnovu toga biva jasno da Allah nije htio postaviti nekog mimo Ebu Bekra i da vjernici ne bi dali prisegu ikom osim Ebu Bekru. Također, drugi vjerodostojni hadisi ukazuju da je on to znao, ali nije pribjegavao tome jer je to bolje kao što je postupao i Poslanik. Jer da ga ummet postavi na taj položaj pokorno je bolje od njihova prisiljavanja na to, i to je ono sa čime je zadovolj an Allah i Njegov Poslanik. To je bolje za ummet i to upućuje na znanje i pobožnost ummeta.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRĐENJE O ALIJINOM IMAMETU KAKO BI SAČUVAO ŠERIJAT

Rafidija kaže: „Treće. Obaveza je da imam bude čuvar Serijata jer je prekinuto spuštanje objave nakon Poslanikove smrti, i jer Kur'an i sunnet nisu detaljno objasnili sve' pojedinačne propise koji će se desiti do Sudnjeg dana. Otuda mora postojati imam, kojeg bi ustoličio Allah, koji bi bio bezgrješan i nepogrješiv, kako ne bi izostavio neke propise' a ne'ke' namjerno ili u zaboravu dodao. Niko osim Alije nije bio takav po idžma’u.“

Odgovor može biti sa više aspekata:

Prvo. Ne prihvatamo tvrdnju da je obaveza da on bude čuvar Serijata, već je na ummetu obaveza da sačuva šerijat. Čuvanje šerijata biva preko cjelokupnog ummeta kao što biva i sa jednim čovjekom. Čak šta više, ako šerijat prenese veliki broj ljudi, koji je na stepenu mutevatira, to je bolje nego da ga pre'nese jedna osoba. Bezgrješnost nečega što prenese velika skupina na stepenu

mutevatira je kod ljudi veća od bezgrješnosti pojedinca koji nije poslanik. Ako bi smo rekli da su Ebu Bekr, Omer, Osman i Alija bezgrješni, ono što prenose svi muhadžiri i ensarije je sigurnije od onog što prenose ovi.

Također, većina ljudi napada na be'zgrješnost prenosioca a šta reći ako se zna da ga mnogi pripadnici ummeta tekfire? Stepen mutevatira se postiže kroz obavijest velikog broja ljudi o nečemu pa makar i ne bili svi pravedni.

Drugo. Pitamo vas: „Da li pod tim mislite da je on čuvar šerijata pa makar i ne bio bezgrješan, ili mislite na nekog ko je bezgrješan? Ako uslovljavate bezgrješnost odgovor na to je već prethodio. A ako smatrate da je on bio obični čuvar šerijata, mi ne prihvatamo tvrdnju da je veći čuvar Allahove Knjige i sunneta i da je znaniji od Ebu Bekra i Omera. Naprotiv, oni su bili učeniji u Allahovoj Knjizi i sunnetu Allahova Poslanika od njega, tako da pada ono što su tvrdili od idžma'a.

Treće. Da li pod tvrdnjom da je on čuvar šerijata podrazumjevate da je on bezgrješan i da za ništa od šerijata ne možemo reći da je tačno osim ako je to on prenio? Ili je moguće da nešto od šerijata bude vjerodostojno i tačno mimo njegovog prenošenja? Ako je ovo drugo onda nema potre'be za njegovim čuvanjem Šerijata niti za nje'govom bezgrješnošću. Jer, ako je moguće neki dio Šerijati sačuvati bez njega onda je moguće sačuvati i ostale djelove Serijata, tako da je moguće sačuvati cjelokupan Šerijat bez njega.

Ako bi rekao: „Mi pod tim mislimo da nije moguće spoznati nešto od šerijata osim s njegovim čuvanjem.” Kažemo: „To znači da se ljudima ne može dostaviti dokaz protiv njih osim s onim što je on prenio. A ne možemo znati da li su njegove predaje vjerodostojne dok ne saznamo da li je bezgrješan, a ne možemo znati da je bezgrješan osim putem idžma'a koji bi negirao bezgrješnost drugih mimo njega. Ako postoji idžma' o njegovoj bezgrješnosti onda postoji mogućnost da je on čuvar šerijata a ako ne postoji idžma’ onda nije bezgrj ešan.

Četvrto. Zašto se bezgrješnost ne bi mogla pripisati u čuvanju i dostavi svakoj grupi učenjaka u pojedinim disciplinama šerijata? Tako su kurru'i (karije,vrsni učači Kurana) bezgrješni u čuvanju i dostavi Kur'ana, muhadisi u čuvanju i dostavi hadisa, fekihi su bezgrješnu u razumjevanju šerijatskih tekstova i izvođenu dokaza u pogledu propisa. Ovo je poznata realnost i na ovaj način nas je Allah inio neovisnim od jednog koji ne postoji (očekivanog imama).

Peto. Ako S erij a t ne može biti sačuvan osim posre'dstvom jednog čovjeka a poslije nje'ga još jednog, tj. putem bezgrješnog a poslije njega putem drugog bezgrje'šnog, šta je' onda sa očekivanim imamom od kojeg niko nije uzeo ništa od šerijata više od četiristo šezdeset godina. Odakle' vi učite Kur'an više od četiristo godina. Po vama ispada dozvoljeno reći da ovaj Kur'an koji učite ne sadrži ništa od Allahova govora, (jer ga niste preuzeli od očekivanog imama). Zatim, otkud crpite znanj e o Poslaniku i njegovom životu i propisima a vi o tome ništa niste čuli od očekivanog bezgrješnog imama, koji ne postoji ili je po vama izgubljen?

Ako bi rekli: „To je mutevatirom preneseno od naših prijatelja od bezgrješnih imama."

Kažemo: „Ako mutevatir predanje' vaših prij a telj a čini obave'znim prenoše'nje i čuvanje Serijata zašto onda ne bi bilo dozvoljeno da mutevatir predanja cjelokupnog ummeta od njihovog Poslanika u čuvanju i prenošenju Serijata budu preča, tako da ne bude potre'be za predanjima jednog (bezgrj ešnog) od drugog?

Šesto. Sta podrazumjcvaš pod tvojim riječima: „S prestankom objave i kratkovidnošću nassova u pogledu detalja u propisima?" Da li pod tim misliš da oni nisu dovoljni za svaki pojedinačno propis ili misliš na opšta te'meljna objašnjenja koja obuhvataju te' pojedinost i? Ako tvrdiš ovo prvo mi kažemo: „Govor imama i bilo kog drugog je na ovom stepenu. Tako kada sc vladar obraća lj udima on sc mora obraćati opštim govorom koji će obuhvatiti sve[1] pojedince, radnje' i drugo. Nemoguće' je da svojim govorom obilježi svakog pojedinca u svakoj radnji u svakom vremešnu. Znači, nije u mogućnosti da im se

obrati osim putem opšteg sveobuhvatnog govora. Opšti i sveobuhvatni govor moguć je od Poslanika.

Ako bi tvrdio da lično Poslanikovi nasovi nisu opšti i sveobuhvatni, kaže-mo: „Ovako ne'što nije dozvoljeno. Ako hi smo rekli da ovako ne'što ne postoji u Poslanikovom govoru i nasovima, a on je savršeniji od imama, onda je pre'če' da to nepostoji u govoru i nasovima imama. Ti si u pogle'du imamova govora prisiljen na jednu od dvije- stvari: ili da prihvatiš uopšte'nost izraza ili da prihvatiš uopštenost značenja. Koje god prihvatiš to je isto moguće u Poslanikovom govoru. Tako da nema potrebe za imamom u pogledu objašnjavanja njegovih propisa.

Sedmo. Navodimo riječi Uzvišenog:

„Mi nismo poslali nijednog poslanika koji nije govoriojezikom naroda svoga, da bi mu objasnio." (Ibrahim, 4)

I kaže:

da ljudi poslije poslanika ne bi nikakva opravdanja pred Allahom imali."

(En-Nisa, 165)

I drugi slični ajeti.

Postavljamo pitanje: Da li je putem pojašnjenja poslanika dostavljen dokaz protiv ljudi ili ne?

Ako smatrate- da nije onda padaju ovi ajeti i njihova znače-nja, a ako je putem poslaničkog pojašnjenja dostavljen dokaz onda hiva jasno da ne-ma. potrebe za nekim drugim, posebno od čijeg pojašnjenja hi ljudi bili neovisni a pogotovo ne-maju potre-be- za njegovim očuvanjem i dostavom šerijata, te da je ono što je Allah, stvorio u čovjeku od snage- za prenošenje Poslanikova govora i objašnjenja sasvim dovoljno, a pogotovo ako znamo da se Allah obavezao na čuvanje Kur'ana, što je garant da ne bude- izmijenjen.

U globalu, možemo reći, rafidijska tvrdnja da se vjera islam ne može sačuvati i razumjeti osim putem određenih pojedinaca predstavlja najveći oblik fesada u pogledu temelja vjere. Ovako nešto svjesno, i da poznaje posljedice' tog govora, može reći samo zindik mulhid-heretik bezbožnik, s jasnom namjerom da uništi vjeru. I ovako nešto ne može' proći osim kod onih koji su utonuli u neznanje i zabludu.

Osmo. Opšte je poznato da je do većine muslimana Kur'an i sunnet dospio bez Alijinog posredovanja i prenošenja. Kada je Omer, osvojio pokrajine poslao je u šam i Irak učenjake od ashaba koji bi ih podučili i objasnili im vjeru. Od njih se znanje proširilo ka ostalim muslimanima. Ono što je Alija dostavio muslimanima od znanja nije više od onog što su dostavili Ibn Mes'ud i Muaz ibn Džebel i njima slični. Ovo je poznata stvar. Da vjera nije prenesena osim putem Alije tada bi većina vjere bila poništena. Od Alije je prenesen mali dio koji ne predstavlaj cijelu vjeru a i predaje od njega nisu na stepenu mutevatira. Zatim, u našem vremenu ne postoji bezgrješni imam kako bi se vratili na njega, la havle ve la kuwete illa billah, zar ima slabije pameti od pameti rafidija!?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE' O OBAVEZI POSTVALJANJA BEZGRJEŠNOG IMAMA, TE DA JE TO ALIJA

Rafidija kaže: „Četvrto. Allah je moćan da postavi na položaj bezgrješnog imama. Svijet je u potrebi za njim, u tome nema štete, tako da to hiva vadžihom. Takav osim Alije nije postojao po idžmau. Tako biva jasno da je Alija imam. Što se tiče moći, to je jasno. Što se tiče potrebe i to je jasno, jer smo pojasnili razilaženje među svijetom. Nepostojanje štete je također jasno, jer bi suprotno tome' tj. njegovim nepostojanjem bilo štete. Tako da kod prisustva moći i usljed potrebe i ne postojanja štete biva obave-za za njegovim ustoličenjem."

Odgovor: Ovo se vraća na naš prvi od prethodnih odgovora. On to ponavlja a odgovor na to je' slijedio kod zabrane prve postavke

kao i štetnost ovakvog razumijevanja stvari. On svoj dokaz temelji na idžma'u. Ako je idžma' nepogrješiv dokaz onda nema potrebe za Alijinom bezgrješnošću. A ako idžma' nije bezgrješan dokaz onda njime ne može dokazivati bezgrješnost Alije. Tako da u oba slučaja njegov dokaz pada.

Ve'oma je čudno da rafidije svoje usule-osnove grade' na nasovima i idžma'u a oni su od svih ljudi najudaljeniji od spoznaje nasova i idžma'a, tj. konsenzusa kao i dokazivanja putem njih. Za razliku od ehli sunneta i džema'ta koji su izvor nasova i idžma'a-konsenzusa. Ehlu sunnet i džema't slijede nas i idžma'.

Mi na ovaj način govorimo kako bi objasnili neispravnost njegova stava i to iz sljedećih razloga:

Prvo. Ne prihvatamo tvrdnju da ima potrebe za ustoličenjem bezgrješnog imama, jer je bezgrješnost ummeta dovoljna. Ovo je stvar koju je spomenula ulema o mudrosti bezgrješnosti ummeta.

Drugo. Ako pod potrebom misli da će njihovo stanje njegovim prisustvom biti potpunije, nema sumnje da će njihvo stanje i sa imamovim zamjenicima biti potpunije. Također njihovo stanje u slučaju njihove lične bezgrješnosti bi bilo potpunije, ali na Allahu nije obaveza da tako nešto učini.

Zatim, poistovjećivanje nekoga sa Poslanikom, biva najvećom šubhom i predstavlja napad na Poslanikovu posebnost. Jer ako je čovjeku obaveza da vjeruje u sve što kaže bezgrješni imam, kao što je obaveza vjerovati u sve s čime su došli poslanici, po čemu se onda razlikuje posebnost poslanstva? Allah, nam je naredio da vjerujemo u sve s čime su došli poslanici. Ako ima neko ko je

jednak njima u bezgrješnosti i da je obaveza vjerovati u sve što kaže onda se gubi razlika između njega i poslanika.

Treće. Tvrdite da postoji potreba za bezgrješnim. Da li je on moćan da pribavi koristi a odagna štetu? Ili je on nemoćan da to učini? Ovo drugo je zabranjeno jer nemoćan ne može pribaviti korist

niti otkloniti štetu, već je moć uslov za tako nešto. Bezgrješnost može koristiti kod potrebe za blagostanjem ali bez moći i mogućnosti to se ne može realizovati.

Ako bi rekao: „Naprotiv bezgrješni je to u mogućnosti.”

Kažemo: „Ovako nešto se još nije desilo. Ako su ovih dvanaest bezgrješnih imama imali mogućnost za to a nisu to uradili onda bi to značilo da su oni grješni a ne bezgrješni. A ako nisu imali mogućnosti onda znači da su bili nemoćni. Jedna od te dvije stvari je sigurna a možda i obije, tj. nemoć i nepostojanje bezgrješnosti. Ako je tako, onda mi nužno znamo ono što niječe njegove dokaze o njegovom postojanju.

U globalu, možemo reći, da nema maslche-koristi u postojanju be'zgrješnog imama nakon Poslanika a koja se ne može ostvariti bez njega. U njegovom postojanju je toliko fesada koji se ne može popraviti osim njegovim nepostojanjem. Tako da vaše riječi: „Za njim postoji potreba”, bivaju zabranjene. Kao i vaše riječi da u njegovom postojanjem nema štete. Naprotiv, stvar je obrnuta, njegovim postojanjem ima štete a nema koristi. Ako samo vjerovanje' o njegovom postojanju povlači obavezno fesad, koliki bi onda fesad prouzrokovala realizacija njegova postojanja.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKIH DOKAZA O ALIJINOM IMAMETU PUTEM PRVENSTVA

Rafidija kaže: „Peto. Obaveza je da imam bude' bolji od podanika. A Alija je najbolji čovjek u svom vremenu kao što ćemo vidjeti. Tako da on biva imam jer je ružno, shodno pameti i predajama, dati prednost slabijem nad boljim. Uzvišeni kaže:

"Pa da li je onda dostojniji da se poštiva onaj koji na Pravi put upućuje ili onaj koji ni sam nije na Pravom putu, osim ako ga drugi na Pravi put ne uputi? Sta vam je, kako rasuđujete?!" (Junus, 35)

Odgovor može biti na više načina: Prvo. Neprihvatanje druge velike postavke. Ne prihvatamo tvrdnju da je' Alija najbolji čovjek u svom vremenu. Najbolji od ovog ummeta, poslije' Poslanika su Ebu Bekr i Omer, kao što je to potvrđe'no od Alije i drugih. Kasnije će' doći odgovor na ono što su spomenuli i objašnjenje naših dokaza.

Drugo. Većina naših prijatelja i drugih smatraju da je obaveza postaviti boljeg na vlast ako za to postoji mogućnost, međutim, ovaj rafidija nije spomenuo dokaz za ovu postavku a mnogi učenjaci su se sa njim oko toga raspravljali. Sto se tiče pomenutog ajeta u njemu nema dokaza u njegovu korist. Jer se u ajetu spominje "onaj koji na Pravi put upućuje ili onaj koji ni sam nije na Pravom putu, osim ako ga drugi na Pravi put ne uputi". U slučaju imameta nije obave'za da slabijeg upućuje' bolji, naprotiv, veći dio upute se može postići be'z uče'nja od onog ko je' pogodniji da bude' imam. Ponekad čovjek može biti učeniji od onog ko je kao imam bolji od njega. Zatim, uopšteno govoreći onaj koji upućuje na Pravi put je Allah a onaj za koga Kur'an kaže: „koji ni sam nije na Pravom putu, osim ako ga drugi na Pravi put ne uputi" je svojstvo svakog stvore-nja koje' ne' može' biti upuće'no ako ga Allah ne' uputi. Upravo se na to odnosi ajet, tj. da je činje'nje' ibadeta Allahu preče od činjenja istog stvore'njima. Kao što se' može' zaključiti iz konteksta kompletnog ajeta:

"Reci: "Može li ijedno vaše božanstvo da uputi na Pravi put?” i odgovori: "Samo Allah upućuje na Pravi put!" Pa da li je onda dostojniji da se poštiva

onaj koji na Pravi put upućuje ili onaj koji ni sam nije na Pravom putu, osim ako ga drugi na Pravi put ne uputi? Šta vam je, kako rasuđujete?!" (Junus, 35)

Prije toga kazivanje je započeo ajetima:

„Upitaj: „Ko vas hrani s neba i iz zemlje, čije su djelo sluh i vid, ko stvara živo iz neživog, a pretvara živo u neživo, i ko upravlja svim'? - 'Allah'! - reći će oni -, a ti reci: 'Pa zašto Ga se onda ne bojite?”'

(Junus, 31) Pa do Njegovih riječi: "Reci: 'Može li ijedno vaše božanstvo da uputi na Pravi put?' (Junus, 35)

Mnogi ljudi govore da je namjesništvo boljeg vadžib osim u slučaju da se u namjesništvu slabijeg ogleda neka šerijatska masleha, tj. korist, a u postavljanju boljeg šteta. Ovo istražuju oni koji misle da je Alija bolji od Ehu Bekra i Omera kao što su neke zejdije i neke' mu'tezile.

Ehlu sunnet nema potrebe da sprječava ovu postavku, jasno je da je Es- Siddik najbolji od ovog ummeta poslije Poslanik. Međutim, ono na što želim ukazati jeste to da kada rafidije i kažu istinu ne znaju navesti tačan dokaz u korist toga, jer su se ogradili od mnogih puteva znanja tako da su postali nemoćni u dokazivanju istine. Tako su npr. nemoćni da haridžijama dokažu Alijin iman a mervanijama i onima koji su se protiv njega borili ne mogu dokazati njegov imamet. Ono što navode kao dokaz u tom pogledu se odnosi na njih jer ne znaju šta proizilazi iz njihova iskvarenog govora od kontradiktornosti i štete. a sve zbog njihova velikog džehla, proturječnosti i slijeđenja prohtjeva bez znanja.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE ŠUBHE DA ZNAČENJE AJETA: „VAŠI

ZAŠTITNICI SU SAMO ALLAH I POSLANIK NJEGOV ..." UKAZUJE

NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: »Drugi metod. Značenje koje se može izvesti iz Kur'ana. To su jasni dokazi iz Allahove knjige (ar. berahin) koji upućuju na Alijin imamet a oni su mnogobrojni. Prvo. Riječi Uzvišenog:

„Vaši zaštitnici su samo Allah i Poslanik Njegov i vjernici koji ponizno molitvu obavljaju i zekat daju, a oni su ti koji čine ruku .." (El-

Maide, 55)

Složili su se da je objavljen u pogledu Alije.

Sa'lebi sa senedom do Ebu Zera kaže: ,,Čuo sam Allahova Poslanika sa ova dva (uha) u protivnom neka sam gluh i vidio sam ga sa ova dva (oka) u protivnom neka sam slijep, kako kaže: „Alija je vođa čestitih i borac protiv nevjernika. Biće pomognut onaj ko ga pomogne a biće ostavljen onaj ko ga ostavi." Ja sam jednog dana sa Poslanikom klanjao podne namaz u mesdžidu pa je neki čovjek nešto tražio (prosio) ali mu niko ništa nije dao. Tada je dotični digao ruke prema nebu i rekao: »Allahu moj Ti si svjedok da sam prosio u mesdžidu Allahova Poslanika pa mi niko ništa nije dao.” Alija je u tom momentu bio na ruku'u pa ispruži prst desne ruke na kojem je bio prsten. Onaj čovjek priđe i uze ge. Sve to je gledao Poslanik. Kada je završio namaz (Poslanik) diže glavu prema nebu pa reče: „Allahu moj Musa je od tebe tražio pa je u dovi proučio:

„Gospodaru moj," - reče Musa - „ini prostranim prsa moja i olakšaj zadatak moj, odriješi uzao sa jezika mog da bi razumjeli govor moj i podaj mi za pomoćnika iz porodice moje Haruna, brata mog, osnaži me njime i učini drugom u zadatku mome.„ (Ta Ha, 25-32)

Potom mu je spušten ajet:

"Pomoći ćemo te bratom tvojim” - reče On - "i obojici ćemo vlast dati, pa vam se oni neće usuditi prići; s Našim znamenjima vas dvojica i oni koji vas budu slijedili postaće pobjednici.” (El-Kasas, 35)

Zatim je nastavio: „Allahu moj ja sam Muhammed, tvoj poslanik i odabranik. Allahu moj rasprostrani i moja prsa i olakšaj mi moj zadatak i daj mi pomagača iz moje porodice, neka bude Alija i sa njim mi pojačaj pleđinu.” Ebu Zerr kaže: „Tek što je Poslanik završio sa svojim govorim sišao mu je Džibril od Allaha pa reče: „Uči.” „Šta da učim,” upita. „Reče uči: "Vaši zaštitnici su samo Allah i Poslanik Njegov i vjernici koji ponizno molitvu obavljaju i zekat daju, a oni su ti koji čine ruku." (El-Maide, 55)."

Pre'nosi fekih Mugazeli Vasiti Šafi'i da je ovaj ajet objavljen povodom Alije. Vdij je onaj koji raspolaže nečim. Ajet potvrđuje njegov vilajet tj. namjesništvo kao što je to Allah pripisao sebi i Svom Poslaniku." Završe'n citat.

Na ovo se može odgovoriti na više načina: Prvo. Ono što je spomenuo ne može se prihvatiti kao zan-relativan dokaz. Naprotiv, sve što je spomenuo je laž, netačno i predstavlja svojevrstan sofizam. To što je spornenuo da upućuje na relativne dokaze onda hi naziv burhan -jasni dokaz za takve dokaze bio pokuđen. Jasni dokazi u Kur'anu i drugi ukazuju na sigurno ubje'đe'nje i jasno znanje' kao što stoji u riječima Uzviše'nog:

"Oni govore da će u Džennet ući samo Jevreji, odnosno samo kršćani. - To su puste želje njihove! - Ti reci: "Dokaze svoje dajte ako je istina to što govorite!" (El-Bekara,111)

I kaže Uzvišeni:

"Reci: „Dajte dokaze, ako istinu govorite!" (En-N e ml, 64)

Onaj ko je iskren mora iznijeti dokaz o svojoj iskrenosti. Samo potvrđe'na istina se prihvata. Svi dokazi koje je naveo ovaj čovjek su laž. Ne može spomenuti ni jednog dokaza čiji su svi dijelovi istiniti. Nemoguće' je da sc ispravne' postavke dokaza teune'lje na lažima. Kod svakog dij ela dokaza mi će'mo objasniti njegovu lažnost. Nazivanjeun ovih dokaza burhanima je' najgnusnija laž. Zatim, on sc oslanja na govor koji sc pripisuje nekim učenjacima a to je možda laž na nje'ga pa ako je laž onda mu se u tome suprostavlja većina ljudi. Ako on govor jednog čovjeka, za kojeg sc ne zna da I i je istina i koj em se većina ljudi

suprostavlja, smatra burhanom, on da on na ovaj način može donije'ti mnogo burhana-jasnih dokaza kojima se je lahko suprostaviti. Tako bi došli u situaciju da se jasni dokazi jedni drugima suprostavljaju, a to nije slučaj sa jasnim-burhan-dokazima.

Mi ćemo, ako Bog da, objasniti prirodu pravih i istinitih burhana koji pobijaju lažne dokaze koje on naziva burhanima, i da je većina od toga očita laž koju svako može uočiti, osim onaj kome' je' Allah zaslije'pio srce. Te da su burhani koji upućuju na Poslanikovo poslanstvo istina, i da je Kur'an istina, i da je islam istina i da se suprostavlja dokazima koje je on naveo. Većina njegovih dokaza i onoga što iz njih proizilazi predstavlja napad na iman, Kur'an, i Poslanika

Drugo. Odgovor na ovaj ajet može biti sa više aspe kata.

Prvo. Tražimo da dokaže* vjerodostojnost ove predaje. On spominje ovaj hadis i uzima ga kao dokaz. To što hadis pripisuje Salebovom tefsiru ili se poziva na idžma' a da isti ne poznaju iskreni učenjaci predaja i hadisa ne predstavlja dokaz po slaganju svih učenjaka, osim ako se potvrdi vjerodostojnost njegova seneda. Isto tako, da prenosi neki fadilet o Ebu Bekru i Oment nije ga dovoljeno prihvatiti pukim spominjenjem te predaje i oko toga se slažu učenjaci.

Drugo. Nje*gove* riječi: »Složili su se da je spušten povodom Alije.” Ova tvrdnja je od najvećih laži. Naprotiv, učenjaci se slažu da nije posebno spuštena povodom Alije i da Alija nije u namazu udjelio svoj prsten. Učenjaci hadisa sc slažu da je priča o tome izmišljena i apokrifna.

Sto se tiče tefsira kojeg prenosi od Salebija učenjaci hadisa se slažu da on prenosi veliki broj apokrifnih hadisa. Primjer toga je hadis o vrijednosti svake sure, od Ebu Umame, i drugi slični hadisi. Zbog toga za njega kažu da je kao »noćni drvosječa”. Isti je slučaj sa Vahidijem, njegovim učenikom i njima sličnim mufessirima koji prenose i daif i sahih predaje. Ovdje želimo ukazati na potvore ovog rafidijskog autora i veličinu njegova džehla kada je rekao da se slažu da je pomenuti ajet spušten povodom Alije. Ko je to od učenjaka, koji poznaju idžma', prenio njihov konsenzus oko povoda objave* tog ajeta? Da je i prenesen idžma' po tom pitanju on se ne prihvata osim od stručnjaka za predaje*.

Ako bi se apologetičar, mufessir i istoričar pozvao na neku predaju bez potvrđenog seneda na to se ne može osloniti a šta tek reći ako se pozove na idžma'?

Treće. Ovi mufessiri, iz čijih knjiga oni uzimaju predaje, kao i oni koji su učeniji od njih, prenose predaje koje se suprostavljaju ovom njegovom idžma'u- konsenzusu. Sam Salebi u svom tefsiru prenosi da je Ibn Abbas rekao: „Ovaj ajet je spušten u pogle*du Ebu Bekra.“ A prenosi se od Abdulmelika da je rekao:

„Pitao sam Ebu Džafera pa je rekao da su to vjernici.” Rekao sam: „Neki ljudi govore da se radi o Aliji:” Alija je od onih koji vjeruju, reče. Isto se prenosi i od Dahaka.

Četvrto. Ako bi smo prihvatili idžma', onda tražimo da nam to prenese makar sa jednim vjerodostojnim senedom. Pomenuti sened koji je naveo je slab i claif.

U njemu se nalaze osumnjičeni prenosioci. A što se tiče onoga što prenosi Mugazeli Vasiti to je još slabije. Ovaj je u svojim knjigama spomenuo toliko lažnih hadisa da to može uočiti svako ko ima i najmanje znanje o hadiskoj nauci.

I od jednog i drugog tražimo da navedu vjerodostojan sened.

Peto. Može se reći i sljedeće: „Ako se pod ajetom misli da daje zekat u stanju ruku'a, kao što oni misle da je Alija udjelio svoj prsten dok je bio na ruku'u, onda bi to značilo da je to šart za štićeništvo te da muslimani ne trebaju uzeti za zaštitnika osim Aliju, a po tome' ne bi za zaštitnike trebali uzeti Hasana, Husejna i ostale hašimije što je suprotno idžma’u muslimana.

Šesto. Ar. izraz ellezine-oni koji, se odnosi na množinu, tako da se ne može odnositi samo na Aliju.

Sedmo. Allah čovjeka pohvaljuje zbog stvari koje su poželjne i pohvalne kod njega, ili da se radi o vadžibima ili mustehabima. Tako sadaka, poklon, izdavanja pod kiriju, brak, razvod, i drugi ugovori u

namazu nisu ni obavezni ni pohvalni po slaganju svih muslimana. Naprotiv, mnogi od njih kažu kako to kvari namaz pa makar i neprogovorio. Neki čak kažu da razumljivi išareti kvare namaz. Neki kažu da se na taj način ne može ostvariti pravo na posjedovanje zbog ne postojanja šerijatske obaveznosti. Da je tako nešto mustehab Poslanik, bi na tako nešto posticao svoje ashabe, a Alija bi to radio i u drugim situacijama.

Pošto se ništa od toga nije desilo postaje znano da udjeljivanje u toku namaza ne spada u dobra djela. Udjeljivanje onome koji traži se može obaviti i poslije namaza, ne postoji mogućnost da ga maši jer je čovjek u namazu zauzet.

Osmo. Ako bi smo pretpostavili da je ovo i propisano u namazu onda to ne bi bilo posebno za stanje ruku'a već bi tako nešto bilo preče da se učini u stanju kijama i sjedenja u namazu. Kako se može reći: „Vi nemate zaštitnika osim onih koji udjeljuju na ruku'u?„ Zar i onaj ko bi udjelijo dok je na kijamu i sjedenju ne bi mogao biti ovaj zaštitnik?

Deveto. Na osnovu njihova tumačenja riječi Uzvišenog: "Koji ponizno molitvu obavljaju i zekat daju, a oni su ti koji čine ruku", ispada da se zekat daje u stanju ruku'a a Alija u vremnu Poslanik nije bio od onih koji su bili obavezni

izdvajati zekat jer je bio siromašan. Zekat na srebro je obavezan izdvojiti onaj ko posjeduje nisab nakon što prođe godina dana, a Alija nije bio od tih.

Deseto. Izdvajanje prstena na ime zekata ne podmiruje zekat kod velikog broja fekiha, osim onih koji smatraju obaveznim izdvajanje zekata na nakit. A što se tiče onih koji dozvoljavaju izdvajanje u protuvrijednosti treba znati da tako nešto u namazu nije izvodljivo jer se vrijednosti razlikuju shodno različitim situacijama.

Jedanaesto. Ovaj ajet je iste konstrukcije kao i ajet:

"Molitvu obavljajte i zekat dajite i zajedno sa onima koji ruku obavljaju i vi obavljajte!" (El-Bekara, 43)

Ovdje je naredba o činjenju ruku'a (molitve). Zatim riječi Uzvišenog:

„O Merjema, budi poslušna svome Gospodaru i licem na tle padaj i sa onima koji ruku' obavljaju i ti obavljaj!" (Ali Imran, 43)

Ovde je također naredba o činjenju ruku'a tj. molitve.

Dvanaesto. Opšte je poznato kod mufesira, i to su oni kasniji prenijeli od selefa, da je ovaj ajet spušten u povodu zabrane prijateljevanja sa nevjernicima a naređuje se prijateljevanje sa vjernicima i uzimanja istih za zaštitnike. Jer su neki munafici, kao što je Abdullah ibn Ubejj, prijateljevali sa židovima govoreći: „Bojim se da me ne zadesi kakvo zlo.„ Neki od vjernika kao što je Ubade ibn Samit rekoše: „Ja Allahov Poslaniče uzimam Allaha i Nje‘gova Poslanika za prijatelje i zaštitnike a Allahu i Njegovom Poslaniku se pravdam od uzimanja ovih kafira za saveznike i prijatelje.’’

Trinaesto. Kontekst govora upućuje na to, onaj ko pomno razmisli o značenju Kur'ana na ovom mjestu to će i uvidjeti. Prije pomenutog ajeta Uzvišeni kaže:

„O vjernici, ne uzimajte za zaštitnike Jevreje i kršćane! Oni su sami sebi zaštitnici! A njihovje onaj među vama koji ih za zaštitnike prihvati; Allah uistinu neće ukazati na Pravi put ljudima koji sami sebi nepravdu čine." (El-Maida, 51)

Ovo je zabrana prijateljevanja sa kršćanima i Židovima i uzimanje istih za zaštitnike. Da bi zatim rekao:

„Zato ti vidiš one čija su srca bolesna kako se žure da s njima prijateljstvo sklope, govoreći: „Bojimo se da nas kakva nevolje ne zadesi." A Allah će sigurno pobjedu ili nešto drugo od sebe dati.„ (El-Maide, 52) Sve do riječi Uzvišenog:

djela njihova biće poništena, i oni će nastradati." (El-Maide, 53)

Ovo je opis onih čija su srca bolesna, onih koji nevjernike uzimaju za zaštitnike, kao što je slučaj sa munaficima. Zatim je rekao:

"O vjernici, ako neko od vas od vjere svoje otpadne, - pa, Allah će sigurno mjesto njih dovesti ljude koje On voli i koji Njega vole, prema vjernicima ponizne, a prema nevjernicima ponosite; oni će se na Allahovu putu boriti i neće se ničijeg prijekora bojati. To je Allahov dar, koji On daje kome hoće - a Allahje neizmjerno dobar i zna sve.„ (El-Maide, 54).

Spome'nuo je djela otpadnika, te da oni ništa neće naštetiti Allahu, a zatim je spomenuo one kojima će ih zamjeniti pa kaže:

„Vaši zaštitnici su samo Allah i Poslanik Njegov i vjernici koji ponizno molitvu obavljaju i zekat daju, a oni su ti koji čine ruku. Onaj ko za zaštitnika uzme Allaha i Poslanika Njegova i vjernike - pa, Allahova strana će svakako pobijediti." (El-Maide, 55-56)

Ovi Kur'anski ajeti se odnose na stanje onih koji su ušli u islam od munafika. Onih koji su otpali od islama i stanje vjernika koji su ustrajni na islamu vanjštinom i unutrinom.

Ovaj ajet dolazi u množini i ko god bolje prostudira kontekst i povezanost ovih ajeta vidjet će da je ajet opšti i da se odnosi na sve vjernike koji se odlikuju ovim osobinama. Ne odnosi se na nekog pojedinca, ne na Ebu Bekra, niti Omera, niti Osmana niti Aliju, niti nekog drugog, ali su oni najpreči od čitavog ummeta da potpadnu pod ove ajete.

Četrnaesto. Termini koji se spominju u hadi su ukazuju da je hadis laž na Poslanika. Alija nije vođa svim čestitim vjernicima već je vođa u ovom smislu Poslanik. Zatim, Alija se nije borio protiv svih kafira, već je ubio neke kao što su i drugi ubili neke. Svako od mudžahida koji se borio protiv kafira je ubio nekog nevjernika.

Zatim, njegove riječi: „Pomognut je onaj ko njega pomogne a biće ostavljen onaj ko njega napusti”, su suprotne onome što se desilo. Poslanik, ne govori osim istinu. Sije tvrde da je cjelokupan ummet napustio Aliju zbog Osmanova ubistva. A poznato je da je ummet bio pomognut za vrijeme trojice halifa više nego je pomognut poslije. Kada je ubijen Osman ljudi su se podjelili u tri skupine. Jedna skupina je pomogla Aliju i borila se sa njim, druga skupina se borila protiv njega i treća skupina ga je napustila i nije se borila ni na jednoj strani. Oni koji su se borili sa njim nisu bili pomognuti nad ostalim dvjema skupinama niti nad kafirima. Naprotiv, njihovi protivnici su bili pomognuti u borbi protiv kafira kada je vlast pripala Muaviji tako da su osvojili mnoge zemlje. Alija je bio pomognut kao što su i drugi njemu slični u borbi protiv haridžija i kafira.

Zatim, dova koju je naveo od Poslanika, nakon što je Alija udjelio prsten je najočitija laž. Poznato je da su ashabi u vremenu potrebe udjeljivali puno više nego što je vrijednost prstena koji je udijelio Alija. Prenosi se u dva „Sahiha” da je Poslanik rekao: „Nisam se okoristio ničijim imetkoma kao imetkom Ebu Bekra.” I rekao je: „Čovjek od čijeg sam se prijateljstva i imetka najviše okoristio je Ebu Bekr. Kada bih među stanovnicima Zemlje uzimao halila (najveći stepen prijateljstva) uzeo bi Ebu Bekra za halila.”[26] Osman je u bici na Tebuku udjelio hiljadu deva tako da je Poslanik rekao: „Šta god da Osman uradi od danas neće mu naštetiti. ”[27]

Zatim, kako je moguće da Poslanik u Medini nakon što je pomognut i nakon što je učinio hidžru rekne: „Podari mi pomoćnika od moje porodice, Aliju

i ojačaj mi njime leđa.”? Kako je to moguće ako se zna da ga je Allah pomogao, uzvisio i ojačao vjernicima. U tom kontekstu On kaže:

„On te podržava Svojom pomoći i vjernicima." (El-Enfal, 62)

I rekao je:

„Ako ga vi ne pomognete, pa - pomogao ga je Allah onda kad su ga oni koji ne vjeruju prislili da ode, kad je s njim bio samo drug njegov, kada su njih dvojica bila u pećini i kada je on rekao drugu svome: 'Ne brini se, Allah je s nama!'"

(Et-Tevba, 40)

U momentu kada su ga protjerali nevjernici i kada ga je Allah pomogao drug koji je sa njim bio je'ste Ebu Bekr. Bili su njih dvojica a Allah je sa njima bio treći. Također u bici na Bedru za Poslanika je napravljen zaklon u kojem je boravio. U taj zaklon kod njega je ulazio Ehu Bekr mimo ostalih ashaba. Svako od ashaba ima udio u pomoći Poslaniku. Onaj ko misli da je Poslanik, molio Allaha da ga ojača sa nekim od ljudi, kao što je Musa molio da ga ojača Harunom, taj na Poslanika iznosi laži i napada na njegova prava. Nema sumnje da je rafidizam izveden tj. da je derivat(proizvod) širka, ateizma i licemjerstva, međutim to nekada dođe do izražaja a nekada ne.

Petnaesto. Najviše što se može reći za ajet jeste obaveza vjernicima da za zaštitnike uzmu Allaha, Njegova Poslanika i vjernike, tako da između ostalih i Aliju uzmu za zaštitnika (jer je i on vjernik). Nema sumnje da je prijateljevanje sa Alijom i uzimanje njega za prijatelja vadžib kao što je vadžib i druge vjernike poput njega uzeti za prijatelje.

Allah kaže:

„A ako se protiv njega udružite, pa - Allah je zaštitnik njegov, i Džibril, i čestiti vjernici." (Et-Tahrim, 4)

Allah je pojasnio da je svaki dobar vjernik zaštitnik Poslanika i da su Allah i Džibril njegovi zaštitnici. Iz ovih nassova se ne može razumjeti da onaj ko je zaštitnik drugome biva i njegovim vođom mimo ostalih i da njime upravlja mimo drugih ljudi.

Šesnaesto. Da se ovdje pod izrazom vilajet misli na namjesništvo i vlast onda bi rekao: „Nad vama vlast ima Allah, Njegov Poslanik i vjernici”, a ne bi rekao: "A onaj ko Allaha i Njegova Poslanika uzme

za zaštitnika..." Ne kaže se za onog ko nad nekim vlada da su ga oni postavili već se kaže: „Vlada nad njima."

Sedamnaesto. Allah se ne opisuje izrazom mutevelli-vladar nad svojim robovima i da je on emir-vođa nad njima, neka je slavljen i uzvišen On i neka su sveta njegova imena. On je njihov Stvoritelj i Opskrbitelj, Gospodar i Vladar. On sve stvara i svim upravlja. Ne kaže se da je Allah emir-vođa vjernika kao što se nazivaju vladari poput Alije i drugih. Čak se ni za Poslanika ne koristi izraz muteveli-vladar nad ljudima i da je emir nad njima. Njegov stepen je uzvišeniji od ovog. Cak ni Ebu Bekra. nisu tako zvali već su ga zvali halifom Allahova Poslanika. Prvi ko je prozvan emirul-mu'minin bio je Omer, radijelbhu anhu.

Osamnaesto. Nisu svi oni nad kojima upravlja pravedan vladar pripadnici Allahove stranke, već većina. Pravedni vladari upravljau i munaficima i kafirima kao što su bili u Medini pod njegovom vlašću munafici i zimije.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA AJET: „O POSLANIČE, KAZUJ ONO ŠTO TI SE OBJAVLJUJE OD GOSPODARA TVOGA" UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Drugi burhan-jasni dokaz su riječi Uzvišenog:

"O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga, - ako ne učiniš, onda nisi dostavio poslanicu Njegovu." (El-Maide, 67)

Složili su se da je ajet spušten povodom Alije. Prenosi hafiz Ebu Nuajm od većine učenjaka sa svojim senedom od Atije da je rekao: »Ovaj ajet je spušten Poslaniku povodom Alije ibn Ebi Taliba." U tefsiru Salebija kaže: „Značenje ajeta je: »Kazuj i dostavljaj što ti je objavljeno od tvog Gospodara o Alijinoj vrijednosti." Kada je objavljen ovaj ajet Poslanik je uzeo Aliju za ruku pa reče: „Kome sam ja prijatelj i zaštitnik i Alija mu je zaštitnik.'' Poslanik je zaštitnik Ebu

Bekra, Omera i ostalih ashaba po idžma'u tako da Alija biva njihov zaštitnik što dalje znači da je on imam.

U tefsiru Salebija stoji: „Kada je Poslanik bio u Gadir Humu pozvao je ljude pa su se okupili. Uzeo je Aliju za ruku pa reče: „Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik:'' To se proširilo među svijetom i po gradovima tako da je vijest o tome stigla i do Harisa ibn Numana Fihrija pa je otišao do Poslanika na svojoj kamili. Kada je stigao u Ebtah sišao je, svezao kamilu, a zatim ušao kod Poslanika dok je on bio sa skupinom ashaba. On mu reče: ,,O Muhammede, naredio si nam da posvjedočimo Allahovo jedinstvo i da si ti Njegov Poslanik, pa smo to prihvatili od tebe. Naredio si nam da klanjamo pet namaza pa smo prihvatili, naredio si nam da dajemo zekat i postimo mjesec dana pa smo i to prihvatili, naredio si nam da obavljamo hadždž pa smo i to prihvatili. Zatim nisi se zadovoljio time dok nisi digao nadlaktice tvoga amidžića i odlikovao ga nad nama te si rekao: „Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik." Da li je to od tebe ili od Allaha? Poslanik reče: „Tako mi Allaha pored kojeg nema drugog Boga to je Allahova naredba.'' Haris se vrati prema svojoj jahalici govoreći: „Allahu moj ako je ovo istina onda pospi kamenjem sa neba ili nam daj bolnu kaznu. Nije ni stigao do svoje jahalice a sa neba ga pogodi kamen u tjeme glave koji mu iziđe na duburu i tako ga ubi. Allah tada objavi:

„Neko je zatražio da se kazna izvrši nad nevjernicima, - niko ne može spriječiti da to Allah, Gospodar nebesa, ne učini." (Me'aridž, 1-3) Ovaj rivajet prenosi Nukaš od većine učenjaka u svome tefsiru.

Odgovor na ovo može biti na više načina. Prvo. Ovo je velika laž od samog početka kao što ćemo to ako Bog da pojasniti. Njegove riječi: „Složili su se da je ajet spušten povodom Alije", su najveća laž koju je spomenuo u vezi tog ajeta. Niko od učenjaka ništa nije rekao od toga što spominje.

Što se tiče onog što bilježi Ebu Nuajm u ,,Hilijetu" ili »Fadail hulefa", Nukaš, Salebi, Vahidi i njima slični treba znati da se učenjaci hadisa slažu da oni bilježe veliki broj lažii apokrifnih hadisa. Spomenut ću dokaze iz kojih se vidi da je pomenuta predaja

apokrifna. Također se slažu da je ovaj hadis kojeg bilježi Salebi u svom tefsiru apokrifan, a spomenut ćemo i dokaze o tome a Salebi nije od učenjaka hadisa.

Ovdje moramo spomenuti pravilo koje se odnosi na predaje a to je da predaje uopšteno prenose istinu ali i laži. Jedino su hadiski stručnjaci relevantni i kompetentni u razlučivanju ovih ud onih. Isto tako se vraćamo na mišljenja gramatičara u pogledu nahva-gramatiike arapa i nearapa. U pogledu jezika vraćamo se na mišljenje jezičara da nam ukažu šta je od jezika arapa a šta nije. Isto tako, u oblastima poezije i medicine vraćamo se na stručnjake iz tih oblasti. Svaka nauka ima svoje eksperte kojima se odlikuje ta nauka. Ulema hadisa od svih ima najveći ugled. Oni su od svih najiskreniji, na najvećem stepenu i najpobožniji.

Drugo. Sama konstrukcija ovog hadisa ukazuje da je lažan i to sa više aspekata: U njemu se spominje: „Kada je Poslanik bio u Gadir Humu...' Svi ljudi se slažu da ono što im je Poslanik, rekao na Gadir Humu je bilo po povratku sa oprosnog hadždža. Sije to također prihvataju i taj dan smatraju praznikom. To je osamncsti dan zul-hidždždeta. Poslanik se poslije toga nije vraćao u Mekku već se poslije oprosnog hadždža vratio u Medinu i živio je do zav rše tka tog mjeseca, muharem i safcr. Preselio je na početku rebiul-evvela. U hadisu koji je naveo (šija) stoji da se, nakon što je Poslanik to izrekao, ta vijest raširila po gradovima pa mu je došao Haris a on je bio u Ebtahu, a Ebtah je kod Mekke. Ovo je laž jer ovaj džahil ne zna kada se desio događaj na Gadir Humu.

Također sura koju spominje, tj. sura Me'aridž je mekkanska po periodu objave, spuštena je prije hidžre i oko toga se slažu učenjaci. Ova je spuštana prije Gadir Huma na deset godina ili još više. Kako to da je po njemu spuštena nakon događaja na Gadiru?

Zatim, njegove riječi koje pripisuje Harisu: „A kad su oni rekli: „Bože, ako je ovo zbilja istina od Te be, Ti pusti na nas kamenje s neba kao kišu ili nam pošalji patnju nesnosnu!" (Enfal, 32) su iz sure Enfal a spuštane su u vremenu Bedra po slaganju enjaka, a to je mnogo godina prije Gadir Huma. Učenjaci tefsira se slažu da je ovaj

ajet spuštan povodom onoga što su mušrici govorili Poslaniku, prije hidžre kao što su. Ebu Džehl i njemu slični. Allah je time podsjetio Svog Poslanika o onome što su govorili riječima: „A kad su oni rekli: „Bože, ako je ovo zbilja istina od Tebe, Ti pusti na nas kamenje s neba kao kišu ili nam pošalji patnju nesnosnu!" Tj. spomeni njihov govor.

Zatim, u hadisu je spomenuto da je ovaj čovjek spomenuo pet temelja islama što znači da je bio musliman jer je' re'kao: „Pa smo to prihvatili od tebe." Zatim, opšte je poznato da u vremenu Poslanika nikoga nije zadesila ovakva kazna.

Također, nije poznato da je ovaj čovjek bio od ashaba. On je ime koje se spominje u hadisima Antare i Delhema.

Treće. Može se reći: „Vi trvdite da nje'gov imamet potvrđuje' Kur'an, me'đutim u Kur'anu ne postoji ništa što vanjštinom ukazuje na to. To što u Kur'anu stoji: „Dostavljaj ono što ti se objavljuje..." ovaj izraz je opšti za sve što je objavljeno Poslaniku od njegova Gospodara i ne odnosi se na nekog posebnog. Ne postoji u Kur'anu potvrda tvrdnje da je pitanje Alijinog imameta nešto što je Poslanik dostavio ili što je naredio da se dostavi. U Kur'anu ne postoji dokaz koji upućuje na nekog posebnog. Ako je tako nešto potvrđeno to može biti putem predaje a ne putem Kur'ana. Onaj ko tvrdi da Kur'an upućuje na Alijin imamet iznosi laž na Kur'an, Kur'an na to ne ukazuje niti uopšteno niti posebno.

Četvrto. Ovaj ajet ukazuje upravo suprotno onome što tvrde. Jer da je ajet spuštan u pogledu Alije i da mu je nare'đe'no da to dostavi on bi to i učinio i ne bi se ogriješio o Božiju naredbu. Otuda je Aiša, radijellahu anha, rekla: „Onaj ko misli da je Muhammed utajio nešto od objave sigurno laže. Allah kaže: „O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga, - ako ne učiniš, onda nisi dostavio poslanicu Njegovu." (El-Maide, 67)

Učenjaci pouzdano znaju da Poslanik nije ništa dostavio o Alijinom imametu. Oni o tome posjeduju mnoge dokaze i predaje kojima mogu potvrditi to znanje. Od toga je i činjenica da sc radi o

važnoj stvari te da ta tvrdnja ima osnove to bi bilo i preneseno kao što su preneseni i drugi slični hadisi. Ako se uzme u obzir da je prenesen veliki broj lažnih predaja, koje nemaju osnove, o Alijinim fadiletima, postavlja se pitanje kako nije prenesena istina koja je dostavljena ljudima, kako vi tvrdite, u pogledu ovog ajeta? Jer je Poslanik :i,

naredio svom ummetu da dostave ono što su čuli od njega. Njima nije dozvoljeno skrivanje onoga što im je Allah naredio da dostave.

Zatim, kada je umro Poslanik, neke ensarije su tražile da od njih bude jedan emir a jedan od muhadžira pa je takav prijedlog odbijen te rekoše: »Vlast pripada Kurejšijama.“ Ashabi u različitim predajama prenose da je Poslanik, rekao: „Vlast pripada Kurejšijama." Niko od njih ne prenosi niti sa tog zasjedanja niti u drugoj situaciji nešto što bi upućivalo na Alijin imamet.

Kada su muslimani dali prisegu Ebu Bekru većina pripadnika Abdu- menafa, od umejevića, hašimija i drugih su težili Aliji ibni Ebi Talibu. Svi bi rado izabrali Aliju za imama da je o tome postojao nass. Isto tako su i Omer i Osman pre'uzeli vlast. Zatim kada je Alija pre'uze'o vlast on nikada, niti neko od nje'gove porodice, nije spominjao nass o njegovom imametu, niti neko drugi od ashaba. Tvrdnja o postojanju nassa koji govori o tome se pojavila poslije.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „DANAS SAM VAM VJERU VAŠU UPOTPUNIO” UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Treći burhan su riječi Uzvišenog:

"Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera." (El-Maide, 3)

Poslanik kaže: „Allahu ekber, hvala Allahu na upotpunjenju vjere', upotpunjenju blagodati, i na zadovoljstvo Mog Gospodara Njegovom poslanicom i Alijinom vlašću poslije mene.” Zatim je rekao: „Kome sam ja štićenik i Alija mu je štićenik. Allahu moj voli onoga ko njega voli a mrzi onog ko njega mrzi, pomozi onog ko njega pomogne a napusti onog ko njega napusti.”

Odgovor na ovo može biti na više načina. Prvo. Puko pripisivanje rivajeta ovog hadisa Ebu Nuajmu ne znači da je hadis vjerodostojan i oko toga se slažu učenjaci od ehli sunneta i šija. Ebu Nuajm prenosi mnoge hadise koji su slabi a mnogi su i apokrifni i oko toga se slažu učenjaci hadisa od šija i sunija. Iako je on hafiz i poznat po tome što prenosi mnoge hadise, međutim, kao i mnogi muhaddisi, bilježi sve hadise koji su preneseni o nekom poglavlju kako bi se znalo sve što je preneseno po određenom pitanju.

Drugo. Ovaj hadis je apokrifan po slaganju učenjaka koji poznaju lažne hadise i to znaju učenjaci hadisa a oni su relevantni da se vrati na njihovo mišljenje. Zato ovaj hadis nije zabilježen u poznatim hadiskim knjigama na koje se učenjaci vraćaju.

Treće. Zatim, prenosi se u vjerodostojnim predajama u sahih zbirkama, musncdima i tcfsiru da je ovaj ajet Poslaniku, spušten dok je stajao na Arefatu. Neki židov je rekao Omeru ibn Hatabu: ,,O vladaru pravovjernih, u knjizi koju učite ima jedan ajet koji da je spuštan nama židovima mi bi smo taj dan učinili praznikom.” Omer re'če: „Koji je to ajet?” On reče: „ To su riječi: „Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera." (El-Maide, 3) Omer reče: „Ja znam na koji je dan objavljen i na kojem je mjestu objavljen. Spuštan je na dan Arefata

na brdu Arefat dok je Poslanik stajao na Arefatu.„ Ova predaja je prenesena u sahihima, musnedima, tefsiru, siri, u džami'ima i drugim knjigama.

Ovaj dan je bio devet dana prije Gadir Huma. Bio je to petak devetog zul-hidžeta. Kako onda može reći da je ajet spuštan na dan

Gadir Huma?

Četvrto. Ovaj ajet ni u kojem smislu ne ukazuje na Alijin imamet. U njemu je obavijest Uzvišenog Allaha o usavršenosti vjere i upotpunjenju blagodati prema vjernicima, te da je' zadovoljan islamom kao vjerom. Tako da nečija tvrdnja da ovaj Kur'anski ajet ukazuje na njegov imamet predstavlja očitu laž.

Peto. Zatim tekst hadisa: „Allahu moj voli onoga ko njega voli a mrzi onog ko njega mrzi, pomozi onog ko njega pomogne a napusti onog ko njega napusti.„ Ovaj tekst je lažan po slaganju učenjaka hadisa. A što se tiče dijela hadisa: „Kome sam ja štićenik i Alija mu je štićenik„, oko toga postoje dva mišljenja koja ćemo ako Bog da kasnije spomenuti.

Šesto. Poslanikove dove su uslišane a ova dova nije uslišana tako da nam to ukazuje da pomenute riječi nisu Poslanikova dova. Poznato je kada je Alija preuzeo vlast da su se ljudi podjelili u tri skupine: Jedni su se sa njim borili, drugi su se borili protiv njega a treći su bili neutralni. Većina prvih muslimana je bila neutralna. Zatim, ovi koji su se borili protiv njega nisu bili napušteni, naprotiv, bili su potpomognuti i osvojili su nove zemlje i borili se protiv nevejrnika.

U „Sahihu„ se prenosi da je Poslanik rekao: „Neprestano će u mom ummetu biti jedna skupina ustrajnih na istini, neće im naštetiti onaj ko se sa njima raziđe i ko ih ostavi sve dok ne dođe Allahovn odredba." Muaz ibn Džebel kaže: „Oni će biti u Samu.„[29] Vojska koja se borila sa Muavijom nikada nije napušte'na čak ni za vrijeme borbe' protiv Alije'. Ako to znamo kako je' moguće da Poslanik kaže: „Allahu pomozi onog ko ga pomogne a napusti onoga ko njega napusti?„ Oni koji su se borili sa njim nisu pomognuti protiv ovih, međutim šije misle da su odlikovani Alijom kao imamom. A istina je da su šije napušteni i poniženi, nisu pomognuti osim kad se ujedine s drugima, ili sa muslimanima ili sa kafirima. Oni tvrde da su njegovi (Alijini) pomagači. Pa gdje je to Allahova pomoć onima koji Njega

pomognu? Ova činjenica, ali i druge stvari, pojašnjavaju lažnost ovog hadisa.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „TAKO MI ZVIJEZDE KAD ZALAZI”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: »Četvrti burhan su riječi Uzvišenog:

„Tako mi zvijezde kad zalazi, vaš drug nije s Pravog puta skrenuo i nije zalutao!" (En-Nedžm, 1-2)

Prenosi fekih Alij ibn Mugazeli Šafii sa svojim senedom od Ibn Abbasa da je rekao: »Sjedio sam sa momcima od hašimija kod Poslanika kada je pala zvijezda a Poslanik reče: »Iznad čije je kuće pala ova zvijezda on će biti moj oporučenik poslije mene. »Momci hašimije ustadoše da pogledaju, kada ono zvijezda pala iznad Alijine kuće. Oni rekoše: „O Allahov Poslaniče zvijezda je zalutala zbog ljubavi prema Aliji, pa je Allah objavio: „Tako mi zvijezde kad zalazi, vaš drug nije s Pravog puta skrenuo i nije zalutao!"

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Zahtjev da dokažu vjerodostojnost ove predaje. Zatim, govor (o Allahu) bez znanja je zabranjen po nasu i idžma'u. Allah kaže:

„Ne povodi se za onim što ne znaš!" (Isra', 36) I rekao je:

„Reci: „Gospodar moj zabranjuje razvrat, i javni i potajni, i grijehe, i neopravdanu primjenu sile, i da Allahu smatrate ravnim one za koje On nikakav dokaz objavio nije, i da o Allahu govorite ono što ne znate.” (El-E'araf, 33)

Ono sa čime je Poslanik došao od Allaha je dokaz, Kuran je dokaz i sunnet je dokaz. Međutim, ne možemo sigurno znati da je Poslanik došao sa nečim osim putem vjerodostojnih predaja. Svako ko navede neki dokaz od Poslanika na njemu je obaveza da poznaje

njegovu vjerodostojnost prije nego povje*ruje* u obaveznost onoga u što poziva dotični hadis i prije nego ga uzme za dokaz. Zatim, ako tu predaju navede kao dokaz protiv drugog na njemu je obave'za da dokaže' njenu vjerodostojnost u protivnom to je govor bez znanja i dokazivanje bez znanja.

Kako može navoditi predaju u usul-mese’elama (temeljnim akaidskim mese’elama) pomoću kojih napada najbolju generaciju muslimana i većinu muslimana, prvake muslimana i bliske Allahove evlije sa hadisom za koji ne zna da li je istina ili laž?

Kada bi smo mu rekli: „Da li znaš da se to desilo? Ako bi rekao da zna slagao bi. Odakle može znati da se to desilo? Upitat ćemo ga: „Kako znaš da je istina to za šta tvrdiš da se desilo?” Tako nešto se pouzdano ne može znati osim poznavanjem seneda i poznavanjem stanja ravija-pernosioca. Ti to ne poznaješ, jer da poznaješ znao bi da je ta predaja lažna.

Ako bi rekao da to ne poznaje (sened i ravije) onda pitamo kako može' navoditi kao dokaz ono čija mu vjerodostojnost nije poznata?

Drugo. Ovaj hadis je laž po slaganju svih hadiskih učenjaka. Pomenuti Mugazeli nije hadiski učenjak kao što je Ebu Nuajm i njemu slični. Također ne spada ni u grupu učenjaka koji su sakupljali zanje pa je većina od toga istina a djelomično je i netačno kao što je npr. Salebi i njemu slični. Također, ovaj hadis nije on izmislio već se oslonio na knjige koje sakupljaju hadise o Alijinim vrijednostima, kao što su knjige Ahtaba Havarizmija, a nijedan od njih dvojice ne poznaje hadise. Svaki od njih dvojice prenosi lažne i apokrifne hadise čiju lažnost može prepoznati učenjak koji i najmanje poznaje hadisku nauku.

Treće. Ono što upućuje na lažnost hadisa jeste tvrdnja da je Ibn Abbas bio svjedok kada je spuštena sura En-Ne'džm i kada je zvijezda pala nad Alijinom kućom. Sura En-Nedžm je po slaganju učenjaka objavljena među prvim u Mekki a Ibn Abbas je u vremenu Poslanikove, smrti bio na granici punoljetstva, tako se o njemu prenosi u dva „Sahiha„. Tako da Ibn Abbas prilikom objave ovog

ajeta ili nije bio rođen ili je bio malo dijete koje ne raspoznaje. Kada je Poslanik učinio hidžru, Ibn Abbasu je otprilike bilo pet godina. Ispravnije je mišljenje da on uopšte nije bio rođen kada je spuštana ova sura, jer je ona od prvih Kur'anskih sura koje su objavljene.

Četvrto. Nikada nije zvijezda pala na zemlju, ni u Mekki niti u Medini niti na nekom drugom mjestu. Kada je poslan Poslanik umnožile su se zvijezde padalice (meteori) ali i pored toga nikada neka zvijezda nije pala na zemlju. Ovo nije neobična stvar koja je poznata u svijetu već je to stvar za koju znamo da se nešto slično nije desilo. Ovako nešto ne može prenijeti osim najpokvareniji čovjek i najveći lažljivac, čovjek najslabijeg stida i vjere. Zatim, ovako nešto ne može proći osim kod najvećih ahmaka, glupana i džahila koji nemaju nikakva znanja.

Peto. Sura En-Nedžm je objavljena na početku islama a Alija je tada bio veoma mlad, moguće da nije bio ni punoljetan, a sigurno nije bi oženjen Fatimom. U to vrijeme nisu bili propisani ni namazi, ni zekat, ni post ni hadždž ni većina temelja islama. Da je Poslanikov vasijet o imametu istina onda bi bio izrečen na kraju misije islama, kao što oni tvrde da je to bilo na dan Gadir Huma. Kako je moguće da je onda vasijet objavljen u tom vremenu (kada je spuštana sura En-Nedžm) a to je početak islama?

Šesto. Učenjaci tefsira se slažu na onome što je suprotno njihovoj tvrdnji. Mufessiri kažu da se pod zvijezdom kojom se ovde zaklinje misli na nebeske zvijezde ili Kur'anske zvijezde. Niko od njih nije rekao da se to odnosi na zvijezdu koja se spustila nad nekom kućom u Mekki.

Sedmo. Onaj ko je Poslaniku rekao da je zalutao bio je kafir a kafirima Poslanik nije naređivao da se- pridržavaju ogranaka vjere dok ne izgovore šehadet i dok ne uđu islam.

Osmo. Ako je ova zvijezda predstavljala plamen onda spuštanje plamena na nečiju kuću ne predstavlja počast za njega. Zatim, ako je ovo nebeska zvijezda ona se ne odvaja od svemira a ako se radi o zvijezdi padalici njome se gađaju šejtani i takva ne pada na zemlju.

Ako bi i pretpostavili da je ovo zvijezda kojom je pogođen šejtan i koja ga je spalila a zatim pala na Alijinu kuću to ne predstavlja počast za njega, mada treba znati da se tako nešto nikada nije desilo.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG DOKAZIVANJA S „AJETOM PROČIŠĆENJA" O ALIJINOM IMAMETU

Rafidija kaže: „Peti burhan su riječi Uzvišenog:

„Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti." (El-Ahzab, 33)

Bilježi Ahmed ibn Hanbel u svom „Musnedu„ od Vasile ibni Eske'a da je rekao: „Tražio sam Aliju u njegovoj kući pa mi Fatima reče da je otišao do Allahova Poslanika. Pa su obojica došli i ušli, i ja sam ušao sa njima pa je posadio Aliju sa lijeve, Fatimu sa desne strane a Hasana i Husejna ispred sebe*. Zatim ih je ogrnuo svojom odjećom i proučio: „Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti." Zatim reče: 'Allahu moj oni su uistinu moja porodica.'"

Prenosi se od Urgmi Seleme da je rekla: „ Poslanik, je bio u mojoj kući kada mu je došla Fatima noseći ćup sa kašom, zatim je ušla kud njega sa time. On joj reče: 'Pozovi mi svog muža i tvoje sinove.' Kaže: Pa je došao Alija, Hasan i Husejn, uđoše i počeše jesti iz onog ćupa. Ispod njega je bio Hajberski ogrtač. Ona dalje kaže:

„Dok sam ja u svojoj sobi klanjala Allah je spustio ajet: „Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti." Zatim je uzeo za rub ogrtača, prekrio ih, a zatim je izvukao svoje ruke i digao ih prema nebu i reče: 'Ovo je moja porodica, otkloni od njih grijehe i potpuno ih očisti.' On je to ponavljao a ja sam provirila mojom glavom i rekoh: 'I ja sa njima o Allahov Poslaniče.' 'Ti si na dobru, reče' Poslanik.„

U ovom ajetu je dokaz bezgrješnosti jer postoji pojačanje rječicom 'innema’, zatim uvođenje harfa lam u obavijest kao pojačanje, zatim posebnost u obraćanju riječima „o porodico", zatim ponavljanje riječima „da vas očisti", zatim potvrda ,,da vas potpuno". Drugi mimo njega nisu bezgrješni tako da imamet pripada Aliji. Zatim, on je više puta tvrdio da imamet pripada njemu kao što su njegove riječi: „Tako mi Allaha, Ibn Ebu Kuhafe mi je uzeo vlast a znao je da je moj stepen u pogledu vlasti kao što je značaj osovine mlina za mlin.„ Potvrđe'no je negiranje' grijeha od njega (misli na prethodni ajet) tako da je on iskren što znači da je on imam.”

Odgovor: U globalu pomenuti hadis je vjerodostojan. Potvrđeno je da je Poslanik rekao Aliji, Fatimi, Hasanu i Husejnu: „Allahu moj ovo je moja porodica, otkloni od njih grijehe i potpuno ih očisti. „

Muslim bilježi od Aiše da je rekla: „Jednog jutra je izišao Poslanik a na njemu je bio ogrtač od crne vune, pa je došao Hasan ibn Alija pa ga je uveo, zatim je došao Husejn pa ga je uveo sa njim, zatim je došla Fatima pa ju je uveo sa njim. Zatim je došao Alija pa je i njega uveo sa njim, a zatim reče: „Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti.„ Ovaj hadis je poznat kao rivajet Ummi Seleme [30] koji bilježi Ahmed i Tirmizi, međutim, u njemu nije dokaz o njihovoj bezgrješnosti niti o njihovom imametu. Ovo ćemo prokomentarisati sa dva aspekta. Prvo. Riječi Uzvičenog: „Allah želi da od vas, o porodico Poslanikova, grijehe odstrani, i da vas potpuno očisti„ su kao i Njegove riječi:

„Allah ne želi da vam pričini poteškoće.'' (El-Maide, 6)

Kao i Njegove riječi:

„Allah želi da vam olakša, a ne da poteškoće imate.„ (El-Bekara, 185) Kao i Njegove riječi:

„Allah želi da vam objasni i da vas putevima kojma su išli oni prije vas uputi, i da vam oprosti. - A Allah sve zna i mudarje. Allah želi da vam oprosti, a oni koji se za strastima svojim povode žele da daleko s pravog puta skrenete." (En- Nisa, 26-27)

Allahovo htijenje u ovim ajetima sadrži Allahovu ljubav prema tome i Njegovo zadovoljstvo time. On je to propisao vjernicima i naredio im to. Ne misli se ovdje da je On stvorio to htjenje i odredio ga kao kader i da to neminovno mora biti. Dokaz tome je što je Poslanik, nakon objavljivanja ovog ajeta rekao: „Allahu moj ovo je moja porodica pa otkloni od njih grijeh i potpuno ih očisti.„ Poslanik je od Allaha tražio da od njih otkloni grijeh. Da je ajet sadržavao obavijest od Allaha da su oni čisti od grijeha onda ne bi bilo potrebe da Poslanik. tako nešto ponovo traži i dovi.„

Ako bi neko rekao: »Dobro ako prihvatimo da ovaj ajet ne ukazuje da se desilo pročišćenje od grijeha ali Poslanikova dova ipak upućuje na to, jer se njegova dova prima. ’’

Kažemo: „Prvo želimo dokazati da ovaj ajet ne ukazuje' na ono što oni tvrde', da je Allah od njih očistio grijehe', a pogotovo ne upućuje na njihovu bezgrješnost i imamet. A što se tiče dokazivanja sa hadisom to ćemo pojasniti sa drugog aspekta.

Drugi aspekat. Pretpostavimo da Kur'an govori o njihovom pročišćenju od grijeha te da mora doći do realizacije Poslanikove dove koja se ne odbija. Međutim, sve to ne upućuje na njihovu bezgrješnost. Dokaz tome je što Allah onim što je naredio Poslanikovim ženama nije namjeravo da od njih više nikada ne poteče neka greška. Pogreške su oproštene njima ali i drugim ženama vjernicama. Kontekst ajeta upućuje na to da On od njih želi da ukloni grijehe koji predstavljaju nemoral i da ih očisti i sačuva od razvrata i drugih velikih grijeha. Izraz er-ridžs -nečistoća ili grijeh je opšti i ukazuje da Allah želi da od njih otkloni sve ružno i prljavo. Upravo je i Poslanik to dovio.

U globalu, pročišćenje o kojem govori Allah i koje je dovio Poslanik ne podrazumjeva bezgrješnost, po slaganju učenjaka. Ehlu sunnet je ubjeđenja da niko nije bezgrješan, osim Poslanika dok šije vjeruju da je bezgrješan i Poslanik i imami. Sije se slažu da bezgrješnost kojom se odlikuje Poslanik ne može obuhvatiti imama iz reda njegovih žena, kćeri i drugih žena mimo njih. Ako je nemoguće da se pročišćenje od grijeha, koje je Poslanik molio za

četvero, odnosi na bezgrješnost kojom se po njima odlikuje Poslanik i imam (muško), znači da se Poslanikova dova nije odnosila na bezgrješnost, ni Aliji niti nekom drugom. On je za pročišćenje od grijeha molio za četvero (mectu njima je bila i Fatima kao žensko) zajedno a nije nikoga posebno izdvojio u dovi. Što se tiče njegovih riječi: .,Alija je tvrdio da njemu pripada vlast a pošto je očišćen od grijeha znači da je iskren."

Na ovo se, također, može odgovoriti na više načina: Prvo. Ne

prihvatamo da je to Alija ikada tvrdio. Naprotiv, mi sigurno znamo da tako nešto Alija nikada nije tvrdio do Osmanova ubistva, iako je možda srcem težio za vlašću . Međutim, nikada nije rekao: „Ja sam imam" ili „Ja sam bezgrješan.'' Niti je rekao: „Poslanik me je postavio za imama poslije njega.» Niti je tvrdio da je Poslanik učinio obaveznim da ga ljudi slijede poslije njegove smrti, niti bilo šta slično. Mi sigurno znamo da onaj ko prenosi tako nešto da je to laž na njega. Mi znamo da je Alija bogobojazniji od toga da bi sebi dozvoli da tvrdi nešto što je očita laž i što svi ashabi znaju da je laž.

A što se tiče predaje da je on rekao: „Tako mi Allaha Ibn Ebu Kuhafe (Ebu Bekr) mi je uzeo vlast a znao je da je moj stepen u pogledu vlasti kao što je značaj osovine mlina za mlin'

Kažemo: Prvo: Gdje je sened ove predaje kojeg prenose povjerljivi sa spojenim senedom do njega? Ovako nešto nigdje ne postoji. Ovako nešto postoji u knjizi „Nehdžul-belagati» i sličnim knjigama. Učenjaci znaju da većina hutbi koje su pomenute u ovoj knjizi predstavljaju laž na Aliju, radijellahu anhu. Ni ova predaja ne postoji u prethodnoj knjizi niti ima seneda. Pitamo ga odakle je ovo prenio?

Mi ovdje nemamo potrebu dokazivati da li je ovo laž, nama je dovoljno da zahtjevamo da dokaže vjerodostojnost predaje. Allah nije obavezao stvorenja da vjeruju u ono o čijoj vjerodostojnosti ne postoji dokaz, naprotiv, tako nešto je zabranjeno po slaganju učenjaka a pogotovo ako se radi o obavezi koja se ne može izvršiti. A ovo predstavlja najveću obavezu koja se ne može izvršiti. Kako je moguće potvrditi da je Alija tvrdio kako ima prvenstvo u pogledu hilafeta na osnovu pomenute priče poslije četiri stotine godina nakon što su se umnožili lašci na njega, i kada su osnovali državu koja prihvata ono što govore bez obzira da li je laž ili istina. Među njima ne postoji niko ko zahtjeva vjerodostojnost predaje. Ovo je naš glavni odgovor u pogledu onoga što je između nas i Allaha.

Također, mi znamo da je Alija bogobojazniji od toga da namjerno slaže, kao što su Ebu Bekr, Omer, Osman i drugi ashabi bogobojazniji od toga da namjerno lažu. Ako bi se reklo ovima koji kao dokaz navode pome'nuti ajet: „Ti nisi spomenuo dokaz da laž predstavlja ridžs, a ako nije spomenuo dokaz za to onda nije pravilo da sa nestankom ridžsa nestane jedna laž' A ako pretpostavljaju da je nestalo grijeha, kažemo da u Kur'ani nije preneseno ništa što upućuje na nestanak grijeha niti ima nešto što upućuje da su laž i pogreška ridžs, niti da je to Alija rekao. Ako je išta od ovog tačno to bi moglo poslužiti kao postavka ali se ne nalazi u Kur'anu. A gdje su burhani o imametu za koje vi tvrdite da se nalaže u Kur'anu? Zar ovako nešto mogu tvrditi osim poniženi i osramoćeni?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA AJET „U DŽAMIJAMA KOJE SE ALLAHOVOM VOLJOM PODIŽU ...” UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: »Šesti burhan su riječi Uzvišenog:

„U džamijama koje se Allahovom voljom podižu i u kojima se spominje Njegovo ime -hvale Njega, ujutro i naveče." (Nur, 36) Do

riječi Uzvišenog: „ ...i koji strepe od Dana u kom će srca i pogledi biti uznemireni." (Nur, 37)

Salebi sa svojim senedom od Ene'sa i Burcjdc prenose da su rekli: „Poslanik je učio ovaj ajet a neki čovjek ustade i reče: ’Na koje se ovo kuće' odnosi o Allahov poslaniče?’ ’Kuće poslanika,' reče. Ebu Bekr ustade prema njemu i reče: 'O Allahov Poslaniče da li je ova kuća od njih,' tj. kuća Alije i Fatime'? ’Da,' reče Allahov Poslanik.” Od najboljih osobina je osobina da su u njma Ijudi što upućuje na njihov efdalijet tako da je Alija imam u protivnom slijedilo bi da se daje prednost slabijem nad boljim.

Odgovor na ovo može biti na više načina. Prvo. Zahtjev da se dokaže vjerodostojnost ove predaje. Puko pripisivanje ove predaje' Salehiju ne pre'dstavlja dokaz po slaganju sunija i šija. Nije svaka obavijest koju prenosi neko od džumhura dokaz kod džumhura-većine' enjaka. Naprotiv, džumhur ule'ma se slaže da se ono što prenosi Salehi i njemu slični ne uzima za dokaz. Pogotovo kada se radi o fadiletima Ebu Bekra i Ome'ra, niti kada se radi o nekom propisu osim ako se vjerodostojnost toga dokaže nekim senedom. On ne može reći: »Mi protiv vas navodimo kao dokaz hadise koje prenosi jedan od džumhura. Ovo je na stepenu onoga ko bi rekao: „Ja ću vam presuditi na osnovu onog što posvje'doči neko od džumhura.» Da li iko od džumhur uleme kaže da je bilo koji svjedok od njih pravedan. I da li iko od njihove uleme kaže da ako bilo ko od njih prenese hadis da on biva vjerodostojan? Zatim, džumhur-većina učenjaka se slažu da Salebi i njemu slični prenose sahih i daif hadise. Isto tako se slažu da puko navođenje njegovog rivajeta ne obavezuje nikoga na slijeđenje istog. Iako se u njegovom tefsiru spominju većinom vjerodostojni hadisi ali isto tako ima i apokrifnih i oko toga se slažu učenjaci.

Drugo. Ovaj hadis je apokrifan-lažan kod hadiskih učenjaka, zbog toga ga muhadisi nisu spomenuli u poznatim hadiskim knjigama na koje se vraćaju, kao što su sahihi, suneni i musnedi, iako u nekim od ovih zbirki ima daif hadisa pa i poneki apokrifan hadis ali je' takvih veoma malo. A što se tiče ovog hadisa i

njemu sličnih njihova laž je toliko očita da bi ga spomenuo neko od autora priznatih zbirki.

Treće. Ajet se' po slaganju svih učenjaka odnosi na mesdžide kao što kaže: „U džamijama koje se Allahovom voljom podižu i u kojima se spominje Njegovo ime -hvale Njega, ujutro i naveče.„ Alijina kuća i kuće drugih nisu opisane' ovim svojstvom.

Četvrto. Može se reći i sljedeće: „Poslanikova kuća je po slaganju svih bolja od Alijine kuće a unatoč tome nije svrstana u ovaj ajet jer sc u njoj ne nalaze ljudi već on i jedna od njegovih žena. Kada je namjeravao spomenuti Poslanikovu kuću Allah je rekao:

"O vjernici, ne ulazite u sobe Vjerovjesnikove..." (El-Ahzab, 53) I kaže:

„I pamtite Allahove ajete i mudrost, koja se kazuje u domovima vašim.„(33/ 34)

Peto. Nje'gove' riječi da su to kuće poslanika su lažne jer da je tako onda za ostale vjernike u tome ne bi bilo udjela, a riječi Uzvišenog: „U kojima se spominje Njegovo ime - hvale Njega, ujutro i naveče, ljudi koje kupovina i prodaja ne ometaju da Allaha spominju." (En-Nur, 16-37) obuhvataju svakog ko posjeduje ovo svojstvo.

Šesto. Pomenute Kur'anske riječi dolaze u kontekstu neodređenog svojstva, u njima nema ništa što upućuje na nekoga posebno. Zatim, ako pod tim riječima ne podrazumjeva mesdžide u kojima se obavlja namaz i čini zikr onda pod pomenuti opis ulazi većina vjerničkih kuća koje su opisane' ovim svojstvom tako da se time ne odlikuju samo kuće poslanika. A ako pod tim posebno misli na mesdžide, kao mjesta gdje se obavlja namaz i čini zikr, onda treba znati da posланičke kuće nemaju posebnost koju imaju mesdžidi iako u osnovi posjeduju veliki hajr, jer u njima stanuju poslanici.

Sedmo. Može se reći: »Ako se pod ajetom misli na one kuće poslanika u kojima je stanovao naš Poslanik onda treba znati da u Medini nema drugih poslaničkih kuća osim onih u kojima su stanovale Poslanikove žene a među te kuće ne spada Alijina kuća. A ako pod tim misli na kuće u koje su ulazili poslanici pa Poslanik je ulazio u mnoge' kuće ashaba. U hadisu se ne spominje nikakva posebnost kojom bi se Alijina kuća izdvojila od Ebu Bekrove, Omerove, Osmanove i drugih kub. Ako ne postoji neka posebnost za njega onda svi ashabi učestvuju u tome.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA „RECI: 'NE TRAŽIM ZA OVO NIKAKVU DRUGU NAGRADU OD VAS, OSIM PAŽNJE RODBINSKE" UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

"Reci: 'Ne tražim za ovo nikakvu drugu nagradu od vas, osim pažnje rodbinske." (Eš-Šura, 23)

Bilježi Ahmed ibn Hanbel u svom „Musnedu" od Ibn Abbasa, da je rekao: „Kada je spušten pomenuti ajet da su ashabi rekli: 'Ko je tvoja rodbina o Allahov Poslaniče za koje si nas obavezao da ih volimo?' Reče: 'Alija, Fatima i njihova dva sina.' Ovako se prenosi u Salebij evom tefsiru. Predaja u tom kontekstu se nalazi i u dva „Sahiha„. Ostaloj trojici ashaba (halifa) nije obaveza ukazivati pažnju i ljubav, što znači da je Alija bolji od njih tako da je preči da bude imam. Zatim, suprostavljanje njemu negira ljubav koja se traži u ajetu a pokoravanje njegovim naredbama realizira ljubav prema njemu, tako da pokornost njemu biva vadžibom a upravo je to začenje imameta."

Postoji više odgovora na navedeno. Prvo. Zahtjevamo da dokažu vjerodostojnost hadisa. Njegova tvrdnja da Ahmed ovaj hadis bilježi u „Musnedu„ je jasna laž. Postoje mnoga izdanja Ahmedovog „Musneda„, a u njemu se ne nalazi ovaj hadis. Još očitija laž od ove je da se predaja o tome nalazi u dva „Sahiha„. Takva predaja ne postoji u dva „Sahiha". Naprotiv, u „Musnedu„ i dva „Sahiha" se nalze predaje koje negiraju ovaj hadis. Nema sumnje da su ovaj šija, i

njemu slični, neznalice u pogledu knjiga učenjaka. Ne vraćaju se na njih niti znaju šta se u njima nalazi.

Drugo. Ovaj hadis je lažan i izmišljen po slaganju hadiskih učenjaka. Oni su kompetentni da presude oko ovog. Ovaj hadis se ne nalazi ni u jednoj hadiskoj zbirci na koje se ljudi vraćaju.

Treće. Ovaj ajet se nalazi u suri Eš-Šura a ona je mekkanska po periodu objave i oko toga se slaže ehlu sunnet. Čak šta više, sve sure koje počinju harfovima elif, lam, ha, mim i harfovima elif, lam, ta, sin. Zatim, poznato je da je Alija oženio Fatimu u Medini nakon bitke na Bedru a Hasan se rodio treće godine' po hidžri a Husejn četvrte godine po hidžri, tako da je' ovaj ajet spušten mnogo godina prije postojanja Hasana i Husejna. Kako Poslanik može

Rafidija kaže: „Sedmi burhan su riječi Uzvišenog:

opisivati da se ajet o rodbinskoj pažnji odnosi na nekoga ko ne postoji i ko će se roditi tek poslije?

Četvrto. Tefsir ovog ajeta koji se prenosi u dva „Sahiha" od Ibn Abbasa negira njegovu tvrdnju. U dva „Sahiha" se pre'nosi od Seida ibn Džubejra da je Ibn Abbas upitan o riječima Uzvišenog: „Reci: „Ne tražim za ovo nikakvu drugu nagradu od vas, osim pažnje rodbinske." ,,Ja rekoh to znači da ne uznemiravate Muhammeda zbog njegove porodice." Ibn Abbas reče: „Požurio si, medu Kurejšijama nema niko a da nije' Muhammedu rođak, već znači: Ne tražim zbog toga od vas nagradu već da poštujete rodbinsku vezu koja je između mene i vas." Ovo je Ibn Abbas, tumač Kur'ana, on je najučeniji od ehlu bejta poslije Alije. On kaže da značenje ajeta nije ljubav prema rodbini već znači: »Ne tražim od vas, o skupino Arapa i Kurejšija, zbog toga nagradu već tražim da spojite rodbinsku vezu između mene i vas. On je tražio od ljudi kojima je poslan kao poslanik prvo da poštuju i vežu rodbinske veze i da ga ne napadaju dok dostavlja poslanicu svog Gospodara.

Peto. On je rekao da od njih ne traži nikakve nagrade osim rodbinske paženje a nije rekao pažnje radi rodbine ili pažnje prema

rodbini. Da je pod tim podrazumje'vao pažnju prema rodbini onda bi jasno re'kao: ’osim pažnje' prema rodbini.’

Šesto. Može se reći i to da Poslanik nikada ni od koga nije tražio nagradu za dostavljanje poslanice svog Gospodara već je njegova nagrada kod Allaha kao što je rekao:

„Reci: „Ne tražim ja od vas za ovo nikakvu nagradu i ja nisam izvještačen”

(Sad, 86)

I Njegove riječi:

„Zar ti tražiš od njih nagradu, pa su nametom opterećeni.” (Et-Tur, 40)

I Njegove riječi:

„Reci: „Kakvu god nagradu da zatražim od vas, nek ostane vama, mene će nagraditi Allah, On nad svim bdi." (Sebe’ 47)

Ovdje se radi o „prekinutom izuzetku” (ar. istisna munkati’un) kao što su Njegove riječi:

„Reci: „Za ovo od vas ne tražim druge nagrade, već da onaj koji hoće pođe putem koji vodi njegovu gospodaru." (El-Furkan, 57)

Nema sumnje da je ljubav prema Poslanikovoj porodici vadžih, ali ta obaveza nije potvrđena ovim ajetom. Ljubav prema njima ne predstavlja Poslanikovu nagradu već je to vadžib koji nam je naredio Poslanik kao što nam je naredio i ostale ibadete. Onaj ko smatra da je to Poslanikova nagrada uveliko griješi, jer da to predstavlja njegovu nagradu onda mi zbog ljubavi prema njima ne bi bili nagrađeni. To bi značilo da smo mu platili zbog toga što je dostavljao poslanicu, a zar muslimanu dolikuje da tako nešto pomisli?

Sedmo. Riječ rodbina u ajetu je određena određenim članom i mora biti određena zbog onih kojima se obraća i na koje se odnosi

naredba riječ: „Reci: „Ne tražim za ovo nikakvu drugu nagradu od vas..."

A što se tiče njegovih riječi: „Prema trojici (misli na prvu trojicu halifa) nije obavezno iskazivanje pažnje i ljubavi.” Ovakvo tumačenje je zabranjeno i nedolično. Naprotiv, obaveza je i njih voljeti i poklanjati im pažnju. Potvrđeno je da Allah, njih voli. Koga Allah voli i nama je obaveza da ga volimo, jer je ljubav u ime Allaha i mržnja u ime Allaha vadžib, to je od najčvršćih užeta imana. Zatim, oni su od najvećih Allahovih bogobojaznih evlija. Allah je učinio obaveznim ljubav spram njih. Čak šta više, Kur'an potvrđuje da je Allah njima zadovoljan i da su oni njime zadovoljni, a svako s kim je Allah zadovoljan On ga i voli.

Ono što želimo ovdje istaknuti je da su njegove riječi: „Nije obaveza voljeti trojicu mimo Alije” potpuno neispravne po džumhuru učenjaka. Naprotiv, ljubav prema ovim je kod ehli sunneta na većem stepenu obaveznosti od iskazivanja ljubavi prema Aliji. Jer je stepen obaveznosti shodno vrijednosti ashaba. Što je neko vredniji ljubav prema njemu je obaveznija.

Što se tiče njegovih riječi: „Zatim, suprostavljanje njemu negira ljubav koja se traži u ajetu a pokoravanjem njegovim naredbama realizira se ljubav pema njemu, tako da pokornost njemu biva vadžibom a upravo to je značenje imameta.”

Odgovor na to može biti višestruk. Prvo. Ako ljubav prema njima obavezuje na pokornost onda je obaveza iskazivanje ljubavi prema rodbini, tako da je obaveza pokoriti im se, a na osnovu toga biva obaveza da i Fatima bude imam. Ako je ovo netačno onda i ova tvrdnja biva poput nje.

Drugo. Ljubav prema njima ne povlači obavezu imameta u tom momentu. Nije pravilo da onaj prema kome je obaveza iskazati ljubav mora u tom momentu biti imam. Dokaz za to je da je obaveza voljeti Hasana i Husejna prije nego su postali imami. Isto tako, obaveza je voljeti Aliju u vremenu Poslanika prije nego je postao

imam. Čak šta više, obaveza ga je voljeti i do vremena Osmanova ubistva.

Ovi ljudi (šije) su spram ehli sunneta kao što su kršćani u odnosu na muslimane. Kršćani Mesiha smatraju bogom a Ibrahima, Musaa i Muhammeda smatraju manje vrijednim od havarijina koji su bili sa Isaom. Ovi Aliju smatraju ili bezgrješnim imamom, ili poslanikom ili bogom, a trojica halifa su po njima na manjem stepenu od Eštera Ne'haija i njemu sličnih koji su se borili sa njim. Zbog toga je njihov džehl i zulum neunoguće* opisati. Pozivaju se na lažne predaje, nejasne termine i neispravan kijas, a s druge strane ostavljaju tačne i mutevatir predaje, jasne nassove i stvari koje su sa racionalne strane potpuno jasne i logične.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA „IMA LJUDI KOJI SE ŽRTVUJU DA BI ALLAHA UMILOSTIVILI" UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Osmi burhan su riječi Uzvišenog:

"Ima ljudi koji se žrtvuju da bi Allaha umilostivili." (El-Bekara, 207)

Kaže Salebi: „Kada je Poslanik ti, namjeravo učiniti hidžru iza sebe je ostavio Aliju ibn Ebi Taliba kako bi vratio njegove dugove i stvari koje su mu ljudi ostavili u emanet na čuvanje. Te noći kad se uputio prema pećini, a mušrici bijahu opkolili kuću, naredio je Aliji da spava na njegovoj postelji. On mu reče: ,,O Alija pokrij se mojim zelenim hadramskim pokrivačem i lezi u moju postelju, ako Bog da od njih te neće zadesiti nikakvo zlo." On je to uradio a Allah objavi Džibrilu i Mikailu: „Ja sam vas dvojicu pobratio i odredio sam da jedan od vas dvojice duže živi od onog drugog. Koji će od vas dati prednost u životu svome prijatelju?" Pa su obojica odabrali život. Allah im zatim objavi: „Zašto niste poput Alije ibn Ebi Taliba? Ja sam pobratio njega i Muhammeda pa je on legao u njegovu postelju žrtvujući sebe za njega dajući prednost njegovom životu nad svojim. Spustite se na Zemlju i čuvajte ga od njegova neprijatelja. Pa su se

spustili te je Džibril bio kod njegove glave a Mikail kod njegovih nogu. Džibril reče: „Behin, behin-blago tebi o Alija, sa onima kao što si ti Allah se ponosi pre'd melekima.” Tada je Allah objavio svome Poslaniku, dok je išao prema Medini: "Ima ljudi koji se žrtvuju da bi Allaha umilostivili." Ibn Abbas kaže: „Ovaj ajet je spušten povodom Alije kada je Poslanik pobjegao od mušrika u pećinu.” Ovaj fadilet-vrijednost nije postigao niko drugi što upućuje na njegovu superiornost nad svim ashabima tako da je on imam.”

Odgovor na ovo je sljedeći. Prvo. Zahtjev da dokaže vjerodostojnost predaje. Puko navođenje predaje od Salebija i njemu sličnih ne predstavlja dokaz po slaganju svih učenjaka ehli sunneta i šija. Jer je on od kasnijih generacija, a nije spomenuo ni njegov sened. U njegovim predajama ima israilijata koje su pomješane sa stvarima od islama od stvari koje su netačne, iako on time nije imao namjeru da laže.

Drugo. Ono što je prenio po ovom pitanju je laž po slaganju učenjaka hadisa i sire. A oni su relevantni i kompetentni učenjaci u ovoj disciplini.

Treće. Kada su Poslanik i Ebu Bekr krenuli prema Medini Mekelije nisu namjeravali uhvatiti Aliju već su tražili Poslanika i Ebu Bekra. Za svakog od njih odredili su nagradu u visini krvarine (sto deva) za onog ko bi ih uhvatio i doveo, kao što se to prenosi u „Sahihu”[31] u čiju vjerodostojnost nema sumnje. Poslanik je Aliju ostavio u svojoj postelji kako bi mušrici mislili da je on u svojoj kući te da ga ne traže. Kada je svanulo u kući su zatekli Aliju i tako su otkrili da su osramoćeni. Oni Aliju nisu uznemiravali ni mučili već su ga pitali o Poslaniku a on ih je obavjestio da o njemu ništa ne zna. Nije bilo straha da bi neko od njih mogao povrjediti Aliju već je opasnost prijetila Poslaniku i Siddiku. Da su namjeravali nanijeti zlo Aliji oni bi to uradili čim su ga našli, a pošto mu ništa nisu učinili to ukazuje da on i nije bio njihova meta. Ako je tako postavlja se pitanje da li je to bilo žrtvovanje života? Onaj ko se svojim životom za njega žrtvovao i ko je namjeravao da se žrtvuje, bez imalo sumnje, jeste Ebu Be'kr. On je, radijellahu anhu, spominjao progonitelje pa bi išao iza

Poslanika zatim bi spomenuo zasjedu pa bi išao ispre'd njega. Kada bi se ukazala opasnost otišao bi da izvidi i donosio bi informacije s ciljem ako će ih već zadesiti neko zlo da pogodi njega a ne Poslanika. I mnogo je ashaba koji su sc svojim tjelom na bojnim poljima žrtvovali za Poslanika. Neki od njih su pred njim poginuli a neki su ostali osakaćene ruke, kao što je Talha ibn Ubejdullah, i to je vadžib svim vjernicima. Ako bi smo pretpostavili da se Alija u datom momentu tjelesno žrtvovao za Poslanika onda je to fadilet koji on dijeli zajedno sa drugim ashabima, a šta reci ako u datoj situaciji uopšte nije bilo straha za Aliju?

Također. Poslanik je rekao da se pokrije njegovim zelenim ogrtačem, da spava i da ga neće zadesiti nikakvo zlo. On mu je to obećao a pošto je Alija znao da je on iskren mogao je biti miran i spokojan zbog Poslanikovog obećanja.

Četvrto. U ovom hadisu ima toliko vidljivih dokaza koji ukazuju na njegovu lažnost. Tako npr, o melekima se ne govere pomenute stvari koje im ne dolikuju. Nije neko od njih gladan pa da dadne prednost i prvenstvo onom drugom u hrani. Oni nemaju straha pa da jedan od njih svom prijatelju da prvenstvo kako bi mu priuštio sigurnost. Pa kako onda da Allah nekome od njih rekne: „Koji će od vas dati prednost u životu svome prijatelju?” Zatim, uopšte ne postoji bratimljenje između meleka. Džibril ima dužnosti kojima se odlikuje a Mikail dužnosti kojima se odlikuje. U predajama se prenosi da je Džibril zadužen za objavu i pomoć a Mikail za kišu i opskrbu.

Peto. Poslanik. nije pobratio Aliju, sve što se prenosi o tome je laž. Hadisi koji se prenose o njegovom bratimljenju, iako su slabi i netačni se odnose na Medinu, tako bilježi Tirmizi. A što se tiče u Mekki to je apsolutno netačno.

Također, svi učenjaci predaja se slažu da nije bilo žrtvovanja života i tijela u pomenutom događaju.

Šesto. Spuštanje Džibrila i Mikaila radi nečije zaštite predstavlja najveći munker. Allah štiti koga hoće be'z njih. A spuštanje njih dvojice se prenosi u bici na Bedru radi borbe' i sličnim, velikim i

važnim stvarima. Da su se spustili radi nečijeg čuvanja onda bi se spustili radi čuvanja Poslanik, i Siddika, koje su neprijatelji tražili na svakom koraku. Oni su na njih bili jako srditi tako da su za glavu svakog od njih nudili po sto deva.

Sedmo. Ovaj ajet koji se nalazi u suri Bekare je objavljen u Medinskom pe'riodu i oko toga nema razilaže'nja. Objavljen je nakon što je Poslanik učinio hidžru u Medinu. Nije spušten u vremenu činjenja hidžre. Spominje se da je objavljen povodom Talhe i Suhejba kada je dao svoj imetak mušricima da bi ga pustili da učini hidžru. Kada je stigao u Medinu Poslanik mu reče: „Uspjela je tvoja trgovina o Ebu Jahja.'' Ova priča je poznata u knjigama tefsira i prenosi je više ljudi.

Osmo. Njegove riječi: „Ovaj fadilet nisu ostvarili drugi što ukazuje da je on najbolji tako da je on imam.„ Kažeuno: „Neuna sumnje da Ebu Bekr posjeduje fadilet zbog hidžre koji ne posjeduju drugi ashabi i o tome svjedoči Kitab, sunnet i idžma'. Tako da on posjeduje ovu vrlino mimo Omera, Osmana, Alije i ostalih ashaba, tako da je on imam. Ovo je istinit dokaz u kojem nema laži jer Allah kaže:

„Ako ga vi ne pomognete, pa - pomogao ga je Allah onda kad su ga oni koji ne vjeruju prislili da ode, kadje s njim bio samo drug njegov, kada su njih dvojica bila u pećini i kada je on rekao drugu svome: „Ne brini se, Allah je s nama!"

(Et-Tevba, 40)

Ovaj fadilet niko nije ostvario nikada mimo Ebu Bekra, za razliku od štićenja Poslanika svojim tijelom gdje je više ashaba Poslanika štitilo svojim tjelom. Ovo je bio vadžib svakom vjerniku i nije odlika samo pojedinih ashaba.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRĐENJE DA AJET MUBAHELE - „USRDNOG DOVLJENJA" UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Deveti burhan su riječi Uzvišenog:

„A onima koji se s tobom budu o njemu raspravljali, pošto si već pravu istinu saznao, ti reci: „Hodite, pozvaćemo sinove naše i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, i vi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati!” (Ali Imran, 61)

Svi učenjaci prenose da se riječi „naše sinove” odnose na Hasana i Husejna a riječi „naše žene” na Fatimu, a riječi „a doći ćemo i mi” (enfusena) se odnose na Aliju jer ga je Allah stavio na mjesto Poslanika, a pošto je' fizičko spajanje nemoguće onda se pod tim podrazumjeva izjednačavanje sa njim. Njemu, sallallahu alejhi ve selleme, pripada opšta vlast, također i onome ko se sa njim izjednači. Da je bilo drugih mimo ovih, koji su izjednačeni sa njim i koji su bolji od njih, u pogledu primanja dove, Allah bi mu naredio da ih uzme sa sobom (tj. da ih stavi pod pokrivač), jer je bio u stanju potrebe. Pošto su oni bolji (Alija Hasan, Husejn i Fatima) njima pripada imamet.

Značenje ovog ajeta može biti nejasno samo onome' kome je ovladao šejtan i okupirao njegovo srce' i kome je uljepšan dunjaluk a koji nije mogao ostvariti osim ne davanjem prava onome kome pripada."

Odgovor: Što se tiče Učešća Alije Hasana, Husejna i Fatime u mubaheli hadis o tome je vjerodostojan. Bilježi ga Muslima od Sada ibni Ehi Vekasa. U dugačkom hadisu kaže: ,.Pošto je spuštan ajet: „Hodite, pozvaćemo sinove naše i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, i vi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati”. Poslanik je pozvao Aliju, Fatimu, Hasana i Huseina, pa reče: „Allahu moj ovo je moja porodica...” Međutim u tome nije dokaz o imametu niti o efdalijetu (superiornosti).

Njegove riječi: „Allah ga je stavio na mjesto Poslanika a pošto je fizičko spajanje nemoguće onda se pod tim podrazumjeva izjednačavanje sa njim.”

Kažemo: .,Ne prihvatamo tvrdnju da se radi o izjednačavanju niti postoji dokaz koji na to upućuje. Tako svatanje je zabranjeno jer se niko ne može izjednačiti sa Poslanikom ni Alija niti neko drugi.

Ovaj izraz u arapskom jeziku ne podrazumjeva izjednačavanje. Uzvišeni o događaju potvore na Aišu, radijellahu anha, kaže:

„Zašto, čim ste to čuli, nisu vjernici i vjernice jedni o drugima (bi enfusihim) dobro pomislili..." (Nur, 12)

Pod ovim ajctom sc ne misli da su vjernici i vjernice izjednačeni. Zna se da je mubahela bila nad Poslanikovim bližim rođacima, u protivnom da je dovio sa onima koji su udaljenija rodbina a koji su bolji kod Allaha ne bi se postigao traženi cilj. Pod tim sc misli da oni pozovu svoju rodbinu kao što je i on pozvao svoju najbližu rodbinu.

A što se tiče riječi rafidije: ,,Da je bilo drugih mimo ovih koji su izjednačeni sa njim i koji su bolji od ovih u pogledu primanja dove, Allah bi mu naredio da ih uzme sa sobom (tj. da ih stavi pod pokrivač), jer je bio u stanju potrebe.”

Odgovor: Poslanik nije angažovao njih u pomenutom događaju zbog primanja dove, jer da je mubahela bila zbog toga dovoljna bi bila sama Poslanikova, dova. Da je ovaj postupak imao za cilj primanje dove onda bi svi vjernici dovili i on, sallallahu alejhi ve selleme, zajedno sa njima kao što je zajedno sa njima dovio za kišu i kao što je tražio pomoć od Allaha u dovama muhadžira. Otuda je Poslanik, znao reći: „Zar bivate pomognuti i opskrbljeni osim zbog vaših slabih, zbog njihovih dova, namaza i iskrenosti.„

Poznato je da mnoštvo onih koji dove pomaže kod primanja dove. Međutim, ovde nije bio cilj pozvati pome'nute kako bi bila primljena njegova dova, već je bio cilj dovesti je'dnu porodicu nasuprot druge porodice. Mi nužno znamo da je Poslanik, pozvao Ebu Bekr, Omera, Osmana, Tallm, Zubejra, Ibn Mes’uda, Ubeja ibn Kaba, Muaza ibn Džebela i druge ashabe radi mubahele oni bi se od svih ljudi najbrže odazvali nje'govoj nare'dbi. Dova ovih bi bila na većem stepenu mogućnosti primanja od drugih, ali Allah, mu nije

naredio da ih uzme sa sobom jer to nije bio cilj u ovom slučaju. Pomenute kate'gorije su prozvane u ajetu jer su oni ti koje čovjek po prirodi voli kao što su sinovi, žene, i ljudi od najbližeg roda. Da je Poslanik pozvao strance oni bi došli sa strancima (koji nisu rođaci). Njima ne bi bilo teško doći sa strancima radi mubahele kao što je slučaj sa bližim rođacima jer se čovjek po prirodi plaši za

rodake stvari kojih se ne plaši za strance. Zato je i naredio Poslaniku da pozove svoju porodicu i da oni pozovu svoju porodicu.

Biva jasno da ajet ne ukazuje na ono što želi istaći ovaj rafidija ali on i njemu slični u srcima imaju bolest, kao što je primjer kršćana koji se vežu za uopštent: tekstove i termine a zanemaruju i ostavljaju jasne šerijatskc tekstove. Zatim, ovaj rafidija napada na najbolje ljude ummeta zbog lažnog mišljenja da sc pod riječi enfus misli na izjednačavanje, što je suprotno upotre'bi ove' riječi u arapskom jeziku. Zatim, to pojašnjava da izraz nisa'ena, tj. naše žene, se ne odnosi samo na Fatimu, i druge' Poslanikove kćerke u ovom slučaju su na istom ste'penu ali u tom momentu sa njim nije' bio niko osim Fatime. Rukaja, Ummu Kulsum i Zejneb su umrle prije toga. Zatim, riječ enfusena-mi, se' ne odnosi specijalno na Aliju. Ova riječ je' došla u obliku množine', isto tako i riječ ebnaena-naše sinove, dolazi u množini, a Hasana i Husejna je pozvao jer nije imao sinova.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRĐENJE DA AJET „I ADEM PRIMI NEKE RIJEČI OD GOSPODARA SVOGA...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Deseti burhan su riječi Uzvišenog:

„1 Adem primi neke riječi od Gospodara svoga, pa mu On oprosti." (El-Bekara, 37)

Prenosi fekih Ibn Mugazeli Šafii sa svojim senedom od Ibn Abbasa da je Poslanik upitan o riječima koje je Ademe primio od Allaha te mu je zbog toga oprostio.

On reče: „On Ga je zaklinjao pravom Muhammeda, Alije, Fatime, Hasana i Husejna da mu oprosti pa mu je On oprostio.” Ovaj fadilet nije postigao niko od ashaba tako da je on imam jer je izjednačen sa Poslanikom kao posrednikom do Allaha.”

Odgovor na ovo može biti na više načina. Prvo. Zahtjevamo da dokaže vjerodostojnost ove predaje. Poznato je da puko navođenje predaje od Mugazelija ne može poslužiti kao dokaz.

Drugo. Ovaj hadis je mevdu-lažan po slaganju učenjaka. Spomenuo ga je Ebu El-Feredž ibn Dževzi u zbirci apokrifnih hadisa (,,El-mevduat„).

Treće. Riječi koje je Adem primio su pojašnjenje u sljedećem ajetu:

"Gospodaru naš”, - rekoše oni - ,,sami smo sebi krivi, i ako nam Ti ne oprostiš i

ne smiluješ nam se, sigurno ćemo biti izgubljeni." (El-E'araf, 23)

Od selefa se prenosi ovakvo tumačenje. Ništa se od njih u vjerodostojnim predajama ne prenosi u pogledu pomenute zakletve.

Četvrto. Nužno je poznato da bilo ko od grješnika i nevjernika, ako se iskreno pokaje prema Allahu da će mu On oprostiti pa makar mu se ne zaklinajo nekim. Pa kako to da je Ademu kod njegove tevbe bilo potrebno nešto što nije bilo potrebno ostalim grješnicima?

Peto. Poslanik nikome nije naredio da učini tevbu putem ovakve dove. Cak šta više, nije naredio nikome od svog mnmeta da se Allahu zaklinje stvorenjima. Da je ovakva dova propisana on bi to propisao svom ummetu.

Šesto. Zaklinjanje Allahu melecima i Poslanicima nije preneseno u Kitabu i sunnetu, čak šta više, mnogi učenjaci kao što su Ebu Hanife, Ebu Jusuf i

drugi su stava da nije dozvojeno zaklinjati se Allahu sa nekim od stvorenja. O tome smo opširno govorili.

Sedmo. Sve da je ovo bilo propisano pitamo se kako da se Adem zaklinjao Allahu nekim od koga je on bolji. Nema sumnje da je Muhammed bolji od Adema ali je Adem bolji od Alije, Fatime, Hasana i Husejna.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRĐENJE DA AJET „UČINIĆU DA TI BUDEŠ LJUDIMA U VJERI UZOR!” UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Jedanaesti burhan su riječi Uzvišenog:

„Učiniću da ti budeš ljudima u vjeri uzor!" - „I neke moje potomke!" - zamoli on.„ (El-Bekara, 124)

Prenosi fekih Mugazeli Šafii od Ibn Mes'uda da je Poslanik rekao: „Da'va se završila do mene i do Alije, nijedan od nas nikada nije učinio sedždu kipu. Mene je uzeo za poslanika a Aliju za opunomoćenika.” Ovo je jasan nass u ovom poglavlju.

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokaže vjerodostojnost ovoga kao i prethodno.

Drugo. Ovaj hadis je apokrifan i lažan po idžma'u učenjaka hadisa.

Treće. Njegove riječi: „Da'va sc završila do mene i do njega.” Ovo nije dozvoljeno pripisati Poslaniku. Ako pod tim misli da da'va nije dospjela do onih prije nas to je netačno, jer poslanici od Ibrahimova potomstva ulaze u krug da'veta. Ako pod tim misli da nema imama poslije nas dvojice, onda bi to značilo da Hasan, Husejn i drugi nisu imami a to je netačno po idžma'u. Zatim, navođenje razloga da nisu učinili sedždu kipu nije samo njihova osobenost, time se odlikuju i drugi muslimani poslije njih.

Četvrto. Osobina nekoga da nikada nije učinio sedždu kipu je fadilet u kojem učestvuju i drugi muslimani koji su rođeni u islamu iako su prvi muslimani bolji od njih. Kako to da onda slabijeg učini da zaslužuje ovaj stepen mimo boljeg?

Peto. Ako bi rekao da nije učinio nikada sedždu kipu u periodi maloljestva, kažemo maloljetnik nije šerijatski obveznik, a ako se to odnosi na period poslije islama pa to je stanje svih muslimana.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJA DA ZNAČENJE AJETA: „...MILOSTIVI ĆE SIGURNO VOLJENIM UČINITI”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvanaesti burhan su riječi Uzvišenog:

"One koji su vjerovali i dobra djela činili Milostivi će sigurno voljenim učiniti."

(Merjem, 96)

Prenosi hafiz Ebu Nuajm Asbehani sa svojim senedom od Ibn Abbasa da je ovaj ajet spušten zbog Alije a da se riječ „ljubav” odnosi na ljubav u vjerničkim srcima. U tefsiru Salebija od Bera'a ibn Aziba se prenosi da je Poslanik, Aliji rekao: "O Alija prouči: 'Allahu moj podaj mi kod tebe ugovor i podari u srcima vjernika ljubav prema meni.' Pa je Allah objavio: „One koji su vjerovali i dobra djela činili Milostivi će sigurno voljenim učiniti."Tako nešto nije potvrđeno drugima tako da on biva imamom.

Odgovor na ovo može biti na više načina. Prvo. Mora se navesti dokaz o vjerodostojnosti predaje, u protivnom uzimanje toga kao dokaz za spomenute tvrdnje biva neispravno po slaganju učenjaka. To spada u govor bez znanja. Govor be'z znanja i dokazivanje bez znanja je beskorisno po slaganju sunija i šija.

Drugo. Ova dva hadisa su lažna po slaganju učenjaka hadisa.

Treće. Riječi Uzvišenog: "One koji su vjerovali i dobra djela činili", su

opšteg karaktera, za sve vjernike, i nije dozvoljeno ograničiti ih posebno na Aliju već se one odnose i na Aliju i na druge. Dokaz tome je činjenica da Hasan, Husejn i drugi vejrnici koje veličaju šije ulaze pod značenje ovog ajeta. Tako da dolazimo do zaključka da postoji idžma' o tome da sc pomenuti ajet ne odnosi posebno samo na Aliju.

Sto se tiče njegovih riječi da tako nešto nije potvrđeno drugim ashabima to je netačno, kao što je već prethodilo, je'r su ashabi od svih gene'racija najbolji medu onima koji su vjerovali i činili dobra djela.

Četvrto. Allah je obavjestio da će one koji budu vejrovali i činili dobra djela učiniti voljenim, ovo je Njegovo iskreno obećanje. Poznato je da je Allah ashabe učinio voljenim u srcu svakog muslimana, pogotovo pravedne halife a posebno Ebu Bckra i Omera. Svi ashabi i tabiini su ih voljeli a oni su bili najbolje generacije.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJA DA ZNAČENJE AJETA: „TVOJE JE DA OPOMINJEŠ ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trinaesti burhan su riječi Uzvišeno:

„Tvoje je da opominješ, a svaki narod je imao onoga ko ga je na Pravi put upućivao." (Er-Ra'd, 7)

U knjizi „Firdevs’’ se prenosi od Ibn Abbasa da je Poslanik ti, rekao: ‚Ja sam opominjač a Alija upućuje na Pravi put. S tobom o Alija bivaju ljudi upućeni na Pravi put." Isto to bilježi Ebu Nuajm. Ovo je jasan tekst o Alijinom imametu i vilajetu.”

Odgovor: Prvo. Ne postoji dokaz o vjerodostojnosti ove predaje tako da to nije dozvoljeno navoditi kao dokaz. Kniga „Firdevs” od Dejlemija je puna apokrifnih hadisa. Učenjaci se slažu da puko pripisivanje hadisa njegovoj knjizi ne ukazuje na njegovu vjerodostojnost. Isti je slučaj sa rivajetima od Ebu Nuajma.

Drugo. Zatim, ovaj hadis je mevdu'-lažan po slaganju učenjaka hadisa, tako da je obaveza ugoniti ga u laž i odbiti ga.

Treće. Ovaj govor nije dozvoljeno pripisati Poslaniku ti, jer riječi u ovom hadisu: ‚Ja sam opominjač a Alija upućuje na Pravi put. S tobom o Alija bivaju ljudi upućeni na Pravi put mimo mene”, vanjštinja hadosa ukazuje da ljudi bivaju upućeni tobom (Alijom) bez mene (Poslanika). Ovako nešto ne smije izgovoriti musliman. Također, vanjšitana hadisa ukazuje da su uputa i opomena međusobno podjeljeni između njih dvojice. Ovako nešto ne bi izgovorio musliman.

Četvrto. Allah je učinio Muhammeda onim koji upućuje na Pravi put pa kaže:

„A Ti, Zaista, upućuješ na Pravi put, na put Allahov, kome pripada sve što je na nebesima i sve što je na Zemlji. I, eto, Allahu će se sve vratiti!„ (Eš-Šura, 52-53).

Kako to da je upućivačem učinjen onaj ko nije opisan u Kur'anu a onaj ko je kao takav opisan u ovom hadisu nije upućivač?

Peto. Njegove riječi da upućeni, od Muhammedova ummeta, bivaju preko Alije upućeni, su očigledna laž, jer su mnogi ljudi povjerovali u Muhammeda, alejhi selam i preko njega bili upućeni i uvedeni u Džennet a od Alij e nisu čuli ni jednu riječ. Također, kada su osvojene susjedne zemlje ljudi su povjerovali i bili upućeni posredstvom ashaba koji su stanovali u tim zemljama. Velika većina musliman od Alije nije čula ništa. Pa kako je dozvoljeno reći da preko njega bivaju upućeni oni koji su upućeni na Pravi put?!

Šesto: Neko može reći da se značenje ajeta "Tvoje je da opominješ, a svaki narod je imao onoga ko ga je na pravi put upućivao", odnosi na Allaha, ali to je‘ slabo mišlje'nje. Zatim, mišljenje' onih koji kažu da si ti opominjač i upućivač za svaki narod je' također slabo mišljenje. Ispravno značenje je da si ti opominjač kao što je' i prije tebe' bio poslan opominjač, a svaki ummet ima svog opominjača koji ih upućuje na Pravi put, tj. poziva ih kao što Uzviše'ni kaže:

„A nije bilo naroda kome nije došao onaj koji gaje opominjao." (Fatir, 24)

Ovo je' mišlje'nje' grupe' mufessira kao što su Katade', Ikrimc, Ebu Duha i Abdurrahman ibn Zejd. A tumačenje da se to odnosi na Aliju je' batil-ne'tačno.

Jer u ajetu stoji: "A svaki narod je imao onoga ko gaje na Pravi put upućivao" To

znači da je svaki narod imao pose'bnog upućivača koji se razlikuju, što znači da su upićivači mnogobrojni. Kako je' moguće da Alija bude upućivač za sve narode od prvog do posljednjeg?!

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJA DA ZNAČENJE AJETA: „I ZAUSTAVITE IH, ONI ĆE BITI PITANI.”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Četrnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

„i zaustavite ih, oni će biti pitani." (Saffat, 24)

Prenosi se preko Šabija da je Ibn Abbas u pogledu riječi Uzvišenog: ,,I zaustavite ih, oni će biti pitani", rekao da se to odnosi na Alijinu vlast. Ovako se prenosi i u knjizi „Firdevs” od Ebu Seida el-Hudrija da je Poslanik rekao: „Kada budu pitali o vlasti obaveza je da

bude potvrđena njemu." Nije potvrđena nekom drugom od ashaba tako da on biva imamom.

Odgovor može biti sa više aspekata. Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Puko pripisivanje nečega Knjizi „Firdevs” i Ebu Nuajmu ne znači validnost dokaza i oko toga se slažu učenjaci.

Drugo. Ovo je laž po slaganju učenjaka.

Treće. Uzvišeni Allah kaže’:

"Sakupite nevjernike i one koji su se s njima družili i one kojima su se klanjali mimo Allaha, i pokažite im put koji u Džehennem vodi i zaustavite ih, oni će biti pitani: „Šta vam je, zašto jedni drugima ne pomognete?" Ali, toga Dana oni će se sasvim prepustiti." (Saffat, 22-26)

Ovaj govor se odnosi na mušrike koji niječu Sudnji dan. Oni će biti pitani o tcvhidu, vjerovanju u poslanike i Sudnji dan. Kakve ve’ze ima ljubav prema Aliji kada se radi o postavljanju pitanja ovima? Zar misliš da ako ga budu voljeli, pored kufra i širka u kojem se nalaze, da će im to koristiti? Ili ako ga budu mrzili, zar se mržnja prema njemu može porediti sa njihovom mržnjom Allahovih poslanika, Njegove Knjige i vjere?

Kur'an ne podržava ovo njegovo tumačenje niti je to Poslanik:, tako protcfsirio. Tako nešto može tvrditi samo zindik mulhid-heretik, bezbožnik, onaj

ko se poigrava sa vjerom i napada na nju. Ili teški džahil koji ne zna šta govori. Kakva je razlika između ljubavi spram Alije, Talhe, Zubejra, Sada, Ebu Bekra, Omera i Osmana?!

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ALI, TI

ĆES IH POZNATI PO NAČINU GOVORA NJIHOVA.”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Petnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

„Ali, ti ćeš ih poznati po načinu govora njihova." (Muhammed, 30)

Bilježi Ebu Nuajm sa svojim senedom od Ebu Seida el-Hudruja, u pogledu ovog ajeta, da je rekao: „Zbog njihove mržnje prema Aliji. Ovo nije preneseno za neke druge ashabe mimo njega što znači da je on najbolji tako da biva imamom.”

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vj erodostojnost predaje.

Drugo. Po učenjacima hadisa ovo je laž na Ebu Seida el-Hudrija.

Treće. Može se reći: „Kada bi bilo potvrđeno da je to rekao Ebu Seid onda govor ashaba kojem se suprostavi drugi ashah, po slaganju, ne biva dokazom. Preneseno je da su mnogi ashabi osuđivali Aliju ali je on njima kao dokaz navodio Kur'an i sunnet a ne govor drugoga shaba.

Četvrto. Mi znamo da većina munafika nije govorila tako kako je govorila zbog mržnje prema Aliji. Tumačenje Kur'ana na ovakav način je očita potvora i laž.

Peto. Munafici i nevjernici nisu više mrzili Aliju od Omera. Čak šta više, mi znamo da se nisu plašili Alije kao što su se plašili Omera. Njihova mržnja prema Omeru je bila žešća i gora.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: ,,I ONI PRVI -UVIJEK PRVI”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Šesnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

„i oni prvi - uvijek prvi! Oni će Allahu bliski biti." (Vaki’a, 10-11)

Prenosi Ebu Nuajm da je Ibn Abbas o ovom ajetu rekao: „Prvi od ovog ummeta je Alija ibn Ebi Talib.” Prenosi fekih ibn Mugazeli Šafii od Mudžahida od Ibn Abbasa da je za ovaj ajet rekao: „Joše'a ibn Nun je bio prvi kod Musaa, Musa je bio prvi kod Haruna, a Sahib Jese prvak kod Isaa, a Alija kod Muammeda. Ovaj fadilet nije potvrđen drugim ashabima tako da on biva imamom.”

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Mnogo je laži u onome što pre'nose' pomenuta dvojica.

Drugo. Nije tačno da je ovo preneseno od Ibn Abbasa a da je i tačno ne bi predstavljalo dokaz ako mu se suprostavi predaja tačnija od ove.

Treće. Allah kaže:

"Allah je zadovoljan prvim muslimanima, muhadžirima i ensarijama i svima onima koji ih slijede dobra djela čineći, a i oni su zadovoljni Njime: za njihje On pripremio džennetske bašče." (Et-Tevba, 100)

I kaže:

"Mi ćemo učiniti da Knjigu poslije naslijede oni Naši robovi koje Mi izaberemo; biće onih koji će se prema sebi ogriješiti, biće onih čija će dobra i loša djela podjednako teška biti, i biće i onih koji će, Allahovom voljom, svojim dobrim djelima druge nadmašiti." (Fatir, 32)

Prvi muslimani su. oni koji su udjeljivali prije Hudejbije i borili se. Oni su bolji od onih koji su poslije udjeljivali i borili se. U tu skupinu ulaze članovi

prisjege zadovoljstva pod drvetom a bilo ih je više od hiljadu i četiri stotine. Kako je onda moguće reći da od prvih muslimana bio samo jedan?

Četvrto. Njegove riječi da ovaj fadilet nije potvrđen nekom drugom ashabu su netačne jer se učenjaci razilaze oko toga ko je prvi primio islam. Neki kažu da je Ebu Bekr prihvatio islam prije Alije. Neki kažu da je Alija prije prihvatio islam ali da je tada bio maloljetan. Oko islama dječaka među ulemom ima razilaženja a nema razilaženja da je Ebu Bckrovo prihvatanje islama bilo korisnije i potpunije, tako da u tom smislu prvenstvo pripada njemu. A po ovom drugom mišljenju on je u potpunosti prvi. Kako onda bez dokaza može' reći da je Alija prvi?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „U VEĆOJ SU ČASTI KOD ALLAHA ONI KOJI VJERUJU I KOJI SE ISELJAVAJU...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: ”Sedamnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

„U većoj su časti kod Allaha oni koji vjeruju i koji se iseljavaju i koji se bore na Allahovu putu zalaži imetke svoje i živote svoje; oni će postići što žele." (Et- Tevba, 20)

Prenosi Rezin ibn Muavija u knjizi „Džem' bejne es-sihah es-sitte” da je ovaj ajet spušten povodom Alije kada su se Talha ibn Sejbe i Abbas hvalisali. Ovaj fadilet nije potvrđen drugima ashabima tako da je on bolji i time zaslužuje da bude imam.

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Prije svega Rezin u svojoj knjizi spominje stvari koje se ne nalaze u sahih zbirkama.

Drugo. Ono što se nalazi u „Sahihu” nije onako preneseno kako to spominje Rezin. U „Sahihu” se prenosi od Nu'mana ibn Bešira da je rekao: „Jednom dok sam bio kod minbera Allahova Poslanika neki čovjek reče: ’Nije me briga hoću li uraditi neko djelo nakon islama osim da napajam hadžije.' Drugi reče: ’Nije me briga hoću li uraditi neko djelo nakon islama osim što ću voditi brigu o časnom hramu.' Treći reće: 'Džihad na Allahovom putu je bolji od toga što govorite.’

Omer ih ukori riječima: 'Ne podižite glasove kod minbera Allahova Poslanik kada klanjam džumu otići ću kod njega i pitati ga o tome oko čega ste se razišli.' Pa je Allah objavio:

„Zar smatrate da je onaj koji hodočasnike vodom napaja i koji vodi brigu o Časnom hramu ravan onome koji u Allaha i u onaj svijet vjeruje i koji se na Allahovu putu bori?" (Et-Tevba, 19).'' Hadis bilježi Muslim.

Ovaj hadis ukazuje da je mišljenje Alije ispravnije od mišljenja onih koji su smatrali da je napajanje hadžija i briga o Ćasnom hramu bolja od džihada na Allahovom putu te da je Alija u ovoj mes'eli bio učeniji od onih koji su se s njim raspravljali, i to je tačno.

A što se tiče odlikovanja zbog imana, hidžre i džihada ovo je potvrđeno svim ashabima koji su vjerovali, učinili hidžru i borili se na Allahovom putu. Ovo nije fadilet kojim sc odlikuje samo Alija da bi mogao reći kako se drugi time ne odlikuju.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „O VJERNICI, KADA HOĆETE DA SE S POSLANIKOM POSAVJETUJETE,...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Osamnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

"O vjernici, kada hoćete da se s Poslanikom posavjetujete, prije savjetovanja milostinju udijelite." (Mudžadele, 12)

Lancem preko hafiza Ebu Nuajma do Ibn Abbasa se prenosi da je rekao: „Allah je zabranio govor sa Poslanikom osim da se prije toga udjeli sadaka. Pa su škrtarili u pogledu te sadake prije razgovora sa njim pa ju je udjelio Alija. Niko drugi od muslimana izuzev njega to nije učinio. U tefsiru od Salebija se prenosi da je Ibn

Omer rekao: „Alija posjeduje tri vrline, da ja imam jednu od njih to bi mi bilo draže od stada dobrih deva: Oženio se Fatimom, dat mu je bajrak na dan Hajbera i povodom njega je objavljen ajet o davanju sadake prije savjetovanja sa Poslanikom.” Rezin ibn Muavija prenosi u „Džem' bejne sihah sitte” od Alije da je rekao: „Niko nije radio po ovom ajetu osim mene, meni je od ovog ummeta to Allah olakšao.” Ovo upućuje na njegovu superiornost nad njima tako da je on najpreči da bude imam.”

Odgovor: Ono što je potvrđeno jeste da je Alija udjelio sadaku i savjetovao se sa Poslanikom zatim je ovaj ajet derogiran prije nego su drugi uspjeli da rade po njemu. Međutim, ajet nije značio obaveznost udjeljivanje sadake u tom slučaju. Naređeno im je da prilikom savjetovanja udjele sadaku, a onaj ko se nije savjetovao na njemu nije bilo da je udjeli. Ako ovo udjeljivanje nije bilo vadžib onda nikoga ne treba koriti za nešto što nije vadžib. Među njima je bilo slabih i siromašnih a da je imao mogućnosti savjetovao bi se i udjelio pomenutu sadaku. Takav za svoj nijet ima nagradu.

Onaj ko nije imao potrebe za savjetovanjem u to vrijeme to se također ne smatra mahanom. Međutim, ko je imao potrebe ali je zbog škrtosti propustio udjeliti sadaku takvog ne treba koriti zbog ostavljanja mustehaba. Ne može se protiv trojice halifa ovako nešto navesti kao dokaz. Nije poznato da su njih trojica bili prisutni kada je spušten ovaj ajet. Postoji mogućnost da je neko od njih bio odsutan, možda je neki od njih imao potreba, a možda nisu imali potrebe za savjetovanjem. Nije prošlo dugo vremena a ovaj ajet je derogiran tako da ne možemo kazati da su morali imati neku potrebu za savjetovanjem ali da to nisu uradili zbog pomenute sadake. A ako bi smo pretpostavili da je neko od njih ostavio mustehab stvar,

već smo više puta objašnjavali, to ne znači da je neko ko je uradio mustehab potpuno bolji od drugih.

Bilježi Tirmizi u predaji koja seže do Poslanika da je rekao: ,,Ne dolikuje da neko predvodi namaz narodu u kojem se nalazi Ebu Bekr. ”' Zatim, to što je Osman opremio hiljadu de'va na Božijem putu je mnogo vrjednije od Alijine sadake. Udjeljivanje na polju

džihada je tada bilo farz za razliku od sadake' kod savjetovanja sa Poslanikom. Ova sadaka je bila propisana onima koji su htjeli razgovarati sa Poslanikom dok se za druge to nije uslovljavalo. Zatim, Allah je u pogledu ne'kih ensarija objavio:

” ...i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno." (Hašr, 9)

U globalu, može'mo reći, u poglavlju udjcljivanja na Božijem putu istakli su se mnogi ashabi i po tom pitanju stekli fadilet koji Alija nije, jer on u vremenu Poslanika nije posjedovao veliki imetak.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „I PITAJ ONOG KOGA SMO POSLALI PRIJE TEBE OD POSLANIKA NAŠIH“ UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „ Devetnaesti burhan su riječi Uzvišenog:

”I pitaj onog koga smo poslali prije tebe od poslanika Naših„ (Ez-Zuhruf, 45)

Ibn Abdulber kaže: „Bilježi ga Ebu Nuajm, također, da je Poslanika za vrijeme noćnog putovanja (Isre) Allah sastavio sa poslanicima te mu reče: „Pitaj ih o Muhammede zbog čega ste slati?” Rekoše: „Poslao nas je' zbog šehadeta en la ihihe illellah i da potvrdimo tvoje' poslanstvo i Alijin vilajet-vlast.” Ovo je jasan dokaz koji potvrđuje Alijin imamet.

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost ove i njoj sličnih predaja. Ovaj govor predstavlja prljavu laž. Mi od vas radi kulture vođenja naučne debate tražimo da dokažete vjerodostojnost ove predaje a inače nimalo ne sumnjamo da je ovo jedna od najprljavijih laži. Sve kada ne bismo znali da je ovo laž ne bi bilo dozvoljeno u to vjerovati dok se ne potvrdi iskrenost i vjerodostojnost predaje i oko toga se slažu učenjaci, jer to predstavlja govor bez

znanja. A govor bez znanja je zabranjen po Kitabu, sunnetu i idžma'u.

Drugo. Učenjaci se slažu da je ova predaja apokrifna.

Treće. Svako ko posjeduje znanje i vjeru zna da je ovo notorna laž u koju ne vjeruje niko ko ima pameti i vjere. Kako to da poslanici, alejhim selam, budu pitani o onome što ne ulazi u osnove imana? Muslimani se slažu ako bi neki čovjek povjerovao u Poslanika, pokoravao mu se i umro za njegova života prije nego sazna da je Allah uopšte stvorio Ebu Bekra, Omera, Osmana i Aliju da mu to ništa neće naštetiti niti će spriječiti nj egov ulazak u Džennet. Ako se ovo odnosi na ljude iz Muhammedova ummeta kako je moguće reći da je poslanicima obaveza vjerovati u jednog čovje'ka od ashaba?!

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „DA VAM TO POUKOM UČINIMO„, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeseti burhan su riječi Uzvišenog:

„Da vam to poukom učinimo i da to od zaborava sačuva uho koje pamti.„

(Hakka, 12)

U te-fsiru Salebija se prenosi da je Poslanik rekao: „Molio sam Allah da co učini tvojim uhom." Preko Ebu Nuajma se prenosi da je Poslanik rekao: ,,0 Alija Allah mi je naredio da te približim i da te podučim. O Alija Allah mi je naredio da te približim i podučim kako bi to usvojio. Meni je objavljen ovaj ajet: „ ...i da to od zaborava sačuva uho koje pamti.„ Ti si uhu koje će zapamtiti." Ovaj fadilet nije postigao niko drugi tako da on zaslužuje da bude imam.“

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokaže vjerodostojnost seneda jer Ebu Nuajm i Salebi po idžma’u prenose ono što ne može poslužiti

kao validan dokaz.

Drugo. Ovo je mevdu-lažan hadis, po slaganju učenjaka.

Treće. Riječi Uzvišenog u suri Hakka:

„Mi smo vas, kada je voda preplavila sve, u lađi nosili da vam to poukom učinimo i da to od zaborava sačuva uho koje pamti.„ (Hakka 11-12),

nisu objavljene za uši samo jednog čovjeka već je to govor namjenjen svim ljudima. To što ih je Allah nosio na lađi je jedan od najvećih Allahovih ajeta i dokaza. U tom kontekstu On kaže:

„Dokaz im je i to što potomke njihove u lađama krcatim prevozimo i što zanjih, slične njima, stvaramo one na kojima se voze.„ (Jasin, 41-42)

I kaže:

„Zar ne vidiš da lađe Allahovom milošću morem plove da bi vam pokazao neke dokaze Svoje, to su, zaista, pouke za sve strpljive i zahvalne." (Lukman, 31)

Kako je moguće da se svi ovi ajeti odnose samo na jednog čovjeka te da samo on iz toga treba izvući pouku? Istina je da je Alijino uho jedno od mnogobrojnih ušiju koje pamti i izvlači pouke, kao što su ušu i Ebu Bekra, Omera, Osman i drugih ashaba. Tako da to nije samo Alijina posebnost i to je nužno poznato. Nisu samo Alijine uši te koje primaju pouku zar Poslanikove uši ne primaju pouku? Zatim uši Hasana, Husejna, Amara, Ebu Zera, Mikdada Selmana Farisija, Sehla ibn Hunejfa i drugih oko čijeg imana i fadileta se i oni slažu? Ako on i drugi posjeduju ovakve uši onda nije dozvoljeno reći da ovaj fadilet nije ostvario niko drugi osim njega. Nema sumnje da je ovaj rafidija zalim i džahil koji svoje postavke gradi na pokvarenim osnovama. Od svih novotarskih skupina niko nema providnijih dokaza od rafidijskih dokaza, za razliku npr. od mu'tezila čiji dokazi ponekad mogu izazvati nedoumice i šubhe kod

mnogih učenih i pametnih. A što se tiče rafidija njihovi dokazi mogu proći samo kod džahila i zalima, koji slijede svoje prohtjeve i koji prihvataju ono što sc poklapa sa njihovim strastima, bez obzira da li je to istina ili batil-neistina.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ZAR NE

DOĐE ČOVJEKU JEDAN DIO VREMENA...", UKAZUJE NA ALIJIN

IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset i prvi dokaz su riječi Uzvišenog:

"Zar ne dođe čovjeku jedan dio vremena u kojem nije bio spomena vrijedan?"

(El-Insan/Ed-Dahr, 01)

U tefsiru Salebija od Muhtelefe se prenosi da je rekao: „Jednom su se razboljeli Hasan i Husejn pa ih je posjetio njihov djed Poslanik i većina arapa. Ljudi rekoše: 'O Ebu Hasane kada bi se zavjetovao zbog tvoja dva sina,' pa se je zavjetovao tri dana. Isto tako se zavjetovala i njihova majka Fatima i njihova robinja Fida, pa su ozdravili. Muhammedova porodica nije posjedovala mnogo hrane. Alija je pozajmio tri sa'a ječma pa je Fatima to samljela i zamjesila pet komadića hljeba, za svakog po jedan komad. Alija je sa Poslanikom, klanjao akšam pa je otišao kući i pred njega stavio hranu. U tom momentu dođe neki siromah pa reče: 'Esselamu alejkum o porodico Muhammedova, ja sam siromašni musliman, nahranite me Allah vas nahranio u Džennetu.' Pošto je to čuo Alija naredio je da se nahrani pa su mu dali svoju hranu. Probdjeli su dan noć a da nisu ništa okusili osim bistre vode. Drugog dana ustala je Fatima samljela drugi sa'a. Alija je klanjao sa Poslanik zatim je došao u kuću i stavio hranu ispred njega a u tom momentu dođe

neki jetim. On stade pred vrata : reče: ’Esselamu alejkum o porodico Muhammedova, ja sam jetim muhadžira koj: je pao kao šehid na dan Akabe. Nahranite me Allah vas nahranio u Džennetu. Kada je to čuo Alija naredi da mu se dadne hrana. Tako su boravili dva dana dvije noći a da nisu ništa okusili osim bistre vode. Trećeg dana Fatima ustade i uze treći sa'a zatim ga samlje i zamjesi a Alija je klanjao sa Poslanik a kada je došao u kuću stavi hranu ispred njega. U tom momentu dođe neki zarobljenik pa reče: ’Zar da nas porobite i protjerate a da nas ne hranite? Nahranite me ja sam Muhammedov zarobljenik, Allah vas nahranio u Džennetu.’ Alija je čuo njegove riječi a zatim naredi da mu se da hrana. Tako su proveli tri dana i noći a da nisu ništa okusili osim vode. Kada je nastupio četvrti dan već bijahu ispunili svoj' zavjet Alija uze Hasana u desnu a Husejna u lijevu ruku i uputi se Poslaniku a oni su se tresli od gladi poput ptičadi. Kada ih je ugledao Poslanik reče: ’O Ebu Hasane ništa me teže nije pogodilo od ovoga što vidim, hajde sa nama do kuće moje kćerke Fatime.’ Kada su došli do nje zatekoše je u njenoj sobi a stomak joj sc prilijepio za leđa od velike gladi a oči joj pocrnile. On reče: 'O Allahu pomozi, Muhammedova porodica umire od gladi.’ Tada se spusti Džibril do Muhammeda, i reče: ’Uzmi što god hoćeš od Allaha za svoju porodicu. Šta ću uzeti o Džibrile’, upita? Pa mu je proučio: "Zar ne dođe čovjeku jedan dio vremena...?" Ovaj hadis ukazuje na mnogobrojne fadilete koji nis u pre thodno dati nikome i koje niko nije' posjedovao, tako da je on bolji od drugih i zaslužuje da bude imam.“

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost pre'daje. To što neku predaju bilježi Salebi, Vahidi i njima slični nije' dokaz vjerodostojnosti i oko toga postoji slaganje sunija i šija. Ako bi se dvojica razišla u nekoj meseeli od propisa i fadileta te' da jedan navede kao dokaz hadis čiju vjerodostojnost ne znamo, s tim da ga bilježi jedan od ove dvojice u svom tefsiru, to ne bi bio dokaz njegove vjerodostojnosti niti dokaz protiv njegovog protivnika i oko toga se slaže ulema.

Drugo. Ovaj hadis je mevdu'-lažan po slaganju hadiskih učenjaka, a oni su imami i eksperti u ovoj nauci.

Treće. Mnogo je dokaza koji ukazuju na lažnost ove predaje, od njih su: Prvo: Alija je Fatimu oženio u Medini i tek se sa njom spojio poslije bitke na Bedru, kako se to prenosi u „Sahihu”. Hasan i Husej u su se rodili poslije toga na tri ili četiri godine. Učenjaci se slažu da je Alija Fatimu oženio u Medini i da su se Hasan i Husejn rodili u Medini. Ovo je opšte i mutevatir znanje koje posjeduje svako ko poznaje ove stvari.

Zatim, sura Insan je mekkanska i oko toga se slažu učenjaci te'fsira i

predaja, niko od njih ne tvrdi da je medinska. To je sura koja, kao i ostale

mekkanske sure,stavlja akcenat na usule vjere, o kojima su govorili svi

poslanici, kao štoje iman u Allaha, Sudnji dan, spomen stvaranja i proživljenja.

Ako se zna da je sura mekkanska po periodu objave i da je objavljena prija nego se Alija oženio sa Fatimom onda biva jasno da je predaja u kojoj se spominje' da je' spuštena poslije bolesti Hasana i Husejna lažna.

Četvrto. Sam kontekst hadisa i izrazi koji se koriste u njemu ukazuje da je' to laž koju su izmislile neznalice i lašci. Od toga su i riječi: „Pa ih je posjetio njihov djed i većina arapa.” Većina arapa nije bila u Medini. Mnogi arapi su u to vrijeme bili nevjernici tako da nisu dolazili u Medinu kako bi ih posjetili. Od toga su i njegove riječi: ,,O Ebu Hasane kada bi se zavjetovao zbog’ tvoja dva sina.” Alija nije prihvatao vjeru i savjete od tih arapa već. od Poslanika. Da je' takvo djelo predstavljalo pokornost onda je Poslanik preči da mu tako nešto nare'di od spomenutih arapa. A ako nije' pokornost pa Alija ne' bi uradio ono što mu naređuju. Zatim, kako da to prihvati od njih a da se ne posavjetuje' sa Poslanikom?

Peto. U dva ,,Sahiha„ se bilježi da je Poslanik. zabranio zavjetovanje i da je rekao: „Ono ne donosi dobro već njime se uzima od onoga koji škrtari.”[35]

Ako Alija, Fatima i ostali članovi njihove porodice nisu ovo znali, a isto to poznaje-većina ummeta, onda je to napad na njihovo znanje i mahana, kako onda mogu tvrditi da su bezgrješni?

A ako su to znali ali su radili ono što predstavlja nepokoprnost Allahu i Njegovom Poslaniku ili ono u čemu nema koristi, već im je, naprotiv, to zabranjeno, ili strogo ili kao mekruh, onda to predstavlja mahanu ili u pogledu njihove vjere, ili u pogledu pame ti i znanja.

Šesto. Alija i Fatima nisu imali robinju po imenu Fida. Čak šta više, nije nam poznato da je iko od njegovih rođaka ili stanovnika imao robinju po imenu Fida. Niko od učenjaka koji su precizno opisali njihove' živote to nije spomenuo.

Sedmo. U „Sahihu„ se prenosi da su neke ensarije svoju večeru dali svome gostu mada im je i samima bila nužno potrebna i da su zanoćili gladni pa je Allah, objavio:

„...i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno." (El-Hašr, 9)

Ova pohvala je na većem stepenu od pohvale koja je sadržana u riječima Uzvišenog:

„i hranu su davali - mada su je i sami željeli - siromahu i siročetu i sužnju.”

(Insan, 8)

Ovo je poput Nje'govih riječi:

„...i koji od imetka, iako im je drag, daju rođacima, i siročadi, i siromasima, i putnicima-namjernicima ... " (El-Bekara, 177)

Osmo. U ovoj priči se spominju stvari koje ne dolikuju Aliji i Fatimi i što je suprotno onome što propisuje Šerijat, a to je ostavljati djecu tri dana bez hrane što rezultira izgladnjivanjem koje može ništiti pamet, tijelo i vjeru. Ovo se ne može porediti sa pričom ensarije koji je svoju večeru dao gostu. Oni su samo jednu noć proveli bez večere. Ovo ponekad dijete može podnijeti ali ne i glad od tri dana i noći.

Deveto. Zatim, u ovoj priči se spominje da je jetim rekao kako je njegov otac pao kao šehid na dan Akabe. Ovo je, također, očita laž jer u noći Akabe nije bilo borbe. U toj noći Poslanik, alejhi selam, je uzeo prisegu od ensarija prije nego će učiniti hidžru za Medinu i prije nego mu je naređena borba.

Sve ovo ukazuje ne samo da je hadis lažan već da ga je izmislio najveći džahil o stanju Poslanika i njegovom životnom putu. Da je rekao kako mu je otac poginuo na dan Uhuda to bi bilo bliže istini.

Deseto. Može se reći i to da je Poslanik zbrinuo jetime onih koji su poginuli sa njim u borbi, zbog toga je Fatimi kada je od njega tražila slugu rekao: ,,Ne želim zapostaviti jetime Bedra a tebi dati.”

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „A ONAJ KOJI DONOSI ISTINU ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset drugi burhan su riječi Uzvišenog:

„A onaj koji donosi istinu i oni koji u nju vjeruju, oni su bogobojazni." (Ez- Zumer, 3.3)

Lancem preko Ebu Nuajma od Mudžahida se prenosi da se riječi: "A onaj koji donosi istinu” ,odnose na Muhammeda a "oni koji u nju vjeruju”, na Aliju ibn Ebi Taliba. Od fekiha Šafiija od Mudžahida se prenosi da je rekao vezano za Allahove, riječi: "A onaj koji donosi istinu i oni koji u nju vjeruju": “Onaj koji je donosi je Muhammed, a

povjerovao je u nju Alija.“ Ovo je fadilet kojim se samo on odlikuje tako da je on imam.”

Odgovor: Prvo. Ovako nešto nije preneseno, a navođenje riječi samog Mudžahida ne predstavlja dokaz koji je svakom muslimanu obaveza slijediti, a sve ovo važi pod pretpostavkom da je pre'daja od njega vjerodostojna. A šta reći ako se zna da ovo nije potvrđeno od njega i šta reći ako se zna da je onaj ko ovo prenosi od Mudžahida poznat po mnogim lažima?

Od Mudžahida se prenosi suprotno ovome a to je da istina ovdje predstavlja Kur'an, a onaj ko vjeruje u njega je mu'min koji po njemu radi. Tako da ovaj ajet on tumači u opštem kontekstu.

Drugo. Zatim, ovo se suprostavlja mišljenju drugih mufesira, koji su poznatiji od njega, a to je da je onaj ko dolazi sa istinom Muhammed a da je onaj ko mu je' povjerovao Ebu Bekr. Ovo mišljenje zastupa grupa učenjaka, kako to spominje Taheri sa svojim sene'dom do Alije.

Treće. Izraz u ajetu je opšti i neograničen i ne odnosi se posebno ni na Ebu Bekra ni na Aliju. Svako ko ulazi u njegovu uopštenost potpada pod njegov propis. Nema sumnje da su Ehu Bekr, Omer, Osman i Alija najpreči od ummeta da se na njih ovo odnosi ali ipak ne i samo na njih već i na ostale.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ON TE

PODRŽAVA SVOJOM POMOCI ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset i treći burhan su riječi Uzvišenog:

„...On te podržava Svojom pomoći i vjernicima.” (Enfal, 62)

Putem preko Ebu Nuajma od Ebu Hurejre se prenosi da je rekao: „Na Aršu je napisano: ’Nema boga osim Allaha Jedinog koji nema sudruga, Muhammed je Moj poslanik i rob, pomogao sam ga Alijom ibn Ebi Talibom.’ Na to sc odnose riječi Uzvišenog: ,, ...On te podržava Svojom pomoći i vjernicima.” tj. sa Alijom.” Ovo je nje'gov najveći fadilet koji nisu postigli drugi ashabi tako da je on imam

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Kao što smo rekli puko pripisivanje predaje Ebu Nuajmu, po slaganju učenjaka, ne predstavlja dokaz. Ebu Nuajm ima poznatu knjigu o fadiletima ashaba. Dio tih fadileta je spomenuo na početku knjige „Hilije”. Ako njegove predaju uzimaju kao dokaz onda treba znati da on prenosi predaje i o fadiletima Ebu Bekra, Omera i Osmana koje negiraju osnove njihovog učenja. Ako se oslanjaju na njegove predaje onda ih sve trebaju jednako tretirati, a ako ne priznaju onda se ne mogu oslanjati i pozivati na njegove predaje. Mi se u pogledu predaja vraćamo na specijaliste i eksperte iz ove oblasti, a to su hadiski stručnjaci, pomoću kojih možemo razlučiti između sahih i daif hadisa kroz studiranje seneda i ravija koji prenose predaju, te da li su oni pouzdani i da li su jedan od drugog slušali predaje ili ne? Zatim, oni gledaju da li ima predaja koje pojačavaju neki hadis pa ako se dokaže da je neki hadis istinit i mi ga prihvatamo kao takvog bez obzira da li se radi o Alijinim fadiletima ili vrijednostima nekog drugog. A što se potvrdi da je laž i mi ga prihvatamo kao takav bez obzira o kome se radi.

Drugo. Ovaj hadis je mevdu'-lažan po slaganju hadiskih učenjaka. Mi, tako nam Allaha pored Kojeg nema drugog boga, znamo zasigurno i svojim srcima smo ubjeđeni da je ovaj hadis apokrifan. Ovaj hadis nije prenio Ebu Hurejre. Isti je slučaj i sa drugim hadisima za koje smo dokazali da su lažni.

Treće. Riječi Uzvišenog:

„Ako hljednu da te prevare, - pa, tebi je doista dovoljan Allah; On te podržava Svojom pomoći i vjernicima, i On je sjedinio srca njihova. Da si ti potrošio sve ono što na Zemlji postoji, ti ne bi sjedinio srca njihova, ali je Allah sjedinio.'

(Enfal, 62-63)

Ovo je jasan tekst koji ukazuje da se pod vjernicima ovdje misli na veći broj njih čija je srca sjedinio. Alija je jedan od njih, on ne posjeduje više srca kako bi ih Allah ujedinio. Riječ vjernici dolazi u množini što je jasan dokaz da sc pod tim ne misli na jednog određenog čovjeka. Kako je onda moguće reći da sc pod tim misli na Aliju samog?

Četvrto. Može se reći da je opšte poznato i na stepenu tevatura da Poslanik nije uspostavio vjeru samo putem jednog čovjeka-Alije, radijellahu anhu. Alija je bio od prvih koji su primili islam. Islam je tada bio slab. Da Allah nije uputio one koje je uputio u iman i hidžru i da pomognu muslimanima ta pomoć ne bi mogla stići od samog Alije. Zatim, vjerovanje, hidžra i pomoć kojom je Allah pomogao Svog Poslanika nije bila posredstvom Alije.

Zatim, Alija nije poznat kao veliki daija u iman, kako u Mekki tako ni u Medini, kao što je to slučaj sa Ebu Bekrom. Nije preneseno da je na njegovim rukama iko od prvih muslimana primio islam, kako od muhadžira tako i od ensarija. Čak šta više, nije nam poznato da je na njegovim rukama iko od ashaba prihvatio islam. Međutim, kada ga je Poslanik poslao u Jemen postoji mogućnost da je neko preko njega prihvatio islam, ali takvi nisu bili od ashaba. Veliki i stariji ashabi su primili islam na rukama Ebu Bekra. Alija nije pozivao mušrike u islam i sa njima vodio debate kao što je to slučaj sa Ebu Bekrom, niti su ga se mušrici bojali kao što su se bojali Ebu Bekra i Omera.

Peto. Alija nije u islamu ostavio neki lijep trag a da i drugi ashabi nisu ostavili isti takav trag, a neki ashabi su ostavili i vrednije tragove od njega. Ovo je poznato onome ko izuči vjerodostojnu siru i biografiju ashaba. A što se tiče onih koji se povode za lažima pa vrata laži su otvorena i svako može slagati šta želi. Ova laž je usko vezana za onoga ko laže na Allaha. O tome On kaže:

„i ima li onda nepravednijeg od onoga koji o Allahu izmišlja laži ili poriče Istinu koja mu dolazi?' (Ankebut, 68)

Kako je moguće da je Poslanika pomogao jedan ashab mimo ostalih u ovakvoj situaciji? Gdje je onda pomoć koja je došla od prvih muslimana, muhadžira i ensarija, onih koji su mu dali prisegu pod drvetom i onih koji su ih u dobru slijedili?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „O VJEROVJESNIČE, ALLAH JE DOVOLJAN TEBI ...„„ UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset i četvrti burhan su riječi Uzvišenog:

“O vjerovjesniče, Allah je dovoljan tebi i vjernicima koji te slijede." (El-Enfal, 64)

Putem preko Ebu Nuajma se prenosi da je ovaj ajet objavljen povodom Alije. Ovaj fadilet nije ostvario niko od ashaba tako da je on imam.”

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Ne postojanje vjerodosto-jnosti.

Drugo. Ovaj govor ne predstavlja dokaz.

Treće. Ovo je govor koji predstavlja najveću laž i potvoru na Allah i Njegova Poslanika. Jer, Njegove riječi u pomenutom ajetu imaju značenje da mu je Allah dovoljan i da je dovoljan vjernicima koji ga slijede. On sam ti je dovoljan a dovoljan je i vjernicima. Arapi tako kažu: „Dovoljan je tebi i Zejdu dirhem.” U tom kontekstu su riječi pjesnika: „Dovoljna je tebi i Dahaku sablja Muhe'neda.” Tj. dovoljna je i tebi i Dahaku. Neki pogrešno misle da je značenje ajeta - dovoljan ti je Allah i vjernici, a da riječi: „I oni koji te slijede” dolaze u nominativu veži se za riječ „Allah”. Ovo je ružna greška koja povlači za sobom kufr jer je Allah sam dovoljan svim stvorenjima. Kada ovo znamo vidimo da rafidije zapadaju iz džehla u dublji džehl i iz tame u još veću tamu. Tako misle da riječi Uzvišenog „O vjerovjesniče, Allah je dovoljan tebi i vjernicima koji te slijede", imaju značenje da mu je

Allah zajedno sa vjernicima dovolajn, da bi zatim vjernike koji ga slijede ograničili na samog Aliju. Njihov džehl u ovom je očitiji od onog prvog, jer ono prvo nekim ljudima može biti nejasno a ovo je jasno svakome ko je pametan. Sam Alija nije bio dovoljan Poslaniku kako bi proširio i dostavio vejru. Da sa njim nije bio niko osim Alije Poslanik ne bi mogao dostaviti vjeru. Alija nije mogao pomoći sam sebi (u vrijeme svoje vladavine) a sa njim je bila najveća vojska na zemlji. Ćak šta više, kada se Muavija borio sa njim bio je na istom nivou kao i on snagom ili ratnom vještinom, a rat je varka. Ako nije mogao pomoći sam sebi, nakon što se islam raširio i nakon što ga je slijedila većina muslimana na Zemlji, kako je onda on sam bio dovoljan Poslaniku u vremenu kada su svi ljudi na Zemlji bili njegovi neprijatelji?!

Ako bi rekao: „Alija nije mogao pobijediti jer mu njegova vojska nije bila pokorna već su se sa njim razilazili.” Kažemo: „Ako mu se nisu pokoravali muslimani koji us bili uz njega kako onda da mu se pokore nevjernici koji nisu vjerovali u njegova Poslanika niti u njega? Opšte je poznato da su ljudi poslije prelaska na islam bili privrženiji slijeđenju istine nego što su bili prije islama. Ako je neko učestvovao u borbi protiv kafira dok nisu primili islam kako to isto nije htio činiti u borbi pobunjenika koji su bili malobrojniji od nevjernika u vremenu Poslanika, i slabiji a bliži istini od njih?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „PA, ALLAH ĆE SIGURNO MJESTO NJIH DOVESTI LJUDE KOJE ON VOLI I KOJI NJEGA VOLE ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset i peti burhan su riječi Uzvišenog:

pa, Allah će sigurno mjesto njih dovesti ljude koje On voli i koji Njega

vole...".

Salebi kaže da je ovaj ajet spušten povodom Alije' što ukazuje da je on najvredniji te zaslužuje da bude imam.”

Odgovor: Prvo. Ovo je laž na Salebija. On u svom tefsiru za ovaj ajet kaže: „Alija, Katade i Hasan kažu da se to odnosi na Ebu Bekra i njegove ashabe. Mudžahid kaže da su to stanovnici Jemena.” Zatim je spomenuo hadis Ijjada ibn Ganema kako se to odnosi na stanovnike Jemena pa je spomenuo hadis: „Došli su vam stanovnici Jemena. ” Dakle Salebi prenosi da se značenje odnosi na Ebu Bekra i njegove ashabe.

Drugo. Ovo je mišljenje bez dokaza tako da ga nije obaveza prihvatiti.

Treće. Ovo se suprostavlja onome' što je poznatije od Salebija a to je njegov navod da je objavljen povodom Ebu Bekra i njegovih ashaba koji su se borili protiv otpadnika. Ovo je poznato kod ljudi, kao što je već prethodilo. Međutim, ovi lašci žele fadilete koji su preneseni o Ebu Be'kru pripisati Aliji, Ovo je ružna spletka koja ne dolikuje osim ovima koji se time služe.

Četvrto. Može se reći da je mutevatir kod ljudi da sc Ebu Bekr Siddik borio protiv otpadnika. Borio se protiv Musejleme Kezzaab, koji je tvrdio da je poslanik, i njegovih sljedbenika od Benu Hanife i stanovnika Jemame. Spominje se da ih je bilo oko stotinu hiljada i više. Borio se protiv Talhe Esedija koji je u Nedždu prizivao poslanstvo. Njega su slijedili neki iz plemena Temima, Eseda i Gatafana. Također je za sebe tvrdila poslanstvo Sedžah, žena kojom se oženio Musejlema Kezzaab, tako da je lažac oženio lažljivicu. Oni koji su se borili protiv otpadnika su ti koje Allah voli i koji su Allaha voljeli. Oni su od svih ljudi najpreči da uđu u značenje ovog ajeta. Također i ostali koji su se borili protiv ostalih nevjernika od bizantinaca i perzijanaca. Zato se prenosi da je Poslanik

povodom objave ovog ajeta na išaretio prema Ebi Musau Ešariji i reče: „To je njegov narod. ”

Ovo je opšte poznata stvar da su ovi ustrajali na islamu i očuvali ga kada se pojavilo otpadništvo. Oni su se borili protiv murteda i nevjernika tako da ulaze u značenje ajeta:

"O vjernici, ako neko od vas od vjere svoje otpadne, - pa, Allah će sigurno mjesto njih dovesti ljude koje On voli i koji Njega vole, prema vjernicima ponizne, a prema nevjernicima ponosite; oni će se na Allahovu putu boriti i neće se ničijeg prijekora bojati.' (El-Maide, 54)

A što se tiče Alije nema sumnje da je on od onih koji vole Allaha i koje On voli, međutim, on nije preči da se sam opiše ovim svojstvom od Ebu Bekra, Omera i Osmana, i njegov džihad protiv kafira i otpadnika nije bio veći od džihada ovih.

On nije ostvario veću korist za vjeru nego što su ovi ostvarili. Naprotiv, svako od njih ima veliki doprinos na polju širenja i očuvanja islama. Svi su iza sebe ostavili velika djela, da ih Allah u ime svih muslimana za to nagradi. Oni su pravedne halife i upućeni imami koji su po istini sudili i po tome postupali. Kako mogu uzeti za meru ovu trojicu imama, koji su više koristi doprinijeli za vjeru i dunjaluk, i da ih protekfire ili da ih smatraju velikim grješnicima i zalimima a uzmu drugog čijim posredstvom nije ostvaren hajr kao što je ostvaran na rukama nekog od njih pa ga učine, neuzu billahi, Allahom, ili Njegovim sudrugom, ili ga učine Poslanikovim partnerom, ili bezgrješnim imamom? Da bi zatim tvrdili da niko ne može biti vjernik ako ne povjeruje u njegovu bezgrješnost, te da je kafir onaj ko u to ne vjeruje. A s druge strane kafire i murtede, protiv kojih su se ovi borili, smatraju muslimanima a muslimane koji klanjaju pet namaza, poste ramazan, obavljaju hadždž i vjeruju u Kur'an, smatraju kafirima zbog toga što su sc borili protiv ovih.

Peto. Ako bi smo i rekli da je ajet spuštean povodom Alije, kako neko može reći da se on odnosi posebno na njega ako konstrukcija ajeta upućuje da se radi o skupini, jer Uzvišeni kaže: „O vjernici, ako neko od vas od vjere svoje otpadne, - pa, Allah će sigurno mjesto njih dovesti narod koje On voli i koji Njega vole.„ Ovdje ne postoji jasan dokaz koji ukazuje da se misli na jednog čovjeka. Ni u

stvarnom ni u prenesenom značenju. Riječ kavm-narod u ar. jeziku ne označava jednog čovjeka.

Ako bi rekao: „Pod tim se podrazumjeva on i njegova stranka.”

Kažemo: „Ako ajet pored Alije podrazumjeva još nekog, onda nema sumnje da su oni koji su se borili protiv kafira i murteda preči da uđu pod to značenje od onih koji su se borili samo protiv sljedbenika kible. Nema sumnje da su stanovnici Jemena, koji su se borili sa Ebu Bekrom, Omerom i Osmanom, preči ovom značenju od rafidija koji prijateljuju sa kršćanima i židovima i mnogobošcima a izražavaju mržnju i neprijateljstvo spram prvih muslimana.

Šesto. Riječi u ajetu: „O vjernici, ako neko od vas od vjere svoje otpadne, pa, Allah će sigurno mjesto njih dovesti narod koje On voli i koji Njega vole."

predstavljaju mutlak -neograničen izraz u kojem nema određenja koji obuhvata sve one koji se okite ovim osobinama bez obzira ko oni bili. To se ne odnosi posebno ni na Ebu Bekra ni na Aliju. Ako se ne odnosi pose'bno ni na jednog onda to nije njegova posebnost, tako da na osnovu toga nije bolji od onih koji sa njim učestvuju u toj osobini, a pogotovo tako nešto ne povlači obaveznost njegova imameta.

Ovaj ajet ukazuje da se niko do Sudnjeg dana neće odmetnuti od vjere a da Allah neće poslati narod kojeg On voli i koji Njega vole, koji su ponizni prema vjernicima a ponosni pred nevjernicima i koji će se boriti protiv ovih otpadnika.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ONI KOJI U ALLAHA I POSLANIKE NJEGOVE BUDU VJEROVALI ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: Dvadeset i šesti burhan su riječi Uzvišenog:

"A oni koji vjeruju u Allaha i Njegove poslanike - takvi su iskreni! A Šehidima - kod njihova Gospodara pripada njihova nagrada, i svjetlo njihovo!" (Hadid, 19)

Prenosi Ahmed ibn Hanbel sa svojim senedom od Ibn Ebi Lejle od njegova oca da je Poslanik rekao: ,,Trojica su iskrenih: Habib ibn Musa Nedžar vjemik od Alujasin, onaj koji je rekao: 'O moj narode slijedite poslanike.' Zatim Hazakil, vjemik iz faraonove porodice koji je rekao: 'Zar će te ubiti čovjeka koji govori: Moj Gospodar je Allah.' Treći je Alija ibn Ehi Talih i on je najbolji od njih." Sličnu predaju bilježi fekih Mugazeli i autor „Firdevsa”. Ovaj fadilet ukazuje na njegov imamet.[11]

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost hadisa. Ovaj hadis se ne nalazi u Ahmeclovom „Musnedu”. Čak da ga i prenosi ne znači da je sve što prenosi o fadiletima vejrodostojno i oko toga se učenjaci slažu. On nekada bilježi ono što prenose ljudi pa makar i ne bilo vjerodostojno. Svako ko je učen zna da nije svaki hadis koji bilježi Ahmed o fadiletima vjerodostojan. Hadisi koje bilježi u „Musnedu” su od poznatih prenosioca, koji nisu poznati po prenošenju laži, mada neki mogu biti daif ili potpuno netačni. Ali većina hadisa u „Musnedu” su dobri i mogu poslužiti kao dokaz. Ti hadisi sa stanovišta vjerodostojnosti su bolji od hadisa Ebi Davuda u ”Sunenu”. A ono što prenosi o fadiletima ne spada pod ove kriterije. Šta onda reći ako se zna da ovaj hadis ne bilježi Ahmed ni u „Musnedu” ni u knjizi ”Fadail”? Taj hadis je dodatak od dodataka Katiija.

Drugo. Ovaj hadis je mevdu laž na Poslanika.

Treće. U ,,Sahihu” se prenosi na više mjesta da su kao iskreni okarakterisani drugi mimo Alije, kao što je Ebu Bekr Es-Siddik-Iskreni. Kako se onda može reći: „Trojica su od iskrenih?”

U oba ”Sahiha” se od Enesa prenosi da se Poslanik, popeo na Uhud a sa njim su bili Ebu Bekr, Omer i Osman. Uhud se potresao a Poslanik reče: „Smiri se Uhude na tebi je Poslanik, Es-Siddik-Iskreni i dva šehida. ”

Ćetvrto. Allah je' Me'rjemu nazvao siddika-iskrena, pa kako onda

može tvrditi da su samo trojica iskrenih?

Peto. Ako bi neko rekao da su trojica iskrenih pa ako pod tim misli da nema niko iskren osim njih onda je to laž koja se suprostavlja Kitabu, sunnetu i idžma'u muslimana. A ako pod tim misli da potpunu iskrenost posje'duju samo trojica i to je greška. Jer je naš ummet najbolji koji se pojavio ikada među ljudima, pa kako onda da bude onaj ko je povjerovao u Musaa i Isaa bolji od onih koji su povjerovali u Muhammeda?

Šesto. Riječi iz pomenutg ajeta upućuju da je svaki čovjek koji vjeruje u Allaha i poslanike iskren.

Sedmo. Ako bi smo rekli da je neki es-siddik-iskren čovjek, taj koji zaslužuje'pravo na imamet, onda je po tom osnovu iskrenosti Ebu Bekr najpreči na to. On je taj kome je potvrđeni ovaj nadimak i na to ukazuju mnogi dokazi koji su na stepenu mutevatira kod učenih i kod običnog svijeta i to znaju čak i njegovi neprijatelji. Po tom osnovu on zaslužuje da preuzme imamet, a ako osnova iskrenosti nije relevantna da neko preuzme imamet onda njihov dokaz pada i biva netačan.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ONI KOJI UDJELJUJU IMANJA SVOJA I NOĆU I DANJU, TAJNO I JAVNO ...”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset i sedmi burhan su riječi Uzvišenog:

„Oni koji udjeljuju imanja svoja i noću i danju, tajno i javno..." (El-Bekara, 274)

Putem preko Ebu Nuajma, sa njegovim senedom, od Ibn Abbasa se prenosi da je rekao kako je ovaj ajet objavljen povodom Alije. Alija je posjedovao četiri dirhema pa je jedan udjelio po noći a jedan po

dani, jedan javno a jedan tajno. Isto to bilježi Salebi. Ovo nije uradio niko drugi tako da je on imam."

Odgovor: Prvo. Dokažite vjerodostojnost predaje. To što neku predaju bilježi Salebi i Ebu Nuajm nije dokaz vjerodostojnosti.

Drugo. Ovo je laž i nije potvrđeno.

Treće. Ajet je opšti za svakog ko udjeljuje po noći i danu, javno i tajno. Svako ko radi po njemu ulazi u njegovo značenje bez obzira da li je to Alija ili neko drugi. Nemoguće je da se pod tim misli samo na jednog posebnog čovjeka.

Četvrto. Ono što je spomenuto u ovom hadisu suprostavlja se značenju ajeta, jer, ajet ukazuje na udjeljivanja u dva vremenska intervala pored kojih ne postoji drugi i na radnju u dva stanja pored kojih ne postoji treće. Radnja se mora obaviti u jednom od dva vrenmena, danju ili noću i u jednom od dva stanja ili javno ili tajno. Tako može udjeliti noću i danju, tajno i javno.

Peto. Ako bi smo pretpostavili da je ajet spušten zbog Alije, to bi značilo da je udjeljivanje okončano sa ova četiri dirhema u ova četiri stanja. Naprotiv, ovo poglavlje je otvoreno do Sudnejg dana i oni koji udjeljuju su mnogobrojni tako da se ne mogu ni izbrojati. Nema nijednog čovjeka u kojem ima hajra a da nije nešto udjelio, nekada danju a nekada noću, nekada tajno a nekada javno. Ovo nije od nečijih posebnosti i ne upućuje na imamet.

Poglavlje

O OBZNANI RAFIDIJSKOG DŽEHLA U POGLEDU TVRDNJE DA JE ALIJA VOĐA ONIH KOJI SE U KUR'ANU OSLOVLJAVAJU KAO VJERNICI

Rafidija kaže: „Dvadeset i osmi burhan je ono što bilježi Ahmed ibn Hanbel od Ibn Abbasa da je rekao: 'Nema ni jednog ajeta u Kur'anu koji počinje riječima: „O vi koji vjerujete" a da Alija nije njegova glava i emir, njegov plemić i gospodin. Allah je u Kur'anu

korio Muhammedove prijatelje a Aliju nije spomenuo osim po hajru. Ovo ukazuje da je on najbolji i da je trebao biti imam. ”

Odgovor: Prvo. Zahtjev da dokažu vjerodostojnost predaje. Ova predaja se ne nalazi u Ahmedovom „Musnedu’’. Ne znači da je sve što se bilježi u „Fadailu’’ vjerodostojno. A šta reći ako se zna da ovo Ahmed ne bilježi ni u „Musnedu” ni u „Fadailu”? To su dodaci Kati'ija.[40]

Drugo. Ovo je laž na Ibn Abbasa. U mutevatir predajama od njega se pre'nosi da je davao prednost Ebu Bekru i Omeru. On je Aliji čak pripisivao određene mahane. Zamjerio mu je po ne'kim pitanjima. Kada je Alija zapalio zindike-heretike koji su tvrdili da je on božanstvo Ibn Abbas reče: ,,Da sam ja bio na njegovom mjestu ne bi ih spalio, jer je Poslanik, zabranio da se' kažnjava Allahovom kaznom. Ja bi im odsjekao glave zbog Poslanikovih riječi: ’Ko promjeni vjeru ubijte ga.”' Bilježi ga Buhari i drugi. Kada je to doprlo do Alije on reče: „Teško Ibn Abbasovoj majci.”

Treće. Ovaj govor ne predstavlja pohvalu za Aliju. Allah često spominjanjem ovog izraza i kori ljude. Tako kaže:

„O vjernici, zašto jedno govorite a drugo radite? O, kako je Allahu mrsko kada govorite riječi koje djela ne prate!" (Saff, 2-3)

Ako je Alija vođa ovoga ajeta onda je i od njega poteklo ovo djelo koje Allah negira i kori?!

Četvrto. Ovaj Kur’anski govor obuhvata i njega makar on i ne bio uzrokom ovog govora. Nema sumnje da se na njega odnosi ovaj termin kao i na druge. Ovaj lafz-tekst ne pravi razliku između vjernika i vjernika.

Peto. Reći za nekoga da je glava ajeta, emir, njegov plemić i gospodin, predstavlja nerealan govor. Ako pod tim misli da je on prvi kome se obraćalo na taj način onda to nije tačno. Ovaj govor obuhvata sve vjernike podjednako. Vaš najveći argument je tvrdnja kako je Ibn Abbas davao prvenstvo Aliji, a to predstavlja laž na Ibn

Abbasa. Kao što je poznato njegov stav je upravo suprotan. Kada bi i pretpostavili da je to on rekao, ako se time suprostavlja većini ashaba, njegov govor ne bi predstavljao dokaz.

Šesto. Zatim, riječi iz njegova navod da je Allah u Kur'anu korio sve ashabe osim Alije te da je njega spominjao samo po dobru je poznata laž. Nije poznato da je Allah u Kur'anu korio Ebu Bekra. Naprotiv, on nikada nije uvrije'dio Poslanika niti se prema njemu loše ponio. Naprotiv, prenosi se da je Poslanik na svojoj hutbi rekao: "O ljudi znajte cjeniti Ebu Bekrovo pravo, on se prema meni nikada nije ponio loše."

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA „AJET SALAVATA“

UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Dvadeset deveti burhan su riječi Uzvišenog:

„Allah i meleki Njegovi blagosilju Vjerovjesnika. O vjernici, blagosiljate ga i vi i šaljite mu pozdrav!" (El-Ahzab, 56)

U Buharijinom „Sahihu” se bilježi da je Kab ibn Udžre rekao: „Pitali smo Poslanik O Allahov Poslaniče kako ćemo donositi salavat-blagoslov na vas ehlul-bejte? Allah nas je naučio kako ćemo donijeti selam.’ Reče: 'Recite Allahumme salli ala Muhammed ve ala ali Muhammed.”’ U Muslimovom „Sahihu’’ se bilježi: „Rekli smo: ’O Allahov Poslaniče što se tiče donošenja selama na tebe to smo saznali a kako ćemo donositi salavat na tebe?’ ’Recite: Allahumme salli ala Muhammed ve ala ali Muhammed kerna sallejte ala Ibrahime ve ali Ibrahim,’ reče Poslanik.”[43] Nema sumnje da je Alija najbolji od Muhammedove porodice tako da je on najpreči u pogledu imameta.“

Odgovor: Nema sumnje da je ovaj hadis sahih muttefekun alejhi i da je Alija od Muhammedove porodice koji ulazi pod značenje riječi: „Allahumme salli ala Muhammed ve ala ali Muhammed.„ Međutim, to

nije njegova posebnost. Svi pripadnici Beni Hašima ulaze pod taj termin, kao što su Abbas i njegovo dijete, Haris ibn Abdul Mutalib i njegovo dijete, Poslanikove kćerke, dvije Osmanove žene, Rukaja i Ummu Kulsum, zatim Fatima, zatim njegove supruge, jer se u dva „Sahiha” prenosi da je rekao: „Allahumme salli ala Muhammed ve ala ezvadžihi ve zurrijetihi", tj. Allahu moj blagoslovi Muhammeda, njegove žene i njegov porod.”

U Muhammedovu porodicu spadaju i ostali članovi njegove porodice do Sudnjeg dana a među njima su i Alijina braća Džafer i Ukajl. To što ovi pomenuti spadaju u kategoriju onih na koje se odnosi donošenje selama i salavata ne znači da su bolji od svih onih koji ne spadaju u tu kategoriju i to je opšte poznato. Time se ne zaslužuje imamet a pogotovo to nije samo njegova (Alijina) posebnost.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG TUMAČENJA AJETA BATINIJSKOM

METODOM „PUSTIO JE DVA MORA DA SE DODIRUJU”, DA SE

ODNOSI NA ALIJU I DRUGE

Rafidija kaže: „Trideseti burhan su riječi Uzvišenog:

"Pustio je dva mora da se dodiruju, između njih je pregrada i oni se ne miješaju.” (Er-Rahman, 19-20)

U tefsiru Salebija pre'ko Ebu Nuajma od Ibn Abhasa se prenosi da je u pogledu riječi: "Pustio je dva mora da se dodiruju", re'kao da se to odnosi na Aliju i Fatimu. A za riječi: "između njih je pregrada i oni se ne miješaju", se odnose na Poslanika. A Njegove' riječi: "Iz njih se vadi biser i merdžan", se odnose na Hasana i Husejna. Niko drugi od ashaba nije postigao ovaj fadilet tako da je on bio najpreči u pogledu imameta.”

Odgovor: Ovako nešto može reći samo onaj ko nema pameti i ko ne zna šta govori. Ovaj govor je sličniji ismijavanju negu tefsirenju Kur'ana. Ovako Kur'an tefsire mulhidi i keramiti batinije. Čak šta više, ovaj tefsir je gori od mnogih njihovih tefsirenja. Ovako tumačenje Kur'ana predstavlja jedan od najve'ćih napada na Kur'an. Ovo je' rafidijski ilhad-bezbožništvo i heretizam. Isto tako za ajet iz sure' Jasin: sve smo Mi to u Knjizi jasno pobrojali." (Jasin, 12)

kažu da se odnosi na Aliju. Zatim riječi Uzvišenog: "A on je u Glavnoj Knjizi, u Nas, cijenjen i pun mudrosti." (Ez-Zuhruf, 4) kažu da sc to odnosi na Aliju. A za riječi Uzvišenog: "i drvo ukleto, u Kur'anu spomenuto..." (Isra, 60) kažu da sc odnese na Umejeviće. I drugi sličan govor koji ne izgovara onaj ko se boji Allah i ko vjeruje u Allaha i Nje'govu Knjigu.

Više je stvari koje ukazuju na lažnost ovakvog tumačenja. Prvo. Ovo su ajeti iz sure Er-Rahman a ona je mekkanska po idžmau muslimana, a Hasan i Husejn su se rodili u Medinskom periodu.

Drugo. Nazivanje ovo dvoje ljudi imenom dva mora, zatim nazivanje Hasana biserom a Husejna mcrdžanom je nešto što se ne može primjeniti u arapskom je'ziku kako u stvarnom tako ni u prenesenom značenju. Ovako nešto nije samo laž na Allaha i Kur'an već je i laž na arapski jezik.

Batinije su jedna od najgorih sekti u islamu. Oni navodno imaju svoje unutarnje tumačenje Kur'ana koje je samo njima poznato. Ne prihvataju tefsir Kur'ana koji je prenesen od Poslanika, ashaba i ehli sunetske uleme. Op. p.

Treće. Ovde nema ništa posebno u odnosu na ostale ljude. Svako ko oženi ženu i ona mu rodi dva sina spada u ovu vrstu.

Četvrto. Zatim, Allah je u drugom ajetu spomenuo da je spojio dva mora. Tako u suri El-Furkan kaže:

„Onje dvije vodene površine jednu pored druge ostavio - jedna je pitka i slatka, druga slana i gorka." (El-Furkan, 53),

Da se pod tim podrazumjeva Alija i Fatima onda bi to za jedno od njih predstavljalo mahanu (jer je ovo drugo more slano i gorko). To je neispravno po slaganju i sunija i šija.

Peto. Da se riječi Uzvišenog: „Pustio je dva mora da se dodiruju odnose na Aliju i Fatimu onda bi pregrada između njih, kako se spominje u Kur'anu, bio Poslanik po njihovom mišljenju ili neko drugi koji bi sprječavao dodir između njih. Ovako poimanje i tumačenje pomenutih ajeta bliže je ismijavanju nego hvaljenju Alije i Fatime.

Šesto. Imami tefsira se slažu oko tumačenja koje je suprotno ovome kao što to spominje Ibn Džerir Taberi i drugi.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG TUMAČENJA AJETA „ ...I ONAJ KOJI

ZNA ŠTA JE KNJIGA“, DA SE ODNOSI NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i prvi burhan su riječi Uzvišenog:

i Onaj koji zna šta je Knjiga”. (Er-Ra’d, 43)

Preko Ebu Nuajma od Ebu Hanefijje se prenosi da je rekao: ’To je Alija ibn Ebi Talib.' U Tefsiru Salebija od Abdullaha ibn Selama se prenosi da je rekao: ’Pitao sam ko je taj ko posjeduje znanje iz knjige?’ 'To je Alija ibn Ebi Talib’, reče. Ovo ukazuje da je on bio najbolji i da je trebao biti imam.”

Odgovor: Tražimo da dokaže vjerodostojnost predaje od Ibn Selama i Ibn Hanefijje.

Drugo. Kada bi smo pretpostavili da je vjerodostojna to se suprostavlja većini učenjaka, tako da opet ne može biti dokaz.

Treće. Ovoje laž na njih dvojicu.

Četvrto. Ovo je zasigurno netačno. Jer Allah kaže:

„Reci: „Meni i vama dovoljan će biti kao svjedok Allah, i Onaj koji zna šta je Knjiga”. (Er-Ra'd, 43)

Da se pod tim misli na Aliju to bi značilo da Muhammed kao svjedoka uzima svog amidžića Aliju u pogledu onog što govori. A poznato je da Alija vjeruje u njegovo poslanstvo i sve što kaže Muhammedu ne bi bilo od koristi njegovo svjedočenje protiv ljudi, niti se to može uzeti kao dokaz niti bi mu se na taj način ljudi pokorili, jer bi rekli: „Otkud Aliji to znanje?” To znanje je preuzeo od Muhammeda tako da ispada da Muhammed svjedoči sam u svoju korist. Zatim, mogli bi prigovoriti da se radi o njegovom amidžiću i onom ko je prvi povjerovao. Sto se tiče kitabija ako posvjedoče nešto što je preneseno od Poslanika a što je kod njih na stepenu mutevatira, a za šta znamo da je istina takvo svjedočanstvo biva korisno kao da su poslanici prisutni i da mu to posvjedoče. Jer, ono što je mutevatirom preneseno od njih i kao tako potvrđeno biva na stepenu njihova svjedočanstva kod njih.

Ovaj džahil je pripisivanjem ovog fadileta Aliji njemu na taj način pripisao mahanu i Poslaniku preko kojeg je Alija postao jedan od vjernika. Isto

tako, napao je na dokaze islama. Ovako nešto neće reći osim heretik ili onaj ko je u džehlu prevršio svaku mjeru. U tom kontekstu pjesnik kaže:

Ako ne znaš to je nedaća a ako znaš toje još veća nedaća

Peto. Allah je na više mjesta spomenuo svjedočenje kitabija. Tako

kaže:

„Reci: „Kažite vi meni šta će s vama biti ako je Kur'an od Allaha, a vi u nj nećete da vjerujete, i ako je jedan od sinova Israilovih posvjedočio da je i on od Allaha." (Ahkaf, 10)

Zar misliš da je Alija od Benu Israila?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG TUMAČENJA AJETA „...NA DAN U

KOJEM ALLAH NEĆE OSRAMOTITI VJEROVJESNIKA ...", DA SE

ODNOSI NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i drugi burhan su riječi Uzvišenog:

„...na Dan u kojem Allah neće osramotiti Vjerovjesnika i one koji su zajedno sa njim vjerovali.. . " (Et-Tahrim, 8)

Prenosi Ebu Nuajm spojeno do Ibn Abbasa da je rekao: 'Prvi koji će obući džennetsku odoru na Sudnjem danu je Ibrahim, alejhi selam, zbog njegova prijateljstva kod Allaha i Muhammed, jer je on Allahov odabranik a Alija će između njih požuriti ka Džennetima.' Zatim je Ibn Abbas proučio: „ ...na Dan u kojem Allah neće osramotiti Vjerovjesnika i one koji su zajedno sa njim vjerovali." On reče: 'To je Alija i njegovi prijatelji.' Ovo upućuje da je Alija bolji od drugih, tako da je on imam."

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Zahtjev da dokažu vjerodostojnost predaje. Pogotovo ako se zna da ova predaja nema nikakve osnove.

Drugo. Ovo je mevdu i laž po slaganju hadiskih stručnjaka.

Treće. Ovo je zasigurno netačno, jer iz ove predaje proizilazi da je Alija bolji od Muhammcda i Ibrahima, jer je on u sredini a oni su sa strana. Najbolja stvorenja su Ibrahim i Muhammed. Onaj ko Aliju smatra boljim od njih taj je na većem stepenu nevjerstva od kršćana i židova.

Četvrto. U dva „Sahiha'' se prenosi da je Poslanik rekao: „Prvi koji će se obući na Sudnjem danu je Ibrahim. ”[46] U ovom hadisu se ne spominje ni Muhammed ni Alija. To što će se Ibrahim najprvi obi ne znači da je uopšteno bolji od Muhammeda.

Peto. Riječi Uzvišenog:

na Dan u kojem Allah neće osramotiti Vjerovjesnika i one koji su zajedno sa njim vjerovali; svjetlo njihovo će ići ispred njih i njihove desne strane. „Gospodaru naš”, -govoriće oni - „ini potpunim svjetlo naše i oprosti nam jer Ti, doista, sve možeš.” (Et-Tahrim, 8)

I Njegove riječi:

„Na Dan kada budeš vidio kako se pred vjernicima i vjernicama, i s desne strane njihove, svjetlo njihovo bude kretalo: „Blago vama danas: džennetske bašče kroz koje teku rijeke u kojima ćete vječno boraviti - to je veliki uspjeh!”

(El-Hadid, 12)

Ovo je opšti nass koji se odnosi na sve vjernike koji su sa Poslanikom. Kontekst govora u ovima ajctima upućuje na uopštenost a i predaje koje se prenose u tom kontekstu, također, upućuju na njegovu uopštenost.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ ...ONI SU, ZBILJA, NAJBOLJA STVORENJA”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i treći burhan su riječi Allaha, dželle še'nuhu:

„A oni koji vjeruju i čine dobra djela - oni su, zbilja, najbolja stvorenja." (El- Bejjine, 7)

Prenosi hafiz Ebu Nuajm sa svojim senedom do Ibn Abbasa: ’Kada je spušten ovaj ajet Poslanik reče Aliji: Ti i tvoja stranka ćete doći zadovoljni na Sudnjem danu i vama će se biti zadovoljno. A doći će tvoji protivnici ocmjeni i srditi. Pa ako je on najbolje stvorenje obaveza je da on bude imam.”

Odgovor: Prvo tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje iako ne sumnjamo u njenu lažnost, jer vjerodostojnu predaju odbija priznati samo inadžija. To što neku predaju bilježi Ebu Nuajm ne znači da je vjerodostojna po slaganju svih muslimanskih grupacija.

Drugo. Ova predaja je lažna po slaganju svih učenjaka, kao i eksperata iz oblasti predaja.

Treće. Ovo se suprotstavlja onima koji kažu da su oni koji vjeruju i rade dobra djela da su to haridžije i nevasib i druge grupacije. Oni kažu da onaj ko prijateljuje sa njim postaje murted-kafir, tako da po njima ne ulaze u kategoriju onih koji vjeruju i čine dobra djela. Oni kao dokaz navode riječi uzvišenog:

„A oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici."

(El-Maida, 44)

Sekta u islamu, koja mrzi Aliju, radijallahu anhu, neki ga smatraju nevjernikom, a neki velikim griješnikom. Vrijeđaju porodicu Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, riječima i djelom, ova sekta je suprotna šijama. Op. rec.

Ko uzme ljude da sude u Allahovoj vjeri taj je presudio po onom što Allah nije objavio te time postaje kafir. Onaj ko prijateljuje sa kafirom postaje kafirom, shodno riječima Uzvišenog:

„A njihovje onaj među vama koji ih za zaštitnike prihvati." (El-Maide, 51)

Oni zatim kažu: „To se odnosi na njega i na Osmana. Onaj ko ih uzima za zaštitnike postaje otpadnik, shodno riječima Poslanik: ,,Zaista će neki ljudi biti otjerani sa mog havda kao što se tjera zalutala deva. Pa ću reći: 'O moj Gospodaru, moji ashabi, moji ashabi!' Pa će mi se reći: Ti ne znaš šta su činili poslije tebe. Oni su se poslije tebe odmetnuli od kako si ih napustio. "' Oni kažu da su ovi ljudima sudili u njihovim imecima i krvi mimo onoga što je Allah objavio. Kao dokaz za to navode i riječi Poslanika: „Ne vraćajte se poslije mene u nevjerstvo tako što ćete se međusobno ubijati. " Oni, shodno tome, kažu da su oni koji su sc međusobno ubijali vratili u nevjerstvo. Ove i slične' dokaze navode haridžije. Nema sumnje da su ovi dokazi neispravni ali su dokazi rafidija još neispravniji. Haridžije su pametniji, iskreniji i više slijede istinu od rafidija. Oni su iskreni i ne lažu. Oni vjeruju vanjštinom i unutrinom ali su zalutali, džahili i izlaze iz vjere kao što strijela proleti kroz svoju metu. A što se tiče rafidija kod njih preovladava neznanje, slijeđenje strasti i laž. Mnogi njihovi imami i sljedbenici su zindici i mulhidi tj. he-retici-bezbožnici, koji nemaju cilj da spoznaju vjeru i da steknu ispravno znanje'. Oni su od onih za koje Uzvišeni kaže:

"Oni se povode samo za pretpostavkama i onim za čim duše žude, a već im dolazi od Gospodara njihova prava uputa." (En-Nedžm, 23)

Četvrto. Može' sc reći da su riječi Uzvišenog: "A oni koji vjeruju i čine

dobra djela", opšteg karaktera za svakog ko se okiti tim osobinama. Zašto bi se to pose'bno odnosilo na šije?

Ako bi rekao: „Po tome što su drugi mimo njih kafiri." Ako je zaista potvrđeno nevjerstvo drugima mimo njih (šija), s dokazom, onda nema potrebe za ovim oduljivanjcm, a ako nije potvrđeno onda vam ne koristi ovaj dokaz jer nije potvrđena vjerodostojnost predaje. Ako je tako nešto moguće potvrditi,

nekim odvojenim dokazom, onda se trebate pozvati na taj dokaz a ne na ovaj ajet.

Haridžije vjerovatno pod ovim misle na pregovarače na Sifinu koji su postigli primirje između Alije i Muavije. Pregovore su vodili Ebu Musa i Amr ibn As. Op. prev.

Peto. Može se reći i to da je Ibn Abbas više prijateljevao i uvažavao stranku koja je bila nasuprot Alije i to je na stepenu mutevatira. Čak je sjedio sa haridžijama, izdavao im fetve i sa njima raspravljao. Da je Ibn Abbas bio ubjeđenja da su „oni koji vjeruju i čine dobra djela" šije a da su drugi mimo njih kafiri onda ne bi radio to što je radio.

Šesto. Uprethodnom ajetu pomenute sure Uzvišeni kaže: „Oni koji ne vjeruju između sljedbenika knjige i mnogobošci, biće, sigurno, u vatri džehennemskoj, u njoj će večno ostati; oni su najgora stvorenja.” (El-Bejjine, 6), da bi u sljedećem ajetu rekao: „A oni koji vjeruju i čine dobra djela - oni su, zbilja, najbolja stvorenja." (El-Bejjine, 7). Ovaj kontekst i redoslijed ukazuje da je to kategorija mimo mušrika i kitabija. U Kur'anu se na mnogim mjestima spominju oni koji vjeruju i čine dobra djela i svi dolaze u opštem kontekstu. Šta je to što bi ovaj ovaj ajet iz ove sure činilo drugačijim od ostalih sličnih ajeta?

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „...I ČINI

DA SU ROD PO KRVI I PO TAZBINI”, UKAZUJE NA ALIJIN

IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i četvrti burhan su riječi Uzvišenog:

„On od vode stvara ljude i čini da su rod po krvi i po tazbini. Gospodar tvoj je kadar sve.„ (El-Furkan, 54)

U tefsiru Salebija se od ibn Sirina navodi da je rekao: 'Spušten je i odnosi se na Poslanika i Aliju ibn Ebi Taliba.' On (Allah) je udao Fatimu za Aliju i stvorio je od vode čovjeka i učinio ga rodbinom po krvi i tazbinstvu. Ovaj fadilet nije potvrđen ostalima što je dokaz da je on najbolji i da je imam."

Odgovor: Prvo. Zahtjev da dokažu vjerodostojnost predaje.

Dnigo. Ovo je laž na ibn Sirina bez sumnje.

Treće. Puko navođenje ibn Sirinova govora, kojem se suprostavljaju ostali učenjaci, ne predstavlja dokaz.

Četvrto. Ovaj ajet je iz sure El-Furkan a ona je mekkanska po periodu objave i to po slaganju učenjaka. Objavljena je prije nego je Alija oženio Fatimu. Kako je onda moguće da se pod tim podrazumjeva Alija i Fatima?

Peto. Ajet je neograničen i odnosi se na svu rodbinu svijeta i tazbinu, ne odnosi se na neku posebnu osobu mimo drugih.

Šesto. Ako hi smo i pretpostavili da se pod pomenutom tazbinom misli na Aliju, kažemo da puko tazbinstvo nekog čovjeka ne ukazuje da je on bolji od drugih, po slaganju sunnija i šija. Sva četverica (pravednih halifa) bili su Poslanikova tazbina iako su neki bili bolji od drugih. Kada bi smo rekli da tazbinstvo obavezuje' prvenstvo nekog nad nekim onda bi došlo do proturječnosti u pogledu ove četverice.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „...I

BUDITE S ONIMA KOJI SU ISKRENI!", UKAZUJE NA ALIJIN

IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset peti burhan su riječi Uzvišenog:

„O vjernici, bojte se Allah i budite s onima koji su iskreni!" (Et-Tevba, 119)

Allah nas je obavezao da budemo sa onima koji su poznati kao iskreni, a po tome se odlikuju bezgrješni jer drugi mimo njih mogu slagati. Poznato je da je Alija jedini od četverice bezgrješan. U hadisu Ebu Nuajma od Ibn Abbasa se prenosi da se ovaj ajet odnosi na Aliju."

Odgovor: Arapski izraz es-siddik označava posebno izraženu iskrenost, isto tako izraz sadik označava iskrenost ali ne u tom omjeru. Tako je svaki es- siddik sadik a obrnuto ne važi. Mnogim dokazima je potvrđeno da Ebu Bekr ima nadimak Es-Siddik tako da ga sigurno obuhvata ovaj ajet i da je bio sa njim. Čak šta više, on je preči od drugih ashaba da ga obuhvati ovaj ajet. Ako smo bili sa njim i potvrđivali njegov hilafet onda nije moguće da tvrdimo da je Alija trebao biti imam pored njega. Ajet upućuje suprotno onome što oni žele reći.

Drugo. Ovaj ajet je spušten povodom slučaja Kaba ibn Malika u povodu pohoda na Tebuk kada je iskreno priznao Poslaniku da nije imao opravdanja što je izostao pa mu je Allah oprostio zbog berićeta njegove iskrenosti.

Treće. Ovaj ajet je spušten povodom ove priče o Kabu i niko tada nije rekao da je on bezgrješan, niti Alija niti neko drugi, tako da na osnovu toga

dolazimo do zaključka da se za riječi:s onima koji su iskreni!" ne uslovljava

bezgrješnost.

Četvrto. U ajetu se kaže: "sa iskrenima", to je oblik množine a Alija je sam, tako da se nije mislilo samo na njega.

Peto. Ili se pod riječima „ ...s onima koji su iskreni!" misli: „Budite sa njima u iskrenosti i budite iskreni kao što su i oni iskreni a nemojte

biti sa lašcima, a ova konstrukcija se spominje i u sljedećem ajetu: "Zajedno sa onima koji čine ruku i vi činite!" (El-Bekara, 43) Ili se pod tim misli da budu sa iskrenima u svakoj stvari pa makar to i nemalo veze sa iskrenošću. Ovo drugo je neispravno, jer čovjeku nije obaveza da bude sa iskrenima u mubah stvarima, kao što je jelo, pijenje, odjevanje i slično. Ako znamo da je onda ovo prvo tačno

onda se to ne odnosi na posebnog čovjeka već se pod tim misli budite iskreni i nemojte lagati.

Šesto. Može se reći: Ako se pod tim misli budite sa iskrenima u potpunosti, to je iz razloga jer iskrenost za sobom povlači ostale vrste dobročinstva, kao što stoji u Poslanikovim riječima: ,,Držite se iskrenosti jer zaista iskrenost vodi u dobročinstvo...' ' Tako da je' ova osobina potvrđena svakom ko se njome okiti.

Sedmo. Neispravno je reći da ne možemo znati da li je neko iskren osim ako se radi o bezgrješnom čovjeku. Tako npr. Allah kaže: „Pa ako se uvjerite (saznate) da su vjernice..." (El-Mumtehine, 10). Iman je skriveniji od iskrenosti ali Allah, u ovom ajetu ukazuje na mogućnost saznanja da li je neko vjernik.

Osmo. Ako bi smo i pretpostavili da se pod tim misli na bezgrješnog, ipak ne prihvatamo prizivanje idžma’a da drugi mimo Alije nisu bezgrješni. Mnoge grupacije, koje su bolje od rafidija, tvrde da su njihovi šejhovi bezgrješni, pa makar to drugačije pokazivali. Zatim, mi ne prihvatamo tvrdnju da oni nisu bezgrješni a da je on (Alija) bezgrješan. Ili su svi bezgrješni ili su svi grješni.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „... I

ČINITE RUKU' SA ONIMA KOJI ČINE RUKU'”, UKAZUJE NA ALIJIN

IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i šesti burhan su riječi Uzvišenog:

„i činite ruku' sa onima koji čine ruku'.!" (El-Bekara, 43)

Preko Ebu Nuajma se prenosi od Ibn Abbasa da je ovaj ajet posebno objavljen Poslaniku i Aliji. Oni su prvi koji su klanjali i činili ruku'u. Ovo ukazuje na njegovu vrijednost i pravo na imamet. “

Odgovor: Prvo. Ne prihvatamo vjerodostojnost predaje. Nije spomenuo dokaz o njenoj vjerodostojnosti.

Drugo. Ovo je laž i mevdu' po slaganju hadiskih učenjaka.

Treće. Da se ajet odnosi na činjenje ruku'a sa njima dvojicom taj bi propis prestao da važi sa njihovom smrću tako da nikome poslije ne bi bilo naređeno da čini ruku' sa onima koji obavljaju molitvu.

Četvrto. N eispravno je reći da je Alija prvi koji je klanjao sa Poslanikom. Većina učenjaka se ne slaže sa tim i smatraju da je Ebu Bekr klanjao prije njega.

Peto. Čak da se i radi o naredbi činjenja ruku'a sa njim to ne upućuje da onaj ko sa njim obavlja ruku postaje imamom. Alija nije bio imam zajedno sa Poslanikom a činio je ruku zajedno sa njim.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „1 PODAJ

MI ZA POMOĆNIKA IZ PORODICE MOJE”, UKAZUJE NA ALIJIN

IMAMET

"I podaj mi za pomoćnika iz porodice moje." (Ta Ha, 29)

Prenosi se od Ebu Nuajma od Ibn Abbasa da je rekao: ’Poslanik je uzeo Aliju i mene za ruku, dok smo bili u Mekki, i klanjao četiri

rekata. Zatim je digao svoju ruku prema nebu i rekao: Allahu, Musa ibn Imran te je molio, ja sam Muhammed tvoj vjerovjesnik i molim te da učiniš moja prsa prostranim, da odriješiš uzao sa jezika moga kako bi razumjeli govor moj, podaj mi pomoćnika iz porodice moje Aliju ibn Ebi Taliba brata moga, osnaži me njime i učini sudrugom u zadatku mome.' Ibn Abbas kaže: 'Cuo sam glasnika kako doziva: O Ahmede, dato ti je ono što si tražio.' Ovo je kategoričan nass u ovom poglavlju."

Odgovor: Prvo. Kao i prethodno tražimo da dokažete vjerodostojnost pre'daje.

Drugo. Ovo je mevdu-laž po slaganju hadiskih učenjaka. Čak šta više, oni sigurno znaju da je ovo velika laž na Poslanika .

Treće. Većina vremena dok je Poslanik boravio u Mekki Ibn Abbas se nije bio ni rodio. Kada se Ibn Abbas rodio Benu Hašim je bio izoliran (od Kurejšija). Kada je Poslanik učinio hidžru Ibn Abbas nije dostigao dob dječaka koji raspoznaje, niti je bio od onih koji abdeste i klanjaju sa Poslanikom. Poslanik ti, je i umro a on nije bio dostigao polnu zrelost.

Četvrto. Mi smo već prije objasnili da je ovo notorna laž na Poslanika

i to sa više aspekata. Međutim, ovdje su dodali neke dodatne stvari, koje nisu prije spominjali, a to su riječi Uzvišenog: ,,I učini drugom u zadatku mome." (Ta Ha, 32). Ovdje su jasno kazali da je' Alija učestvovao sa Poslanikom u njegovoj misiji kao što je Harun učestvovao sa Musaom. Ovo se poklapa sa govorom onih koji tvrde da je Alija poslanik što predstavlja otvoreno ne'vjerstvo. To nije govor šija imamija već je' to govor fanatika. Onaj ko sa njim učestvuje u poslanstvo nije halifa poslije nje'ga. Oni tvrde pravo na imamet kao i učešće' u poslanstvu za njegova života. Da bi na kraju ovaj rafidijski lažac još rekao: „Ovo je kategoričan nass u ovom poglavlju." Njemu kažemo: ,,0 duburice jedna je li to jasan tekst da je on sa njim učestvovao u poslanstvu kao što je Harun učastvovao sa Musaom i da li tvrdiš ono što proizilazi iz ovog nassa? Želiš li se odreći dokaza

lažaca, potvora i gluposti tvoje zalutale' braće ili ćeš i dalje ustrajati na tome?

Rafidija kaže: „Trideset i sedmi burhan su riječi Uzvišenog:

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ ...ONI ĆE KAO BRAĆA NA DIVANIMA JEDNI PREMA DRUGIMA SJEDITI.", UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i osmi burhan su riječi Uzvišenog:

„I Mi ćemo zlobu iz grudi njihovih istisnuti, oni će kao braća na divanima jedni prema drugima sjediti." (Hidžr, 4 7)

Bilježi Ahmed u „Musnedu" sa svojim senedom do Zejda ibn Ebi Evfe da je re'kao: 'Ušao sam kod Poslanik u njegovom mesdžidu pa je spomenuo priču Poslanikova bratimljena.' Alija reče: 'Ostao sam bez daha a leđa su mi klonula kada si to uradio sa tvojim ashabima. Ako je to Allahova srdžba na mene onda tebi pripada lijep završetak i počast.' Poslanik reče: 'Tako mi Onoga koji me je poslao sa istinom kao poslanika tebe sam odabrao za sebe, ti si kod mene na stepenu kao što je Harun kod Musa'a, s tim da poslije mene nema poslanika. Ti si moj brat i nasljednik. Ti ćeš sa mnom biti u dvorcu u Džennetu i sa mojom ćerkum Fatimom. Ti si moj brat i drug,' a zatim je pro io riječi Uzvišenog: „ ...oni će kao braća na divanima jedni prema drugima sjediti." (Hidžr, 47). Voljet će se u ime Allaha i gledat će jedni u druge. Bratimljenje povlači za sobom podudarnost i sličnost. Pošto je Alija odlikovan bratimljenjem sa Poslanikom onda je on najpreči da bude imam."

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost seneda predaje. Ovaj hadis se ne nalazi u Ahmedovom „Musnedu" niti ga je imam Ahmed ikada zabilježio, ni u „Musnedu" niti u „Fadailu". Niti ga je zabilježio njegov sin. Tvrdnja ovog rafidije' da je pomenuti hadis zabilježen u „Musnedu" je laž i potvora. Ovo predstavlja dodatak Kati'ija za koje se' enjaci slažu da među njima ima mevdu' dodataka i

laži. Bilježi ga Kati'i od Abdullaha ibn Muhammcda ibn Abdulaziza Begavija, pričao nam je Husejn ibn Muhammed Zari'a, pričao nam je Abdulmu'min Abad, pričao nam je Jezid ibn Muin od Abdullaha ibn Surehbila od Zejda ibn Ebi Evfe.[51] Ovaj rafidija nije spomenuo predaju u potpunosti u njoj se još poslije riječi ,,Ti si moj brat i nasljednik", nalazi: „Šta ću naslijediti od tebe o Allahov poslaniče?" „Ono što su poslanici ostavljali u nasljedstvo prije mene," reče. A šta su poslanici prije tebe ostavljali u nasljedstvo, upita? „Allahovu knjigu i sunnet njihovih poslanika," odgovori Poslanik - Zatim u pomenutom senedu Abdulmu'min ibn Abad se izdvojio, on je jedan od onih

koje je islamska ulema ocjenila slabim. Ebu Hatim ga je ocjenio slabim. Zatim, ne zna se ko je Jezid ibn Muin, koji navodno prenosi od Abdullah ibn Surehbila koji je nepoznat, od čovjeka iz Kurejša od Zejda ibn Ebi Evfe.

Drugo. Ovo je laž i potvora po slaganju eksperata iz ove oblasti.

Treće. Svi hadisi koji govore o bratimljenju muhadžira međusobno i ensarija međusobno su lažni. Poslanik ti, nije pobratio Aliju niti je pobratio Ebu Bekra i Omera niti je pobratio muhadžira sa muhadžirom. On je pobratio muhadžire sa ensarijama. Tako je pobratio Abdurrahmana ibn Avfa i Sada ibn Rabi'u, Selmana Farisija i Ebu Derdu, Aliju i Sehla ibn Hunejfa.

Zatim, bratimljenje' se odigralo u kućama Be'nu Nedžara, kao što nas je o tome obavjestio Enes u vjerodostojnim hadisima, a nije se' odigralo u mesdžidu Allahova Poslanika ti, kao što se to spominje' u ovom lažnom hadisu, već se' odigralo u kući nekog od pripadnika Benu Nedžara.

Četvrto. Riječi u ovom hadisu „Ti si moj brat i nasljednik", su laž po slaganju ehli sunneta i šija. Ako pod tim misli da je trebao naslijediti njegov imetak onda pada njihova tvrdnja da ga je Fatima naslijedila. Zatim, kako je moguće da ga naslijedi amidžić pore'd nje'govog amidže Abbasa? Zatim, šta je to što nje'ga izdvaja u pogledu naslje'dstva za razliku od ostalih amidžića ako se zna da su u pogledu naslje'dstva svi amidžići na istom stepenu? A ako pod

nasljedstvom misli na znanje' i vlast onda pada njihovo dokazivanje ajetom: ,,I Sulejman naslijedi Davuda." (En-Neml, 16) i aje'tom iz sure Merjem: ,, ...zato mi pokloni od Sebe sina da naslijedi mene i porodicu Jakubovu..."(Merjem,5). Ako izraz nasljeđivanje može značiti i ovo i ono onda postoji mogućnost da su se pomenuti poslanici nasljeđivali kao što je i Alija, po njima, naslijedio Poslanika

Što se tiče ehli sunneta oni znaju ono što je Poslanik ostavio u nasljedstvo od znanja da se time ne odlikuje samo Alija već je svako od njegovih ashaba imao udio u tome. Jer, znanje nije kao imetak. Kod imetka je pravilo ako ga naslijedi jedan drugi ga ne nasljeđuje, međutim, kada je u pitanju znanje postoji mogućnost da jedan poznaje što i drugi znaju. Za razliku od imetka gdje je nemoguće' nešto uze'ti ako je' tu uze'o neko prije.

Peto. Poslanik ti, je brastvo potvrdio i drugim ashabima mimo Alije. Tako se u „Sahihu" bilježi da je Zejdu rekao: "Ti si naš brat i naš štićenik." Ebu Bekr je Poslaniku ti, kada je zaprosio njegovu kćer rekao: "Zar nisi moj brat?" Ti si moj brat ali je tvoja kćerka meni halal, reče Poslanik

Zatim u „Sahihu" se bilježi da je za Ebu Bekra rekao: „Ali ostaje brastvo po islamu. " Ovi hadisi i njima slični su zabilježeni u sahih zbirkama. Kada to znamo onda vidimo da bratimljenje uopšteno ne znači sličnost i podudaranje u svim aspektima već samo sa nekih aspekata. Zatim, kako se može reći da bratimljenje sa Alijom povlači pravo na vlast kada je to stvar u kojoj mnogi učestvuju? Prenosi se u više predaja, u sahih zbirkama, da je Poslanik rekao: „Da sam ikog od stanovnika zemlje uzeo za halila uzeo bih Ebu Bekra za halila (prijatelja) ali vaš je drug (Poslanik) Allahov halil-prijatelj. " U džamiji Allahova Poslanika su zazidana sva vrata osim vrata Ebu Bekra. I Rekao je: „Najsigurniji čovjek za nas u svom prijateljstvu i svom imetku je Ehu Bekr. " U Ebu Bekrovim posebnostima niko ne parira. Poslanik je jasno rekao da mu je on najdraži od svih stanovnika Zemlje i da niko kod njega nema položaj i stepen kao on.

Tako se u dva „Sahiha" bilježi da je Poslanik upitan ko mu je najdraži pa je rekao: ,,Aiša„ Zatim je upitan ko mu je najdraži od ljudi

a on odgovori: „Njen otac." U dva „Sahiha” se bilježi da je Omer rekao: „Ti si naš prvak, najbolji od nas, i najdraži Allahovom Poslaniku.” Ovo su hadisi oko čije vjerodstojnosti postoji slaganje među ulemom. Niko od učenjaka ne nalazi mahanu ovim hadisima, što sve skupa ukazuje da je Ebu Bekr bio najdraži čovjek Poslaniku. Tako dolazimo do zaključka, ako je bratimljenje na ovom stepenu onda se (hadisi) tome ne suprostavljaju, a ako je na većem stepenu onda ovi vjerodostojni hadisi ukazuju na lažnost hadisa o bratimljenju (Poslanika i Alije), mada mi i bez toga znamo da su oni lažni. Međutim, ono što želimo istaći jeste da ovi vjerodostojni hadisi ukazuju da je Ebu Bekr bio draži Poslaniku od Alije i na većem stepenu kod njega kao i od svih drugih ashaba. Mnogo je dokaza koji ovo potvrđuju. Više od osamdeset ljudi prenosi od Alije da je rekao: „Najbolji od ovog ummeta poslije Poslanika je Ebu Bekr pa Omer.” Predaju je zabilježio Buharija u svom „Sahihu'.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA AJET O MISAKU UKAZUJE

NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Trideset i deveti burhan su riječi Uzvišenog:

„I kad je Gospodar tvoj iz kičmi Ademovih sinova izveo potomstvo njihovo i zatražio od njih da posvjedoče protiv sebe: „Zar Ja nisam Gospodar vaš?" - oni su odgovarali: „Jesi, mi svjedočimo” - i to zato da na Sudnjem danu ne reknete: „Mi o ovome ništa nismo znali.' (El-E'araf, 172)

U knjizi „Firdevs” od Ibn Š[e]jrevija diže predaju do Huzejfe ibn Jemana a on prenosi da je Poslanik rekao: 'Koda bi ljudi znali kada je Alija prozvan emirul-mu'minin, vladarom pravovjemih, ne bi nijekali njegovu vrijednost. Nazvani je vladarom pravovjemih još dok je Adem bio u stanju između tijela i duše. Uzvišeni kaže: „I kad je Gospodar tvoj iz kičmi Ademovih sinova izveo potomstvo njihovo i zatražio od njih da posvjedoče protiv sebe: 'Zar Ja nisam Gospodar

vaš?'„ (El-E'araf, 172). Meleki rekoše: ’Jesi.' Uzvišeni Allah reče: ’]a sam vaš Gospodar, Muhammed je vaš poslanik a Alija je vaš emir-vladar.' Ovo je' jasan dokaz u ovom poglavlju.”

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. To što neki hadis bilježi autor „Firdevsa” uopšte ne mora značiti da je vjerodostojan i oko toga postoji slaganje. Ibn Sejrevija Dejlemi Hemedani u ovoj knjizi spominje mnoge vjerodostojne, dobre ali i mevdu' lažne hadise, iako je on sam pobožan i učen čovjek. Nije bio od onih koji lažu. On je prenosio ono što je našao u knjigama drugih učenjaka. Radio je ono što su radili mnogi učenjaci u pogledu sabiranja hadisa sa njihovim senedima ili bez njihovih seneda.

Drugo. Ovaj hadis je mevdu'-laž po slaganju hadiskih učenjaka.

Treće. U Kur'anu se kaže: „'Zar Ja nisam Gospodar vaš?' - oni su

odgovarali: 'Jesi, mi svjedočimo' Nigdje se ne spominje Poslanik niti emir. Zatim riječi u ajetu:

„Ili da ne reknete: "Naši preci su prije nas druge Allahu ravnim smatrali, a mi smo pokoljenje posije njih.„ (El-E'araf, 173).

Ovo ukazuje da se radi o misaku-ugovoru koji se posebno odnosi na tevhid. Ovaj misak se uopšte ne odnosi na poslanstvo a pogotovo se ne odnosi na stvari manje važne od toga.

Četvrto. U poznatim hadiskim knjigama: musnedima, sunenima, „Muveti”, zatim tefsirima i drugoj literaturi se ne nalazi ništa što upućuje na ovo što tvrdi ovaj rafidija. Da je bilo šta od toga spomenuto ulema to ne bi zanemarila, a s druge' strane to prenosi neko samostalno, za koga ne znamo da li je iskren, naprotiv, znamo da je lažac.

Peto. Misak je uzet od cjelokupnog Ademovog potomstva što bi značilo da je Alija emir nad svim poslanicima od Nuha do Muhammeda. Tako nešto može tvrditi samo lud čovjek. Oni su umrli prije nego je Allah, stvorio Aliju pa kako da on bude njihov emir?

Najviše što se može reći jeste da je on bio emir ljudima u svom vremenu. A što se tiče vlasti nad onima koji su stvoreni prije njega i poslije njega to je laž onih koji nemaju pameti i koji se ne stide da govore gluposti.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ZNAČENJE AJETA: „ ...PA ALLAH JE ZAŠTITNIK NJEGOV”, UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Četrdeseti burhan su riječi Allaha, dželle še'nuhu:

pa Allah je zaštitnik njegov, i Džibril, i čestiti vjernici najposlije, i svi meleki

će mu na pomoći biti." (Et-Tahrim, 4)

Postoji konsenzus mufessira da se riječi „čestiti vjernici" odnose na Aliju. Prenosi Ebu Nuajm sa svojim senedom do Esme bint Umejs da je rekla: 'Čula sam Poslanika kako uči ovaj ajet pa je rekao: Čestiti vjernici su Alija ibn Ebi Talib.’ To što se on time odlikuje ukazuje na njegovu superiornost, tako da je on imam. Mnogo je još ajeta u ovom kontekstu značenja. Kako ne bi duljili mi smo se ograničili samo na ovaj.”

Odgovor: Njegove riječi: „Postoji konsenzus mufessira da se riječi "čestiti vjernici” odnose na Aliju”, su notorna laž. Uopšte se nisu složili oko ovakvog tumačenja, niti je iko od učenjaka tefsira i hadisa prenio konsenzus oko toga, niti neko od drugih učenjaka. Pitamo ga ko je to prenio ovaj konsenzus?

Drugo. Knjige tefsira su krcate tumačenjima koja se suprostavljaju pomenutom tumačenju. Ibn Mes'ud, Ikrime, Mudžahid, Dahak i drugi kažu da sc to odnosi na Ebu Bckra i Omera. Ovako mišljenje zastupa grupa mufessira kao što su Ibn Džerir Taberi i drugi.

Treće. Mišljenje da se pomenute riječi posebno odnose na Aliju nije spomenuo niko od učenjaka čiji se govor smatra dokazom. Pomenuti hadis je mevdu' i laž. Nije spomenuo dokaz koji ukazuje na njegovu vjerodostojnost. Puko prenošenje od Ebu Nuajma ne ukazuje na vjerodostojnost.

Četvrto. Kur'anske riječi: "čestiti vjernici” je imenica koja se uopšteno odnosi na čestite vjernike, kao što se bilježi u dva ”Sahiha” da je Poslanik rekao: „Zaista porodica Ebu Fulana (nekog čovjeka) nisu moji zaštitnici, moj zaštitnik je Allah i čestiti vjernici. ”

Peto. Može se reći i to da je Allah u ovom ajetu učinio čestite vjernike Poslanikovim zaštitnicima kao što je obavjestio da je i On njegov zaštitnik. Nemoguće je da se pod zaštitnikom misli na štićenika, tako da ostaje jedino ispravno značenje zaštitnici.

Što se tiče njegovih riječi da su u ovom kontekstu objavljeni mnogi ajeti, najviše što možemo reći da je to što je izostavljeno protumačeno na isti način. To što je spomenuo je ukratko što imaju od dokaza. Poglavlje laži je otvoreno i ne može se zatvoriti. Otuda su neki ljudi na njihove laži uzvraćali lažima, ali Allah laž pobija istinom i ona nestaje, a teško li se lašcima zbog onoga što izmišljaju.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG DOKAZIVANJA DA HADIS ”O ODBIJANJU POSLANICE” UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Treća vrsta dokaza su dokazi iz sunneta koji se prenose od Poslanika a ima ih dvanaest.

Prvo. Ono što svi prenose u pogle'du spuštanja riječi Uzvišenog:

„I opominji rodbinu svoju najbližu.„ (Eš-Šu'ara, 214)

Poslanikje okupio sinove Abdul Mutaliba u kući Ebu Taliba, a bilo ih

je četrdeset ljudi. Naredio je da im se za jelo pripremi noga od ovce samuddom (pregršt) pšenice i da im se pripremi sa'a mlijeka. Među njima je bio jedan čovjek koji je na je'dnom sije'lu mogao pojesti ovcu i popiti ferek, (mjera od tri sa'a) pića. Cjela skupina je jela to malo hrane sve dok se nisu zasitili. Poslanik ih je zadivio tako da su u tome uvidjeli znak njegova poslanstva. On reče : 'O sinovi Abdul Mutalibovi, Allah, me je poslao s istinom svim stvorenjima, a posebno me je poslao vama. Pa kaže Uzvišeni: „I opominji rodbinu svoju najbližu." Ja vas pozivam da izgovorite dvije lahke riječi na jeziku a teške na mizanu. Sa njima će te osvojiti arape i nearape. Zbog njih će vam se pokoravati drugi narodi i zbog njih ćete ući u Džennet i spasiti se od Vatre. A to je šehadet da nema drugog boga osim Allah i tla sam ja Allahov Poslanik. Onaj ko mi se odazove u ovoj stvari i pomogne me u njenom širenju biće moj brat, vezir, nasljednik moje oporuke, moj nasljednik i halifa poslije mene. Niko od njih mu se nije odazvao. Tada ustade vladar pravovjernih i reče: 'J a ću te pomoći o Allahov Posla niče na ovoj stvari. Sjedi, reče Poslanik. Zatim je po drugi put ponovio svoj govor i svi su šutjeli a Alija ustade i ponovi svoj govor kao i prvi put. 'Sjedi', ponovo reče Poslanik. Zatim je po treći put ponovio svoj govor a od njih niko nije progovorio ni jedno slovo. Alija ponovo ustade i ponovi svoje riječi a Poslanik reče: 'Sjedi', ti si moj brat, vezir nosioc mog vasijeta, nasljednik i halifa poslije mene. Svijet ustade govoreći Ebu Talibu: ’Danas bi trebao prihvatiti vjeru svog bratića, tvog sina je učinio emirom nad tobom."’

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje.To što tvrdi da svi ljudi prenose ovaj hadis je jasna laž po učenjacima hadisa. Ovaj hadis se ne nalazi nigdje u knjigama muslimana koje prenose predaje. Ni u sahihima, ni u musnedima i sunenima, niti u predajama o vojnim pohodima niti u tefsirima koji spominju predaje sa senedima koji se mogu uzeti kao dokaz. Zatim, puko prenošenje predaje u tefsirima nekih učenjaka gdje ima sahih i daif hadisa kao što je tefsir Salebija, Vahidija, Begavija, pa i Ibn Džerira i Ibn Hatima nije dokaz da je ta predaja vjerodostojna i oko toga se slažu učenjaci. Ako se zna da među tim predajama ima tačnih i slabih predaja, onda se moraju razdvojiti jedne od drugih.

Drugo. Mi bi smo bili zadovoljni jednom od dvije stvari u pogledu ove predaje, ili da nam spomene sencd koji kao dokaz navode učenjaci u mese'elama gdje se razilaze pa makar to bila sporedna mcse'ela, ili da spomene mišljenje nekog muhadisa na čije se mišljenje ljudi oslanjaju u pogledu ocjene vjerodostojnosti. Ako bi se dva fekifa raspravljali o nekoj sporednoj mes'eli od ogranaka vjere niko nikome ne bi mogao iznijeti dokaz, osim ako dode sa hadisom koji je prenesen poznatim senedom koji vrijedi kao dokaz, ili da neko od hadiskih ekseperata dokaže da je vjerodostojan. A ako ne spomene sened predaje niti učenjaci predaja potvrde njegovu vjerodostojnost, postavlja sc pitanje kako možemo znati da je vjerodostojan?

Pogotovo je značajno poznavati vjerodostojnost predaja kada sc radi o me's'clama usula, tj. osnova vjere, na koje se nadograđuje pitanje napada na selef ovoga ummeta, što dalje vodi rušenju temelja ove vjere. Kako je moguće u takvoj situaciji prihvatiti hadis ako mu se ne zna sened, niti ga je potvrdio neko od hadiskih stručnjaka niti je poznato da ga je neki alim ocjenio vjerodostojnim?

Treće. Ovaj hadis je mevdu'-lažan po slaganju hadiskih učenjaka. Nema nijednog alima koji poznaje hadis a da ne zna da je ovaj hadis apokrifan i lažan. Zbog toga ga niko nije prenio u poznatim hadiskim zbirkama na koje se muslimani vraćaju. Jer, svi oni koji imaju i najmanje znanje o hadisima znaju da je ova predaja lažna.

Četvrto. Benu Abdul Mutalib nisu brojali četrdeset ljudi u vremenu kada je objavljen ovaj ajet. Ovaj ajet je spušten u Mekki na početku islama. Oni nisu dostigli broj od četrdeset ljudi za Poslanikova života.

Peto. Njegove riječi: „Neki čovjek od njih je mogao pojesti ovcu i popiti ferek mlijeka”, su laž na te ljude. Benu Hašim nije poznato po proždrljivosti. Nije poznato da je među njima bilo takvih koji su mogli pojesti ovcu i popiti ferek mlijeka.

Šesto. Zatim, njegove riječi skupu: „Onaj ko mi se odazove u ovoj stvari i pomogne me u njenom širenju biće moj brat, vezir, nasljednik moje oporuke, moj nasljednik i halifa poslije mene", je govor koji je

izmišljen na Poslanika i nije ga dozvoljeno njemu pripisivati. Sam odziv Poslaniku i pomaganje na putu islama ne obavezuje davanje ovolike nagrade. Svi su se vjernici odazavali na ove dvije rečenice-dva šehadeta i pomogli ga u širenju islama te su žrtvovali svoje imetke i

živote na tom putu i u pokornosti njemu su bili spremni na sve. Tako su napuštali svoje domove, okretali se protiv svoje braće, strpljivo podnosili progonstvo nakon jedinstva, poniženja nakon ponosa, siromaštvo nakon bogastva i teškoće nakon rahatluka. Njihove biografije su poznate. I pored svega toga niko od njih nije bio njegov nasljednik ili halifa. Zatim, postavlja se pitanje da mu se odazvalo ovih četrdeset ljudi ili dio njih ko bi od njih bio halifa poslije Poslanika

Sedmo. Hamza, Džafer i Ubejde ibn Haris su se odazvali onome čemu se odazvao i Alija u pogledu dva šehadeta i pomenute pomoći.

Osmo. U sahih zbirkama u pogle'du spuštanja objave ovog ajeta je preneseno nešto drugo. U oba „Sahiha" se od Ibn Omera i Ebu Hurejre prenosi da je prilikom objave ovog ajeta Poslanik pozvao Kurejšije pa se obratio uglednicima i običnom svijetu rekavši: ,,O Beni Kab ibn Luej, spasite se od vatre!

O Benu Murre ibn Kab, spasite se od vatre! O Beni Abdu Šems spasite se od vatre. O Abdu Menafe, spasite se od vatre! O Benu Hašime spasite se od vatre. O Benu Abdu Mutalibe spasite se od vatre! O Fatima kćeri Muhammedova spasi se od vatre! Ja vam ništa ne mogu pomoći kod Allaha, osim što ste sa mnom rodbinski vezani, što ću ja čuvati i održavati"

Poglavlje

POJAŠNJENJE RAFIDIJSKE LAŽI KOD DOKAZIVANJA HADISOM „EL-GADIR" O ALIJINOM IMAMETU

Rafidija kaže: „Drugo. Mutevatir vijest od Poslanika kada je objavljen

ajet:

”O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga.." (El-Maida, 67)

Poslanik se u Gadiru Humu obratio cjelokupnom skupu riječima: 'O ljudi zar vam ja nisam preči od vas samih?' ’Da’, rekoše. Poslanik dalje nastavi: 'Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik. Allahu moj zaštiti onog ko njega štiti a budi neprijatelj onome ko je njemu neprijatelj, pomozi onog ko njega pomogne a napusti onog ko njega napusti.' Omer reče. ’Behin behin, postao si moj zaštitnik i zaštitnik svakog vjernika i vjernice.’ Pod izrazom ’mevla' ovde se misli na prvenstvo i predvođenje jer je ovaj hadis započet riječima: 'Zar vam nisam preči od vas samih sebi?’”

Odgovor: Odgovor na ovaj ajet i pomenuti hadis je već prethodio. Već smo objasnili da je ovo laž, te da su riječi Uzvišenog: „O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga ..." objavljene mnogo prije nego se desio oprosni hadždž, a događaj na dan Gadira se desio osamnaestog zul-hidžeta nakon povratka sa hadždža. Poslije toga je Poslanik, živio nešto više od dva mjeseca. Na osnovu toga biva jasno da na dan Gadir Huma nije ništa propisano, niti u pogledu Alije i njegova imameta niti u pogledu nekog drugog.

Sto se tiče hadisa o uzimanju zaštitnika-prijatelja njega bilježi Tirmizi i Ahmed u svom „Musnedu” da je Poslanik rekao: „Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik. ”[59] A što sc tiče dodatka: „Budi neprijatelj ko je njemu neprijatelj... ” , nema sumnje da je to laž. Također, riječi: „Ti si preči svakom vjerniku i vjernici", su laž.

A što se tiče dijela hadi sa: „Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik", on se ne nalazi u sahih zbirkama ali ga prenosi ulema i razilaze se u pogledu njegove vjerodostojnosti. Prenosi se od Buharije, Ibrahima Harbija i grupe hadiskih učenjaka da su ga ocjenili slabim, a prenosi se od Ahmeda da ga je on ocjenio kao hasen. Isto tako ga je Tirmizi ocjenio kao hasen predaju. Ebu Abbas ibn Ukdete je napisao knjigu u kojoj je sabrao puteve i lance kojim je

ovaj hadis prenesen. Što se tiče ovog dijela hadisa mi ćemo na njega dati sljedeći odgovor:

Ako Poslanik, nije rekao ovaj govor onda nema potrebe polemisati. A ako ga je Poslanik izrekao onda kažemo da u njemu Poslanik nije spomenuo pitanje hilafeta poslije njega. Ništa u tekstu hadisa ne ukazuje na to. Ovako velika i značajna stvar morala bi da bude jasno naglašena i pojašnjena. U hadisu ne postoji jasan dokaz koji ukazuje da se pod tim misli na hilafet, jer je štićenik kao i zaštitnik. Allah kaže: „Vaši zaštitnici su samo Allah i Poslanik Njegov i vjernici." (El-Maide, 55). I kaže: „A ako se protiv njega udružite, pa - Allah je zaštitnik njegov, i Džibril, i čestiti vjernici." (Tahrim, 4). Pojasnio je da je Poslanik zaštitnik vjernika i da su oni njegovi štićenici, također, kao što je pojasnio da je Allah zaštitnik vjernika a da su oni njegovi štićenici-evlije ali i da su vjernici jedni drugima zaštitnici.

Prijateljevanje ili štićeništvo je nasuprot neprijateljstva i biva s obje* strane, iako neka strana u tom pogledu može* biti izraženija u pogledu dobročinstva, a prijateljevanje druge strane može biti ibadet. Tako Allah voli vjernike a i vjernici vole Njega. On je zaštitnik (velijj) vjernika i njihov Gospodar (mevla), izvodi ih iz tame na svjetlo. Isto tako, Poslanik je zaštitnik vjernika i Alija je zaštinik vjernika. Dakle, ovdje se pod izrazom el-muvala misli na prijateljstvo koje je nasuprot neprijateljstva. Ovo je propis koji se odnosi na svakog vjernika. Tako je Alija vjernik koji voli i štiti vjernike a i oni njega vole.

U globalu, možemo reći, postoji razlika na jednoj strani između termina velij i mevla koji označavaju prijatelje ili zaštitnike i na drugoj strani el-valij koji označava vladara. Vilajet koji označava prijateljstvo nasuprot neprijateljstva je poseban pojam, a vilajet kao namjesništvo je drugi pojam. Hadis se odnosi na ovo prvo značenje. Poslanik nije rekao: „Kome sam ja valij-voda i Alija mu je valj-vođa”, već je rekao: „Kome sam ja mevla-zaštitnik ili prijatelj i Alija mu je mevla tj. zaštitnik ili prijatelj.

„ A što se tiče tumače*nja riječi mevla u smislu valij- vođa to je batil-netačno. Vilajet kao prijateljstvo biva sa obje strane, tako su

vjernici Allahovi štićenici a Allah je njihov zaštitnik. A što se tiče činjenice da je on preči vjernicima nego oni sebi to je potvrđeno samo za Poslanika i to je od posebnosti njegova poslanstva.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA HADIS: „TI SI U ODNOSU NA MENE NA STEPENU KAO ŠTO JE HARUN...”, UPUĆUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Treće. Riječi Poslanika: „Ti si u odnosu na mene na stepenu kao što je Harun kod Musa'a s tim da nema poslanika poslije mene. „ Poslanik je Aliji potvrdio sve stepene koje Harun ima kod Musa'a uz pomenuti izuzetak. Od tih stepeni koje je Harun imao kod Musa'a je i to što je on bio Musuov zamjenik. Da je živio poslije njega bio bi halifa. Pošto je bio njegov halifa-zamjenik za vrijeme njegova (Musaova) odsustva, a to je bio kratak period, isto tako je trebao biti halifa i poslije njegove smrti i to je preče jer se radi o dužem vremenskom periodu."

Odgovor: Ovaj hadis je prenesen u dva „Sahiha” i drugim zbirkama i nema sumnje u njegovu vjerodostojnost. Poslanik je to Aliji rekao za vrijeme pohoda na Tebuk. Poslanik, je uvijek kada bi odlazio u bitku, na hadždž ili umru u Medini ostavljao nekog od ashaba kao namjesnika. Tako je za vrijeme bitke 'Zi Emr’ u Medini kao namjesnika ostavio Osmana a za vrijeme bitke ’Benu Kajnuka” Beširа ibn Abdulmunzira. Kada se borio protiv Kurejšija i kada je stigao do Fur'a kao namjesnika je postavio Ibn Ummi Mektuma, kao što to spominje Muhammed ibn Sad i drugi.

O globalu, možemo reci da nikada nije' napuštao Medinu a da u njoj nije ostavio nekoga kao zamjenika. Ulema je u svojim knjigama spomenula sve one koje je ostavljao kao namjesnike u Medini. Iz Medine je dva puta putovao radi umre, Umra Hudejbija i Umretul-kada'. Zatim za vrijeme oprosnog hadždža, za vrijeme vojnih pohoda, kojih je bilo više od dvadeset. U svim tim slučajevima je u Medini ostavljao zamjenika. Nekada bi u Medini ostalo mnogo ljudi pa bi ostavio namjesnika nad njima a kada je bila bitka na Tebuku

nije* dozvolio nikome od muškaraca da izostane. To je bila njegova posljednja bitka i nikada se sa njim nije okupio veći broj ljudi. Iz te bitke niko nije izostao osim žena i djece i ko je imao neko opravdanje ili ko je bio munafik. I izostala su trojica o kojima govori Kur'an a kojima je poslije oprošteno. U Medini faktički nije ostao vjernik, nad kojim bi upravljao, kao što je to bio slučaj prethodno kada bi Poslanik napuštao Medinu. Tako da se ovo namjesništvo za vrijeme pohoda na Tebuk može smatrati slabijim i manje značajnim od onih prethodnih u pomenutim slučajevima.

Svaki put u Medini su ostajali bolji ljudi nego što je u slučaju pohoda na Tebuk. Zbog toga je Alija došao do Poslanika plači i reče: „Zar ćeš me

ostaviti sa ženama i djecom?” Ovo namjesništvo nije bilo na stepenu namjesništva Haruna, u Musaovom slučaju, jer je Harun ostao kao namjesnik sa vojskom a Musa je otišao sam. U Alijinom slučaju je obrnuto, Poslanik, je otišao sa cjelokupnom vojskom a u Medini nisu ostali osim žene, djeca i grješni ci.

Riječi nekog čovjek „ovo je kao ovo” označavaju sličnost neke stvari sa nekom drugom. Ta sličnost biva u onom domenu shodno kontekstu govora u dotičnoj situaciji. To ne znači sličnost i poistovjećivanje u svakoj stvari. Zar ne vidiš kako je preneseno u dva „Sahiha” od Poslanika kada se savjetovao o zarobljenicima sa Ebu Bekrom pa mu je predložio otkup, a Omer je predložio da se pobiju. Poslanik, reče: „Obavjestit ću vas o vaša dva druga. Ti si Ebu Bekre poput Ibrahima kada je rekao:

„Onaj ko bude mene slijedio - moje je vjere, a onaj ko bude protiv mene ustajao, pa -Ti, uistinu, praštaš i samilostan si„ (Ibrahim, 36)

I kao Isa kada je rekao:

„Ako ih kazniš, robovi su Tvoji, a ako im oprostiš, silan i mudar Ti si.„ (El- Maide, 118)

A ti si Omere poput Nuha kada je rekao:

„I Nuh reče: „Gospodaru moj, ne ostavi na Zemlji nijednog nevjernika.” (Nuh, 26)

I kao Musa kada je rekao:

„Gospodaru naš, uništi bogatstva njihova i zapečati srca njihova, pa neka ne vjeruju dok ne dožive patnju nesnosnu!” (Junus, 88)

To što je Poslanik uporedio Ebu Bekra sa Ibrahimom i Isaom a Omera sa Nuhom i Musaom je veće od poredenja Alije sa Harunom. Ovu dvojicu je poredio sa pomenutim poslanicima ali nije preneseno da su kao oni u svim segmentima, već se ovo razumje shodno kontekstu. Oni su uporedeni sa njima u pogledu nježnosti i grubosti, koja se ispoljava radi Allaha. Isti je slučaj u ovoj predaji. On je na stepenu Haruna u pogledu onoga na šta upućuje kontekst predaje, a to je namjesništvo za vrijeme njegova odsustva, kao što je Musa postavio Haruna za zamjenika za vrijeme svog odsustva. Ovo Alijino namjesništvo nije od njegovih posebnosti jer su i drugi u tome učestvovali. To što ga ovaj rafidija ovdje spominje kao njegovu posebnost to spada u mefhum lekab A Mefhum lekab može biti dvojak. Lehab kao vrsta i lekab koji se tretira naučnim putem. Tako npr. rečenica: ,,Zejd i ti”, je najslabiji mefhum, Zbog toga džumhur-većina učenjaka Usuli fikha nije mefhum koristila kao dokaz. Tako npr. iz rcčenice (prema propisu mefhuma): „Muhammed je Allahov Poslanik” nećemo zaključiti nijekanje poslanstva drugih poslanika. Ipak, ako je (mefhum) došao u kontekstu koji označava posebnost uzima se kao dokaz, po ispravnijem mišljenju, kao što su riječi Uzvišenog: „i učinismo da Sulejman pronikne u to.„ I Njegove riječi: „Uisitnu, oni će toga dana od milosti Gospodara svoga zaklonjeni biti.„ Međutim, ako je posebnost (ar tahsis) uzrokovana nekim uzrokom koji za sobom povlači ovu posebnost, onda se on (mefhum) ne uzima kao dokaz, po slaganju učenjaka. Upravo ovaj primjer (primjer Alije u pomenutoj predaji) spada u to. On je ovdje posebno spomenuo Aliju jer je Alija izišao pred njega plači i žaleći se na to što će ostati kao namjesnik nad ženama i djecom. Kada je druge postavljao na ovu funkciju zašto nisu pomislili da to predstavlja mahanu? Poslanik im kao dokaz nije spominjao ovaj govor. Ako se

spominje posebnost zbog nekog uzroka, ta posebnost ne povlači za sobom pravo na propis, jer iz hadisa se ne može zaključiti da drugi kod njega nisu bili na stepenu kao što je stepen Haruna kod Musa'a.

Riječi rafidije da je Alija na stepenu Haruna, u svakoj stvari osim poslanstva, su batil-neispravne. Poslanikove riječi: „Zar nisi zadovoljan da u odnosu na mene budeš na stepenu kao što je stepen Haruna kod Musa'a", ukazuju da je Poslanik htio da ga odobrovolji, jer je Alija mislio da funkcija uprave u pomenutoj situaciji predstavlja mahanu i nizinu deredže, pa mu je Poslanik, ovo rekao kako bi ga odobrovoljio.

Riječi „Kao što je stepen Haruna kod Musa'a”, označavaju poređenje kao kad bi ne‘ko rekao: ,,Ovo je kao ovo.” Isti je slučaj sa njegovim riječima Ebu Bekru kada mu je rekao da je kao Ibrahim i Isa, a za Omera da je kao Nuh i Musa. Ovo još potvrđuje činjenica da se pomenuti događaj desio u godini pohoda na Tebuk. A nakon povratka Poslanik je poslao Ebu Bekra kao emira da upravlja organizacijom hadždža a na jahalici je iza njega posadio Aliju. On Aliji reče: Jesi li emir ili podređeni?„ Ja sam podređeni kojem se naređuje”, reče Alija. Tako da je Ebu Bekr bio njegov emir a on je bio njegov podređeni koji je za njim klanjao, pokoravao mu se, i iza njega dozivao za vrijeme obreda hadždža:

[60] U Usuli fikhu se spominje termin mefhum muhalefe a nekada ga oslovljavaju samo mefhum. Ovaj izraz označava ono što je suprotno od značenja nekog izraza. Op. prev.

„Neka poslije ove godine na hadždž ne dolaze mušrici i neka niko oko kabe ne tavafi go.„

A što se tiče' njegovih riječi: „Pošto je bio njegov halifa-zamjenik za vrijeme njegova (Musaova) odsustva, a to je kratak period, isto tako je trebao biti halifa i poslije njegove smrti i to je preče' jer se radi o dužem vremenskom periodu."

Odgovor: I pored toga što je bio odsutan on je kao zamjenike u Medini ostavljao i druge mimo Alije i to nad boljim podanicima nego

što su bili Alijini podanici tada u Medini. Za vrijeme oprosnog hadždža u Medini je ostavio namjesnika. To što je Aliju ostavio kao namjesnika u Medini, u pomenutom slučaju, ne znači da je on preči od ostalih koje je postavljao na istu funkciju. Zadnje namjesništvo nad Medinom u njegovom (Poslanikovom) odsustvu bilo je za vrijeme oprosnog hadždža. Alija je tada bio u Jemenu a zatim je sa njim prisustvovao obredima hadždža. Za to vrijeme u Medini je neko drugi bio upravitelj. Ako bi smo uzeli za pravilo da je onaj koji je' zadnji bio Poslanikov namjesnik preči da ostane' na tom položaju od onih koji su prije bili na tom položaju, onda ta funkcija sigurno ne' bi pripala Aliji.

U globalu, kao zaključak možemo reći da, Alijino namjesništvo nad Medinom u pomenutom vremenu ne predstavlja njegovu posebnost, i to nije dokaz njegove superiornosti niti dokaz njegova imameta, jer je Poslanik i mnoge druge postavljao na tu funkciju. Ali ovi džahili žele da opšte fadilete u kojima svi ashabi imaju učešće učine od Alijinih popsebnosti, iako su drugi savršeniju u pogledu tih fadileta. Isto tako interpretiraju nassove-šerijatske tekstove i događaje iz istorije islama.

Poglavlje

POJAŠNJENJE RAFIDIJSKOG DŽEHLA U POGLEDU TVRDNJE DA JE ALIJA NEPRESTANO BIO UPRAVITELJ NAD MEDINOM SVE DOK POSLANIK, NIJE UMRO

Rafidija kaže: „Četvrto. Poslanik ga je postavio kao upravitelja nad Medinom, iako je odsustvovao kratko vrijeme, tako da je obaveza da on bude halifa poslije njegove smrti. Niko drugi to ne zaslužuje po idžma’u. Zatim, nije ga skidao sa tog položaja upravitelja Medine sve dok nije umro. Ako je bio halifa nad Medinom onda je po idžma’u halifa i nad drugim mjestima.”

Odgovor: Ovaj dokaz i njemu slični su slabašni kao što je* i paukova mreža. A zatim kažemo: Prvo. Po jednom mišljenju učenjaka Poslanik, je odre'dio Ebu Bekra za halifu kao što smo prethodno govorili. Ako bi rafidija rekao: „Naprotiv odredio je Aliju.”

Kažemo: „Ravendije su kao i vi, oni tvrde da je Poslanik odredio Abbasa za halifu. Svako ko posjeduje znanje o vjerodostojnim predajama zna da vjerodostojni hadisi, ako ukazuju na nečiji hilafet poslije njegove smrti, onda je to hilafet Ebu Bekra. Ti hadisi ne ukazuju na hilafet ni Abbasa ni Alije, već naprotiv, svi oni ukazuju da nije nijednog od njih odredio za halifu. Zato možemo reći: „Ako je Poslanik, ikoga odredio za halifu onda je to Ebu Bekr, a ako nije odredio nikoga za halifu onda nije ni ovog ni onog. ”

Drugo. Vi ne priznajete kijas (analogiju) a ovo spada u dokazivanje* kijasom. Jer ste kijasili stvar namjesništva poslije smrti sa istim za vrijeme Poslanikova odsustva. A mi, ako priznajemo po ovom pitanju, onda se oslanjamo na ono što je uradio (Ebu Bekr), tako što je odredio Omera za halifu još za svoga života. A on se (Omer) ustegao od toga. Jer, Poslanik je svjedok nad ummetom za svoga života i naređeno mu je da ga predvodi, on lično ili njegov zamjenik. Nakon njegove smrti sa njega spada teklif-šerijatska obaveza. U tom kontekstu su i riječi Isa'a, alejhi selam:

„Ja sam nad njima bdio dok sam među njima bio." (El-Maida, 117).

Nije re*kao: „Moj halifa je nad njima bdio.” Ovo je dokaz da Mesih nije bio odredio halifu poslije sebe, što dalje upućuje da poslanicima nije bila obaveza da odrede halifu za period poslije njihove smrti.

Također se prenosi od Poslanika da je rekao: „Reći ću kao što je rekao dobri rob: „Ja sam nad njima bdio dok sam među njima bio."

Treće. Može se reći da je određivanje halife ili namjesnika za vrijeme života vadžib svakom vladaru, svejedno da li se radi o poslaniku ili nekom drugom imamu. Na njemu je obaveza da odredi namjesnika za vrijeme svog odsustva. Na njemu je obaveza da lično vrši funkciju vladara ili preko svojih zamjenika. Ono nad čime on bdije to može lično i realizovati, a ono što nije njegovoj blizini ili se dešava u odsustvu može postaviti nekog od podanika kao namjesnika koji će im naređivati dobro, zabranjivati zlo, rješavati pitanje njihovih prava i obaveza, izvršavati šerijatske kazne i

sprovoditi pravdu između njih u pogledu propisa. Tako je i Poslanik za svoga života postavljao zamjenike za one podanike koji su bili udaljeni od njega. Tako je postavljao emire nad vojnim izvidnicama koji bi im predvodili namaze, borili se sa njima i perdvodili ih. Isto tako je postavljao namjesnike nad pokrajinama. Za razliku od određivanja halife ili namjesnika nakon njegove smrti. Jer se smatra da je on za života dostavio emanet. Njima je obaveza da mu se pokoravaju poslije njegove smrti. Sami oni imaju mogućnost da izaberu nekoga ko će ih predvoditi, kao što to mogu uraditi u pogeldu svake stvari koja im je fard kifaje a gdje trebaju odrediti nekog pojedinca za tu funkciju. Dakle, kao rezime, možemo zaključiti, ako je obaveza odrediti namjesnika za života to ne znači da je obaveza odreditu halifu ili namjesnika poslije smrti.

Četvrto. Određivanje namjesnika za vrijeme vladareva života je vadžib u raznim resorima vlasti, kao što je Poslanik određivao namjesnika onima koji su bili udaljeni od njega, koji je među njima sprovodio vadžibe.

Opšte je poznato da ova vrsta istihlafa-određivanje namjesnika, njemu nije obavezna poslije smrti, i oko toga se slažu svi pametni ljudi. Ustvari, on to nije ni u mogućnosti. On nije u mogućnosti da muslimanima odredi funkcionere za svaku pojedinačnu stvar poslije svoje smrti. Oni imaju potrebu za namjesnicima jednim poslije drugog. Određivanje takvih za stalno je nemoguće.

Peto. To što nije odredio halifu poslije smrti je ispravnije nego da je to učinio. Allah je tako odredio svom Poslaniku, a On za njega ne određuje osim ono što je najbolje. Tako dolazimo do zaključka da je takav postupak bolji za Poslanika nego da je precizno odredio halifu poslije sebe, a onaj ko je kijasio Poslanikove postavljanje namjesnika za njegova života, a što mu je bilo vadžib, na postavljanje namjesnika ili halife poslije njegove smrti je od najvećih džahila. A Ebu Bekr nije znao da li će ummet postaviti Omera na vlast ako ga on ne

postavi. Ono što je uradio Poslanik, dolikuje njemu kao poslaniku, zbog veličine njegova znanja, a ono što je uradio Ebu Bekr dolikuje

njemu jer on nije znao ono što je znao Poslanik.

Šesto. Ako bi smo i pretpostavili da je određivanje halife (poslije njegove smrti) vadžib, onda je, shodno jednom od dva mišljenja po tom pitanju, Poslanik, odredio Ebu Bekra kao halifu poslije njega.

Njegove riječi: „Nije ga skidao sa funkcije namjesnika Medine”, kažemo: „Ovo je batil-netačno, jer, samim povratkom Poslanika on je automatski smijenjen i upravu je preuzeo Poslanik kao što je bivao slučaj i sa drugim takvim privremenim namjesnicima. Nakon ovoga Poslanik, ga je poslao u Jemen da bio se susreli na oprosnom hadždžu, a za to vrijeme u Medini je druga osoba ostala kao namjesnik.

Zar misliš da je Poslanik, boravio u Medini a Alija u Jemenu te da je istovremeno bio halifa u Medini?!

Nema sumnje da je govor ovih govor neznalica koji ne poznaju Poslanikovo stanje i biografiju. Oni kao da misle da je Alija neprestano bio halifa nad Medinom sve dok Poslanik nije umro. Oni kao da ne znaju da ga je Poslanik, devete godine poslao sa Ebu Bekrom da poništi ugovor sa mušricima i da je Ebu Bekra postavio kao emira nad njim. Zatim ga je nakon povratka sa tog zadatka poslao u Jemen, kao što je poslao Muaza i Ebu Musa'a.

Poglavlje

OBJAŠNJENJE RAFIDIJSKE LAŽI U POGLEDU „HADISA OPORUKE“

I NJEGOVA ZNAČENJA O ALIJINOM IMAMETU

Rafidija kaže: „Peto. Prenosi džumhur da je Poslanik rekao vladaru pravovjernih: „Ti si moj brat, onaj kome sam oporučio, halifa poslije mene i onaj koji će vratiti moje dugove.„ Ovo je jasan i presudan tekst u ovom poglavlju.

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Ovaj hadis se ne nalazi ni u jednoj knjizi čiji se hadisi mogu uzeti kao dokaz, niti ga je ocjenio vjerodostojnim neko od imama hadisa. Zatim, njegove riječi: „Prenosi ga džumhur„, ako pod tim misli na džumhur-većinu učenjaka hadisa čiji sc hadisi uzimaju kao dokaz, kao što su Buharija i Muslim i njima slični, onda treba znati da je to laž. Ako pod tim misli da ga prenose učenjaci poput Ebu Nuajma u „Fadailu„, Mugaze'lija, Hatiba Havarizmija i drugih, ili da se bilježi u knjigama o fadiletima, onda treba znati da to samo po sebi ne predstavlja dokaz ako se radi

o sporednim mes'elama a šta reći onda za mes'elu imameta zbog koje ste napravili kijamet?

Drugo. Ovaj hadis je mevdu-lažan po slaganju hadiskih učenjaka. Već je prethodio govor Ibn Hazma da je ostatak ovih hadisa (vjerovatno hadisa o pomenutom vasijetu) apokrifan. A što je poznato onima koji imaju i najmanje znanje o pre'dajama i prenosiocima. Istinu je rekao o tome. Svako ko posjeduje i najmanje znanje o vjerodostojnim i daif hadisima zna da je ovaj i njemu slični hadisi laž i izmišljotina na Poslanika.

Treće. Poslanikov dug nije izmirio Alija već je, kako se prenosi u ,,Sahih„ zbirkama, Poslanik umro a njegov je pancir bio založen kod nekog židova na ime trideset veskova ječma koje je kupio za svoju porodicu. Ovaj dug koji je Poslanik, imao vraćen je od tog pancira i nije poznato da je Poslanik imao drugog duga.

Također se u „Sahihu„ bilježi da je rekao: „Moji nasljednici neće naslijediti ni dinara ni dirhema, ono što ostavim, nakon što se opskrbe moje žene i podmiri moj radnik, biva sadakom. ” Da je Poslanik imao duga on bi bio izmiren iz njegove ostavštine i to bi imalo prvenstvo nad sadakom, kao što je to potvrđeno u vjerodostojnom hadisu.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA HADIS O BRATIMLJENJU UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Šesti dokaz je hadis o bratimljenju. Prenosi Enes kada se desio dogadaj mubaheie-dovljenja da je Poslanik, pobratio muhadžire i ensarije. Alija je stajao u blizini a Poslanik ga nije pobratio ni sa kim. Zatim je otišao plači a Poslanik reče: „Šta je uradio Ehu Hasan?" „Otišao je suznih očiju", rekoše. On reče: „Idi Bilale i dovedi ga.", pa je otišao do njega. U međuvremenu Alija je u kuću ušao suznih očiju, a Fatima ga upita: ,,Šta te rasplakalo?" „Poslanik je pobratio muhadžire i ensarije a mene nije pobratio ni sa kim", reče Alija. Fatima na to reče: „Allah te neće osramotiti, vjerovatno te Poslanik čuva za sebe." Bilal reče: ,,O Alija odazovi se Poslaniku„ Kada mu je došao on ga upita: „Šta te je uplakalo, o Ebu Hasane'" Kada mu je rekao, Poslanik, na to reče: ‚Ja te čuvam za sebe, zar nisi zadovoljan da budeš brat tvoga poslanika?" „Naravno", reče. Poslanik ga uze za ruku, a zatim ode do minbera pa prouči: „Allahu moj, ovaj je od mene i ja sam od njega. On je zaista kod mene kao što je stepen Haruna kod Musa'a. Kome sam ja zaštitnik i Alija mu je zaštitnik" Zatim je otišao a Omer ga je slijedio pa mu reče: „Behin behin Ebu Hasane, postao si moj zaštitnik i zaštitnik svih muslimana." Ovo bratimljenje ukazuje na njegovu vrijednost tako da je on trebao biti imam."

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Rafidija ovaj hadis uopšte nije pripiso nijednoj hadiskoj knjizi, iako obično hadise pripisuje knjigama čiji hadisi ne mogu poslužiti kao dokaz. Ovdje ga je tek tako pripisao Poslaniku kao što je to inače običaj njegovih prethodnika od rafidij skih šcjhova. Oni, po običaju, lažu i prenose laži be'z spomena seneda. Ibn Mubare'k je rekao: ,,Sened je od vjere, da nema seneda svako hi govorio šta god hoće."

Drugo. Ovaj hadis je' mevdu-lažan po slaganju hadiskih učenjaka. Niko od njih ne sumnja da je' ovaj hadis apokrifan. Izumitelj ovog hadisa je džahil. Laže uočljivo i providno. Svako ko posjeduje i najmanje znanje o hadisima zna da je ovo laž, kao što ćemo to pojasniti.

Treće. Svi hadisi o bratimljenju Alije su apokrifni. Poslanik se nije ni sa kim pobratio niti je pobratio muhadžira sa muhadžirom, niti Omera sa Ebu Bekrom, niti ensariju sa ensarijom. Poslanik je pobratio muhadžire sa ensarijama, na početku kada je stigao u Medinu. A događaj mubahele se zbio devete ili desete godine po hidžri kada je Poslaniku stigla delegacija iz Nedžrana.

Četvrto. Mnogobrojni su dokazi koji ukazuju na lažnost ovog hadisa. U hadisu spominje da se u isto vrijeme desio događaj mubahele i bratimljenja. Događaj mubahele se desio kada je Poslaniku stigla delegacija kršćana iz Nedžrana pa je Allah objavio suru Ali Imran, a to je bilo pred kraj objave, devete ili desete godine po hidžri.

Peto. Bratimljenje između muhadžira i ensarija se desilo prve godine po hidžri u kući Benu Nedžara, tako da je između događaja mubahele i bratimljenja veoma dugačak period.

Šesto. Poslanik , je bratimio muhadžire i ensarije a Poslanik i Alija su obojica muhadžiri, tako da između njih nije bilo bratimljenja, već je Aliju pobratio sa Sehlom ibn Hunejfom.

Sedmo. Zatim, njegove riječi: „Zar nisi zadovoljan da kod mene budeš kao što je stepen Haruna hod Musa'a" su riječi koje su samo jednom izrečene za vrijeme pohoda na Tebuk i to uopšte nije govorio na drugim mjestima i u drugim prilikama po slaganju učenjaka hadisa.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA „HADIS HAJBERA"

UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Sedmi dokaz je ono što prenosi velika većina kada je Poslanik opsjedao Hajber dvadeset i devet noći. Bajrak je ponio Vladar pravovjernih Alija. Imao je upaljene oči što mu je onemogućilo da se bori. Židov Murehab je izlazio i izazivao ih na rat. Poslanik je

pozvao Ebu Bekra i dao mu bajrak a zatim je napadao sa grupom muhadžira ali bezuspješno, vratio se poražen. Sutrdan je bajrak dao Omeru. Ni on nije stigao daleko a već se morao vratiti. Poslanik reče: „Dovedite mi Aliju." Bi mu rečeno da ima upaljene oči. „Pokažite mi ga, pokažite mi ga, on je čovjek koji voli Allaha i Njegova Poslanika a i njega voli Allah i Njegov Poslanik, on neće pobjeći (s bojnog polja). ", reče Poslanik. Doveli su Aliju, pa on pljucnu u ruku a zatim ga potare po očima i po glavi pa je ozdravio. On mu je zatim dao bajrak pa im je Allah podario pobjedu i ubio je Murehhaba. To što ga je Poslanik opiso ovako ukazuje da drugi nisu posjedovali to svojstvo, što sve skupa ukazuje na njegovu superiornost i pravo na imamet."

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Na njegove riječi da hadis bilježi džumhur, kažemo da vjerodostojni prenosioci koji prenose ovaj hadis ne prenose ga ovako. U sahih zbirkama se bilježi da je Alija prvobitno odsustvovao sa Hajbera. Imao je upalu očiju pa je bio izostao iza vojske. Zatim mu je teško palo činjenica što odsustvuje iza Poslanika pa ga je sustigao. Prije nego je stigao do Poslanika on reče: „Dat ću bajrak čovjeku koji voli Allaha i Njegova Poslanika i kojeg voli Allah i Njegov Poslanik, preko njega će nam Allah dati pobjedu. "[65] Prije toga bajrak nije nosio ni Ebu Bekr ni Omer, to je laž na njih. Otuda se prenosi da je Omer rekao: „Nikada nisam poželio da budem vođa do taj dan, svi ljudi su noć proveli u nadi da će nekom od njih dati bajrak. Kada je svanulo Poslanik naredi da mu dovedu Aliju a oni mu rekoše da ga bole oči. Kada je došao on pljucnu u njegove oči pa je ozdravio, a zatim mu je predao bajrak. Poslanik ga je ovdje odlikovao jer je i pored bolesti očiju došao na bojno polje. Kada je ovo Poslanik rekao Alija nije bio ni došao niti su ga očekivali. Na taj način Poslanik it, mu je ukazao počast za njegov trud. S druge strane hadis uopšte ne ukazuje na Omerovu i Ebu Bekrovu manjkavost.

Drugo. Obavijest da Alija voli Allaha i Poslanika i da njega voli Allah i Poslanik je istina i u tome leži odgovor nasibijama koji mrze Aliju. Međutim,

rafidije koje tvrde da su se ashabi odmetnuli od vjere nakon Poslanikove smrti ne mogu ovaj hadis uzeti kao dokaz, jer bi im haridžije mogli reći da se i on (Alija), također, odmetnuo, kao što su mu rekli kada su dvojica ashaba presudili u bici na Sifinu da je time Alija otpao od vjere.

Zatim, njegove riječi da samo on posjeduje tu osobinu a da drugi ne posjeduju pomenuto svojstvo, na to se mogu dati dva odgovora: Prvo. To što je Poslanik rekao da će dati bajrak čovjeku koji voli Allaha ne mora značiti da je bolji od ostalih niti da zbog toga zaslužuje pravo na imamet. Drugo. Ne slažemo se da riječi hadisa ukazuju na njegovu posebnost. Jezički izraz: ,,Dat ću novac siromašnom čovjeku, ili dobrom čovjeku, ili posjetit ću danas bolesnika koji je dobar čovjek,. ili dat ću danas bajrak hrabrom čovjeku, svi ovi izrazi ne ukazuju da se pomenuto svojstvo nalazi samo pri jednom čovjeku, već pomenuti izraz ukazuje da taj pojedinac posjeduje to svojstvo ali i da drugi mogu to isto posjedovati.

Treće. Ako bi smo i pretpostavili da je on u to vrijeme bio najbolji to ne znači da drugi nisu bili bolji od njega poslije tog vremena.

Četvrto. Zatim, kada bi smo pretpostavili da je on tada bio najbolji to ne znači da je on bezgriješan imam na kojeg ukazuju šerijatski tekstovi. Tako mnoge šije zejdije, kasnije mu'tezile i drugi smatraju da je on najvredniji ali da je Ebu Bekr imam poslije Poslanikove. smrti. Po njima je dozvoljeno da vlast preuzme manje sposoban u prisustvu sposobnijeg.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA TUMAČENJE „HADISA

PTICE“ UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Osmi dokaz je obavijest ptice. Prenosi velika većina da je Poslaniku donešena ptica (pečena) pa je proučio:

„Allahu moj dovedi mi najdraže stvorenje Tebi i meni da jede sa mnom”. Pa je došao Alija i pokucao na vrata. Enes reče da je Poslanik zauzet pa se on vrati. Zatim je Poslanik ponovo proučio kao i prvi put. Alija je ponovo zakucao na vrata a Enes reče: „Zar ti nisam rekao da je Poslanik, zauzet.” On otiđe a Poslanik ponovi svoju dovu a Alija se vrati i zakuca jače nego prije. Poslanik ga je čuo pa mu. je dozvolio da uđe. Kada je ušao on mu reče: „Šta te usporilo?" Dolazio sam tri puta ali me je Enes vraćao. On reče:

„O Enese šta te navelo na to?” „Nadao sam se da se dova odnosi na nekog od ensarija”, reče. ,,O Enese da li među ensarijama ima neko ku je bulji i vrjedi\iji od Alije", upita Poslanik Ako je Alija najdraže stvorenje Allahu onda je' bila obaveza da on hude imam poslije Poslanika."

Odgovor: Prvo. Tražimo da dok ažete vjerodostojnost predaje. Zatim, njegove' riječi da to prenosi velika većina su laž na islamske učenjake. Hadis ptice ne prenosi niko od vlasnika vjerodostojnih zbirki, niti ga je iko od imama hadisa ocjenio vjerodostojnim. To je hadis koji prenose neki Ijudi. Slične hadise prenose u pogledu fadileta i drugih ljudi mimo Alije. Tako se u pogledu Muavijinih fadileta prenose mnogi hadisi. O tome su napisane mnoge knjige a učenjaci hadisi nisu ocjenili vjerodostojnim ni ove ni one.

Drugo. Hadis ptice spada u mevdu-lažne hadise kod učenjaka i eksperata u predajama. Ebu Musa Medini kaže: „Više hafiza je sakupilo lance predaja koji pernose hadis o ptici radi pouke i spoznaje. Od njih su Hakim Nejsaburi, Ebu Nuajm, Ibni Merdevije. Hakim je upitan o hadisu ptice pa je rekao da nije vjerodostojan iako se njemu pripisuje pristrasnost ši'izmu.

Treće. Jedenje ptice ne predstavlja neku veliku stvar tako da bi zbog toga sa Poslanikom jeo onaj ko je najdraže stvorenje Allahu. Jedenje je svojstveno i dobrima i grješnima, a u tome nema nikakvog dodatnog približavanja Allahu niti se u tome ogleda neka posebna korist u pogledu dunjaluka ili ahireta. Šta je to toliko važno pri jelu da bi tako nešto uradio čovjek koji je najdraže stvorenje Allahu?

Četvrto. Ovaj hadis je kontradiktoran spram rafidijskog učenja. Naime, rafidije tvrde da je Poslanik znao da je Alija najdraže stvorenje Allahu i da ga

je učinio svojim halifom poslije njega, dok se iz ovog hadisa može zaključiti da Poslanik to nije znao.

Peto. Može se reči: Poslanik ili jeste ili nije znao da je Alija najbolje stvorenje' kod Allaha. Ako je znao onda je jednostavno mogao poslati nekoga po njega kao što je' znao tražiti nekoga od ashaba. Ili je mogao u dovi reći: „Allahu moj dovedi mi Aliju, jer je on najdraže stvorenje Te'bi.” Da je Poslanik znao da je on najbolji onda ne bi bilo potrebe za nejasnoćom li hadisu već bi jasno naglasio da mu tre'ba Alija. Zatim, da je imenovao Aliju Enes ne bi gajio lažnu nadu i ne bi zatvarao vrata pred Alijinim licem. Ako Poslanik to nije znao onda pada njihova tvrdnja da je Poslanik znao ko je najdraži Allahu, a u hadisu on navodi lafz(izraz-govor): „Najdraže stvorenje tebi i meni”. Kako to da nije znao ko mu je najdraže stvorenje?

Šesto. Vjerodostojni hadisi koji se prenose u sahih zbirkama negiraju ovo što se navodi u ovoj predaji.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA „HADIS O SELAMU“

UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: „Deveti dokaz je ono što bilježi džumhur da je on (Poslanik) naredio ashabima da selame Aliju, jer je on vladar pravovjernih, i za njega je rekao da je prvak muslimana, imam bogobojaznih i voda onih koji će na licima imati trag od abdesta. I za njega je rekao da je zaštitnik i prijatelj svih vjernika poslije njega. Zatim je za njega rekao: ,,On je od mene i ja sam od njega. ” On je preči svakom vjerniku i vjernici, tako da je on jedini imam. Ovo su jasni nassovi-tekstovi u ovom poglavlju.”

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje i da navedete njen sened. Ovu predaju nije pripisao ni jednoj hadiskoj knjizi, kao što je to kod njega običaj. Što se tiče njegovih riječi da hadis prenosi džumhur, to je očita laž. Ovaj hadis nije prenesen u poznatim hadiskim knjigama, niti u sahihima, niti u musnedima i sunenima. Ako ga i prenosi neko od noćnih drvonoša, kao i hadise slične ovome, onda takav hadis nije dokaz koji je obaveza slijediti po slaganju muslimana. Allah nam je zabranio laž i da o Njemu govorimo ono što ne znamo. U metevatir hadisima se prenosi da je Poslanik rekao: „Ko na mene namjerno slaže neka pripremi sebi mjesto u Džehennemu. "

Drugo. Ovaj hadis je mevdu'-lažan po slaganju hadiskih učenjaka. Svako ko posjeduje i najmanje znanje o hadisu jasno mu je da je ovo apokrifan hadis koji niko od hadiskih stručnjaka nije prenio u poznatim hadiskim knjigama na koje se ulema oslanja.

Treće. Nije dozvoljeno ovako nešto pripisivati Poslaniku. Ovaj čovjek je lažac a Poslanik ti, je čist od laži. Jer, Poslanik je prvak muslimana, imam bogobojaznih i vođa onih koji će na licima imati trag od abdesta, i oko toga se slažu svi muslimani.

Ako bi rekao: „Alija je prvak muslimana poslije Poslanika”, kažemo: „U hadisu se ne spominje lafz-izraz koji bi upućivao na takvo tumačenje. Takvo tumačenje je kontradiktorno. Jer, najbolji i najbogobojazniji muslimani su prva generacija. Oni u vremenu Poslanika, nisu imali ni prvaka ni vode, ni imama, osim Poslanika. Kako to da obavještava o stvari koja se još nije desila, a da ostavlja ono što je preče od toga, a to je obavijest o njihovom trenutnom stanju?

Zatim, na Sudnjem danu vođa i predvodnik ljudi će biti Poslanik a koga će Alija predvoditi? Zatim, po šijama džumhur-većina muslimana, koji će na Sudnjem danu imati trag od abdesta, su ili kafiri ili grješnici, (jer tekfire ehli sunnet), pa koga će onda predvoditi? Zatim, ako bi rekli da je on prvak i predvodnik muslimana poslije Poslanika, sigurno znamo da je to laž jer nas Poslanik o tome

nije obavjestio, već je, naprotiv, nad njim jasno davao prednost Ebu Bekru i Omeru, radijellahu anhuma, što je bilo poznato i učenima i običnom svijetu. To su čak i mušrici znali.

Zatim, njegove riječi: „On je prijatelj svih vjernika poslije* mene", su laž na Poslanika . Poslanik je prijatelj svih vjernika za svoga života i poslije svoje smrti i svi vjernici su njegovi prijatelji. El-vilaje-prijateljstvo koje je suprotno neprijateljstvu nije ograničeno vremenom.

A što se tiče riječi: „Ti si od mene i ja sam od tebe", su vjerodostojne ali se navode u drugom hadisu. Međutim, ovako nešto nije rekao samo Aliji, ensarijama je također rekao: „Oni su ud mene i ja sam od njih." Na osnovu toga uviđamo da ovaj hadis ne ukazuje na imamet, niti da onaj kome se upute ove riječi biva najbolji od ashaba.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA „HADIS SEKALEJNA-DVIJE

STVARI I LAĐE" UKAZUJE NA ALIJIN IMAMET

Rafidija kaže: ,.Deseti dokaz je ono što bilježi džumhur da je Poslanik rekao: Ja ću među vama ostaviti nešto ako ga čvrsto prihvatite nikada nećete zalutati: Allahovu knjigu i moju porodicu. Neće se rastavljati dok mene ne stignu na Havdu.„ I rekao je: „Moja porodica među. vama je kao Nuhova lađa, ko se na nju ukrca taj će se spasiti a ko iza nje izostane utopit će se." Ovo ukazuje na obavezu pridržavanja govora ehli bejta, a Alija je njihov prvak. Na osnovu toga biva obaveza da mu se u svemu pokori, što dalje ukazuje da je on imam."

Odgovor može' biti sa više aspekata. Prvo. Ovaj hadis je zabilježen u Muslimovom „Sahihu" od Zejda ibn Erkama u sljedećem obliku: ,, Poslanik je ustao između nas i održao nam hutbu između Mekke i Medine, kod vode po imenu Hummen, te reče: „O ljudi ja

sam čovjek, može me posjetiti izaslanik mog Gospodara ću se odazvati mome Gospodaru. Ja među vama ostavljam dvije stvari: prva je Allahova Knjiga, u kojoj je svjetlo i uputa. Prihvatite čvrsto Allahovu Knjigu i toga s pridržajite.„ Podsticao je na pridržavanje Allahove Knjige a zatim reče: „ moja porodica, opominjem vas Allahom u pogledu moje porodice. ”[67] Ovaj lafz upućuje da je u pridržavanju Allahove Knjige spas od zablude. Ovako je preneseno i u drugim hadisima. Tako Muslim bilježi od Džabira da je Poslanik na oprosnom hadždžu, kada je održao hutbu na Arefatu, rekao: „Ostavio sam vam ono poslije čega nećete zalutati ako ga čvrsto prihvatite, to je Allahova Knjiga. Biće te pitani o meni pa šta ćete kazati?„ „Posvjedočit ćemo da si dostavio i savjetovao”, rekoše. On zatim diže kažiprst prema nebu uperi ga prema ljudima

i reče: „Allahu moj ti hudi svjedok.„ To je ponovio tri puta.

Što se tiče njegovih riječi: „I moja porodica. Oni se neće razići dok ne stignu do Havda.” Ovaj hadis bilježi Tirmizi. Ahmed je upitan o ovom hadisu pa ga je ocjenio ka slab. Više učenjaka ga je ocjenilo kao slab. Kažu da nije vjerodostojan, a neki učenjaci su to protumačili da se pripadnici njegove porodice neće sakupiti na zabludi. Kažu: „Mi isto kažemo kao što je to spomenuo Ebu Jala Kadi i drugi. Međutim, ehlu bejt se hvala Allahu nije složio ni na čemu što je odlika rafidijskog mezheba. Naprotiv, oni su čisti i ne okaljani od njihove prljavštine.

Sto se tiče njegovih riječi: „Primjer moje porodice je kao primjer Nuhove lađe.” Nije poznat vjerodostojan sened koji ovo prenosi, niti je to zabilježeno u hadiskim knjigama na koje se oslanjaju muslimani. A ako ga prenosi neko ko inače prenosi apokrifne hadise to još više povećava sumnju u njegovu slabost.

Drugo. Poslanik je za svoju porodicu rekao da se ona i Kitab neće razdvajati dok se ne sustignu na Havdu. On je iskreni kome se vjeruje, što bi značilo da je idžma’ njegovog potomstva dokaz. To je i mišljenje grupe naših prijatelja. To spominje Kadi u „Mutemidu”. Međutim, njegovo potomstvo čine svi pripadnici Benu Hašima,

Abbasova djeca, Alijina djeca, djeca Harisa ibn Abdulmutaliba i drugi Ebu Talibovi sinovi. Sam Alija ne čini njegovu porodicu. A prvak njihove porodice je Poslanik.

Treće. Njegova porodica se nije složila oko njegove tj. Alijine superiornosti nad ostalima, niti oko njegova prava na imame't poslije Poslanika. Naprotiv, prvaci porodice, kao što su Ibn Abbas i drugi, daju prednost Ebu Bekru i Oment u pogledu imameta.

Četvrto. Ovo se suprostavlja dokazu koji je jači od njega, a to je idžma’ ummeta koji predstavlja dokaz po Kur'anu i sunnetu. A njegova porodica je dio ummeta, što znači da idžma’ ummeta predstavlja i njihov idžma’. Najbolji od ummet je Ebu Bekr, kao što je prethodilo.

Poglavlje

POGLAVLJE O POBIJANJU LAŽNIH HADISA O LJUBAVI SPRAM ALIJE

Rafidija kaže: „Jedanaesti dokaz je ono što prenosi džumhur o obavezi ispoljavanja ljubavi spram njega i prijateljevanja sa njim. Bilježi Ahmed ibn Hanbel u svom „Musnedu” da je Poslanik uzeo za ruku Hasana i Husejna i rekao: „Ko bude volio mene i ovu dvojicu, njihova oca i njihovu majku, biće sa mnom na mojoj deredži na Sudnjem danu." Prenosi Ibn Halevije od Huzejfe da je Poslanik rekao: „Ko želi da prihvati nit od jakuta koju je Allah stvorio svojom rukom, a zatim je rekao: 'Budi i ona je postala', neka prijateljuje sa Alijom ibn Ebi Talibom poslije mene." Prenosi se od Ebu Seida da je Poslanik. rekao Aliji: „Voljeti tebe je iman a mrziti tebe je nifak. Prvi koji će ući u Džennet je čovjek koji je tebe volio a prvi koji će ući u Vatru je čovjek koji je tebe mrzio. Allah je tebe učinio dostojnim toga, ti si ud mene i ja sam od tebe a poslije mene nema poslanika." Prenosi se od Sekika ibn Seleme od Abdullaha da je rekao: „Vidio sam Poslanika kako uzima Aliju za ruku govoreći: „Ovo je moj prijatelj i ja sam njegov prijatelj. Neprijatelj sam onima kume je on neprijatelj a u miru sam sa unima sa kime je on u miru." Prenosi Ahtab Havarizmi od Džabira da je Poslanik rekao: „Došao mi je

Džibril od Allaha sa zelenim papirom na kojem je bijelom bojom napisanu: Ja sam propisao stvorenjima da vole Aliju pa im to od Mene dostavi."' Mnogobrojni su hadisi u tom kontekstu tako da se ne mogu ni pobrojati putevi kojima sc prenose. Svi oni ukazuju na njegovu superiornost i pravo na imamet.

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje, a daleko je daleko je to od vjerodostojnosti. Sto se tiče njegovih riječi da ga prenosi Ahmed kažemo da Ahmed ima poznato djelo „Musned" i poznato djelo „Fadailus-sahabe". U ovom drugom bilježi hadise koje ne bilježi u „Musnedu" jer oni imaju slabosti, tako da nisu na stepenu vjerodostojnosti koja odgovara njegovom „Musnedu". Neki od njih su murseli a neki imaju i drugih slabosti. Zatim, u ovoj knjizi je njegov sin Abdullah dodao neke dodatke, a zatim je Kati'i, koji inače prenosi od njegovog sina, u tu knjigu dodao dodatke od svojih šejhova. Tako da u pomenutoj knjizi ima mevdu'-lažnih, hadisa po slaganju hadiskih učenjaka. Ovaj rafidija, i njennu slični rafidijski šejhovi koji su džahili, prenose iz ove knjige' i misle da sve što prenosi Kati'i i Abdullah da to prenosi Ahmed lično, i ne prave razliku između Ahmedovih učitelja i učitelja Kati'ija.

Prvi hadis koji je spomenuo spada u dodatke Kati'ija. Prenosi ga od Nasra ibn Alije Džehdemija od Alije ibn Džafera od njegova brata Muse ibn Džafera. A drugi hadis spominje Ibn Dževzi u knjizi o apokrifnim hadisima po imenu

„Mevdu'at", i objasnio je da je on apokrifan. A što se tiče rivajeta Ibn Halevije, također, ne ukazuje da je ovaj hadis vjerodostojan, i oko toga se slažu učenjaci. Isti je slučaj sa rivajetom Hatiba Havarizma. U njegovom rivajetu je toliko montiranih laži što ga čini od najgorih apokrifnih hadisa po slaganju učenjaka.

Drugo. Ovi hadisi koje'g prenosi Ibn Halevije su izmišljene laži po hadiskim stručnjacima. Zatim, njegove riječi da će u Vatru prvi ući onaj ko ga mrzi, kažemo: „Da li muslimani govore i tvrde da će haridžije ući u Vatru prije Ebu Džehla, Faraona, Ebu Leheba i drugih njima sličnih mušrika?!"

Zatim, na njegove riječi ela će prvi ući u Džennet onaj ko voli Aliju kažemo: „Zar će' iko pametan reći da je uzrok ulaska poslanika i vjerovje'snika u Džennet ljubav prema Aliji, prije ljubavi prema Allahu i Njegovu Poslaniku Muhammedu, kao i ljubavi spram ostalih poslanika?!”

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKOG DOKAZIVANJA HADISIMA KOJI TEKFIRE ONOGA KO SE SUPROSTAVI ALIJI I POJAŠNJENJE NJIHOVE NEISPRAVNOSTI

Rafidija kaže: „Dvanaesti dokaz. Prenosi Ahtab Havarizmi sa svojim sencdom od Ebu Zerra Gafarija da je Poslanik. rekao: „Onaj ko bude konkurencija Aliji u hilafetu taj je uznevjerovao, takav je u ratu sa Allahom i Poslanikom. Ko sumnja u Aliju taj je kafir." od Enesa se prenosi da je rekao: „Bio sam kod Poslanika pa kada je vidio da Alija prilazi reče: Ja i ovaj smo Allahov dokaz protiv mog ummeta na Sudnjem danu.'” Prenosi se od Muavije ibn Hajdeta Kušejrija da je rekao: „Čuo sam Poslanika kako govori Aliji: 'Ko umre a bude tebe mrzio umrijet će kao židov ili kršćanin.”'

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Puko navodenje hadisa od Hatiba Havarizmija ne ukazuje na vjerodostojnost neke predaje. Naravno, ovo je sve u slučaju ako ne znamo da li prenosi laži i izmišljotine, a svako ko dobro prostudira hadise koje je sakupio ovaj Hatib reći će: „Slavljen neka si ti Allahu, ovo je, zaista, velika potvora.”

Drugo. Svako ko posjeduje znanje o hadisima posvjedočit će da su ovi hadisi izmišljene laži na Poslanika

Treće. Ako su ovo hadisi koje prenose ashabi i tabiini zašto to nisu međusobno spominjali, i ko je to od njih prenio? I u kojoj knjizi se bilježi da su to oni prenijeli? Onaj ko poznaje stvari koje su se medu njima dešavale onda nužno dolazi do spoznaje da su ove hadise izmislili lašci poslije njih.

Četvrto. Može se reći: „Mi sigurno znamo da su muhadžiri i ensarije bili muslimani koji su voljeli Allaha i Njegova Poslanika, te da ih je Poslanik volio i smatrao prijateljima. Isto tako, sigurno znamo da je Ebu Bekr imam poslije Poslanika, a nije nam poznato da je išta od ovih hadisa vjerodostojno. Kako da bude dozvoljeno ostaviti ono što je poznato putem mutevatira i u šta nema sumnje zbog predaje koje su u najmanju ruku na stepenu ahacla, nije poznato da ih prenose iskrene ravije. Naprotiv, učenjaci hadisa se slažu da su te predaje od najvećih laži. Zbog toga se nijedna od njih ne nalazi u poznatim i priznatim hadiskim zbirkama. Čak šta više, učenjaci hadisa su sigurni u njihovu lažnost.

Peto. Kur'an na više mjesta potvrđuje da je Allah zadovoljan njima i

pohvaljuje ih kao što su Njegove riječi:

„Allah je zadovoljan prvim muslimanima, muhadžirima i ensarijama i svima onima koji ih slijede dobra djela čineći, a i oni su zadovoljni Njime..." (Et- Tevba, 100)

Šesto. Ovi hadisi predstavljaju napad na Aliju, zato što iz njih proizilazi da je nijekao Allaha i Njegova poslanika. Također, iz njih proizilazi da su svi ashabi bili nevjernici, on i drugi. Zatim, po ovim predajama oni koji su Aliji uzeli prvensto u pogledu hilafeta su, po ovim izmišljenim hadisima, također kafiri. Sam Alija nije radio po onome na šta ukazuju ovi njihovi hadisi, već ih je smatrao muslimanima vjernicima. Najgori od muslimana protiv kojih se borio Alija su haridžije, i pored toga nije nad njima primjenio propis nevjernika, naprotiv, zabranjivao je uzimanje njihovih imctaka i zarobljavanje njihovih porodica. Prije borbe protiv njih rekao im je: ,,Vi kod nas imate pravo da vam ne zabranimo ulazak u naše' mesdžide', niti da vam zabranjujemo vaše pravo u naše'm fej'u- ratnom plijenu.” Kada ga je ubio Ibn Muldžim reče: „Ako poživiš ko će biti zaštitnik moje krvi?” Nije ga proglasio otpadnikom zbog njegova ubistva. Sto se tiče uče'snika Bitke na Džemelu, prenosi se u mutevatir pre'dajama da je' Alija zabranio da se slije'de' oni koji su pobjegli s bojnog polja, da se ne ubijaju ranjeni i zarobljeni, niti da se

plijeni njihova imovina, niti da se zarobljavaju njihova djeca. Ako su ovi ljudi, koji su zbog fime došli u sukob sa Alijom kafiri, onda je Alija prvi koji je* zanijekao te njihove hadise, tako da je shodno njihovom interpretiranju Alija kafir jer nije radio po njima.

Također je klanjao nad ubijenim učesnicimi protivničke strane Bitke na Sifinu. Znao je reći: „To su naša braća koja su se pobunila protiv nas, očistila ih je sablja.” Da su po njemu bili nevjernici ne bi im klanjao dženazu, ne bi ih oslovljavao kao braću i ne bi ih sablja mogla očistiti. Mi ovdje nemamo namjeru tekfiriti već želimo skrenuti pažnju da ovi hadisi za koje se nužno zna da su laž na Poslanika i da su proturječni vjeri islamu, za sobom povlače tekfir Alije i njegovih protivnika. Ove hadise nije izre'kao niko ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan, pa kako onda da ih izrekna Poslanik čak šta više, pripisivanje ovih hadisa Poslaniku. predstavlja, ne'uzu billahi, je'dan od najgorih napada na njega. Nema sumnje da takve stvari rade zindici mulhidi koji imaju namjeru rušenje vje're' islama. Neka Allah proklete onog ko je izmislio ove hadise, a dovoljno mu je to što Poslanik kaže: „Ko na mene slaže namjerno neka pripremi sebi mjesto u Džehennemu."

Poglavlje

O RAFIDIJSKOM VELIČANJU POMENUTIH HADISA

Rafidija kaže: „Imamije kažu: ’Kada znamo da i naši protivnici prenose ove hadise, a mi ih od naših vjerodostojnih prenosioca prenosimo mnogo više, onda vidimo da je obaveza pridržavati se ovih hadisa a nije nam dozvoljeno da se okrećemo od njih.’“

Odgovor: Može se reći: Najviše što se može reći za vaše ravije, koje ste vi proglasili vjerodostojnim, je'ste da oni prenose od džumhura-svijeta. Ako relevantni učenjaci zasigurno znaju da su oni lašci, a vi ste još veći lašci i neznalice, onda nema sumnje da je zabranjeno raditi po tim hadisima i po onome što iz njih proizilazi.

Zatim, ovim šijama kažemo: Prvo. Otkud znate da su ovi, koji su davno prenijeli ove hadise, vjerodostojni? Vi ih niste zapamtili, ne poznajete njihovo stanje niti imate napisane knjige o ravijama na

koje biste se oslanjali u pogle'du njihovih biografija koje razdvajaju vjerodostojne od slabih ravija. Niti posjedujete se'nede čije su vam ravije poznate. Čak šta više, znanje koje vi posjedujete je na većem stepenu zla, u mnogim stvarima, od onoga što posjeduju kršćani i židovi. Oni posjeduju knjige koje je izmislio Helal i Šemas i među njihovim narodom nema ništa što im sc suprostavlja. A što se tiče vas, većina muslimana konstantno napada ono što je u vašim predajama i ukazuju na vaše laži. A vi ne posjedujete znaje o njihovom stanju. Zatim, postoje saznanja koja su na stepenu mutevatira, i koja nije moguće pobiti, o mnogobrojnosti laži među šijama od vremena Alije pa sve do dan-danas. Vi znate da učenjaci hadisa mrze' haridžije i da od Poslanika, prenose mnogobrojne vjerodostojne hadise. Neke od njih bilježi Buharija, a Muslim bilježi deset od njih. Hadiski učenjaci ispovjedaju vjeru na osnovu onoga što je vjerodostojno preneseno od Poslanika. I pored toga, njihova mržnja prema haridžijama ih nije navela da lažu na njih. Već su ih testirali i uvidjeli su da su iskerni. A što se tiče vas, svi koji su sa vama živjeli, muhadisi, fekihi, trgovci, vojska i obični svijet, svi oni su se uvjerili da ste vi od svih islamskih grupacija najviše skloni lažima, kako u prošlosti tako i danas. Ako se među šijama nalazi neko iskren onda je u drugim grupacijama još više iskrenih, a ako u drugim grupacijama ima lažaca onda ih među šijama ima još više. Ovo nije nepoznato svakome ko je pametan i pravedan. A što se tiče onih koji slijede strasti Allah. je takvima zaslijepio srce, a koga Allah ostavi u zabludi njemu nećeš naći ni zaštitnika ni upućivača.

POBIJANJE DOKAZA DA ALIJIN ZUHD-SKROMNOST UKAZUJE NA NJEGOV IMAMET

Rafidija kaže: „Četvrti metod putem kojeg dolazimo do dokaza o njegovoim imametu je njegova biografija. Ovih dokaza ima dvanaest."

Zatim je spomenuo: ,,Bio je najskromniji čovjek, najpobožniji, najučeniji i najhrabriji." Zatim je spomenuo razna čuda koja su mu se‘ desila i neke fadilete na način kao što je to već prethodilo. Od njih je:

Prvo. On je bio najskromniji čovjek poslije Poslanik.

Odgovor: Ne slažemo se sa ovom tvrdnjom. Učenjaci koji poznaju biografiju njih dvojice (Ebu Bekra i Omera) kažu: „Sa stanovišta šerijatskog zuhda najsuptilniji ljudi poslije Poslanik su Ebu Bekr i Omer. Ebu Bekr je posjedovao veliki imetak koji je zaradio i svega ga je udjelio na Allahovom putu. Kada je preuzeo hilafet otišao je na pijacu da se bavi kupoprodajom kako bi zarađivao za svoju porodicu. Susreo ga je Omer, a u ruci je držao odjeću, pa mu reče: „Gdje ideš?'' „Zar misliš da ću ostaviti traženje opskrbe za svoju porodicu,'' odgovori Ebu Bekr? Omer je o tome obavjestio Ebu Ubejdu i muhadžire pa su se složili da mu dadnu neku nadnicu za taj posao. Dogovorili su se da za svaki dan uzme dva dirhema. On je zatim svoj imetak stavio u bejtul-mal. Kada mu se približio smrtni čas on je naredio Aiši da vrati u bejtul-mal ono što je uzeo iz njega. Pa su našli komad platna koji ne vrijedi više od pet dirhema, Abesinku koja je dojila njegova sina ili Abesinskog roba i staru devu. Aiša je to poslala do Omera a Abdurrahman ibn Avf reče: „Zar ćete ovo uzeti od Ebu Bekrove porodice? Ne tako mi Gospodara kabe, reče. Ebu Bekr ovim nije učinio grijeh u svom životu. Ja ću to isplatiti nakon njegove smrti.

Neki učenjaci kažu: Alija je bio zahid ali je Ebu Bekr bio veći zahid od njega jer je Ebu Bekr na početku islama imao veliki imetak i bavio se velikom trgovinom pa je sve to uložio na Allahovom putu. Njegov život za vrijeme vladavine je bio kako smo spomenuli a zatim je' na kraju svoju ostavštinu vratio u bejtul-mal. Ibn Zendževejh kaže: „Što se tiče Alije on je na početki islama bio siromašan, djete o kojem se brinulo a on nije nikoga izdržavao. Zatim se obogatio, trgovao je, posjedovao njive, palmovike i vakufe. Kada je preselio imao je devetnaest grupa (radnika) i četiri žene. Sve ovo je hvala Allahu dozvoljeno. Nije naredio da se njegova ostavština vrati u bejtul-mal.„

Hasan je poslije njegove smrti održao govor ljudima u kojem je rekao: „Nije ostavio ni žuto ni bijelo ako se izuzme sedamsto dirhema od njegove plate.„ Prenosi Esve'd ibn Amir, pričao nam je

Še'rik Nehai od Asima ibn Kulejba od Muhammeda ibn Kaba Kurezija da je Alija, rekao: ,.U vrijeme Poslanika

mogao si me vidjeti kako na stomak stavljam kamen zbog velike gladi a danas sadaka iz mog imetka dostiže četrdeset hiljada." Bilježi ga Ahmed od Hadždžadža od Serika. Bilježi ga i Ibrahim ibn Seid Dževheri i u njemu stoji: „Dostiže četiri hiljade dinara."

Gdje je ovo u odnosu na zuhd Ebu Bekra? Iako su, i pored toga, radijellahu anhuma, obojica bili zahidi.

Ibn Hazm kaže: „Neki govore da je Alija bio najveći zahid. Slagao je ovaj džahil, a dokaz tome je što se zuhd definiše kao ustezanje duše od ljubavi prema glasu, imetku, naslađivanju, težnje za djecom i svitom. Zuhd nema drugo značenje osim pomenutog. Što se tiče ustezanja duše od imetka, svako ko posjeduje i najmanje znanje o predajama koje tretiraju istoriju islama zna da je Ebu Bekr prilikom primanja islama imao veliki imetak. Spominje se da je posjedovao četrdeset hiljada i sve ih je udjelio na Allahovom putu. Zatim, oslobađao je slabe robove vjernike koji su bili kažnjavani radi vjere u Allaha. Svi robovi koje je oslobodio bili su mučeni radi Allaha. Kada je učinio hidžru sa Poslanikom. od ukupnog njegovog imetka ostalo je samo šest hiljada dirhema. Sve ih je ponio sa sobom a svojim sinovima nije ostav ni jednog dirhema. Zatim je i taj ostatak sav udjelio na Allahovom putu tako da mu od toga nije ostalo ništa. Ostala mu je samo abaija-ogrtač koju bijahu rastočili komarči, koji je kada bi negdje odsjeo koristio kao prostirku a kada bi jahao oblačio bi je. Zatim je preuzeo hilafet, nije uzimao robinje nit je previše trošio iz državnog imetka. Pred smrt je izračunao koliko je potrošio od državnog imetka na sebe i djete a samo je dio toga iskoristio. Naredio je da se taj imetak zajedno sa njegovim imetkom koji je dobio od Poslanika, zbog učešća u bitkama, vrati u državnu kasu. Ovo je istinski zuhd u pogledu naslada i imetka u kojem mu niko od ashaba nije parirao, ni Alija niti iko drugi. Možda bi se sa njim jedino mogao uporediti Ebu Ze'rr i Ebu Ubejde a oni su od prvih muhadžira. Oni su nastavili živjeti na onakav način kako su živjeli u momentu

kada su napustili Poslanika. U ovom zuhdu Ebu Bekra je slijedio Omer.

U tome je bio iznad Alije, tj. u okretanju od naslađivanja i imetka.

Što se tiče Alije on je više uzimao od ovog imetka, u granicama dozvoljenog. Kada je umro iza sebe je ostavio četiri žene i devetnaestero djece od robinja, te sluge i robovi koje je posjedovao. Iza sebe je ostavio dvadeset i četvero djece, muških i ženskih. Ostavio im je toliko nekretnina i imetka tako da su bili bogataši u svom narodu. Ovo je poznata stvar koju niko ko i najmanje poznaje predaje ne može zanijekati. Između ostalog, od njegovih nekretnina je i izvor koji je udjelio. Imao je prihode od hurmi hiljadu veskova-tovara. Pa gdje je ovaj (Alija) u odnosu na ovog (Ebu Bekra)?

A što se tiče ljubavi i naginjanja prema djeci i sviti i to je poznata stvar svakome ko i najmanje poznaje predaje o ashabima. Ebu Bekr je imao djece i radaka, kao što je npr. Talha ibn Ubejdullah, jedan od prvih muslimana i muhadžira. On je posjedovao ogromne fadilete u svim segmentima vjere. Isti je slučaj sa njegovim sinom Abdurrahmanom ibn Ebu Bekrom, koji je bio stari ashab i među prvima je učinio hidžru. Imao je jasne vrijednosti ali i pored toga Ebu Bekr nikog od njih nije postavio na neku značajnu funkciju, iz straha od pristrasnosti. Iako su sve zemlje Jemena, sa mnogim namjesnicima, bile u rukama muslimana, zatim Oman, Hadrameut, Bahrejn, Taif, Mekka, Medina, Hajber i druga mjesta u Hidžazu.

Oni su bili dostojni da ih postavio na neku od tih funkcija ali se bojao pristrasnosti i naklonosti prema njima.

Njegovim stopama je nastavio i Omer, radijellahu anhu. Nije uzimao funkcionere od Benu Adija ibn Kaba, unatoč veličini islamske države, Bijaše osvojio Egipat, Sam, kompletnu Perziju sve do Horasana. Spominje se da je nakratko postavio Numana ibn Adija na funkciju namjesnika u Mejsanu a zatim je pužurio da ga smijeni. Iako su oni (muslimani od Benu Adija) većinom bili učinili hidžru što nije bio slučaj sa mnogim Kurejšijama. Od njih niko nije bio ostao u Mekki a da nije učinio hidžru.

Od njih je' Seid ibn Zejd, jedan od prvih muslimana i muhadžira, Ebu Džehm ibn Huzejfe, Haridže ibn Hazafe, Ma'mer ibn Abdullah i njegov sin, zatim njegov sin Abdullah ibn Omer i drugi.

Ebu Bekr nije kao halifu odredio svog sina Abdurrahmana, iako je jedan od ashaba, niti je Omer ikada za svog života svoga sina postavljao na velike položaje, niti poslije njegove smrti, iako je bio jedan od najvjrednijih i najodabranijih ashaba. Neki ljudi su izražavali zadovoljstvo da on preuzme hilafet, a treba reći da je bio dostojan toga. Da ga je Omer postavio za halifu niko se tome ne bi usprotivio ali on to ipak nije' uradio.

S druge strane, vidimo da je Alija, poslije preuzimanja hilafeta, mnoge rođake' postavljao na položaje. Tako je Ibn Abbasa postavio nad Basrom, Ubejdullaha ibn Abbasa kao namjesnika u Jemenu, Kasema i Mabeda, dva Abbasova sina kao namjesnike nad Mekkom i Medinom, Džadeta ibn Hubejra, koji je inače bio sin njegove sestre Ummi Hani bint Ebi Talib, kao namjesnika nad Horasanom. Muhammeda ibn Ebi Bekra, svoga pastorka kao namjesnika u Egiptu. Zatim je bio zadovoljan da svijet poslije njega da prisjegu njegovom sinu Hasanu. Mi ne negiramo da je on bio zaslužan da preuzme hilafet, isto tako ne niječemo da je Ibn Abbas bio zaslužan da preuzme hilafet a kamoli namjesništvo nad Basrom. Ono što želimo ovde istaći jeste to da su Ebu Bekr i Omer bili na većem stepenu zuhda, jer pomenute funkcije nisu dali svojim sinovima niti ljudima kao što su Talha ibn Ubejdullah i Seid ibn Zejd. Tako dolazimo do zaključka da su Ebu Bekr a zatim Omer na većem stepenu zuhda od svih ashaba.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA SE ALIJA „RAZVEO“ OD

DUNJAKLUKA I POJAŠNJENJE ISTOG

Rafidija kaže: ,,Alija je tri puta dao talak-razvod dunjaluku. Njegova hrana je bio grubi ječmeni hljeb, bez ikakvog umaka, i sa

njim bi završavao obrok. Oblačio je grubu i kratku odjeću. Krpio je svoj pancir tako da se stidio zbog nje'govih zakrpa. Korice njegove sablje su bile iskrplje'ne koncima, papuče također.

Ahtab Havarizmi prenosi od Amara da je rekao: ,,Čuo sam Poslanika kako kaže: ,,O Alija Allah te je ukrasio ukrasima i nije nikoga od robova ukrasio dražim ukrasom od toga. Učinio te skromnim u pogledu dunjaluka i omrazio ti ga. Omilio ti je siromahe, pa si zadovoljan njima kao sljedbenicima a oni su zadovljni tobom kao imamom. O Alija blago onom ko te zavoli i ko ti vjeruje a teško onome ko te mrzi i laže na tebe. Oni koji te vole i vjeruju ti oni su tvoja braća u vjeri i tvoji saučesnici u Džennetu, a oni koji te mrze i lažu na tebe Allahovo je pravo da ih postavi na mjesto lažaca."

Suvejd ibn Gafel kaže: „Jednom sam u ikindijsko vrijeme ušao kod Alije pa sam ga zatekao kako sjedi a ispred njega je bila posuda sa vrućim mlijekom, do mene je dopirao njegov miris zbog jačine njegove kiselosti. U ruci je držao ragif-okrugli tanki hljeb iz kojeg je virila ječmena pljeva. Hljeb je ponekad lomio rukama a kad hi mu bilo teško lomio hi ga koljenom a zatim bi ga stavljao u mlijeko. On mi reče: ,.Približi se i probaj našu hranu.” ,,Ja postim”, rekoh. On reče: ,,Čuo sam Allahova Poslanika kako kaže: „Koga post spriječi da pojede hranu za kojom čezne Allahovo je pravo da ga nahrani džennetslwm hranom i napoji džennetskim pićem." Rekao sam njegovoj robinji koja je tu stajala: ,,Teško tebi o Fida zar se* ne* bojiš Allaha zbog ovog starca? Zašto ne* prosije*š brašno za njegovu hranu?” ,,On nas je obavezao da mu ne prosijavamo brašno”, reče ona. On mi reče: ,,Šta si je pitao?” Pa sam ga obavje*stio. On reče: ,,On mi je draži od oca i majke (Poslanik), on nije prosijavao brašno za njegovu hranu i nije sc tri dana uzastopno najeo pšenišnog hljeba, na tome je i umro. Jednog dana je (Alija) kupio dvije haljinke pa je dao Kanberu da izabere sebi jednu od njih. On je uzeo jednu a Alija je uzeo drugu. Kada je obukao odjeću vidio je da prelazi preko prstiju pa ju je skratio.”

Dirar ibn Damire kaže: „Ušao sam kod Muavije nakon što je ubijen vladar pravovjernih Alija pa mi je rekao: ,,Opiši mi Aliju.” ,.Poštedi me toga”, rekoh. ,,Moraš to učiniti”, ponovi svoj zahtjev. ,,Ako moram onda ću to i uraditi. Tako mi Allaha bio je dalekovidan, izuzetno snažan, govorio je odsječno i sudio

pravedno. Zračio je znanjem i zborio mudro. Užasavao se na dunjaluk i njegove ukrase. Noću je puno ibadetio iz straha od dunjaluka. Bio je poučan i veliki mislioc. Volio je skromnu hranu i odjeću. Među nama se ponašao kao da je jedan od nas, odgovarao bi nam kada bi ga nešto pitali i odazivao nam se kada smo ga dozivali. Iako nam je bio jako blizak nismo sa njim razgovarali iz poštovanja prema njemu. Veličao je pobožnjake i pazio siromahe. Nije pomagao jake u nepravdi i nije uskraćivao pravdu slabima. Tako mi Allaha, vidio sam ga kako govori: 'O dunjaluku varaj nekog

drugog zar da se meni izlažeš? Zar se meni ukrašavaš? Daleko je daleko je! Konačno sam te razveo tri puta i ne moj mi se vraćati. Tvoj život je kratak a tvoja opasnost velika a tvoj život je poniženje. Ah..., kako je malo opskrbe, putovanje je daleko a put je pun opasnosti."[1] Muavija zaplaka a zatim reče: »Neka se Allah smiluje Ebu Hasanu. Tako mi Allaha takav je bio. Kolika je tvoja tuga za njim o Dirare?" »Kao tuga žene kojoj zakolju dijete u krilu", reče Dirar. »Njena tuga i žalost ne jenjavaju."

Odgovor: Nema sumnje da je Alija bio skroman u pogledu imetka. Ali nije bio skromniji od Ebu Bekra i Omera. Nema dokaza o tome što je prethodno spomenuo. Ono što je vjerodostojno od ove predaje ne upućuje na tako nešto, a ostatak predaje je ili lažan ili uopšte ne sadrži pohvale.

Što se tiče činjenice da je dunjaluk rastavio tri puta, poznato je od njega da je rekao: ,,O žuto i bjelo tri puta sam te rastavio, varaj nekog drugog ja ti se ne vraćam." Međutim, ovo ne ukazuje da je on skromniji od ostalih koji ovako nešto nisu izrekli. Naš Poslanik i Isa ibn Merjeem, alejhima selam, i drugi su bili skromniji od njega a ipak nisu izrekli ovako nešto. Jer, ako je neko zahid nije obaveza da jezikom izgovori: Ja sam skroman." S druge strane, nije svako ko jezikom izgovori da je skroman uistinu skroman. I nije pravilo da bez izgovora ovih riječi nema ni zuhda. Niti je pravilo da prisustvu ovih riječi ukazuje* na prisustvo zuhda.

Njegove riječi: „Njegova hrana je bio grubi ječmeni hljeb, bez ikakvog umaka, i sa njim bi završavao obrok", kažemo da u tome nema nikakvog značenja i dokaza, i to iz dva razloga: Prvo. Takva tvrdnja je laž. Drugo. U tome nema nikakve hvale. Poslanik je bio imam svih zahida i pored toga nikada nije odbijao hranu koja hi se našla pri ruci, niti se opterećivao onim što nema. Ako bi se kod njih zatrefilo kokošije meso, jeo bi ga, ako bi se zadesilo ovčije me*so, jeo bi ga. Ako hi mu u posjed došlo slatko, med, ili voće, je*o bi ga. Ako ništa ne bi našao od toga ne bi se time opterećivao. Kada bi mu se donijela hrana, ako bi mu se sviđala jeo bi u protivnom bi je

ostavljao. Nije potraživao ono što mu nije servirano. Ponekad je možda od gladi na stomak vezao kamen.

Nekada je znao provesti mjesec ili dva mjeseca a da se u njegovoj kući nije palila vatra.

Zatim, njegove riječi: „Korice njegove sablje su bile iskrpljene koncima, papuče također'', su laž i ne predstavljaju pohvalu. Prenosi sc da su Poslanikove papuče' bile od kože' a korice njegove sablje su bile ukrašene zlatom i srebrom. Allah je muslimanima u Alijino vrijeme olakšao nafaku, pa kakva je pohvala u tome' da čovjek ostavi obuću od kože, ako je imao mogućnosti da je sebi priušti? Ovo bi predstavljalo pohvalu u situaciji kada nema kože. Kao što je u predaji od Ebu Umame Bahilija u kojoj stoji: „Narod koji je osvojio ve'like zemlje imao je konjicu čiji su povodci bili od užeta . ..”

Hadis Amara je mevdu a hadis Suvejda ibn Gafeleta nije merfu, ne doseže do Poslanika.

Što se' tiče hadisa koji spominje' odjeću koju je' kupio on je poznat. Hadis Dirara se, također, prenosi ali ni jedan od njih ne upućuje da je Alija skromniji od Ebu Bekra i Omera. Naprotiv, svako ko poznaje predaje koje govore o Omeru, njegovoj pravednosti, skromnosti i uskraćivanju funkcija svojim rođacima, kao i uskraćivanje svome sinu, za razliku od drugih koji su bili na njegovom stepenu i kao što je uskraćivao davanje svojoj kćerki, za razliku od drugih na njenom stepenu, zatim o skromnosti njegove hrane, iako je on osvojio Perziju i podjelio muslimanima riznice Kisre i Kajsara, znaju da je on skromniji od Alije. Ono što je Alija podjelio (iz osvojenih zemalja) je samo dio od onoga što je Omer podjelio od zemalja koje je osvojio. Kada je Omer umro imao je osamdeset hiljada dirhema duga. Na osnovu svega pomenutog biva jasno da je Omer bio skromniji od Alije a nema sumnje da je Ebu Bekr bio još skromniji od Omera.

Poglavlje

O TOME DA ZUHD NE ODREĐUJE PRAVO NA IMAMET

Rafidija kaže: „U globalu, može se reći da mu niko nije bio ravan u pogledu zuhda. Ako je Alija bio najveći suptilista onda polaže pravo na imamet, jer ga niko nije pretekao u tome."

Odgovor: Obje te postavke su netačne. Prvo nije bio skromniji od Ebu Bekra i Omera a drugo nije pravilo da najskromniji čovjek polaže najviše prava na imamet. Alija je posjedovao imetka, roblje i veliku porodicu što nije bio slučaj sa Ebu Bekrom i Omerom.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ALIJINA POBOŽNOST UKAZUJE NA OBAVEZU NJEGOVA IMAMETA

Rafidija kaže: „Drugo. Bio je najpobožniji čovjek, postio je' danju a klanjao noću. Od njega su ljudi učili noćni namaz i dnevne nafile. Većina dova i ibadeta koje se prenose od njega sadržavaju vrijeme. U toku dana i noći je klanjao hiljadu re'kata. Nikada nije' propuštao noćni namaz, čak ni u hladnim noćima. Ibn Abbas kaže: ,,Vidio sam ga u vrijeme rata kako promatra Sunce, pa sam upitao: „Šta to radiš vladaru pravovjernih?" Pogledaj da li je' zeval pa da klanjam, reče? Zar u ovo vrijeme, upitah? Borićе'mo se protiv njih na namazu, reče. Nikada nije zaboravio da ibade't učini u prvo vrijeme čak i u najtežim trenucima. Kada bi (usljed ranjavanja) vadio željezo iz tijela započe'o bi s namazom predajući se Allahu a zanemarujući sve drugo, tako da nije osjećao za bol. Spojio je namaz i zekat u jednom momentu kada je na ruku'u udjelio (prsten). Allah tom prilikom objavio kur'anske ajete. Zatim, udjeljivao je svoju hranu i hranu svoje djece tri dana uzastopno tako da je u pogledu njih Allah objavio:

„Zarje to davno bilo kad čovjek nije bio pomena vrijedan?" (El-Insan, 1)

Udjeljivao je danju i noću, javno i tajno. Kada se' savjetovao sa Poslanikom udjdio je sadaku pa je tim povodom spuštena objava.

Oslobodio hiljadu robova od lične zarade. Radio je kao nadničar i udjeljivao Poslaniku dok su boravili u svom narodu. Ako je bio

najpobožbniji onda je i najbolji, tako da zaslužuje pravo na imamet.“

Odgovor: U ovom govori ima toliko izmišljenih stvari i laži koje su nepoznate samo najvećim neznalicama koji ne poznaju biografiju Poslanika i ashaba. I pored toga što su te stvari laž, ipak ne predstavljaju pohvalu, kao što ni većina tih laži ne sadrži pohvalu na Aliju.

Njegove riječi da je postio danju a klanjao noću su laž na Aliju. Prenosi sc u vjerodostojnom hadisu da je Poslanik rekao: ‚Ja postim ali i mrsim, klanjam noću ali i spavam i ženim se. Ko se okrene od mog sunneta nije od mene. ”

U dva ”Sahiha” se od Alije prenosi da je rekao: ,,Jedne noći mene i Fatimu je probudio Poslanik pa nam reče: „Zašto ne ustanete i ne klanjate?” Rekoh: ”O Allahov Poslaniče naše duše su u Allahovoj ruci ako želi da nas oživi, oživit će nas.“ On se okrenu udarajući rukom od stegno a zatim reče: „Ali je čovjek, više nego iko, spreman da raspravlja." (Kehf, 54) Ovaj hadis ukazuje da je Alija noću spavao, iako ga je Poslanik budio i sa njim raspravljao tako da se čak od njega okrenuo citirajući pomenuti ajet.

Zatim, njegove riječi ’da su ljudi od njega učili noćni namaz i dnevne nafile', ako pod tim misli da su neki ljudi od njega to naučili onda je to slučaj sa svim ashabima, svi su oni nekog od ljudi podučili. A ako pod tim misli da su svi muslimani to od njega naučili onda je to obična laž jer ga većina muslimana nije ni vidjela a klanjali su noću a danju su činili nafile. Većina muslimana koji su u vrijeme Omera i Osmana osvojili Egipat, Sam, Magrib i Horasan nisu ga ni vidjeli, pa kako da od njega onda nešto nauče? Ashabi su to naučili od Poslanik dok je bio živ. Tako nešto mogu tvrditi stanovnici Kufe. Poznato je da su oni učili od Ibn Mes’uda i drugih prije nego je Alija stigao do njih. Bili su od najučenijih i najpobožnijih ljudi prije nego je stigao Alija. Takvi su bili i ostali ashabi. Prijatelji Ibn Mes’uda su bili takvi prije nego je on stigao kod njih u Irak.

Zatim, njegove[1] riječi: ,,Većina dova i ibadeta koje se prenose od njega sadržavaju vrijeme”. Kažemo da je većina od toga laž na

njega. On je na većem stepenu od toga da uči ove dove koje mu ne dolikuju i koje[1] ne dolikuju ashabima. Ništa od toga nije preneseno sa senedom. Dove koje[1] se prenose od Poslanik su najbolje što čovjek može doviti. Njih koriste najbolji muslimani od prvih do posljednjih.

Zatim, njegove riječi da je klanjao hiljadu rekata u toku dana i noći su laž koja ne sadrži pohvalu na njega. Ukupan broj rckata koje je klanjao Poslanik u toku dana i noći iznosi četrdeset rekata, zajedno sa farzovima i nafilama. Onaj ko vlada muslimanima nema vremena da dnevno obavi hiljadu re‘kata, osim ako

bi klanjao brzo poput gavrana koji kljuca. A takav namaz je namaz munafika, a Allah je Aliju sačuvao od toga.

A što se tiče noći za vrijeme Bitke na Sifinu spominje sc da je tada učio zikr kojim je Poslanik podučio Fatimu. On je rekao: „Nisam ga ostavio od kako sam ga čuo od Poslanik.„ „Zar čak ni u noći Sifina'', upitaše ga? „Čak ni u noći Sifina, sjetio sam ga se u zoru i proučio ga. ”[71]

Sto se tiče spomena da je vadio željezo iz tijela, to je laž, nije poznato da se u Aliju zario komad željeza. Zatim, što se tiče spomena da je spojio između namaza i zekata, to je takoder laž, a pojašnjenje toga je prethodilo i u tome nema nikakve pohvale. Da je tako nešto poželjno činiti to bi bilo propisano muslimanima. Da je muslimanima bilo mustehab da udjeljuju u toku namaza oni bio to i činili. Pošto to nije nikome od muslimana mustehab dolazimo do zaključka da to nije ibadet već je to pokuđeno. Također, zavjet i četiri dirhema koji je spomenuo, već je prethodilo da je sve ovo laž i da to ne predstavlja neku veliku pohvalu.

Njegove riječi da je oslobodio hiljadu robova od lične zarade su laž koja može proći samo kod najvećih neznalica. Alija nije oslobodio hiljadu robova, čak nije ni stotinu. On nije posjedovao imetak od lične zarade kojim bi oslobodio desetinu od pomenutog broja. Nije se

bavio nikakvom proizvodnjom, bio je zauzet ili džihadom ili drugim stvarima.

Njegove riječi da je radio kao nadničar i trošio na Poslanika su jasna laž i to sa više aspekata: Prvo. Nisu nikada izlazili iz naroda i u njihovom narodu ga niko nije uzimao kao nadničara.

Drugo. Njegov otac Ebu Talib je sa njima bio među narodom i on je trošio na njega i izdržavao ga.

Treće. Hatidža je bila bogata i trošila je iz svog imetka.

Četvrto. Alija nikada nije radio kao nadničar u Mekki, bio je dječak na garnici punoljetstva dok je bio među svojim narodom. Dok je bio u svom narodu on je bio taj koji je izdržavan. Na njega je trošio ili Poslanik ili njegov otac. Nije bio u mogućnosti da izdržava sebe pa kako onda da troši na druge?

Poglavlje

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA JE ALIJA BIO NAJUČENIJI ČOVJEK I

ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Treće. On je bio najučeniji čovjek poslije Poslanika."

Odgovor: Ehlu sunnet se ne slažu sa tim. Ehlu sunnet je na stavu, oko kojeg postoji slaganje među ulemom, da su najučeniji poslije Poslanika, Ebu Bekr i Omer. Više učenjaka spominje idžma' da je Ebu Be'kr najučeniji čovjek među ashabima. Dokazi o tome su spomenuti na njegovom mjestu. Niko od ashaba u prisustvu Poslanika nije držao hutbe, izdavao fetve i sudio osim Ebu Bekra. Nema nijedne stvari koja je bila nejasna muslimanima a da je Ebu Bekr nije razjasnio. Tako su posumnjali u Poslanikovu smrt pa im je to Ebu Be'kr pojasnio. Bili su u nedoumici oko njegovog ukopa pa im je on to pojasnio. Zatim su bili neodlučni i u sumnji u pogledu onih

koji su odbijali zekat pa im je to Ebu Bekr pojasnio. Pojasnio je značenje ajeta:

„Allah će obistiniti san Poslanika Svoga da ćete sigurno u Časni hram ući bezbjedni -ako Allah bude htio." (Feth, 27)

On im je objasnio da je Allah , dao svome robu da bira između dunjaluka i ahireta i slično tome.

Zatim im je dao tumačenje o kelali a oni su se s tim složili. Alija i drugi su prenosili od Ebu Bekra. Tako se u „Sunenu" bilježi da je Alija rekao: „Kada bih čuo neki hadis od Poslanika Allah bi me njime okoristio onoliko koliko je to htio. Kada bi mi neko drugi prenosio hadis zatražio bih od njega da se zaklete, pa ako bi mi se zakleo povjerovao bih mu. Pričao mi je Ehu Bekr, i istinu je rekao, kaže: „Rekao je Poslanik: „Nema nijednog muslimana koji koji počini grijeh a zatim se abdesti, klanja dva rekita i od Allaha zatraži oprost a da mu Allah neće oprostiti. "[73] Više učenjaka prenosi idžma' ule'me' da je Ebu Bekr učeniji od Alije. Od njih su: Mensur ibn Abduldžebbar Sem'ani Mirve'zi, jedan od šafijskih uče'njaka. U svojoj knjizi „Takvimul-edille„ spominje idžma' uleme ehli sunne'ta da je Ebu Bekr učeniji od Alije. A kako i ne bi kada je Ebu Bekr u prisustvu Poslanika izdavao fetve, naređivao i zabranjivao i držao hutbe, kao što je činio kada bi zajedno sa Poslanikom izlazio i pozivao ljude u islam. Kada su

inili hidžru, na Hunejnu i drugim prilikama Poslanik, bi šutke odobravao njegove postupke. Ovakav stepen nije posjedovao niko drugi.

Što se tiče njegovih riječi da je Poslanik, rekao: ,,'Alija će vam presuditi a sudstvo zahtjeva znanje i pobožnost", kažemo da ovaj hadis nije vjerodostojan. Ne postoji sened kojim je prenesen, tako da nije validan kao dokaz. Nje'gove riječi: „Najznaniji o halalu i haramu među vama je Muaz ibn Džebel", je hadis jačeg seneda od njega. Ovaj hadis bilježi Tirmizi i Ahmed a prvi nije niko zabilježio u poznatim sunenima i musnedima, niti vjerodostojnim niti daif senedom. Ovaj hadis se prenosi od onih koji su poznati po lažima.

Zatim hadis: „Ja sam grad znanja a Alija su njegova vrata” je još slabiji od navedenog, zbog toga se ubraja u mevdu'-apokrifne hadise, iako ga bilježi Tirmizi.[75] Spominje ga Ibn Dževzi i pojašnjava da su putevi kojim je prenesen apokrifni. Njegova lažnost se nazire iz samog metna (teksta hadisa). Ako je Poslanik grad znanja koji nema osim jedna vrata, onda je stvar islama propala. Otuda se muslimani slažu da nije dozvoljeno da samo jedan čovjek prenosi znanje od njega. Već je obaveza da oni koji prenose znanje od njega dostižu broj i stepen mutevatira kako bi njihove obavjesti predstavljale istinsko znanje za odsutne.

Ako bi rekli: ,,Taj jedan je bezgrješan, tako da to znanje biva potvrđeno putem njegovih obavjesti.”

Njima kažemo: ,,Mora postojati znanje o njegovoj bezgrješnosti. Bezgrješnost se ne može potvrditi putem puke obavjesti od njega prije nego se spozna njegova bezgrješnost. To je krug koji može potvrditi konsenzus-idžma’ a po tom pitanju ne postoji konsenzus. A šije imamije ne priznaju idžma’ kao dokaz, jer oni tvde da imaju bezgrješnog imama. Validnost njegove bezgrješnosti vraća se na njegovu tvrdnju. Na osnovu toga kažemo da je njegova bezgrješnost istinita morao bi postojati drugi način da se to dokaže osim nje'gove lične tvrdnje. Da grad znanja nema osim jednih vrata, u liku Alije, onda se ne bi mogla potvrditi ni njegova bezgrješnost niti druge stvari od vjere. Na osnovu toga dolazimo do spoznaje da je ovaj hadis izmislio zindik, džahil koji je mislio da to predstavlja pohvalu, a to ustvari predstavlja napad heretika na vjeru islam, jer tvrde da je islam prenio samo jedan čovjek.

Zatim, ovo je suprotno realnosti koja je poznata i na stepenu mutevatira a to je činjenica da je da'va do islamskih gradova i pokrajina stigla preko drugih ljudi mimo Alije.

Poglavlje

O RAFIDIJSKOJ TVRDNJI DA SE AJET „DA VAM TO POUKOM UČINIMO I DA TO OD ZABORAVA SAČUVA UHO KOJE PAMTI” ODNOSI NA ALIJU

Rafidija kaže: ,,Povodom njega su spuštene riječi Uzvišenog:

„Da vam to poukom učinimo i da to od zaborava sačuva uho koje pamti.” (El- Hakka, 12)

Odgovor: Ovaj hadis je mevdu po slaganju učenjaka. Nužno je poznato da Allah pod tim ne podrazumjeva samo jedno uho koje bi to sačuvalo od zaborava, niti se pod tim misli na uho neke posebne osobe. Pod tim se podrazumjeva vrsta ljudi i u to spada svako uho koje pamti.

Poglavlje

RAFIDIJSKI SPOMEN O ALIJINOJ PAMETI I ČESTOM DRUŽENJU SA POSLANIKOM

Rafidija kaže: „Bio je izuzetno pametan, jako se trudio u stjecanu nauke i često sc družio sa Poslanikom. Od svih ljudi najviše se družio sa Poslanikom od svog djetinjstva sve do njegove smrti.”

Odgovor: Kako je mogao znati da je pametniji od Ebu Bekra i Omera i da je više volio nauku od njih dvojice? Ili da se više okoristio od Poslanik od njih.

Bilježi se li dva „Sahiha” da je Poslanik, rekao: „U narodima nije vas je bilo nadahnutih ljudi, ako u mom ummetu postoji takav onda je to Omer.” Ar izraz muhaddes označava čovjeka kojeg je Allah nadahnu, a to je dodatak u odnosu na učenje u ljudskoj vrsti.

Nema sumnje da se Ebu Bckr više družio sa Poslanikom od Alije i od bilo kog drugog. Ebu Bekr i Omer su se puno više družili sa Poslanikom od Alije. Poslanik. se sa njima savjetovao o važnim stvarima muslimana. Mes'ele u kojima se Alija razišao sa Omerom u većini slučajeva preovladava Omerovo mišljenje, kao što je npr. mes'ela trudnice kojoj umre muž.

Poglavlje

RAFIDIJSKO SPOMINJANJE POSLOVICE ZA KOJU MISLI DA JE HADIS I ODGOVOR NA NJU

Rafidija kaže: ,.Poslanik kaže: ,,Znanje u mladosti je kao klesanje po

kamenu", tako da je njegovo znanje opširnije i potpunije od znanja drugih."

Odgovor: Ovo govori o rafidijskom neznanju i nepoznavanju hadisa. Ovo je izreka ili poslovica a ne poslanički govor. Njegove ashabe je Allah pomogao pa su naučili stvari od imana, Kur'an, i njegov sunnet. Allah im je to olakšao a jedan od njih je i Alija. Kur'an nije upotpunjen dok Alija nije napunio otprilike trideset godina. Većinu svog znanja je zapamtio u starosti a ne u mladosti. Čak, postoji razilaženje oko toga da li je znao napamet čitav Kur'an.

Poslanici su najučenija stvorenja. Allah nije' nikoga poslao kao poslanika dok ne bi napunio četrdeset godina, osim Isaa, alejhi se'lam. Poslanikovo podučavanje je bilo opšte i neograničeno. Nije nikoga pose'bno odlikovao pri podučavanju ve'ć je' podučavao shodno spre'mnosti učenika. Tako je npr. Ebu Hurejre za tri godine mnogo toga naučio, što nije slučaj sa drugima. Ebu Bekr se sa njim više sastajao od drugih ashaba.

Što se tiče njegovih riječi da su ljudi od njega učili mnoge nauke, kažemo da je to netačno. Sami stanovnici Kufe, čiji je on bio stanovnik, učili su o vjerovanju, tefsiru, fikhu, Kur'anu i sunnetu od Ibn Mes'uda i drugih prije nego je Alija i došao u Kufu.

Ako bi rekao: ,,Ebu Abdurrahman je učio pred njim", kažemo da se pod tim misli na izlaganje a inače treba znati da je Ebu Abdurrahman Kur'an naučio napamet prije' nego je Alija stigao u Kufu.

Poglavlje

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA JE ALIJA UTEMELJITELJ NAHVA- AR GRAMATIKE

Rafidija kaže: ,,Alija je utemeljitelj nahva. Ebu Esvedu je rekao: ,,Cjeli govor se dijeli na troje: imenice, glagole i rječice. Podučio ga je 'irabu- gramatičkim promjenama na kraj u riječi.“

Odgovor: Prvo možemo reći da nahv nije poslanička nauka. To je nauka koju su utemeljili ljudi, i predstavlja način za očuvanje jezičkih pravila na osnovu kojih je objavljen Kur'an. U vremenu trojice halifa nije bilo devijacija u jeziku, tako da nije bilo potrebe za tom naukom. Kada se Alija nastanio u Kufi u njoj je bilo dosta stranaca, pa je bilo potre'be da se izučava arapska gramatika. Otuda se prenosi da je re'kao Ebu Esvedu Du'eliju: ,,Govor je': imenica, glagol i rječica.” Pa mu je rekao: ,.Napiši nahv-gramatiku”, što je on i uradio, jer je' za tim postojala potreba. Isto tako, poslije Alije arapskom pismu su dodate tačke, hareketi, znakovi za dužinu i tešdid, a sve zbog potrebe. Zatim su poslije toga gramatičari Kufe i Basre precizno objasnili i razradili gramatiku arapskog jezika. Halil je zatim utemeljio nauku o rječitosti.

Poglavlje

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA SU SE FEKIHI VRAĆALI NA ALIJINO MIŠLJENJE I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: ,,U fikhu su se fekihi vraćali na njega.”

Odgovor: Ovo je očita laž. Niko od četiri poznata imama, niti neko drugi od fikhskih imama, se nije vraćao na njega.

Poglavlje

O POBIJANJU RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ALIJINA HRABROST

UKAZUJE NA NJEGOV IMAMET

Rafidija kaže: Četvrto. On je bio najhrabriji čovjek. Njegova sablja je učvrstila temelje islama i ruknove imana. Nikada nije izgubio niti se povukao. Nije udario sabljom a da nije presjekao. Poslanika je izbavljao iz nevolja. Nikada nije bježao (sa bojnog polja) kao što su drugi bježali. Čuvao ga je svojim tjelom kada je ostao u njegovoj postelji prekriven njegovim izarom, a mušrici su za njega mislili da je Poslanik. Mušrici su se bili dogovorili da ubiju Poslanika opkolili su njegovu kući s oružjem i čekali su dok ne svane kako bi ga ubili. Iz svakog plemena su uzeli po jednog čovjek kako im se Beni Hašim ne bi mogao osvetiti, jer bi time sva plemena bila učesnici u njegovom ubistvu. Kada je svanulo upali su u njegovu kuću i zatekli Aliju. Vidjevši da je on u postelji ostavili su ga na miru. Njihove sple'tke' su unište'ne' a planovi propali.”

Odgovor: Nema sumnje da je Alija bio jedan od hrabrih ashaba. On je bio jedan od onih čijim je džihadom Allah pomogao islam. Bio je jedan od velikana među prvim muslimanima od muhadžira i ensarija. Bio je medu prvacima koji su povjerovali u Allaha i Sudnji dan, i koji se borio na Allahovom putu. On je jedan od onih čija je sablja ubila veliki broj nevjernika, ali to nije bila samo njegova posebnost. Više ashaba se zajedno sa njim u tome isticalo. Nje'gova vrijednost u tom pogledu ne dostiže stepen mnogih ashaba, a pogotovo nije bolji od ostalih pravednih halifa.

A pogotovo tako nešto ne ukazuje na njegov imamet.

Sto se tiče njegovih riječi da je bio najhrabriji čovjek, to je također laž. Najhrabriji čovjek je bio Poslanik. Tako se u dva .Sahiha” od Enesa pre'nosi da je rekao: .Poslanik. je' bio najbolji čovjek, najplemenitiji i najhrabriji. Jedne noći su se stanovnici Medine uplašili (zbog ne'kog glasa) pa su sc ljudi uputili u pravcu glasa a Poslanik ih susrete vraćajući se' iz pravca odakle je' došao glas, već ih je bio prestigo. Bio je na neopremljenom Talhinom konju, oko vratu mu bijaše sablja a zatim reče: ’Ne bojte se.”' Buhari kaže da je otišao prije njih i donio im vijest.[70]

U „Musnedu” se od Alije' prenosi da je rekao: ,,U teškim trenucima borbe mi bi se zaklanjali iza Poslanika. Od svih nas on je, sallallahu alejhi ve selleme, bio najbliži neprijatelju.”

Alija i drugi su se zaklanjali iza Poslanika jer je on bio hrabriji od njih, mada su neki od njih ubili više nevjernika nego što je Poslanik. Ovde želimo naglasiti da je Ebu Bekr bio najhrabriji čovjek poslije Poslanika. Zbog toga, kada je umro Poslanik muslimane je zadesila najveća nedaća tako da se ljudima pomutila pamet i uzdrmala srca i kada su uzdrmani kao nikad do tada. U tom teškom momentu neki su nijekali njegovu smrt, neki su sjedili, drugi su sjedili izbezumljeni tako da nisu znali ko pored njih prolazi i ko ga selami, treći su plakali. Stajali su izgubljeni kao da je Sudnji dan. Kao da je mali Kijamet uzet od velikog Kijameta. Većina beduina se bijaše odmetnulo od vjere. Tada je ustao Ebu Bekr Es-Siddik, stabilnog i hrabrog srca, nije se uplašio niti klonuo. Objedinio je strpljenje sa ubjeđenjem i obavjestio ih da je' Poslanik zaista umro i da je Allah za Poslanika izabrao ono što je kod Njega, a zatim im je rekao sljedeće: .Onaj ko je obožavao Muhammeda neka zna da je Muhammed umro a ko je obožavao Allaha pa Allah je živ i ne umire.”

Niko poslije Poslanika nije bio potpunije hrabrosti od Ebu Bekra a zatim slijedi Omer. A što se tiče ubijanja, nema sumnje da su drugi ashabi mimo Alije ubili mnogo više nevjernika od Alije. Ako je pravilo da se hrabrost mjeri po broju ubijenih nevjernika, onda su drugi hrabriji od njega. Tako je Bera ibn Malik, Enesov brat, samo u dvobojima ubio preko stotinu nevjernika, ne računajući one koje je zajedno ubio se nekim drugim. Zatim, niko osim Allaha ne zna tačan broj onih koje je ubio Halid ibn Velid. Za vrijeme bitke na Muti slomio je devet sablji u borbi. Nema sumnje' da je on ubio mnogostruko više nevjernika od Alije.

Što se tiče njegovih riječi: .Njegova sablja je učvrstila temelje islama i ruknove imana”, kažemo da je to očita laž koju može prepoznati svako ko poznaje' istoriju islama. Njegova sablja je samo jedan od mnogobrojnih uzroka koji su učvrstili islam. U mnogim događajima koji su učvrstili islam njegova sablja nije imala posebnog

značaja, kao što je npr. dan Be'dra kada je nje'gova sablja bila samo je'dna u nizu mnogobrojnih sablji koje su pomogle islam.

Što se tiče njegovih riječi da nikada nije izgubio, kažemo da je u tome' na stepenu Ehu Bekra, Omera, Talhe, Zubejra i drugih ashaba. To što nikada nije pobjegao ili izgubio nije jedini od ashaba koji se time odlikuje, svi nabrojani se time odlikuju. Možda su neki u svojoj unutrini pomišljali na to, ali tako nešto nije preneseno, kao što postoji mogućnost da je i Alija na to pomišljao ali to nije preneseno.

Muslimani su imali dva poraza: na dan Uhuda i u bici na Hunejnu. Nije preneseno da je neko od ovih bio poražen. U siri je potvrđeno da su Ebu Bekr i Omer ostali postojani uz Poslanika na dan Uhuda i na dan Hunejna, nisu

pobjegli sa onima koji su pobjegli. Onaj ko tvrdi da su pobjegli od Poslanik na dan Hunejna njegova laž je očita. Poznato je da je Osman pobjegao na dan Uhuda, Allah mu je to oprostio. Predaje u kojima se prenosi da su Ebu Bekr i Omer pobjegli na dan Hunejna su laži i potvora koje su izmislili lašci.

Zatim, njegove riječi: „Nije udario sabljom a da nije posjekao”, nije poznato da postoji takva tvrdnja niti da to neko niječe. Nije poznato da u tom kontekstu postoji vjerodostojna predaja na koju se može osloniti.

Kada bi neko za Talhu, Ebu Dudžanu, Halida ibn Velida i Beraa ibn Malika rekao: „Nije udario sabljom a da nije posjekao protivnika”, njegov govor bi bio kao govor o Aliji u tom kontekstu. Čak je preče povjerovati u takav govor u pogledu Halida ibn Velida i Beraa ibn Malika, jer je Poslanik rekao: „Halid je sablja od Allahovih sablji koju je Allah isukao protiv mušrika." Zato, ako bi za nekoga ko ima ovakvu kvalifikaciju od Poslanik rekli kada bi udario sabljom posje'kao hi protivnika, to hi bilo bliže istini, pogotovo ako se zna da je ubio mnoštvo nevjernika u ratovima i da je stalno pobjeđivao.

Sto se tiče njegovih riječi da je od Poslanika otklanjao nevolje, to je očita laž, kao što su i prethodne. Nije poznato da je Alija ikada

otklonio nevolju od Poslanikova lica. Čak šta više, tako nešto nije zabilježeno ni od Ebu Bekra i Omera, a oni su više bili u džihadu od njega. Naprotiv, Poslanik je otklanjao nevolje od njihovih lica. Poznato je da ga je Ebu Bekr branio u Mekki, kada su mušrici htjeli da ga tuku i ubiju. On je tom prilikom govorio: „Zar ćete ubiti čovjeka zbog toga što govori: ,,Moj Gospodar je Allah?!" Tako da su tom prilikom pretukli Ebu Bekra, a nije poznato da je Alija učinio nešto slično. A što se tiče poimanja da su mušrici okružili Poslanika tako da ga je iz te nevolje spasio Ebu Bekr ili Alija, treba reći da tako nešto nije prenio niko od učenjaka niti je to istina. A što se tiče spomena da je prenoćio u Poslanikovoj postelji već smo rekli da u toj situaciji za Aliju nije uopšte bilo straha.

Poglavlje

RAFIDIJSKI SPOMEN O ALIJINOJ BORBI NA DAN BEDRA

Rafidija kaže: Bitka na Bedru se odigrala osamnaest mjeseci nakon njegova dolaska u Medinu. On je tada imao dvadeset i sedam godina. On sam je ubio trideset i šest mušrika, što je više od polovice ubijenih, a učestvovao je i u ubijanju ostalih."

Odgovor: Ovo je jasna laž po slaganju učenjaka sire i Poslanikovih vojnih pohoda. Ovu pre'daju nije spomenuo niko na čije se predaje oslanjaju učenjaci. Ovu su pre'daju izmislili džahili lašci. Maksimalno što spominje Ibn Hišam, a još prije njega Musa ibn Ukbe Emevi je jedanaest osoba. Razilaze se u pogledu šest osoba da li ih je ubio on ili neko drugi. Učestvovao je' u ubistvu trojice. Ovo je sve što su u tom pogledu prenijeli ovi povjerljivi prenosioci.

Poglavlje

POJAŠNJENJE RAFIDIJSKE LAŽI I NEZNANJA U POGLEDU PREDAJA O ALIJI NA DAN UHUDA

Rafidija kaže: ,,U bici na Uhudu svi su se razbježali od Poslanika osim Alije ibn Ebi Taliba, zatim se do Poslanika vratila mala grupica. Prvi od njih je bio Asim ibn Sabit, Ebu Dedžane, Sehl ibn Hunejf, a

Osman je došao nakon tri dana. Poslanik mu reče: „Pobjegao si sa bojnog polja." Meleki su se divili Alijinom postupku. Tako je Džibril uspinjući se na nebo rekao:

Nema sablje osim sablje Zul-Fekara niti mladića do Alije

Većinu mušrika u ovoj bici je on ubio, a preko njega je Allah donio pobjedu muslimanima. Prenosi Kajs ibn Sad da je čuo Aliju kako kaže: „Na dan Uhuda dobio sam šesnaest udaraca. Od četiri udarca sam pao na zemlju pa mi je došao čovjek lijepog lica i lijepog izgleda i lijepog mirisa, uze me za ruke i ispravi a zatim mi reče: „Idi prema njima i bori se u pokornosti Allahu i Njegovu Poslanik, oni su tobom zadovoljni." Alija kaže: „Otišao sam do Poslanika i obavjestio ga o tome a on mi reče: „O Alija zar nisi prepozno tog čovjeka?" „Ne ali mi je ličio na Dihjeta Kelbija", reče Alija. „Allah te učinio sretnim o Alija, to je bio Džibril.„

Odgovor: On je ovde spomenuo velike laži koje mogu proći samo kod onih koji ne poznaju islam. Kao da se u ovim izmišljotinama obraća onima koji ne znaju šta se dešavalo u pomcnutim bitkama. Na to ukazuju njegove riječi: "Alija je u bici ubio većinu mušrika, i preko njega je Allah dao pobjedu." Ovo je laž i neznanje. Zar su muslimani pobjedili u ovoj bici? Na početku bitke muslimani su potisnuli neprijatelja a Poslanik je na brdu iza logora postavio strijelce koji su čuvali zaledinu muslimanima. Naredio im je da čuvaju taj položaj bilo da muslimanska vojska izgubi ili pobjedi. Pošto su mušrici prvobitno pobjeđeni neki od njih povikaše: .,O ljudi pogledajte plijen... " Njihov zapovjednik Abdullah ibn Džubejr im je zabranjivao da napuste položaj ali bezuspješno, tako da je neprijatelj iskoristio njihovo odsustvo i napao ih sa leđa. Vođa mušrika je bio Halid ibn Velid koji im je došao sa leda. U tim teškim trenucima šejtan je povikao: „Muhammed je ubijen.„ Toga dana je palo oko sedamdeset šehida. Sa Poslanikom toga dana je ostalo oko dvanaest ljudi, među njima su bili Ebu Bekr i Omer. Bio je to dan u kojem su muslimani iskušani i na muke stavljeni. Neprijatelj se povukao kao pobjednik. Međutim, u

jednom momentu su razmišljali da se vrate, a i Poslanik je podsticao muslimane za ponovni susret.

Ebu Bekr, Omer i Alija toga dana nisu bili od onih koji su direktno hranili Poslanika, oni su bili zauzeti borbom. Poslanik, je ranjen u čelo a Alija uopšte nije ranjen.

Njegove riječi da je Alija rekao: „Na dan Uhuda dobio sam šesnest udaraca...” predstavljaju laž na Aliju. Ništa od ovoga se ne nalazi u poznatim hadiskim knjigama. Gdje je sened ove predaje i ko ga je od hadiskih stručnjaka ocjenio vjerodostojnim? U kojoj priznatoj knjizi se ovo prenosi? Ono što je poznato da je na dan Uhuda ranjen Poslanik i mnogi drugi ashabi.

Ibn Ishak kaže: „Kada se Poslanik vratio svom narodu pred njega iziđe Alija ibn Ebi Talib. U svoj oklop je nalio vode' iz korita i ponudio je' Poslanik da pije. Poslanik je osje'tio ružan miris i odbio da se napije već je sa lica oprao krv i prosuo po glavi a zatim reče: „Povećala se Allahova srdžba na narod koji je okrvavio lice svoga Poslanika. ” Zatim, njegove riječi da je Osman došao nakon tri dana su također laž. Zatim, tvrdnja da je Džibril prilikom uspinjanja rekao: .Nema sablje...” su laž po slaganju učenjaka. Sablja Zul-Fekar nije bila Alijina. To je bila Ebu Džehlova sablja koju su muslimani zaplijenili na Bedru.

Bilježi Ahmed, Tirmizi i Ibn Madže' od Ibn Abbasa da je rekao: „Poslanik je zaplijenio njegovu sablju Zul-Fekar na dan Bedra. Nju je' vidio u svojim snovima pred bitku na Uhudu. On je rekao: Na mojoj sablji Zul-Fekar sam vidio krnjavost pa sam to protumačio da neću biti među vama. Vidio sam da jašem ovna pa sam ovna protumačio kao brigadu i vidio sam sebe u zaštitnom oklopu pa sam ga protumačio gao Medinu. I vidio sam kako se kolje krava, a krava je tako mi Allaha hajr. ”'[78] Ovo je rekao Poslanik.

Ova laž o pomenutoj sablji je poput laži nekih neznalica kada su slagali da je (Alija) imao sablju koja se pri udaru produžavala za jedan lakat. Ovo je stvar koja se nikada nije desila, niti kod Alijine niti

kod neke druge sablje, i to je poznato islamskoj ulemi. Da se njegova sablja produžavala on bi je produžio u borbi protiv Muavije.

Poglavlje

O RAFIDIJSKIM LAŽIMA I NEZNANJU O ONOME ŠTO PRENOSI OD ALIJE NA DAN HENDEKA

Rafidija kaže: „Nakon što je u bici na Hendeku Poslanik završio sa kopanjem kanala, Kurejšije su se primakli na čelu sa Ebu Sufjanom. Sa njima su učestvovali i Kenanije i stanovnici Tuhame. Bilo ih je deset hiljada. Njima se pripojilo pleme Gatafan i ostali koji su ih slijedili od stanovnika Nedžda. Zaposjeli su položaj iznad i ispod muslimana, kao što to Allah kaže:

„Kad su vam došle i odozgo i odozdo ..." (El-Ahzab, 10)

Poslanik je izišao pred njih sa tri hiljade muslimana. Od njih ih je djelio hendek-kanal. Mušrici su imali savez sa židovima. Ohrabreni židovima, Amrom ibn Abdu Veddom i Ikremetom ibn Ebi Džehlom, oni su prošli kroz prolaz na Hendeku i zatražili dvoboj sa muslimanima. Alija ustade i odazva se na dvoboj. Poslanik reče: „To je Amr”, zatim je šutio. Zatim je Poslanik drugi

i treći put tražio dobrovoljca za dvoboj a Alija bi se svaki put dizao s namjerom da mu se suprostavi. Poslanik bi uvijek govorio da se radi o Amru. Nakon četvrtog poziva Poslanik mu je odobrio. Amr mu (Aliji) reče: „Vrati se sine moga brata, ne želim da te ubijem!” Alija mu reče: „Obavezao sam se Allahu ako te neko od Kurejšija pozove u jedan od dva tabora da ću te ja pozvati u islam.” Amr reče: „Ja nemam potrebe za tim.” „Pozivam te na dvoboj”, reče. On reče: „Ne želim da te ubijem.” „Ja želim ubiti tebe”, reče Alija. Amr se razljuti i siđe sa konja, a zatim su se borili pa ga je Alija ubio. Ikrime je, također, bio poražen, a poslije i ostali mušrici i židovi. Za njega je Poslanik rekao: „Alijino ubistvo Amra ib Abdul Vedda je bolje od ibadeta džina i ljudi.”

Odgovor: Prvo. Gdje je sened ove predaje i pojašnjenje njene vjerodostojnosti?

Drugo. Vezano za ovu bitku spomenuo je više laži. Od toga su i njegove riječi da je broj Kurejšija, Kenanija i stanovnika Tuhame iznosio deset hiljada. Svi save'znici su bili od njih. Iz Nedžda su bili Te mim, Escd i Gatafan. Od židova su bili Benu Kurejz. Svi saveznici se dijele na tri vrste: Kurejšije i njihovi saveznici. To su stanovnici Mekke i oni oko nje, Stanovnici Nedžda: Temim Esed, Gatefan i oni koji su išli sa njima. I tre'ći saveznici su bili židovi iz plemena Beni Kurejze.

Zatim, njegove riječi da su Amr ibn Abdu Vedd i Ikrime ibn Ebi Džehl prošli kroz prolaz na Hendeku i zatražili dvoboj sa muslimanima. I riječi da su mušrici i židovi poslije Amrova ubistva poraženi su čista laž, jer su mušrici poslije toga ostali i dalje opsjedali muslimane zajedno sa židovima. To je trajalo sve dok među njih Nuajm ibn Mesud nije ubacio razdor pa je Allah, poslao jak vjetar koji se zove Saba i meleke sa neba. O tome Uzvišeni veli:

"O vjernici, sjetite se Allahove milosti prema vama kada su do vas vojske došle, pa smo Mi protiv njih vjetar poslali, a i vojske koje vi niste vidjeli - a Allah dobro vidi šta vi radite. Kad su vam došle i odozgo i odozdo , a duša došla do grkljana, i kad ste o Allahu svašta pomišljali, tada su vjernici bili u iskušenje stvaljeni i ne mogu biti gore uznemireni, kad su licemjeri i oni bolasna srca govorili: „Allah i Poslanik Njegov su nas samo obmanjivali kad su nam obećavali!" (El-Ahzab, 9-12) I rekao je:

i vjernike je Allah borbe poštedio, - Allah je, uistinu, moćan i silan." (El-

Ahzab, 25)

Ovo je jasan dokaz da se vjernici nisu direktno sukobili sa nevjernicima u ovoj bici i da su se mušrici vratili. To je' mutevatir stvar kod učenjaka hadisa, tefsira i učenjaka sire i istorije islama. Pa, kako onda može reći da su zbog Alijine borbe sa Amrom poraženi

mušrici? Zatim, hadis koji je spomenuo da je Alijino ubistvo Amra bolje od ibadeta džina i ljudi, je hadis mevdu'-izmišljen. Zbog toga ga niko od islamskih učenjaka nije prenio u poznatim knjigama na koje se oslanjaju muslimani. Ćak šta više, nije poznato da ovaj hadis posjeduje niti sahih niti daif sened. Ovo je laž i to nije dozvoljeno pripisivati Poslaniku. Nije dozvoljeno vjerovati da je ubistvo jednog kafira bolje od ibadeta džina i ljudi.

Poglavlje

RAFIDIJSKI SPOMEN O RATU PROTIV BENI NEDIRA I POJAŠNJENJE DŽEHLA PO TOM PITANJU

Rafidija kaže: „U bici protiv Benu Nedira Alija je ubio strijelca koji je pogodio Poslanika u zub. Poslije toga je ubio još desetoricu a ostali su poraženi.”

Odgovor: Ovom rafidiji kažemo: ,,Sve što spominješ o ovoj ili drugim bitkama mora se argumentovati senedom. Jer, kada čovjek govori o porjeklu povrća ili neke domaće životinje od njega se traži sened, pa kako onda možeš navoditi dokaze o stvarima koje su usul-temelj vjere bez seneda ?

Zatim kažemo: „Ovo je jasna laž. O Beni Nediru je Allah spustio suru Hašr, i oko toga se slažu učenjaci. Oni su bili židovi i rat sa njima se desio prije bitke na Hendeku i Uhudu. Tada niko nije' spominjao Poslanikov zub, jer je Poslanik. pogođen u zub na dan Uhuda. A što se tiče pohoda na Bcnu Nadir Poslanik je sa muslimanima že'stoko opsjedao njihovo naselje i posjekao im palme.

Poglavlje

RAFIDIJSKO SPOMINJANJE BITKE ES-SILSILE I POJAŠNJENJE LAŽI KOJE SU U NJOJ

Rafidija kaže: ,,Za vrijeme bitke Es-Silsile dođe neki beduin do Poslanika

i obavjesti ga da grupa beduina namjerava da ga napadne u Medini. Poslanik reče: ,,Ko će biti moj bajraktar?" Ebu Bekr reče da će on preuzeti bajrak. On mu predade bajrak i sa njim posla sedamsto boraca. Kada je stigao do njih oni mu rekoše: .Vrati se svome prijatelju jer smo mi mnogobrojni.” Drugi dan Poslanik upita isto pa se javi Omer da bude bajraktar. On je predao bajrak pa se i sa njim desilo kao sa prvim. Treći dan Poslanik reče: „Gdje je Alija?" .Ovdje sam”, reče Alija. Poslanik mu predade bajrak pa je otišao do pomenutog naroda. Stigao ih je poslije sabah namaza i ubio se'dmoricu a ostali su poraženi. Tada se Uzvišeni Allah zakleo onim što je uradio vladar pravovjernih slje'dećim riječima:

„Tako mi onih koji dahćijure.” (Adijat, 1)

Odgovor: Najveći neznalica bi na ovo re'kao: .Pokaži nam sened ove priče kako bi se uvjerili da je ova predaja vjerodostojna.” Učen čovjek će reći da

je ono što spominje o ovoj bici laž, poput laži koje pripovjedaju pripadnici tarikata, kao što je Antara i Bettal. Iako Antara i Bettal imaju ograničenu biografiju. Priče o njemu potječu iz emevijskog perioda i njegova vojevanja protiv bizantinaca, međutim, lašci su to uvećali tako da su o tome napisali tomove. Zatim, te prirode su i priče Settara, Ahmeda Denefa i Zejbeka Misrija. Oni su pripovjedali izmišljene priče koje pripisuju Rešidu i Džaferu. Spomen ove- bitke je iste prirode kao i ove priče. Nije poznato da se ovaj događaj prenosi u poznatim knjigama sire koje su poznate učenjacima. Također, učenjaci ove discipline, poput Muse ibn Ukbeta, Urveta ibn Zubejra, Zuhrija, Ibn Ishaka i njegovih učitelja, Vakidija, Jahje ibn Seida Emevija, Velida ibn Muslima, Muhammeda ibn A'iza i drugih, to ne spominju. U hadisima se, također, ne spominje taj događaj, niti je o tome nešto spomenuto u Kur'anu.

U globalu, možemo reći da su vojni pohodi Božijeg Poslanika poznati, a pogotovo oni u kojima je došlo do oružanih sukoba. Ti događaji su veoma percizno preneseni i na stepnu su mutevatira kod učenjaka. Spominju se u knjigama hadisa, fikha, tefsira sire i drugim knjigama. To su događaji za koje su postojali svi uslovi da budu

preneseni i zabilježeni. Tako da je običajno i šerijatski gledano nemoguće da se desi ovakav dogadaj u vrijeme Poslanika a da to niko od učenjaka nije prenio i zabilježio. Kao što je nemoguće da je u toku dana i noći propisano više od pet namaza a da to niko ne prenese, ili da je propisan post više od mjesec dana a da to niko ne prenese, Kao što je nemoguće da je Poslanik ratovao protiv Perzijanaca ili da je išao u Jemen a da to niko nije prenio. Da su se takvi događaji desili jednostavno bi bilo nemoguće da ne budu preneseni i zabilježeni.

POJAŠNJENJE RAFIDIJSKIH LAŽI O ONOME ŠTO PRENOSE OD ALIJE U BICI PROTIV BENU MUSTALAKA

Rafidija kaže: „Od Beni Mustalaka je ubio Malika, njegova sina i mnoge je zarobio. Od njih je i Džuvejrija bint Haris ibn Ebi Dirar. Nju je Poslanik odabrao za sebe. Njen otac dođe tog dana i reče: „O Allahov Poslaniče moja kćer je plemkinja i ne tre'ba da bude zarobljena.” Poslanik mu naredi da joj predloži da bira. On reče: „Lijepo si postupio”, zatim se obrati ćerki riječima: ,,O djevojčice moja nemoj osramotiti svoj narod.” Ona na to reče: „Biram Allaha i Njegova Poslanika.’’

Odgovor: Prvo. Mora se navesti sened svake predaje koja se navodi kao dokaz, ili da se spomene knjiga u kojoj je prenesena, u protivnom kako možemo znati da se to desilo? Zatim, onaj ko poznaje siru zna da je pomenuto laž i spada u predaje koje su izmislile rafidije. Niko nije prenio da je Alija uradio ovo u bici

zvanoj Beni Mustalak. Također, nije zarobio Džuvejriju bint Haris. Kada je zarobljena ona se otkupila. Poslanik je tu izmirio i oslobodio je. Mnogi muslimani su oslobodili svoje zarobljenike zbog nje, govorili su da je to Poslanikova tazbina. Njen otac uopšte nije prilazio niti je nudio Džuvejriji da bira.

POJAŠNJENJE RAFIDIJSKE LAŽI O OSLOBOĐENJU MEKKE I HAJBERA

Rafidija kaže: „Osvajanje Hajbera se desilo na rukama vladara pravovjernih. Poslanik je prvo davao bajrak Ebu Bekru pa je poražen, zatim Omerii pa je i on poražen. Zatim je pozvao Aliju a on je imao upaljene oči. Poslanik pljucnu u njegove oči pa je ozdravio a zatim je otišao da se bori pa je ubio Murehaba a ostali su poraženi. Židovi se utvrdiše u utvrđenje pa za sobom zatvoriše kapiju. Vladar pravovjernih odvali vrata i od njih napravi mostić preko kanala. Ta vrata je zatvaralo dvadeset ljudi. Njegovim sebebom muslimani su osvojili utvrđenje i osvojili veliki ratni plijen. Poslanik reče: 'Tako mi Allaha, ta vrata ne bi podiglu ni petsto ljudi a on ga je digao božanskom snagom. Mekka je oslobođena njegovim posredništvom."

Odgovor: Nakon riječi „Neka Allah proklete lašce", kažemo: „Ko od uleme koja se bavi predajama ovo spominje? Gdje je sened ove predaje i ko ju je ocjenio vjerodostojnom? To je laž. Hajber nije oslobođen za jedan dan već je bilo više utvrđenja. Neka od tih utvrđenja su osvojena silom a neka su predana putem pregovora. Zatim su krili ono na šta su se obavezali pregovorima, tako da se prema njima odnosio propis koji se odnosi na učesnike rata. U toj bici Ebu Bekr i Omer nisu bili poraženi. Tačno je da se prenosi da je Alija razvalio kapiju utvrđenja ali ne i da je od nje napravio most.

Na njegove riječi da je Mekka oslobođena njegovim posredništvom kažemo da je to, također, laž. Alija se nije posebno isticao u oslobađanju Mekke već se tako nešto prenosi za ostale koji su učestvovali u njenom oslobađanju. Mnogobrojni i poznati hadisi na to ukazuju. Alija je htio da ubije svekra svoje sestre, kojeg je štitila njegova sestra Ummu Hani, pa je i Poslanik, izdao proglas da je i on zaštitnik onih koje ona štiti. Alija je namjeravao da se oženi kćerkom Ebi Džehla zbog čega se Poslanik rasrdio pa je Alija odustao od toga.

RAFIDIJSKE LAŽI O BICI NA HUNEJNU

Rafidija kaže: „ Poslanik se sa deset hiljada boraca uputio na Hunejn pa ih je Ebu Bekr doveo u nevolju rekavši: 'Danas smo

mnogobrojni i nećemo izgubiti.’ Pa su bili poraženi a sa Poslanikom je ostalo samo devet ljudi od

Benu Hašima i Ejmen ibn Ummi Ejmen. Vladar pravovjernih je ispred njega udarao sabljom. Ubio je četrdeset mušrika pa su bili poraženi.”

Odgovor: Prvo, tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Zatim, tvrdnja da ih je Ehu Bekr doveo u nevolju je laž i potvora. Nigdje se u hadiskim knjigama, terfsirima, niti siri ne prenosi tako nešto. Riječi: ’Danas nećemo izgubiti zbog malobrojnosti je vjerovatno izrekao neko drugi od muslimana.”

Zatim, tvrdnja da je sa njim ostalo samo devet ljudi od Beni Hašima je također laž. Zatim, riječi da je Alija bio ispred njega i da je ubio četrdeset mušrika su također laž, i oko toga se slažu učenjaci hadisa i sire Božijeg Poslanika.

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA ALIJINO OBAVJEŠTAVANJE

O STVARIMA GAJBA UKAZUJE NA IMAMET

Rafidija kaže: „Peto. Njegova obavijest o stvarima koje se još nisu desile. Tako je za Talhu i Zubejra, kada su zatražili dozvolu da idu na umru, rekao: 'Tako mi Allaha neće otići na umru već će stići do Basre. I bilo je kako je rekao. Dok je sjedio u Zi Karu primajući prisjegu reče: Iz pravca Kufe doći će vam hiljadu ljudi, ni više ni manje, zaklet će mi se na vjernost do smrti.’ To se i desilo. Zadnji od njih je bio Uvejs Kami. Obavjestio je o ubistvu Zi Sedije i to se desilo. Neki čovjek u događaju Nehrevan je donio vijest da neki ljudi žele preploviti rijeku, a on reče: Neće je preploviti. Zatim ga je drugi isto obavjestio a on reče: 'Neće je preći, tako mi Allaha ona će biti mjesto njihove pogibije. Tako je i bilo. Obavjestio je o ubistvu svoje plemenite duše. Obavjestio je Sehrebana da će mu prokletnik osjeći ruke i noge i da će ga razapeti, pa je to učinio Muavija. Obavjestio je Misema Timarija da će biti razapet na kapiji kuće Amra ibn Harisa deseti po redu i da će biti na najkraćem drvetu. Cak mu je pokazao i

palmu na kojoj će biti razapet pa se to i ostvarilo. Obavjestio je Rušejda Hidžrija da će mu biti osječene ruke, noge i jezik, pa se to desilo. Zatim je obavj estio Kumejla ibn Zijada da će ga Hadždžadž ubiti i da će Kanbera zaklati, pa se i to ostvarilo. Bera'u ibn Azibu je rekao: Moj sin Husejn će biti ubijen a ti ga nećeš pomoći, pa je bilo onako kako je obavjestio. I još ga je obavjestio o mjestu njegove pogibije. Obavjestio je o vladavini Abbasija te da će Turci od njih preuzeti vlast. Rekao je: 'Vladavina Abbasija će biti lagana i bez teškoća. Kada bi se nad njima sakupili Turci, Dejlem, Indija, Barbari i Tajlesan, kako bi uništili njihovu vladavinu, ne bi uspjeli, sve dok njihovi namjesnici ne skrenu sa Pravog puta i dok ih ne napadne vladar Turaka koji će im doći iz pravca odakle počinje njihova država. On neće proći pored grada a da ga ne osvoji. Neće mu se suprostaviti vojska a da je ne porazi. Teško, i opet teško,

onome ko mu se suprostavi. Tako će neprestano biti dok ih ne pokori. Zatim će pružiti ruke prema čovjeku od mog potomstva koji govori istinu i po njoj radi. I zaista tako je bilo kada se pojavio Holako iz pravca Horasana, odakle započinje kraljevstvo Abbasija, i to se nastavilo sve dok mu se nije predao Ebu Muslim Horosani.“

Odgovor: Što se tiče obavještavanja o nepoznatim stvarima to su radili i drugi koji su na manjem stepenu od Alije. Alija je na većem stepenu od njih. Za vrijeme vladavine Ehu Bekra, Omera i Osmana medu njihovim podanicima je bilo mnogo onih koji su obavještavali o mnogim stvarima, a nisu dostojni imamske funkcije niti su bili najbolji ljudi u svom vremenu. Ovakvi ljudi postoje

i u našem vremenu i u drugim vremenima.

Huzejfe ibn Jeman, Ebu Hurejre i drugi ashabi su obavještavali svijet o mnogim stvarima. Ebu Hurejre je to pripisivao Poslaniku it, a Huzejfe bi ponekad to pripisivao Poslaniku a ponekad ne, ali u svakom slučaju potpada pod predaju koja sc može smatrati spojenom do Poslanika. Te' stvari o kojima je obavjestio Alija i drugi ashabi možda su čuli od Poslanika, a možda su sami otkrili. Tako je Omer obavjestio o mnogim stvarima. Napisane su mnoge knjige

o kerametima evlija i njihovim obavjestima. Od tih knjiga je ”Zuhd„ imama Ahmeda, zatim „Hulijetul-evlija'”, „Safvetu es-safve”, „Keramatul-evlija'” od Ebu Muhammeda Hallala i Ibn Ebi Dunja'a. U tim knjigama se spominju kerameti nekih sljedbenika Ebu Bekra i Omera, kao što je Ala' ibn Hadrami zamjenik Ebu Bekra i Ebu Muslim Hulan. Zatim Ebu Sahba', Amir ibn Abdu Kajs, i drugi od kojih je Alija na većem stepenu. Međutim, sve to ne upućuje da su pomenuti bolji od ostalih ashaba a pogotovo ne od pravednih halifa.

Pomenutim pričama koje pripisuje Aliji nije spomenuo sened. Među njima ima onih koje su poznate po vjerodostojnosti a ima i onih koje su poznate po laži, a za neke se ne zna da li su istinite ili lažne. Sto se tiče vijesti koju je spomenuo o vladaru Turaka, to je laž na Aliju. On nije pružio ruku prema čovjeku od njegova potomstva. To je stvar koju su izmislili istoričari.

Tvrdnja fanatika da je Alija u potpunosti znao šta će se dešavati u budućnosti je očita laž. To što je pogodio neke stvari nije njegova posebnost. A ni on ni neko drugi nije znao sve šta će se desiti u budućnosti.

POBIJANJE TVRDNJE DA JE ZBOG PRIMANJA DOVA ALIJA

ZASLUŽAN DA BUDE IMAM

Rafidija kaže: „Šesto. Njegova dova se primala. Tako je dovio protiv Busra ibn Erte'ta da mu Allah oduzme pamet pa je izgubio pamćenje. Dovio je protiv Ajzara da oslijepi pa je oslijepio. Protiv Enesa je dovio da ga snađe gubavost, zbog toga što je prikrivao svjedočenje, pa je od toga i obolio. Dovio je protiv Zejda ibn Erkama da oslijepi pa je oslijepio."

Odgovor: Ova stvar je prisutna i kod ostalih ashaba više nego kod njega a i kod onih poslije ashaba i tako će biti sve dok na zemlji ima vjernika. Sad ibn Ebi Vekasu se nije odbijala dova. U „Sahihu” se prenosi da je Poslanik. rekao: „Alljihu moj usmjeri njegovu strijelu i odazovi se njegovoj dovi. "

Bilježi Muslim u svom „Sahihu” da je Omer poslao svog čovjeka u Kufu da se raspita o Sadu. Ljudi su o njemu govorili dobro i hvalili ga. Kada je upitao nekog čovjeka iz Beni Abesa o njemu on reče: „Ako pitate o Sadu pa on sa nama ne ide u boj, nije pravedan prema podanicima, i ne dijeli pravedno.” Sad reče: „Allahu moj ako je lažac i ako se pobunio iz želje da ga svijet zapazi produži mu život, povećaj mu siromaštvo i izloži ga smutnji.” Kasnije su ga viđali kao oronulog starca dugih trepavica od starosti kako dodiruje robinje po putevima govoreći: „Oronuli starac pogođen smutnjom kojeg je snašla Sadova dova. ” Pomenutim pripovjetkama koje spominje od Alije nije naveo sened tako da ne znamo za njihovu vjerodostojnost, a bez sumnje znamo da među njima ima lažnih stvari, kao što je npr. dova protiv Enesa da ga snađe gubavost ili dova protiv Zejda ibn Erkama da oslijepi.

Poglavlje

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA SE GOVOR MONAHA 'OVAJ SAMOSTAN JE SAGRAĐEN U IME PRONALAZAČA OVE STIJENE I VODE ISPOD NJE...' ODNOSE NA ALIJU

Rafidija kaže: „Sedmo. Kada se uputio prema Sifinu njegove prijatelje je snašla žeđ pa je malo skrenu sa puta a pred njima se ukaza samostan. Pozvaše njegova stanovnika te ga upitaše gdje ima vode. On reče: Između mene i vode je' više od dva ferseha. Da nije onoga što mi se da svaki mjesec i da to ne štedim umro bih od žeđi. Vladar pravovjernih pokaza na jedno mjesto u blizini samostana te naredi da ga otkopaju. Nađoše veliku stijenu koju nisu mogli ukloniti pa je vladar pravovjernih sam ukloni. Zatim su pronašli vodu i napojili se. Iz samostana iziđe monah i upita: ’Da li si ti poslanik ili bliski melek? Ne ja sam onaj kome je Poslanik ostavio vasijet, reče Alija. Tada onaj monah prihvati islam a zatim reče: Ovaj samostan je sagrađen u ime pronalazača ove stijene i vode ispod nje. Prije mene u ovom stanu su boravili mnogi monasi i nisu dočekali da se pojavi. Pomenuti monah je bio jedan od onih koji su poginuli boreći se sa njim. Kazivanje o njemu je sastavio Sejjid Humejri u svojoj kasidi.“

Odgovor: Ovo je laž kao i mnoge prethodne za koju neznalice tvrde da je jedna od najvećih Alijinih vrlina a ona to nije. Onaj ko je ovo izmislio nije poznavao istinsku vrijednost i stepen Alije i ono što zaslužuje od pohvala. Tako npr. tvrdnja da je pokazao na stijenu ispod koje je tekla voda te da je on uklonio stijenu ne predstavlja neku posebnost jer tako nešto mogu uraditi mnogi ljudi od kojih je Alija bolji. Mnogi bliski sljedbenici Ebu Bekra i Omera su činili slične i još veće stvari. Ako se takve stvari de'šavaju dobrim ljudima to je keramet i blagodat od Allaha, a treba reći da se takve stvari mogu desiti i običnim ljudima.

Zatim, njegove riječi: „Ovaj samostan je sagrađen u ime...” kažemo da ovo nije od vjere islama. Samostani crkve i isposničke nastambe se grade u imc sljedbenika kršćanstva. Što se tiče muslimana oni svoje bogomolje-mesdžide, u kojima je Allah dozvolio da sc spominje Njegovo imc, grade u ima Allah a ne u ime stvorenja.

Zatim, riječi u hadisu: „Ja sam onaj kome je Poslanik ostavio oporuku, takoder, ukazuju da je ovo laž na Poslanika. Alija ovo nikada nije tvrdio, kako za vladavine trojice halifa tako ni u noćima bitke na Sifinu.

RAFIDIJSKI SPOMEN O ALIJINOM UBISTVU DŽINA

Rafidija kaže: „Osmo. Prenosi džumhur-većina kada je Poslanik izišao u pohod protiv Beni Mustalaka te su skrenuli sa puta i tako ih zateče noć u blizini doline Va'r. Te noći spusti se Džibril i obavjesti Poslanika da su tu dolinu zaposjeli džini nevjernici te da njemu i njegovim ashabima žele nauditi. On je tada pozvao Aliju zaštitio ga (učenjem Kur'ana), zatim mu je naredio da se sputi u dolinu pa ih je pobio.”

Odgovor: Alija je na većem stepenu od pomenutog. Uništiti džine može i onaj ko je na manjem stepenu od Alije. Ovaj hadis je laž na Poslanika it. i na Aliju. Po učenjacima hadisa ništa od ovog se nije desilo za vrijeme bitke protiv Beni Mustalaka.

Na njegove riječi da džumhur prenosi predaju kažemo: „Ako pod tim misliš da je predaja prenesena vjerodostojnim senedom, ili da se nalazi u nekoj vjerodostojnoj zbirci hadisa, ili da je hadis neko kompetentan ocjenio vjerodostojnim, onda ništa od toga nije istina. Ako pod tim misli da ga je prenijela većina učenjaka i to je laž. A ako misli da ga je prenio neko čiji rivajeti ne mogu predstavljati dokaz onda od toga nema koristi.

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA SE SUNCE POVRATILO RADI ALIJE KAKO BI KLANJAO

Rafidija kaže: „Deveto. Zbog njega se Sunce dva puta povratilo. Prvi put za vrijeme Poslanika, a drugi put poslije njegove smrti.

Što se tiče prvog puta prenosi Džabir i Ebu Seid Hudri da se jednog dana kod Poslanika it, spuštao Džibril prenoseći mu objavu od Allaha. Kada ga je primanje objave smorilo nagnu glavu na Alijino stegno i nije dizao glavu dok nije zašlo Sunce pa je Alija klanjao sjedeći. Kada se Poslanik. probudio reče Aliji: „Zamoli Allaha da ti povrati Sunce kako bi klanjao stojeći." On je zamolio Allaha pa mu je povratio Sunce te je ikindiju klanjao stojeći. Drugi put se desilo kada je htio prepliviti Furat u Babilonu. Mnogi njegovi prijatelji su se zabavili oko preplivavanja sa svojim jahalicama a on lični je klanjao ikindiju sa jednom grupom. Mnoge od njih je prošlo namsko vrijeme pa su to spomenuli Aliji a on je zamolio Allaha da im povrati Sunce pa se povratilo. Humejri je to u stihovima opjevao:

Njemu se Sunce povratilo, nakon što je prošlu namasko vrijeme i nastupio akšam Zatim se ponovo ukazala njegova svjetlost u ikindijsko vrijeme

da bi ponovo zašlo poput zvijezde padalice Kod Babilona mu se povratilo drugi put, što nije slučaj sa drugim stvorenjima."

Odgovor: Može se reći: „Alijina vrijednost, njegova ljubav prema Allahu

I visina stepena kod Allaha su poznati, elhamdulillah, i potvrđeni vjerodostojnim senedima, iz kojih proizilazi sigurno znanje, tako da pored tih predaja nema potrebe za lažima niti za onim čija nam vjerodostojnost nije poznata. Hadis o povratku Sunca spominje grupa učenjaka kao što je Tahavi, Kadi Ijjad i drugi. Oni to ubrajaju u Poslanikove mu'džize. Međutim, muhakkikun-verifikatori od učenjaka hadisa znaju da je to mevdu'-lažna predaja, kao što to spominje Ibn Dževzi u svojoj knjizi „Mevdu'at". Ebul-Feredž kaže: „Ovaj hadis je apokrifan bez imalo sumnje, njegove ravije su nesigurne."

Drugo. Nema sumnje da spominjanje Babilona predstavlja laž. Zatim, kasida Humejrija o tome ne predstavlja dokaz, jer on nije bio svjedok tog događaja. Laž o tome je mnogo starija od njega a koju je on čuo i o tome ispjevao stihove. Fanatici u hvali i kudenju pišu stihove koji nisu vjerodostojni a pogotovo ovaj Humejri, koji je poznat po pretjerivanju i zastranjivanju. Onaj koga prođe ikindija sa njega ne spada grijeh ako je bio nemaran, osim ako se pokaje. A ako se pokaje onda nema potrebe za vraćanjem Sunca. A ako je zaboravio ili prespavao pa onda nije grješan ako klanja poslije zalaska Sunca.

Zatim, ovakav događaj predstavlja veliku i neobičnu stvar za koju sc ljudi interesuju i o kojoj pričaju. Pa ako ovako velik i interesantan događaj nije zabilježio osim jedan ili dva čovjeka onda je to indicija da se radi o laži.

PRIČA O STRAHU STANOVNIŠTVA KUFE OD POTOPA

Rafidija kaže: „Deseto. Prenose učenjaci sire-biografija da se u Kufi povećao nivo vode pa su se njeni stanovnici uplašili od potopa te su u strahu došli kod vladara pravovjernih, Alije ibn Ebi Taliba. On uzjaha Poslanikovu mazgu a i ljudi sa njim iziđoše do obale Furata. Tu je klanjao i dovio a zatim udari po površini vode štapom koji mu je bio u rukama. Voda se povukla a njega su poselamile mnoge ribe, osim jegulje i mermahije. Upitan je o tome a on reče: 'Allah je učinio da progovore one ribe koje je učinio čistim a one koje je učinio nečistim ostavio je da šute."

Odgovor može biti sa više aspekata. Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje i da nam pokažete njen sened. U protivnom svako može navoditi priče bez seneda ali to ne može poslužiti kao dokaz.

Drugo. Poslanikova mazga nije bila kod njega.

Treće. Ovo niko nije prenio od učenjaka na čije se knjige vraća ulema. Da je ova priča vjerodostojna ona bi povukla veliko interesovanje i pažnju ljudi taku da bi sigurno bila zabilježena. Poštu ovaj ravija nije spomenuo sened ove priče nije je moguće prihvatiti bez seneda.

Četvrto. Sve ribe su dozvoljene, kao što je to potvrđeno od Poslanik it, kada je u pogledu mora rekao: „Njegova voda je čista a životinje koje iz njega krepaju su halal." A Uzvišeni kaže:

„Vama se dopušta da u moru lovite i da ulov jedete, da se njime vi i putnici koristite..." (El-Maida, 96)

Postoji idžma-konsenzus medu prvim generacijama o dozvoljenosti konzumiranja svih riba. Alija, kao i ostali ashabi, je smatrao dozvoljenim sve vrste riba. Pa kako onda mogu tvrditi da je Alija rekao: „Allah je tu vrstu učinio nečistom?" Međutim, rafidije su džahili, putem ovih izmišljenih priča zabranjuju ono što je Allah inio halalom.

RAFIDIJSKO SPOMINJANJE ZMIJE I ALIJE

Rafidija kaže: „Jedanaesto. Prenosi skupina učenajka sire da je Alija držao hutbu na minberu u Kufi kada se pojavila zmija i popela na minber. Svijet se prepao te su htjeli da je ubiju. On im je to zabranio a zatim je razgovarao sa zmijom koja je poslije sišla i otišla. Ljudi ga upitaše o njoj a on reče: 'To je sudija među džinima, nešto mu je bilo nejasno pa sam mu to pojasnio. Stanovnici Kufe su vrata na koja je ušla zmija zvali 'Vrata zmije'. Umejevići su htjeli da zataškaju ovaj Alijin fadilet pa su kod tih vrata neko vrijeme ostavljali ubijene, tako da su ta vrata prozval i 'Vrata mrtvih'. "

Odgovor: Nema sumnje da džini pitaju i traže fetve i od onih koji su na manjem stepenu od Alije. Ovo je poznato kako u prošlosti tako i sada. Ako se ovo zaista i desilo treba reći da je Alija na većem stepenu od toga. Ovako nešto sc može smatrati najmanjim fadiletom onih koji su na nižem stepenu od njega. A ako se tako nešto i nije desilo to nište na umanjuje njegovu vrijednost. Onaj ko ne poznaje pravu vrijednost Alije pokušava da mu pripiše ovakve stvari kao fadilet. A što se tiče onih koji su susretali pobožne i dobre ljude, ili su takve neobične stvari vidjeli kod sebe, znaju da nema potrebe da tako nešto pripisuju Aliji kako bi dokazali njegovu vrijednost.

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE O IMAMETU PREOSTALIH OD

DVANAESTERICE IMAMA

Rafidija kaže: „Četvrto poglavlje o imametu preostalih imama od dvanaesterice. Mi po tom pitanju imamo dva načina dokazivanja. Prvo je nass- šerijatski tekst. Prenosi se predaja koja je na stepenu mutevatira, kod šija, da je Poslanik rekao Husejnu: 'Ovo je imam, sin imama, brat imama i otac deseterice imama. Deveti od njih će imati ime kao što je moje ime, njegov nadimak je kao moj nadimak, napunit će zemlju pravdom kao što je bila napunjena nasiljem i nepravdom.'“

Odgovor može biti sa više aspekata. Prvo. Ovo je laž na šije. Ovo ne prenosi osim jedna skupina šija. Ostale šiitske grupacije ovo negiraju. Sve zejdije ovo negiraju a oni su najbolje, najpametnije i najodabranije šije. Zatim, sve ismailije ovo niječu kao i ostale šiitske grupacije. Ovo tvrde jedino šije isna ašerije - oni koji vjeruju u dvanaest imama, a oni su samo jedna od otprilike sedamdeset šiitskih sekti. U globalu, možemo reći da su šiitske grupacije mnogobrojne a broj njihovih velikih sekti se može svesti na dvadeset i sve one niječu ovu tvrdnju osim jedne. Pa zar je to stepen mutevatira kod šija po ovom pitanju kako tvrdi ovaj rafidija?!

Drugo. Može sc reći i to da sc ovo suprostavlja predajama koje navode druge šije mimo isna ašere kao i onome što prenose

ravendije. Sve ove grupacije tvrde da posjeduju nass koji sc suprostavlja nassu šija isna ašerije.

Treće. Može se reći da prvobitna šiitska ulema nije prenijala ovakav nass. Niti su to spomenuli u nekoj knjizi niti su tako nešto navodili kao dokaz. Vijesti od njih su poznate i mutevatir tako da dolazimo do zaključka da su to izmislili oni koji su došli poslije. Ovo je izmišljeno onda kada je umro Hasan ibn Alij Askeri. Za njegovog sina Muhammeda tvrde da je odsutan. U tom vremenu je i izmišljen ovaj nass a to je dvjesto i pedeset godina poslije Poslanikove smrti.

Četvrto. Može se reći da je ehli sunnetska ulema mnogobrojnija od šiitske, i svi sigurno, bez imalo sumnje, znaju da je ovo laž na Poslanika. Ako šiitski učenjaci tvrde da znaju da je ovo na stepenu mutevatira to nije bliže istini nego što je tvrdnja ehli sunnetske uleme da je to laž.

Peto. Može sc reći i ovo: Od šartova mutevatira je potvrda znanja sa obje' strane' kao i kroz sredinu. Prije smrti Hasana ibn Alije' Aske'rija niko nije' prizivao imamet očekivanog imama. Zatim, nije poznato od vremena Alije i emcvijske vladavine da je iko pozivao u imamet dvanaestericc.Već su neki tada tvrdili postojanje nassa u pogledu Alije ili ne'kih poslije njega. A što sc tiče tvrdnje o postojanju nassa o dvanaest imama nije poznato da je to iko od prvih generacija govorio a pogotovo tako nešto nije prenio.

Šesto. Učenjacima je poznato da su se prve šije imamije, koji tvrde postojanje pomenutog nassa, pojavile u zadnjim danima vladavine pravednih halifa. Taj nass je izmislio Abdullah ibn Sebe' i nejgovi sljedbenici lašci. Oni nisu postojali prije tog vremena, pa koji to mutevatir prizivaju?

Sedmo. Hadisi koje prenose ashabi o fadiletima Ebu Bekra, Omera i Osmana su na većem stepenu tevatura, kod običnog svijeta i učenih, od pomenutog šiitskog nassa. Ako je dozvoljeno nalaziti mahanu predaji koju prenosi velika većina ashaba, o pomenutim fadiletima, onda je preče smatrati da ova šiitska predaja ima nedostataka. Ako ova šiitska predaja ima uzura (opravdanja), da se

ne napadne, onda su predaje koje govore o fadiletima pravednih halifa preče da se ne napadaju.

Ako su fadileti ashaba potvrđeni, a zna se da na njih upućuju mnoge predaje koje dostižu stepen mutevatira, onda je nemoguće da su se oni ujedinili na tome da se suprostave ovom šiitskom nassu, u protivnom to bi predstavljalo veliki grijeh i neprijateljstvo.

Osmo. Nema niko od imamija da ovaj nass prenosi sa spojenim senedom, onda pogotovo znamo da taj nass ne može biti na stepenu mutevatira. Lafz te predaje bi trebao da sc ponavlja, a ako je njeni prenosioci nisu učili onda je nisu mogli ni zapamtiti. Gdje je taj veliki broj prenosioca koji su zapamtili ovu predaju (za koju tvrdite da je mutevatir) onako kao što se pamte Kur'anske riječi, riječi tešehhuda ili tekst czana i slično, generacija poslije generacije i tako sve do Poslanika?

Mi ako tvrdimo postojanje tevatura u pogledu vrijednosti ashaba, nekada je to sa stanovišta značenja. Primjer toga je mutevatir znanje o postojanju četvorice pravednih halifa, Bitka na Džemelu i Siffinu, Poslanikova ženidba Aišom, Alijina ženidba sa Fatimom, i slične stvari za koje nema potrebe spominjati određene izraze i riječi kako bi se to zapamtilo. Isti je slučaj sa fadiletima ashaba i činjenicom da su oni prvi muslimani i da su uradili velika djela. A ponekad mutevatir znanje dokazujemo prenošenjem i pamćenjem riječi i izraza koji poslije ukazuju na sigurno znanje putem vejrodostojnih predaja.

Deveto. Ono što se prenosi od ehli bejta jeste da su oni nijekali postojanje ovakvog nassa, koji tvrde šije. Takvi iskazi od njih su na stepenu mutevatira. Oni nisu tvrdili da su preneseni nassovi od Poslanika koji njih određuju kao imame, naprotiv, ugonili su u laž one koji su to tvrdili. A pogotovo nisu tvrdili da postoji nass koji ukazuje na imamet dvanaesterice imama.

HADIS O MEHDIJI

Rafidija kaže: „Zatim, hadis koji prenosi Ibn Omer da je Poslanik rekao: ’Pred kraj ovog svjeta pojavit će se čovjek od mog potomstva,

njegovo ime će bit kao moje, imat će nadimak kao što je moj, napunit će zemlju pravdom kao što je bila napunujena nepravdom, to je Mehdi.

Odgovor: Hadisi koje navodi o pojavi Mehd.ije su vjerodostojni hadisi. Bilježi ih Ebu Davud, Tirmizi, Ahmed i drugi od Ibn Mes'uda i drugih. U jednoj od tih predaja koju prenosi Ibn Mes'ud se kaže: „Da nije od dunjaluka ostao osim jedan dan Allah bi taj dan produžio dok se u njemu ne bi pojavio čovjek od mene ili od moje porodice. Njegovo ime se poklapa sa mojim, ime njegovog oca sa imenom mog oca, napunit će zemlju dobrom i pravdom kao što je bila napunjena nasiljem i nepravdom." Bilježi ga Ebu Davud i Tirmizi u rivajetu Ummi Seleme. U jednoj od tih predaja stoji: „Mehdi će biti ocl mog potomstva od Fatimine djece." Bilježi ga Ebu Davud putem preko Ebu Seida. U njemu još stoji: „Vladat će zemljom sedam godina." Zatim ga bilježi od Alije da je on, radijellahu anhu, pogledao u Hasana i rekao: „Zaista je ovaj moj sin gospodin-prvak, kako ga je oslovio Poslanik. Iz njegove kičme Allah će izvesti čovjeka koji će se zvati kao vaš Poslanik. Sličit će mu po ahlaku ali ne i po izgledu. Ispunit će zemlju pravdom."

Mnoge grupacije su pogrješile oko interpretiranja ovih hadisa. Neki od njih ih niječu i kao dokaz tome navode hadis koji bilježi Ibn Madžc u kojem Poslanik kaže: „Nema Mehdije osim Isa,a.„Ovaj hadis je daif. Na njega sc oslanjao Muhammed ibn Velid Bagdadi i drugi, a on nije hadis na koji se može osloniti. Bilježi ga Ibn Madže od Junusa od Safije a Safija ga bilježi od nekog čovjeka iz Jemena po imenu Muhammed ibn Halid Dženedij. On nije vjerodostojan, a ovaj hadis se ne nalazi u Šafijinom „Musnedu". Neki kažu da Šafija ovaj hadis nije čuo od Dženedija i da ga Junus nije čuo od Šafije.

Drugo. Šije, isna ašerje, tvrde da se ovo odnosi na njihovog Mehdiju. Treba reći da se njihov mehdija zove Muhammed ibn Hasen a Mehdi kojeg je Poslanik opisao zove se Muhammed ibn Abdullah.

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE O OBAVEZNOSTI POSTOJANJA BEZGRJEŠNOG IMAMA U SVAKOM VREMENU

Rafidija kaže: „Mi smo već pojasnili da je obaveza da u svakom vremenu postoji bezgrješni imam. Ne postoje drugi bezgrješni imami osim ovih i oko toga postoji idžma'-konsenzus."

Odgovor: Prvo. Negiranje prve tvrdnje kao što je to već prethodilo.

Drugo. Nijekanje druge tvrdnje od ostalih grupacija.

Treće. Ovaj čovjek, za kojeg tvrde da je bezgrješni imam, je, po njima, rođen prije četiristo i pedeset godina. Po njima, on je ušao u pećinu dvjesto i šezdesete godine, kada je po nekima imao pet godina a po nekima manje od toga. On nije uradio ništa što inače radi neko od vlasti, kadija ili uleme a pogotovo nije učinio ništa što bi učinio neko ko je bezgrješni imam. Kakva je korist od ovakvog čovjeka, ako on uopšte i postoji? A šta reći ako se zna da ne postoji?

POBIJANJE RAFIDIJSKIH DOKAZA O FADILETIMA DVANAES- TERICE IMAMA

Rafidija kaže: „Treće. Fadileti koje posjeduje svako od njih a koji obavezno ukazuju na činjenicu da su oni imami."

Odgovor može biti na više načina. Prvo. Što se tiče tih fadileta najviše što se može reći jeste da njihov vlasnik može biti vladar. Međutim, to što je neko sposoban da bude imam to samo po sebi ga ne čini imamom, kao što ni čovjek koji je sposoban da bude kadija ne postaje kadija samim time, dok se ne imenuje kao takav.

Drugo. I druge su Kurejšije posjedovale sposobnosti za imamet, kao što su i ovi, tako da nema potrebe da se ovi izdvajaju.

Treće. Dvanaesti imam je nepostojeći, i oko toga se slažu svi pametni ljudi, tako da je nemoguće da bude imam.

Četvrto. Zatim, dva Askerija, i drugi koji su na njihovom stepenu, nisu se posebno isticali ni po znanju ni po pobožnosti kao što je to

slučaj sa Alijom ibn Husejnom, Ebu Džaferom i Džaferom ibn Muhammedom.

RAFIDIJSKI NAPAD NA IMEMAT OSTALIH PRAVEDNIH HALIFA MIMO ALIJE I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Peto poglavlje. Oni koji su njemu prethodili nisu bili imami i to iz više razloga...

Odgovor: Ako pod tim misli da nisu bili vladari nad muslimanima, da im muslimani nisu dali prisjegu, da nisu posjedovali snagu za sprovođenje šerijatskih kazni, da se nisu borili protiv neprijatelja i predvodili ih na džumama i Bajramima, i sve drugo što spada pod imamet, onda treba reći da ovakva tvrdnja predstavlja potvoru i oholost. Ovo je opšte poznata stvar koja je na stepenu mutevatira. I rafidije i drugi to znaju. Da oni nisu bili vladari šije ih uopšte ne bi napadali. Oni uopšteno tvrde i negiraju imamet a pri tome ne pojašnjavaju da li misle na samo postojanje imameta, kao istorijsku činjenicu, ili pod tim misle na zasluženost nečijeg imameta. Pod ovom oni misle na ovo drugo značenje a zaboravljaju da to može značiti dvije stvari. Ako pod tim misle da oni nisu bili sposobni za vlast te da je Alija bio sposoban a oni ne, ili da je Alija bio sposobniji od njih, kažemo da je ovo laž i da se ne slažemo sa njima.

Mi ćemo na to odgovoriti jednim opštim i drugim preciznim odgovorom. Na ime opšteg odgovora kažemo: Mi znamo da su oni bili sposobni i dostojni da preuzmu imamet i o tome posjedujemo sigurno i kategoričko znanje i oko toga se ne razilaze dvojica medu muslimanskim grupacijama, ako se izuzmu rafidije. Naprotiv, džumhur islamske uleme i imama kažu: „Mi sigurno znamo da su oni bili najpreči u pogledu imameta'', čak šta više, kažu: „Mi sigurno znamo da su oni najbolji ljudi od ovog ummeta.” To je ono što mi sigurno znamo i iza toga stojimo čvrsto s jasnim znanjem i spoznajom. Tome se ne suprostavlja ni kategorički (ar. kat'i) ni relevantni (ar. zanni) dokaz. Kategorički dokaz zbog toga što se on ne suprostavlja onome što iz njega proizilazi a relevantni jer se on ne suprostavlja kategoričkom.

U globalu možemo reći: „Sve što bi kao dokaz mogao navesti, ovaj napadač, ne izlazi iz okvira dvije stvari: Ili je* to predaja čija nam vjerodostojnost nije poznata, ili nam nije poznat dokaz koji ukazuje na neispravnost njihovog imameta. Svaka pretpostavka koja nije poznata ne može se suprostavljati onome što je kategorički znano i poznato. Ako postoji kategorički dokaz o njihovom imametu onda ne moramo odgovarati na pojedinačne šubhe, kao što ne moramo odgovarati na Sofističke[84] [84] lukave, podmukle šubhe u pogledu kategoričkog znanja. Niko kategoričko znanje ne može pobijati relativnim znanjem, bez obzira da li se radi

O naučniku istraživaču ili debatantu. Ako mu se još pojasni neispravnost šubhe, onda to predstavlja dodatno znanje i spoznaju i potvrdu istine u naučnom i debatanskom smislu. A ako se to ne objasni onda nema pravo da jekin-čvrsto ubjeđenje pobija sumnjom. Mi ćemo, ako Bog da, navesti i objasniti mnoge dokaze o njihovoj zaslužnosti u pogledu imameta i da su oni po tum pitanju bili preči od drugih.

RAFIDIJSKI NAPAD NA EBU BEKRA ZBOG IZJAVE DA ON IMA ŠEJTANA KOJI GA NAPADA I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Prvo. Ebu Bekrove riječi: ’Ja imam šejtana koji me obuzima pa ako budem na Pravom putu pomozite me, a ako skrenem ispravite me.’ Imam bi trebao da upotpunjuje podanike a ne da od njih traži potpunost i savršenstvo.’’

Odgovor: Ono što se prenosi ud njega jesu riječi: „Ja imam šejtana koji me obuzima.” To jest, obuzima me pri ljutnji. Kada me šejtan zauzme klonite me se kako ne bi naudio vašim kožama.” I rekao je: „Pokoravajte mi se dok se ja pokoravam Allahu, a ako budem nepokoran Allahu niste mi se obavezni pokoravati.„ Ovo što je rekao Ebu Bekr spada u najveće stvari zbog kojih se može pohvaliti, kao što ćemo to, ako Bog da, pojasniti.

Drugo. Šejtan koji se ovde spominje se odnosi na šejtana koji napada sve Ademove potomke pri ljutnji. Zbog toga se Ebu Bekr bojao da pri ljutnji ne napadne i neprave'dno kazni nekog od

podanika, zato im je naredio da ga se klone pri ljutnji. Otuda se u „Sahihu” prenosi da je‘ Poslanik rekao: „Neka kadija ne presuđuje između dvojice u srdžbi. ” Poslanik je‘ zabranio donošenje presude pri srdžbi. Upravo ovoga se bojao Ebu Bekr, zato im je naredio da od njega ne traže da donosi presude u stanju srdžbe, a to spada u pokornost Allahu

i Poslaniku.

Treće. Može se reći da srdžba obuzima sve ljude, tako da je i prvak svih ljudi (Poslanik) rekao: „Allahu moj, ja sam samo čovjek i ljutim se kao što se ljudi ljute, ja sam od Tehe uzeo obećanje, koje Ti nećeš iznevjeriti, kojeg god sam vjernika ezijetio-uznemirio ili uvrijedio ili bičevao, učini da to bude njegovo pročišćenje od grijeha i dobro djelo koje će ga Tebi približiti na Sudnjem danu." Bilježi se u dva ,.Sahiha„ od Ebi Hurejre.

Što se tiče njegovih riječi: „Ako budem na Pravom putu pomozite me, a ako skrenem popravite me„, kažemo da to predstavlja savršenstvo pravde i

bogobojaznosti. Svakom imamu je obaveza da se na njega u tome ugleda, a podanicima je obaveza da se tako prema njima odnose. Ako imam ustraje na Pravom putu podanicima je obaveza da ga pomognu u pokornosti Allahu, a ako pogrješi i skrene na njima je obaveza da ga upozore i ukažu mu na ono što je ispravno. Ako namjerno bude činio zulum, na njima je obaveza da ga u tome sprječe, shodno svojim mogućnostima. Ako bude slijedio istinu, kao što je slučaj sa Ebu Bekrom, onda nemaju opravdanja zbog nepokornosti. A ako zulum nije moguće otkloniti, osim na način koji će prouzrokovati još veći nered, onda to neće činiti, jer se manje zlo ne otklanja većim zlom.

A što se tiče riječi ovog rafidije: „Imam bi trebao da upotpunjuje podanike a ne da od njih traži potpunost i savršenstvo”, na to se može dati više odgovora. Prvo. Ne prihvatamo tvrdnju da imam upotpunjuje podanike a Ja oni njega ne mogu dopunjavati. Čak šta više, imam i podanici se međusobno potpomažu u dobročinstvu i

bogobojaznosti a ne potpomažu se na grijehu i neprijateljstvu. Vladar je kao i emir karavane, predvodnik u namazu ili hadždžu. Imam ne posjeduje neku samostalnu vjeru drugačiju od ostalih. On ponekad mora uložiti trud i idžtihad u nekim pojedinačnim stvarima vjere, pa ako je istina u tom slučaju potpuno jasna on će narediti da se to slijedi, a ako je poznata imamu mimo podanika on će im to objasniti i dostaviti, a na njima je da mu se pokoravaju. Ako nisu sigurni oko neke stvari, oko koje postoji nejasnoća, onda će putem šure-međusobnog dogovaranja, riješiti problem. Ako neko od podanika spozna neku istinu on će to pojasniti imamu, ako se njegov idžtihad razlikuje od imamovog onda se slijedi imamov idžtihad. Mora se prihvatiti preovladavajuće mišljenje a ono drugo ostaviti.

Drugo. Ovaj Ebu Bekrov govor je kod ummeta samo povećao njegovu slavu i veličinu. Ummet nikoga nije poštovao, poslije Poslanika, kao što je poštovao Ebu Bekra. Niti se nekome pokoravao kao što sc pokoravao njemu, s tim da treba znati da im nije ništa posebno dao od dunjaluka niti ih je ičim zastrašivao. Oni koji su Poslaniku dali prisjegu pod drvetom i njemu su dali prisjegu, priznavajući njegove vrijednosti i zasluge u pogledu hilafeta. Zatim, treba reći da nije poznato da su se muslimani razišli u nekoj mese’eli, za vrijeme njegove vladavine, a da on to nije pojasnio i otklonio nejasnoće. Ovo je stvar u kojoj niko ne parira Ebu Bekru. Po tome mu je Omer bio najbliži a zatim Osman. Što se tiče Alije on se protiv njih borio a i oni su se protiv njega borili. On njih nije popravljao niti su oni njega. Pa koji je od dva imama postigao veći uspjeh u pogledu svoje vladavine? Koji se od dva imama borio protiv otpadnika i nevjernika i oko koga su muslimani bili jedinstveni? Ovoga sa ovim može uporediti samo onaj ko u potpunosti ima manjkavu vjeru i pamet.

ODGOVOR NA RAFIDIJSKU TVRDNJU DA JE PRISJEGA EBU BEKRU BILA NEPROMIŠLJENOST

Rafidija kaže: „Drugo. Riječi Omera: ’Prisjega Ebu Bekru je bila nepromišljenost, Allah je muslimane zaštitio od njena zla, ko ponovi tako nešto ubijte ga.’ Činjenica da je ta prisjega bila nepromišljena

ukazuje da takvo mišljenje nije bilo validno. Omerova molba da Allah sačuva od njena zla i da se ubije onaj ko bi ponovio takvu prisjegu, obavezno ukazuje na njenu neispravnost.„

Odgovor: Ova predaja od Omera nije prenesena u dva „Sahiha'' od Ibn Abbasa. U Omerovoj hutbi se spominje da je rekao: „Do mene je doprla vijest da je neko od vas rekao: 'Tako mi Allaha ako umre Omer ja ću dati prisjegu fulanu-tom i tom.' Neka se niko ne zavarava pa da rekene: 'Ebu Bekrova prisjega je bila nepromišljena ili neplanirana', ona je bila takva, ali je Allah, ljude sačuvao njena zla. Među vama ne postoji autoritet prema kojem ljudi okreću glave kao što je to bio Ehu Bekr. Ko da nekome prisjegu, bez prethodnog savjetovanja sa muslimanima, nema kazne ako se ubije i onaj ko je dao prisjegu i onaj kome je data. Mi smo to znali kada je Allah usmrtio Poslanika,..." Zatim je spomenuo hadis a u njemu još stoji: „Es-Siddik je rekao: 'Zadovoljan sam da vam kao vođa bude jedan od ove dvojice, pa dajte prisjegu kojem hoćete.' Zatim je uzeo za moju ruku i ruku Ebi Ubejde a sjedio je između nas. Nisam prezirao ništa od njegovog govora, osim ovih riječi. Tako mi Allaha da su mi odsjekli glavu to me ne bi približilo grijehu i to bi mi bilo draže nego da vladam ljudima među kojima se nalazi Ebu Bekr, osim ako bih našao nešto u svojoj duši pred smrt a što sada ne nalazim." Značenje ove predaje ukazuje da se prisjega Ebu Bekru odigrala iznenada, bez posebnih priprema i konsultovanja, jer je Ebu Bekr bio određen za taj položaj, tako da nije bilo potrebe za okupljanjem svijeta po tom pitanju jer su svi znali da je on najpreči i najzaslužniji za tu funkciju. Ne postoji čovjek poslije Ebu Bekra oko čije bi vrijednosti i zasluge postojala sloga kao što je Ebu Bekr. Ko želi da se izdvoji sa prisjegom nekom čovjeku, mimo ostalih muslimana, ubijte ga. Omer se nije utjecao od zla Ebu Bekrove prisjege već je samo obavjestio da je Allah muslimane sačuvao od fitne i zla, te da su ostali jedinstveni bez obzira što se sve tako brzo i iznenada desilo.

RAFIDIJSKI NAPAD NA ZNANJE PRAVEDNIH HALIFA I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Treće. Nedovoljna učenost i obraćanje Aliji u pogledu većine propisa..

Odgovor: Ovo je najveća potvora. Sto se tiče Ebu Bekra nije poznato da se iučemu okoristio od Alije, dok se s druge strane prenosi da je on slijedio Ebu Bekra i da je išao njegovim putem. Što se tiče Omera, treba reći cla se on više okoristio od Omera nego što se Omer okoristio od njega. A što se tiče Osmana, on je bio manje učen od Ebu Bekra i Omera, ali, i pored toga, nije imao potrebe za Alijom. Tako se prenosi da su se Aliji žalili neki ljudi na Osmanove sakupljače zekata, pa je Alija Osmanu poslao knjigu (o propisima zekata) a Osman reče: „Nemamo potrebe za takvom knjigom.” Istinu je rekao Osman. Propisi o zekatu su tevkifije-precizirani šerijatskim tekstovima od Poslanika i to iz četiri pravca: Najvjerodostojniji, kod uleme, je zbirka propisa od Ehu Bekra, koju je napisao Enesu ibn Maliku, a predaju o tome bilježi Buharija. Po njoj je radila većina imama a poslije nje je' Omerova knjiga.

A što se tiče Alijine knjige po tom pitanju, u njoj se spominju stvari po kojima ne radi niko od islamske uleme, kao npr. njegove riječi: „Na dvadeset i pet ovaca izdvaja se petina ovce.” Ovo se suprostavlja mutevatir predajama od Poslanika. Zbog toga, to što se prenosi od Alije po tom pitanju je ili greška pri prenošenju ili je derogirano.

Četvrta je knjiga Amra ibn Hazma koju je napisao kada ga je poslao u Nedžran. I knjiga Ebu Bekra koja je' zadnja. Kako pametan čovjek može reći da su se u većini propisa vraćali na Aliju a njegove kadije se nisu vraćali na njega. Kadija Surejh, Ubejde Selmani i druge kadije, koji su bili u vremenu Alije, su sudili po onome' što su naučili od drugih mimo Alije.

RAFIDIJSKI NAPAD NA PRAVEDNE HALIFE JE NAPAD I NA ALIJU

Rafidija kaže: „Četvrto. Stvari koje su činili a većina njih je već spomenuta.”

Odgovor: Odgovor na njih je prethodio, uopšteno i detaljno objašnjen. Pojasniti i odgovoriti na ono što se pripisuje trojici halifa je lakše nego pojasniti ono što se pripisuje Aliji. Nemoguće je' da iko ko je učen i pravedan napada njih

trojicu a da istovremeno opravdava Aliju. Naprotiv, ako opravdava Aliju onda je preče da i njih opravdava i hvali, a ako njih napada i zamjera im onda je preče da napadne Aliju i zamjeri mu. Ako bi se rafidijski govor prihvatio onda iz njega proizilazi da su zamjerke na Aliju veće i preče nego što je slučaj sa ostalom trojicom halifa, a ako se ne prihvati biva jasno da je neispravan i kontradiktoran, i to je tačno po ovom pitanju.

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA SU PRAVEDNE HALIFE PRIJE ISLAMA OBOŽAVALE KIPOVE I ODGOVOR NA TO

Rafldija kaže: „Peto. Riječi Uzvišenog:

„Obećanje Moje neće obuhvatiti nevjernike" kaza On." (El-Bekara, 124)

Obavjestio je da obećanje o imametu ne obuhvata zalime, a kafir je zalim zbog riječi Uzvišenog:

„A nevjernici sami sebi čine nepravdu." (El-Bekara, 254)

Nema sumnje da su trojica halifa bili nevjernici i obožavali kipove dok se nije pojavio Poslanik.”

Odgovor može biti višestran. Ako kufr zamjeni ispravan iman za njegova vlasnika nema ukora. Ovo je nužno poznata stvar u vjeri islamu, čak šta više, to je poznato u vjeri svih poslanika. U tom kontekstu Uzvišeni kaže:

„Reci onima koji ne vjeruju: ako se okane, biće im oprošteno ono što je prije bilo." (El-Enfal, 38)

A Poslanik u hadisu kaže: „Islam briše ono što je bilo prije njega." A u drugoj predaji stoji: „Ruši što je bilo prije njega, hidžra ruši što je bilo prije nje i hadždž ruši što je bilo prije njega. "[89]

Drugo. Nije svako ko se rodi u islamu bolji od onih koji su prihvatili islam. Naprotiv, mnoge predaje govore kako je najbolja generacija muslimana prva generacija, a većina njih su primili islam nakon što su bili nevjernici. Oni su bolji od druge generacije koja se rodila u islamu. Rafidije u ovom poglavlju imaju stav kojim se suprostavljaju Kitabu, sunnetu i idžma'u prvih generacija, i

racionalnim dokazima. Oni zbog toga vjeruju nešto što je poznato kao netačno. Tako vjeruju za Azera (Ibrahimov otac), Poslanikove roditelje, njegovog amidžu Ebu Taliba i druge da su vjernici.

Treće. Prije nego je Allah, poslao Muhammeda kao Poslanika niko od Kurejšija nije bio vjernik, niti ko od odraslih, niti od djece i žena. Također, niko od trojice halifa, kao ni Alija nisu bili vjernici. Ako bi rekli da su ljudi obožavali kipove, onda treba reći da su i djeca, također, bila takva, Alija i drugi.

Četvrto. Onaj ko tvrdi za muslimana da je kafir, nakon što je prihvatio islam, takav postaje kafir po idžma'u muslimana. Kako je moguće reći za najbolja stvorenja po vjeri zbog onoga što je prethodilo prije islama da su nevjernici?

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA JE EBU BEKR TRAŽIO OSTAVKU I

ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Šesto. Ebu Bekrove riječi: 'Smijenite me nisam bolji od vas.' Da je bio istinski imam onda mu ne bi bilo dozvoljeno potraživanje ostavke."

Odgovor: Prvo. treba dokazati vjerodostojnost ove predaje, jer napad putem netačnih predaja nema osnove i smisla.

Drugo. Sve da je ovo i vjerodostojno nije dozvoljeno nekome tvrditi da imamu nije dozvoljeno potraživanje ostavke. Ova tvrdnja sam po sebi nema dokaza. Zbog čega mu ne bi bilo dozvoljeno da traži ostavku, ako je on to zaista rekao? Ako je on tako nešto zaista rekao ne postoji idžma’ niti nass koji ukazuje na neispravnost toga, a ako on to nije rekao onda nema potrebe o tome raspravljati.

POJAŠNJENJE NEISPRAVNOSTI RAFIDIJSKE TVRDNJE DA SE EBU BEKR PRED SMRT KAJAO ZBOG ENSARIJA

Rafidija kaže: „Sedmo. Ebu Bekrove riječi na samrti: ’Da sam bogdom pitao Poslanika da li ensarije u ovoj stvari (vlasti) imaju pravo?’ Ovo ukazuje da je sumnjao u ispravnost svoje prisjege. A on je odvratio ensarije na dan Sekife kada su rekli: ’Neka bude od nas emir i od vas emir’, jer je spomenuo predaju od Poslanika ’Imami su od Kurejšija. ”’

Odgovor: Što se tiče Poslanikovih riječi: „Imami (vođe) su ud Kurejšija", to je istina. Onaj ko tvdi da je Ebu Bekr sumnjao u ispravnost svoje prisjege ili u ovu predaju taj laže. Također, onaj ko kaže da je Ebu Bckr pred smrt rekao pomenute riječi također laže. Ova mesda je njemu i ostalim

ashabima bila mnogo jasnija od toga da bi posumnjali u pomenuto, zbog mnogobrojnosti nassova od Poslanika po ovom pitanju, što sve skupa ukazuje na netačnost ove predaje koju je rafidija naveo.

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA JE EBU BEKR EZIJETIO ALIJU, ZUBEJRA I DA JE SRUŠIO FATIMINU KUĆU

Rafidija kaže: „Osmo. Njegove riječi na samrti: ’Da sam bogdom ostavio Fatiminu kuću, da je nisam rušio, i da sam bogdom u hladu Beni Saide pružio ruku jednom od dvojice ljudi pa da on bude emir a ja vezir.’ Ovo ukazuje da je napao na Fatiminu kuću dok je u njoj bio Alija, Zubejr i drugi.”

Odgovor: Ovaj napad ne prihvatamo dok se ne dokaže vjerodostojnost seneda pre'daje. Ako izostane vjerodostojnost metna i sene'da predaje onda je ovaj napad neosnovan. A šta reći ako se zna da nije'dno od toga nije vjerodostojno? Mi sigurno znamo da Ebu Bekr nije ni na koji način napao i uznemiravao Aliju i Zubejra, pa čak ni Sada ibn Ubadu, čovjeka koji mu od početka do kraja njegove vladavine nikada nije dao prisjegu. Najviše što bi mogli reći da je ušao u kuću da vidi da li u njoj ima nešto od Allahova imetka, kako bi ga podjelio i da ga da onima koji ga zaslužuju, te da je uvidio da je dozvoljeno da im to ostavi. Dozvoljeno je da im da imetak od fej'a-ratnog plijena. Međutim, nikada ih nije napao ni ezijetio, i oko toga se slažu učenjaci i ljudi od vjere. Ovakve stvari prenose džahili lašci, u koje vjeruju glupači među ljudima koji tvrde da su ashabi srušili Fatiminu kuću i udarili je po stomaku tako da je pobacila. Sve su ovo lažne i izmišljene stvari koje prestavljaju potvoru, po slaganju muslimana, i to ne može proći osim kod onih koji sliče stoci.

A što se tiče riječi: „Da sam bogdom dao prisjegu jednom od dvojice”, kažemo da nije spomenuo sened ove predaje niti je' dokazao vjerodostojnost. Ako je on to zaista rekao to ukazuje na njegov zuhd, skromnost i strah od Allaha.

POJAŠNJENJE LAŽNOSTI TVRDNJE DA SU PRAVEDNE HALIFE BILE U USAMINOJ VOJSCI

Rafidija kaže: „Deveto. Poslanik kaže: ’Opremite Usaminu vujsku’, više puta je ponavljao naredbu o njenom slanju. U toj vojsci su bili Ebu Bekr, Omer i Osman. Nije slao vladara pravovjernih jer je želio sprječiti njih da preuzmu hilafet poslije njega a oni to nisu prihvatili.”

Odgovor: Prvo. Tražimo da dokaže'te' vjerodostojnost pre'daje. Ovo nije preneseno nekim poznatim senedom, niti je iko od učenjaka to ocjenio

vjerodostojnim. Poznato je da se neka predaja ne može navoditi kao dokaz dok se ne dokaže njena vjerodostojnost. U protivnom, svako bi mogao reći šta poželi.

Druga. Ovo je laž po slaganju učenjaka predaja, u Usaminoj vojsci nije bio ni Ebu Bekr ni Osman, a spominje se da je bio Omer. U mutevatir predajama se od Poslanika prenosi da je on Ebu Bekra postavio kao imama u namazu sve dok nije umro. Ebu Bekr je klanjao sabah tog jutra kada je Poslanik umro. Spominje se da je odgrnuo zastor svoje sobe i gledao ih kako klanjaju za Ebu Bekrom pa se' zbog toga obradovao. Ako se to zna, kako mu je onda mogao narediti da izide sa Usaminom vojskom?

Treće. Da je Poslanik namjeravo Aliju postaviti na vlast ova trojica bi

bila nemoćni da spriječe sprovođenje Poslanikove naredbe. Većina muslimana su ispoljavali pokornost Allahu i Poslaniku tako da se oni ne bi mogli suprostaviti njegovoj naredbi, da je postojala. Zatim, trećina muslimana ili više od, toga se borila sa Alijom protiv Muavije, a da je postojao nass o njegovom imametu sa njim bi se borila većina muslimana.

Četvrto. Poslanik, je naredio Ebu Bekru da predvodi ljude u namazu a to nije naredio Aliji. Da je Alija trebao biti halifa onda bi njemu naredio da on ljudima klanja. A šta reći ako se zna da nikada nije postavio Aliju kao nadređenog nad Ebu Bekrom.

POBIJANJE RAFIDIJSKE TVRDNJE DA POSLANIK, NIKADA EBU BEKRA NIJE POSTAVIO NA NEKU FUNKCIJU

Rafidija kaže: „Deseto. Nikada Ebu Bekru nije povje'rio neku funkciju a druge je postavljao nad njim.

Odgovor može biti na više načina. Ovo je potpuno netačno. Vlast i funkcije koje je dobivao Ebu Bekr niko mu u njima ne može parirati. Tako ga je postavio na funkciju nadzronika i organizatopra hadždža a povjeravao mu je i druge funkcije.

Drugo. Zatim, Poslanik je povjeravao funkcije koje su po idžma’u sunija i šija na manjem stepenu od Ebu Bekra, kao što je Amr ibn

As, Velid ibn Ukbe, Halid ibn Velid i drugi. Tako biva jasno da izostavljanje njega sa funkcije ne' znači da je bio slabiji od ovih.

Treće. To što ga nije tada postavio na vlast ne predstavlja njegovu manjkavost. Nekada Poslanik nekome ne povjeri vlast jer mu tada dotični može biti potrebniji i korisniji za druge stvari nego što je slučaj sa vlašću, i možda je korisniji muslimanima u drugim stvarima nego što bi bio da je na toj funkciji. On i Omer su bili kao njegova dva vezira.

RAFIDIJSKA LAŽ DA JE POSLANIK, SMIJENIO EBU BEKRA SA FUNKCIJE ORGANIZATORA HADŽDŽA DEVETE GODINE PO HIDŽRI

Rafidija kaže: „Jedanaesto. On ga je poslao da dostavi suru Bera'et, a zatim je Aliju zadužio za taj posao i naredio mu da vrati Ebu Bekra, a da on preuzme taj posao. Onaj ko nije sposoban da dostavi jednu suru ili dio nje, kako da bude podoban za opšte vodstvo nad muslimanima, u pogledu sprovodenja svih zakona i propisa cijelom ummetu?!”

Odgovor: Ovo je' laž po slaganju svih učenjaka, i to putem opšteg mutevatira. Poslanik je Ebu Bekra postavio na funkciju predvodnika hadžija devete godine i nije ga smijenio i vratio nazad. Naprotiv, on je predvodio ljude te godine na hadždžu a Alija je bio je'dan od njegovih podanika tada, koji je klanjao iza nje'ga i pokoravao se njegovim naredbama, kao i ostali muslimani koji su bili prisutni. Ovo je opšte poznato znanje na stepenu mutevatira, kod učenjaka, i ne razilaze se dvojica da je Ebu Bekr te godine organizovao hadždž po naredbi Poslanika pa kako onda neko može reći da je naredio da se smijeni s te funkcije. Međutim, sa njim je poslao Aliju kako bi mušricima obznanio prekid ugovora, jer je običaj kod njih bio da ne potpisuje i ne prekida ugovor osim onaj ko ga je potpisao lično, ili neko iz njegove porodice. Takve stvari Arapi nisu prihvatali od bilo koga. Nema sumnje da je ovaj rafidija, kao i drugi rafidijski šejhovi, od najvećih džahila o Poslanikovoj biografiji i njegovom stanju. A ne znaju stvari koje su na stepenu mutevatira i koje su poznate svakome ko i najmanje poznaje siru Allahovog Poslanika. Oni uzmu

neki događaj pa ispreturaju činjenice, dodaju šta hoće i izostave šta hoće.

Iako sam ovaj rafidija to možda nije uradio, to su uradili njegovi šejhovi i perthodnici koje slijedi i od kojih je uzeo znanje. Nije verifikovao ono što oni o tome govore' i nije se vratio na ono što je mutevatir i opšte poznato kod njih, kako njihovim učenim tako i običnom svijetu.

Njegove riječi: „Opšti imamet koji obuhvata dostava svih propisa ummetu." Ovo je batil-ne'ispravan govor. Sve propise' ummet je naslije'dio od njihova Poslanika nema potrebe za imamom u njihovoj dostavi ništa više nego što postoji potreba za ulemom.

Treće. Kur'an je svaki musliman dostavljao od Poslanika tako da je nemoguće reći da Ebu Bekr nije bio sposoban za njegovu dostavu.

Četvrto. Nije dozvoljeno misliti da je dostava Kur'ana bila posebno rezervisana za Aliju, jer Kur'an ne' može' biti potvrđen ahad pre'dajom ve'ć mora bito potvrđen od strane više ljudi koji ga dižu na stepen mutevatira.

ODGOVOR NA RAFIDIJSKU TVRDNJU DA OMER NIJE POZNAVAO PROPISE

Rafidija kaže: „Dvanaesto. Omerove riječi da Muhammed nije umro ukazuju na slabu učenost, kao i činjenica da je naredio da se kamenuje trudna bludnica pa mu je Alija to zabranio, a on tom prilikom reče: 'Da ne bi Alije propao bi Omer.' I drugi propisi u kojima je griješio."

Odgovor: Pre-nosi se u dva „Sahiha" od Poslanika da je re'kao: „U narodima prije vas su bili ljudi kuji su imali nadahnuće, ako ima takvih u mom ummetu onda je to Omer. "O Ovako nešto Poslanik nije rekao za Aliju.

U ,,Sahihu” se prenosi od Ibn Omera da je Poslanik rekao: „’Jednom dok sam spavao u snu sam vidio lonac. Otišao sam do njega a u njemu je bilo mlijeko. Pio sam iz njega sve dok nisam vidio kako iz mojih noktiju buja biljka (ar er-rijju). Zatim sam dao Omeru ibn Hatabu da pije. Kako si to protumačio Allahov Poslaniče, upitaše? 'Kao znanje,’ reče' Poslanik.” Omer je bio najučeniji ashab poslije' Ehu Be'kra. Što se tiče činjenice da je Omer mislio da Poslanik nije umro, to je bio samo jedan momenat da bi se zatim uvjerio u nje'govu smrt. Ovako nešto se često dešava, ljudi sumnjaju u ne'čiju smrt neko vrijeme a zatim se uvjere da je zaista umro. Alija je, također, dolazio do mnogih spoznaju za koje je prije toga mislio suprotno. Čak je u pogle'du mnogih propisa mislio ono što se poslije ispostavilo drugačije, i na tome je umro, a sve to ne čini manjkavim njegovu vladavinu. Primjer toga su njegove fetve o mufevvidi koja je umrla pa joj nije odredio (naslje'dstvo), i druge stvari koje su poznate islamskim učenjacima. Što se tiče pomenute trudnice, ako nije znao za njenu trudnoću onda to spada u ovo poglavlje. Moguće je' da je naredio kamenovanje a da nije' znao da je trudna pa ga je Alija obavjestio a on je rekao: „Da me Alija nije obavjestio o njenoj trudnoću kamenovao bih je, pa bi ubio plod.” I to je ono čega se bojao.

Ako se neki veliki učenjak vrati i uzme* znanje od nekoga ko je na manjem stepenu od njega to ga ne čini manje učenim od njega. Poznato je da je Musa, alejhi selam, naučio tri mes'ele od Hidra a Sulejman, alejhi selam je primio vijest od ptice Hudhuda o kraljici Belkisi.

NAPAD NA OMERA ZBOG IZREKE O TERAVIH NAMAZU I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „On je došao sa novotarijom o teraviji, iako je Poslanik rekao: ’O ljudi noćni dobrovoljni namaz u mjesecu ramazanu u džematu je novotarija, Duha namaz je novotarija, mali sunnet je bolji od puno novotarija, zaista je svaka novotarija zabluda a svaka zabluda vodi u vatru.' Omer je za vrijeme ramazana po noći izišao pa je ugledao svje'tla u mesdžidu a zatim upita: 'Šta je ovo?'

’Ljudi su se okupili radi dobrovoljnog namaza,’ rekoše mu. ’Novotarija, ali divna je to novotarija,' reče Omer. Tako da je priznao da je to novotarija.”

Kažemo: Nije viđena nijedna skupina od svih novotarskih i zabludjelih sekti kao što su rafidije da su tako ustrajni u lažima na Poslanika i da mu pripisuju ono što on nije' rekao, kao i pretjerivanje u tim lažima. A ako među njima ima onih koji ne znaju da se radi o lažima onda takvi spadaju u velike neznalice. I kao što je' rečeno:

Ako ne znaš pa to je nesreća a ako znaš pa nesreća je još veća

A zatim, na ovo možemo odgovoriti na više načina. Prvo. Tražimo da dokažete vjerodostojnost predaje. Gdje je zabilježen sened ove predaje? U kojoj knjizi od islamskih knjiga je ovo zabilježeno. Ko je od hadiskih učenjaka potvrdio da je ova predaja tačna?

Drugo. Svi hadiski učenjaci sigurno znanju da je ovo mevdu-laž i izmišljotina na Poslanika. Onaj ko posjeduje i najmanje znanje o hadisima zna da je ovo laž. Niko od muslimana ovo nije prenio u svojojim knjigama. Niti u sahih zbirkama, niti u sunenima, niti u musnedima niti u mu'džemima niti postoji sened ove' predaje, ni sahih niti daif već je to jasna laž.

Treće. Pouzdano je preneseno da su ljudi za vrijeme Poslanika klanjali noćni namaz u ramazanu. Preneseno je da je on dvije ili tri noći predvodio muslimane na teravih namazu. Tako da ovo okupljanje (za vladavine' Omera) nije novotarija, jer on to prvi nije izmislio. Ono što neko prvi izmisli ili izumi u jeziku se naziva novotarijom. Ovo ne' predstavlja še'rijatsku novotariju, jer je šerijatska novotarija ono što se uvede u vjeru kao novina, a što je zabluda, bez šerijatskih dokaza.

Četvrto. Da je ovo predstavljalo nešto ružno, pokudeno i zabranjeno to bi Alija poništio za svoje vladavine u Kufi. Pošto je u tome slijedio Omera to ukazuje da je to po njemu bila mustehab stvar. Ćak šta više, prenosi se od Alije

da je rekao: „Allah osvijetlio Omerov kabur kao što je on osvijetlio naše džamije."

RAFIDIJSKA TVRDNJA DA SU MUSLIMANI BILI JEDINSTVENI OKO OSMANOVA UBISTVA I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Četrnaesto. Osman je uradio neke stvari koje nije bilo dozvoljeno uraditi, tako da su mu to svi muslimani ne'girali. Oko njegova ubistva je bilo više sloge nego što je slučaj sa njegovom prisjegom i prisjegom oko imameta njegova dva prijatelja.”

Odgovor: Ovo je jasna laž. Svi ljudi u Medini i po islamskim pokrajinama su jednoglasno Osmanu dali prisjegu. Oko njegova imameta nisu se razišla ni dva čovjeka, niti je ko izostao iza njegove prisjege. Zbog toga je imam Ahmed i drugi govorio: „Njegova prisjega je bila potvrđenija i složnija od drugih.” A što se tiče onih koji su ga ubili, pa to je mala skupina. Ibn Zubejr, omalovažavajući Osmanove ubice kaže: „Izišli su na njega kao lopovi koji se pojave iznenada izvan sela. Allah ih je pobio sve osim pojedinaca koji su pobjegli pod okriljem noći.”

Drugo. Može se reći i to da je broj onih koji su sc suprostavili Aliji, i protiv njega se borili, mnogo veći od broja onih koji su ubili Osmana. Broj onih koji su se borili protiv Alije je mnogo veći od onih koji su ubili Osmana. Zatim, veliki dio njegove vojske se odvojio od nje'ga a zatim su se pobunili i protekfirili ga. Govorili su mu: ,,Ti si se odmetnuo od islama, nećemo ti biti pokorni dok se ne vratiš u islam.”

Treće. Opšte je poznato, i to je na stepenu mutevatira, da su se svi muslimani složili oko Osmanove prisjege. Niko nije' izostao od njegove bcj'e. A treba znati da je npr. sa Ebu Bekrove prisjege izostao Sad ibn Ubade'. Ebu Bckr je i umro a on mu nije dao prisjegu. Također, nije dao prisjegu ni Omeni. Saad je i umro a nije mu dao prisjegu. Saad to nije odbijao zbog toga što je imao loše mišljenje o Ebu Bekru, znao je da je on najbolji muhadžir, već je tražio da i od ensarija bude jedan emir. Mada je od Poslanik, prenesena mutevatir predaja u kojoj stoji: „Imami su ud Kurejšija.’Tako da je Sadovo mišljenje bilo pogrešno i suprostavljalo se poznatom nassu. Ako se zna da je nečije mišljenje pogrešno, shodno nassu, onda njegov stav ne narušava validnost idžma’a. A što se tiče Osmanove prisjege od nje nije niko izostao unatoč

velikom broju muslimana i činjenici da se bijahu razišli po svijetu. A što se tiče Alije, od samog početka otprilike polovica muslimana od prve generacije muhadfžira, ensarija i drugih,

mu nije dala prisjegu. Nisu se borili sa njim niti protiv njega. Od njh su Usame ibn Zejd, Ibn Omer, Muhammed ibn Mesleme, a druga skupina muslimana se borila protiv njega. Zatim, mnogi koji su mu dali prisjegu ga napustiše. Neki od njih su ga protekfirili i ohalalii njegovu krv. Neki od njih su prešli kod Muavije, kao što je Ukajl i drugi.

Osmanova stranka je neprestano napadala na Aliju, navodeći ovo kao dokaz uz tvrdnju da on nije bio pravedni halifa. Njihov dokaz nije veći od rafidijskih dokaza. Ako su njihovi dokazi netačni, a Alija je ubijen nepravedno, onda je preče da se to kaže za Osmana.

Poglavlje

RAFIDIJSKO POBIJANJE DOKAZA O EBU BEKROVOM IMAMETU I

ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Šesto poglavlje. Pobijanje njihovih dokaza o Ebu Bekrovom imametu. O tome su naveli više dokaza. Od toga je navođenje idžma’a-jedinstva. Odgovor na to bi bio da nije postojalo jedinstvo, jer se Beni Hašitn nije' slagao sa tim, niti grupa starih ashaba, kao što su: Selman, Ebu Zerr, Mikdad, Amar, Huzejfe i Sad ibn Ubade, Zejd ibn Erkam, Usame ibn Zejd, Halid ibn Seid ibn As i Ibn Abbas. Čak je i njegov otac to negirao. On reče: ’Ko je postavljen kao halifa nad ljudima?’ Tvoj sin, re'koše. ’Šta su učinila dva slabića?’ upita. Misleći pod tim na Ibn Abbasa i Aliju. Rakoše: ’Bili su zauzeti opremanjem Poslanika Oni zatim još rekoše: 'Vidjeli su da je tvoj sin najstariji.’ Ja sam stariji od njega, reče on. Zatim, niko od plemena Beni Hanife mu nije predavao zekat, tako da ih je on prozvao otpadnicima a zatim ih je pobio i porobio. Omer mu se u tome' suprostavio, da bi za vrijeme' svoje vladavine oslobodio pomenuto roblje.”

Odgovor: Zahvaljujemo se Allahu koji je ukazao na braću otpadnika, tako da učeni a i običan svijet može vidjeti da su oni zaista braća otpadnika. Allah je razotkrio njihove tajne' i pocjepao zastor iza kojeg su se krili, i to putem njihovih jezika. Allah neprestano ukazuje na njihove izdaje i spletke koje pojašnjavaju njihovo neprijateljstvo prema Allahu i Njegovom Poslaniku i najboljim bogobojaznim robovima, koji su Allahovi štićenici. Koga Allah želi staviti na fitnu niko mu ne može pomoći.

Zatim, kažemo: Ko posjeduje i najmanje znanje iz sire, i poznaje vije'sti o ashabima, zaključit će' jednu od dvije stvari: Ili je ovaj rafidija od najvećih neznalica u pogledu ashaba i njihovih biografija ili najviše' od svih ljudi ustrajava na lažima. Ja mislim da ovaj autor, i ostali rafidijski šejhovi, prenose iz knjiga svojih prethodnika bez stručne analize i vraćanja na islamsku literaturu, kako bi istinski spoznali pravu sliku islama i njegovo stanje kroz istoriju. Tako da ovaj i njemu slični ostaju u mraku džehla, sa stanovišta racionalne i tradicionalne strane. Nema sumnje da su lašci i nosioci potvora među rafidijskim šejhovima mnogobrojni. Većina njihovog govora se svodi na slijeđenje strasti i neznanje. Ko sa njima razgovara, u kontekstu slijeđenja njihovih strasti, takvom vjeruju i uopšte ne istražuju da li je iskren ili lažac. A ko im se suprostavi, njega ugone u laž, bez prethodnog provjeravanja da li je iskren ili lažac. Oni imaju veliki udio u riječima Uzvišenog:

„Ima li nepravednijeg od onoga koji o Allahu govori laži i smatra da je laž Istina kada mu ona dolazi?" (Ez-Zumer, 32)

Dok, s druge strane, učeni i pobožni imaju veliki udio u riječima Uzvišenog:

„A onaj koji donosi istinu i oni koji u nju vjeruju, oni su bogobojazni." (Ez- Zumer, 33).

Najveći džehl i zabluda, koja se može uočiti u njegovom govoru, jeste što ovaj rafidija pleme Benu Hanife svrstava u idžma’-konsenzus muslimana, tvrdeći kako ih je zbog zekata Ebu Bekr pobio i porobio.

I učeni i običan svijet zna da je pleme Benu Hanife vjerovalo u poslanstvo Musejleme Kezzaba, koji se u Jemami proglasio kao poslanik. On se još pred kraj Muhammedova života proglasio poslanikom i za sebe tvrdio da je Muhammedov partner. Stvar lažnog poslanika Musejleme i njegovih sljedbenika od Benu Hanife je toliko poznata da to jedino ne zna najudaljeniji čovjek od civilizacije i znanja.

Od najvećih Ebu Bekrovih fadileta, kod cjelokupnog ummeta od prvog do zadnjeg, je to što se borio protiv otpadnika, a najgori otpadnici su bili pripadnici Beni Hanife. Ebu Bckr nije ratovao protiv njih zbog neizdvajanja zekata već zbog toga što su vjerovali u poslanstvo Musejleme Kezzaba. Njihov broj je kao sc prenosi dostizao do sto hiljada.

Majka Muhammeda ibn Hanefije je bila Alijina robinja porijeklom iz plemena Benu Hanife. Oni koji dozvoljavaju porobljavanje otpadnica ovo uzimaju kao dokaz da je dozvoljeno otpadnice porobiti, ako otpadnici ratuju protiv muslimana. Ako su pripadnici Benu Hanife bili muslimani, čija je krv zaštićena, kako to da je Alija dozvolio da se porobljavaju njihove žene' i da se sa njima kao robinjama ima snošaj?

Što se tiče rafidijske tvrdnje da se Omer suprostavljao ratu protiv otpadnika, kažemo da je to jedna od najvećih laži i potvora na Omera. Naprotiv, svi ashabi su bili složni u ratu protiv Musejleme i njegovih sljedbenika. Međutim, postojala su druga plemena koja su priznavala islam ali su odbijali izdvajenje zekata. U pogledu ovih Omer je u početku imao nedoumice, tako da je Es-Siddik sa njim raspravljao i objasnio mu obavezu pokretanja rata protiv istih, tako da se' Omer povukao sa svog stava. Priča o tom događaju je poznata.

Ako bi neko smatrao dozvoljenim napad na Ebu Bekra i Omera, tvrdeći da su se borili zbog imetka, onda je napad na druge mimo njih preči. A ako je obaveza u tom kontekstu braniti Osmana i Aliju onda je preče i obaveznije da se Ebu Bekr i Omer brane. Alija, se borio kako bi mu bili pokorni i kako bi on upravljao ljudima i imecima.

Pa kako je moguće to smatrati borbom u ime vjere, a Ebu Bekrovu borbu, koja je imala za cilj povratak ljudi u pokornost Allahu i Poslaniku, ne smatrati borbom u ime vjere?!

A što se tiče velikih ashaba, koje je ovaj rafidija spomenuo kao izostanike od Ebu Bekrove prisjege, treba reci da je to laž na njih, ako se izuzme Sad ibn Ubade. Davanje prisjege Ebu Bekru od strane ovih je toliko poznato da se nikako ne može zanije'kati. I oko toga se slažu učenjaci hadisa, sire, predaja i drugi učenjaci od selefa i halefa tj. prvih i kasnijih učenjaka.

Usama ibn Zejd nije krenuo u pohod dok mu (Ebu Bekru) nije dao prisjegu, zbog toga ga je i oslovio riječima: ,,O halifo Allahova Poslanika.'' Što se tiče Halida ibn Seida, on je bio Poslanikov namjesnik, pa kada je Poslanik umro on reče': „Ne želim biti namjesnik nekom drugom mimo Poslanika.„ Tako da je napustio funkciju namjesništva, a inače je priznavao Ebu Bekrov hilafet. Opšte je poznato, i to je na stepenu mutevatira, da niko nije izostao od prisjege Ebu Bekru osim Sad ibn Ubade.

Što se tiče Alije i Benu Hašima svi su mu dali prisjegu, i oko toga se slažu učenjaci. Niko od njh nije umro a da mu nije dao prisjegu. Međutim, spominje se da je Alija odgodio svoju prisjegu za šest mjeseci, a spominje se da je dao

prisjegu drugi dan. U svakom slučaju dali su mu prisjegu bez prisile.

Zatim, svi su ljudi dali prisjegu Omeru osim Sada. Niko nije izostao od njegove prisjege, ni Benu Hašim ni drugi.

Što se tiče Osmanove prisjege, svi. su ljudi bili složni oko toga.

Ono što rafidija spominje, od Ebu Kuhafinog prigovora, to je laž po slaganju učenjaka. Ebu Kuhafe (Ebu Be'krov otac) je' boravio u Mekki i bio je oronuli starac koji je islam primio po oslobođenju Mekke. Ebu Bekr ga je doveo pred Poslanika, a njegova kosa i brada su bili bijeli kao gummifera pa Poslanik, reče: „Da si šejha

(starca) ostavio u njegovoj kući mi bi njemu došli.'' To je bilo iz počasti prema Ebu Bekru.

Zatim, njegove riječi da su Ebu Kuhafi rekli kako je' njegov sin bio najstariji, su također očita laž. Među ashabima su bili mnogi koji su bili stariji od

Ebu Bekra, kao što je npr. Abbas. Abbas je bio tri godine stariji od Poslanika a Poslanik je bio stariji od Ebu Bekra.

U globalu, odgovor na rafidijsko nijekanje idžma'a-jedinstva (u pogledu Ebu Bekrove prisege), može biti sa više aspekata:

Prvo. Od pomenutih ashaba, koje je rafidija spomenuo, samo je Sad ibn Ubade izostao od davanja prisjege, svi ostali su mu dali prisjegu i oko toga se slažu učenjaci predaja. Spominje se da je skupina Hašimija kasnila sa davanjem prisjege šest mjeseci, a zatim su mu dali prisjegu bez umiljavanja i prisiljavanja. Nema sumnje da punovažan idžma' u pogledu imameta ne može narušiti izostanak jednog ili dvojice ili malobrojne skupine. Kada bi se to uzimalo u obzir onda skoro da i ne postoji stopostotni idžma' u pogledu nečijeg imameta. Imamet je određena stvar, i nekad neki čovjek izostane iza prisjege zbog nekih nepoznatih prohtjeva, kao što je Sadov izostanak. On se bio kandidovao za emira ispred ensarija, a to nije' uspio ostvariti, tako da je' u njemu ostao ostatak prohtjeva. Onaj ko nešto ostavi zbog prohtjeva to u ovom slučaju ne'ma značaja.

Drugo. Kada bi pretpostavili da su pomenuti ashabi izostali iza prisjege, i još dvostruko toliko, to ne bi ugrozilo validnost funkcije hilafeta. U pogledu položaja halife se ne uslovljava pristanak sve i jednog čovjeka, već jedinstvo većine ljudi od ugleda, snage i moći koji mogu ponijeti breme vlasti i ispoštovati ciljeve koji se postavljaju pred vlast. Zbog toga Poslanik kaže: "Držite se džemata-zajednice (jedinstva) jer je Allahova ruka sa džematom.„ " Treće. Može se reći i to da je sloga muslimana u pogledu Ebu Bekrove prisjege bila veća od sloge kod Alijine prisjege. Trećina ummeta, malo više ili manje mu nisu dali prisjegu, naprotiv, borili su se protiv njega. Druga trećina se nije borila sa njim i me'đu njima je, također, bilo onih koji mu nisu dali

prisjegu. Protiv nekih koji mu nisu dali prisjegu se borio, a protiv nekih nije. Ako je dozvoljeno napadati na imamet onoga kod čije prisjege je izostalo nekoliko ljudi onda je napad na imamet Alije u mnogome preči.

Nema ni jednog načina na koji bi potvrdili zaslužnost Alijina imameta a da i Ebu Bekr na isti način ne zaslužuje da bude imam, čak šta više, on je zaslužniji u pogledu svog imameta od Alije i drugih. Tako da ne'ma potrebe za idžma'om u pogle'du hilafcta prvog niti drugog, mada je jedinstvo postojalo.

Poglavlje

RAFIDIJSKO POBIJANJE IDŽMA'A U POGLEDU EBU BEKROVA IMAMETA I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „U osnovi idžma' nije dokaz. Oni koji sc oko nečega slažu moraju se vezati za dokaz u svojoj presudi, u protivnom desit će sc greška. Taj dokaz mora biti racionalni ili tradicionalni, tj. u vidu predaje. Sto se tiče racia, ne postoji racionalni dokaz o njegovom imametu, a što sc tiče predaja, po njima Poslanik je umro a nije ostavio vasijet niti nass o imamu poslije' njega. Također, u Kur'anu ne postoji ništa o tome. Tako da u ovom slučaju ako postoji idžma' biva pogrešan i kao takav ne može biti dokaz.„

Odgovor: Prvo. Na njegove riječi: „Idžma' u osnovi nije dokaz" kažemo: Ako pod tim misli da pokoravanje onome oko koga se slože ljudi nije obavezno samo po sebi već zbog toga što to predstavlja pokornosta Allahu i Njegovu Poslaniku onda je to tačno. Međutim, ovo ne' smeta, jer, i pokornost Poslaniku sama po sebi nije obaveza, već zbog toga što pokornost Poslaniku predstavlja pokornost Allahu, dželle še'nuhu. Tako da, u osnovi, nikome se lično ne' upražnjava pokornost, osim Allahu, dželle še'nuhu. Samo On stvara, upravlja i sudi. U osnovi, presuda pripada Allahu. Pokornost Poslaniku je obavezna jer pokornost njemu predstavlja pokornost Allahu. Muslimanima, koji su je'dinstveni, biva obavezna pokornost, jer je njihova pokornost pokornost Allahu i Njegovom Poslaniku. Poslanikova presuda je obavezujuća jer je njegova presuda Allahova

presuda. Isti je slučaj sa presudama ummeta, jer su presude ummeta Allahove persude.

A ako pod tim misli da idžma’ ponekad potrefi istinu a ponekad promaši, a on upravo to želi reći, onda je to napad na idžma' kao šerijatski dokaz, što opet povlači tvrdnju da se ummet može ujediniti na zabludi i grešci, (što je suprotno hadisu), kao što to kažu rafidije koji se u tome slažu sa Nazzamom.

U tom slučaju kažemo: Tvrdnja da je Alija bezgriješni imam, i drugi usuli imamijske akide temelje se na idžma’u kao šerijatskom dokazu. Temelji onoga što uzimaju za postavke svoje vjere temelje se na racionalnim dokazima, idžma’u i na njihovim predajama. Oni često kažu: „Putem racia biva znano da ljudi moraju posjedovati bezgriješnog imama i imama na koji ukazuje nass. Niko osim Alije po idžma’u nije bezgriješan niti nassom određen za imamet. Tako da je Alija jedini bezgriješan.„ I druge njihove tvrdnje i akidske tačke koje temelje na idžma’u.

Njima kažemo: Ako idžma’ nije dokaz onda padaju vaši dokazi, a time pada i ono što grade na dokazima idžma’a od usula svoje vjere. Tako da njihov

govor biva netačan, a to znači da je ehlu sunnet u pravu. A ako je idžma’ ispravan dokaz, onda to, također, potvrđuje mezheb-pravac ehli sunneta. Već je prethodilo pojašnjenje neispravnosti njihovog mezheba, svejedno priznavali idžma' kao dokaz ili ne. Pošto je pobijen njihov govor, biva jasno da je mezheb ehli sunneta ispravan.

Ako bi rekli: „Mi ne prihvatamo idžma’ i ne smatramo ga dokazom ni u čemu od usula-temelja naše vjere. Osnova naših dokaza se temelji na racionalnim postavkama i predajama od bezgriješnih imama.”

Kažemo: Ako idžma’ ne prihvatate kao dokaz, onda nemate drugih šerijatskih dokaza osim poznatih predaja od Poslanik. Ono što prenose od Alije i drugih bezgriješnih imama ne može se uzeti kao dokaz, dok se ne potvrdi njihova bezgriješnost. A bezgriješnost

nekog od njih se ne može potvrditi osim putem vjerodostojnih predaja. Poznato je da je samo Poslanik bezgrješan. Pošto od Poslanika, nije prenesno ono što oni govore o bezgrješnosti svojih imama, znači da oni u osnovi ne posjeduju validne šerijatske dokaze, kako u pogledu usulu-temelja vjere tako i u pogledu funta tj. ogranaka vjere. Zatim se stvar vraća na tvrdnju da je Alija trebao preuzeti hilafet shodno šerijatskom nassu. Ako taj nass potvrđujete putem idžma' onda je to batil-netačno, jer vi ne priznajete idžma', a ako tvrdite da o tome postoji posebna predaja već je prethodilo pojašnjenje o neispravnosti takve tvrdnje, te da se to suprostavlja onom što prenosi džumhur i većina šija, što opet sigurno ukazuje da se radi o laži.

DODATAK PRETHODNOM POGLAVLJU

Rafidija kaže: „Kod idžma'a se u obzir uzima mišljenje cjelokupnog ummeta a poznato je da do toga nije došlo, čak šta više, nije bilo idžma'a na nivou stanovnika Medine niti dijela njih. A većina ljudi je bila složna oko Osmanova ubistva."

Odgovor: Što se tiče idžma'a oko imameta, ako pod tim misli na idžma' koji je dovoljan za punovažnost prisjege kažemo da je u tom slučaju dovoljno da prisjegu polože ugledni i ljudi od snage i moći (ar. ehlu ševketin), oni koji su u stanju da isposluju ono što se traži i zahtjeva od vlasti jedne države. Ovo važi makar broj vodećih ljudi među njima bio mali, ako se ostali sa njima slažu bej'a je punovažna. Ovo je ispravno mišljenje kod imama ehli sunneta, a to je mišljenje i imama Ahmeda i drugih. Dok apologctičari taj broj pokušavaju odrediti, tako da spominju određen broj onih koji trebaju dati prisjegu, a sva ta ograničenja su neispravna. Ako pod idžma'om misli na zaslužnost i prvenstvo u pogledu vlasti, u tom slučaju se gleda na sve ili većinu. Sve tri ove stvari su bile

kod hilafeta Ebu Bekra. Što se tiče Osmanove smrti, samo se mala grupica ujedinila i složila oko njegova ubistva, čiji broj ne dostiže ni polovinu desetine od desetine desetog dijela ummeta.

RAFIDIJSKI NAPAD NA DOKAZIVANJE IDŽMA'OM

Rafidija kaže: „Savki pojedinac od umme'ta može pogriješiti. Šta ih može zaštititi od laži prilikom sklapanja idžma’a-konsenzusa?”

Odgovor: Kažemo: Poznato je da, kada se uspostavi idžma’, da on ima svojstva koja nema ahad dokaz. Nije dozvoljeno poistovjetiti ahad dokaz sa idžma’om-konsenzusom. Može se desiti da svaki pojedinac prilikom prenošenja obavije'sti slaže ili pogriješi, međutim, kada sc broj prenosioca podigne do stepena mutevatira, onda nije moguće da se ujedine na laži i grešci. Zatim, ako je dozvoljena pogreška pri idžma’u onda Alija nije bezgrješan, kako tvrde, jer za to navode idžma’ kao dokaz. Ako je moguće idžmau' pripisati grešku, onda je moguće da u ummctu ima još bezgrješnih mimo Alije. Dolazimo do zaključka da njihov napad na idžma' povlači pobijanje njihovih osnova na kojima temelje vjerovanje o imametu bezgrješnog.

Ako pada akida o bezgrješnosti, time pada temelj rafidijskog mezheba. Tako da ako priznaju idžma' to pobija njihov mezheb a ako odbiju idžma' to opet pobija njihov mezheb, što znači da u oba slučaja njihovo učenje biva netačno.

NAPAD NA IDŽMA' U POGLEDU EBU BEKROVE PRISJEGE KOJEM SE SUPROSTAVLJA NASS O ALIJINOM IMAMETU I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Već smo ukazali na nass koji ukazuje na imamet vladara pravovjernih, tako ako su se složili na nečem suprotno to je greška jer je idžma' koji se suprostavlja nassu i po njima greška.”

Odgovor: Prvo. Već je prethodilo objašnjenje o neispravnosti onoga što navode kao dokaz da je Alija trebao biti imam prije trojice.

Drugo. Nassovi-šerijatski tekstovi ukazuju na hilafet trojice prije njega.

Treće. Idžma' je kategorički dokaz a pogotovo ako se zna da se mnogi nassovi poklapaju sa njim. Tako ako bi i pretpostavili da se neki nass suprostavlja ovom idžma’u sigurno je netačan, ili zbog

toga što to Poslanik nije ni rekao ili zbog toga što dotični nass uopšte na to ne ukazuje.

Četvrto. Nemoguće je da dođe do suprostavljanja poznatog nassa poznatom idžma'u. Jer, oba predstavljaju kategorički dokaz. A kategorički dokazi

se međusobno ne suprostavljaju. Ako bi se suprostavljali to bi značilo spajanje dvije proturječnosti. Opšte poznati idžma' i poznati nass ukazuje na Ebu Bekrov hilafet i neispravnost drugog na njegovom mjestu. Rafidijski nass u tom pogledu je nešto za šta nužno znamo da je laž, i na njegovu lažnost ukazuju mnogobrojni dokazi.

RAFIDIJSKI NAPAD NA HADIS: „SLIJEDITE DVOJICU POSLIJE MENE...” I ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Drugo. Ono što prenose od Poslanika da je rekao: 'Slijedite dvojicu poslije mene', tj. Ebu Bekra i Omera. Kažemo da ovaj rivajet ne ukazuje na njihov imamet. Tako slijeđenje fekiha ne ukazuje na njihov imamet. Zatim, Ebu Bekr i Omer su se razišli u mnogim propisima, tako da ih nije moguće slijediti. To se' suprostavlja predaji koju oni prenose: „Moji ashabi su kao zvijezde, preko koje god se orjentišete nećete zalutati.” A kod njih postoji idžma' da nisu svi oni imami.„

Odgovor: Prvo. Ovaj hadis je po idžamu muhadisa jači od hadisa koji oni navode kao nass u pogledu Alijinog imameta. Ovo je poznata stvar u priznatim hadiskim knjigama na koje se učenjaci oslanjaju. Bilježi ga Ebu Davud u svom „Sunenu” i Ahmed u svom „Musnedu” i Tirmizi u svom „Džami'u”.

A što se tiče nassa o Alijinom imametu, ništa od njega nije' zabilježeno u poznatim hadiskim knjigam, a hadiski učenjaci se slažu da je neispravan. Tako Muhammed ibn Hazm kaže: „Nisam sreo slabiji rivajct kojeg prenose nepoznati od nepoznatih. Tako se u njemu spominje Ebu Hamra'. Nije poznato koje' taj među

stvorenjima.”[96] Nemoguće je napadati na ovaj hadis a s druge strane hadis

o Aliji proglasiti vjerodostojnim. A što se tiče značenja hadisa, dokaz se krije u riječima: „ ...dvojicu poslije mene.” Poslanik je' obavjestio da će biti poslije njega i naredio je da se slijede. Da su bili zalimi ili nevjernici poslije njega onda ne bi nare'dio da se slijede, jer on ne naređuje da se slijede zalimi. Zalim ne može biti uzor kojeg treba slijediti shodno riječima Uzvišenog:

„Obećanje Moje neće obuhvatiti nevjernike (zalime)” kaza On.” (El-Bekara, 124)

Ajet upućuje da se zalim nasilnik ne slijedi. Slijeđenje nekog, kao imama, je slijeđenje uzora. Pošto je naredio slijeđenje uzora poslije njega, to znači slijeđenje imama poslije njega.

Što se tiče njegove tvrdnje da su se Ebu Bekr i Omer razišli u mnogim propisima, kažemo da to nije tačno. Skoro da nije poznato da su se njih dvojica razišli osim u neznatnim stvarima. U većini slučajeva u nekim mes'elama od njih se prenose dva mišljenja, kao što je mes'ela (u nasljedstvu) djed sa braćom. Od Omera se po ovom pitanju prenose dva mišljenja, a jedno od njih se poklapa sa Ebu Bekrovim mišljenjem.

Što se tiče riječi: „Moji ashabi su kao zvijezde..." kažemo da je ovaj hadis daif, njega su učenjai hadisa ocjenili slabim. Bezzar kaže: „Ovaj hadis nije vjerodostojan kao Poslanikov govor i ne nalazi sc u poznatim hadiskim knjigama.’’ Također, u ovom hadisu se ne nalaze riječi: „Poslije mene.." A u onom drugom hadisu upravo riječi „poslije mene" predstavljaju dokaz. Također, u ovom hadisu se ne nalazi naredba o slijeđenju, a u onom drugom je naredba o slijeđenju njih dvojice.

Poglavlje

NAPAD NA EBU BEKRA, NIJEKANJE NJEGOVIH FADILETA U POGLEDU HIDŽRE I DRUGO TE ODGOVOR NA TO

Rafidija kaže: „Treće. Fadileti koji mu se pripisuju kao što je ajet o pećini i riječi Uzvišenog:

„A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao" (El-Lejl, 17)

I Njegove riječi:

„Reci bedunima koji su izostali: „Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog." (El-Feth, 16)

Zatim, kada je Poslanika tješio u zaklonu na dan Bedra, te tvrdnja da je trošio i udjeljivao na Poslanika i da je ljude predvodio u namazu. Kažemo da nema nikave vrijednosti što je bio u pećini sa Poslanikom, jer je morao (Poslanik) da se druži sa njim, iz straha od njega kako ga ne bi izdao. Zatim, ajet ukazuje na njegovu mahanu, jer u njemu stoji: „ ...ne žalosti se”, što ukazuje da je bio slabog strpljenja i da nije čvrsto vjerovao u Allaha, i da nije bio zadovoljan Allahovom odredbom. Jer, da je žalost predstavljala pokornost bilo bi nemoguće da je Poslanik zabranjuje, a ako je žalost u ovom slučaju grijeh onda se njihova tvrdnja da ovo predstavlja fadilet pretvara u mahanu. Takoder, Kur'an kada spominje spuštanje smirenosti na Poslanika uvijek uz njega spomene i vjernike, osim na ovom mjestu, što predstavlja veliku mahanu. A što se tiče riječi Uzvišenog: „A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao”, pod njima se misli na Ebu Dahdaha kada je kupio palmu od nekog čovjeka zbog svog komšije. Poslanik je prethodno vlasniku palme u zamjenu nudio palmu u Džennetu, što je on odbio. Kada je to čuo Ebu Dahdah kupio ju je zajedno sa bostanom i poklonio komšiji, pa mu je Poslanik u zamjenu obećao bostan u Džennetu. A što se tiče riječi Uzvišenog: „Reci bedunima koji su izostali: „Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog.„ (El-Feth, 16) Pod ovim se misli na one koji su izostali sa Hudejbije. Oni su namjeravali da uzmu dio plijena sa Hajbera pa im je Allah zabranio riječima: „Reci: „Vi nas nećete prati” (El-Feth, 15), jer je Uzvišeni plijen sa Hajbera odre'dio za one koji su učestvovali na Hudejbiji, a zatim je rekao: „Reci bedunima koji su izostali: „Bićete pozvani ... " (El-Feth, 16), tj., zvat ćemo vas poslije da se borite protiv jakog naroda. I

zaista, Poslanik ih je pozovao u mnogim bitkama da se bore, kao što je bitka na Hunejnu, bitka na Mu'ti i Tebuku. Tako da je pozivač ovdje Poslanik. Također, dozvoljeno je protumačiti da se pod 'pozivačem' misli na Aliju kada se borio protiv buntovnika i haridžija, tako da njihov povratak pod njegovu pokornost predstavlja ponovni islam. Jer je i Poslanik rekao: 'O Alija tvoj rat je i moj rat.' A rat protiv Poslanika, je kufr. To što je Poslanika. tješio u zaklonu na dan Bedra u tome nema nikakve vrijednosti, jer je Poslaniku oslonac na Allaha dovoljan kao utjeha. Poslanik je znao ako naredi Ebu Bekru da se bori time će napraviti štetu, jer je više puta bježao sa bojnog polja. Pa, ko je bolji, onaj koji sjedi i ne bori se ili onaj ko se svojim životom žrtvuje na Allahovom putu? Sto se tiče tvrdnje da je udjeljivao na Poslanika to je laž, jer on nije bio bogat. Njegov otac je bi potpuno siromašan. Svaki dan je za sofrom Abdullaha ibn Džud'ana dobivao mud hrane. Da je Ebu Bekr bio bogat opskrbio bi svog oca. Ebu Bekr je u džahilijetu podučavao djecu, a poslije primanja islama bio je krojač. Kada je preuzeo vlast ljudi su mu zabranili da se bavi krojenjem. On reče: 'Ja sam potre'ban hrani, pa su mu za svaki dan odre'dili po tri dirhema iz Bejtul-mala. A Poslanik je prije hidžre bio bogat jer je' imao Hatidžin imetak. Tada nije' imao potrebe za ulaganjem u rat i opreunanje vojske. Nakon hidžre Ebu Bekr nije' ništa posje'dovao. Zatim, da je' Ebu Be'kr udjeljivao na Poslanika Kur'an bi obave'zno o tome' obavjestio, kao što je u pogle'du Alije objavljeno: „Zar je to davno bilo.." (Insan, 1). A poznato je da je Poslanik plemenitiji od onih kojima je vladar pravovjernih dao sadaku. A oni još tvrde' da je' Ebu Bekr udjelio puno više od Alije. Pošto o tome nije' spušten Kur'an to ukazuje da je pre'daja o tome lažna. Što se' tiče nje'govog predvođenja ljudi u namazu, to se de'silo greškom. Kada je' Bilal proučio ezan, Aiša je' (Poslaniku) nare'dila da postavi Ebu Bekra kao imama. Kada se Poslanik osvijestio čuo je tekbir a zatim reče: 'Ko to predvodi ljude?' Ebu Bekr, rekoše'. 'Izvedite me', reče Poslanik. Pa je izišao izme'đu Alije' i Abbasa pa ga je' okrenuo od Kible' i uklonio sa ima move' pozicije, te je' on preuze'o namaz."

Rafidija dalje kaže: „Ovo je stanje njihovih dokaza, zato neka svako pametan i pravedan pogleda, i neka ne slijedi strasti već neka

slijedi istinu, i neka se kloni slijepog slijeđenja očeva i djedova, Allah je to u Svojoj Knjizi zabranio. Neka te ne zavede dunjaluk u dostavljanju prava onome ko to zaslužuje. Ovo je' zadnje' što smo htjeli potvrditi u ovom poglavlju.”

Odgovor: Kažemo: U ovom govoru ima toliko laži i potvora što nije' slučaj ni sa jednom muslimanskom sektom i grupacijom. Nema sumnje da rafidije mnogo sliče židovima, a oni su narod koji je sklon potvorama. Svojim ustima žele da utrnu Allahovo svjetlo a Allah želi da upotpuni Svoje svjetlo, makar to nevjernici mrzili. Fadileti dvojice šejhova islama, Ebu Bekra i Omera, su toliko očiti i veći od fadileta ostalih da to može uočiti svako pametan. A rafidije žele da izokrenu činjenice i realnost. Oni imaju udjela u riječima Uzvišenog:

„Ima li nepravednijeg od onoga koji o Allahu govori laži i smatra da je laž Istina kada mu ona dolazi?" (Ez-Zumer, 32)

Kao i u njegovim riječima:

„Pa ima li onda nepravednijeg od onoga koji o Allahu laži iznosi ili koji Njegove dokaze smatra neistinitim?! Mnogobošci doista neće uspjeti." (Junus, 17)

I drugim sličnim ajetima. Rafidije su od svih sekti najveći lažljivci i najviše vjeruju lažima. Ne postoji niko u ummetu ko im u tome može parirati.

Njegove riječi: „Što se tiče događaja u pećini za njega u tome nema nikakvog fadileta.„ Kažemo: Njegova vrijednost zbog prisustva sa Poslanikom u pe'ćini je očita i to potvrđuje Kur'anski tekst: ,, ...kadaje on rekao drugu svome: „Ne brini se, Allah je s nama!" (Et-Tevba, 40). Poslanik je obavjestio da je Allah sa njim i sa njegovim drugom. Kao što je Uzvišeni za Haruna i Musaa rekao: „Ja sam s vama, Ja sve čujem i vidim." (Ta Ha, 46). Bilježi se u dva „Sahiha” , od Enesa da je Ebu Bekr rekao: „Pogledao sam u stopala mušrika, nad našim glavama, dok smo bili u pećini. Rekoh: 'O Allahov Poslaniče, da neko od njih pogleda u svoja stopala ugledao bi nas.' Poslanik reče: 'O Ebu Bekre, šta misliš o dvojici sa kojima je Allah

treći?"'[91] I pored toga što se učenjaci slažu oko vjerodostojnosti ovog hadisa, i ne postoje dvojica koji bi se oko toga sporili, na njegovo značenje ukazuje i Kur'an riječima: „ ...kada je on rekao drugu svome: „Ne brini se, Allah je s nama!” (Et-Tevba, 40). Ovo je vrhunac pohvale na Ebu Bekra. Ovaj ajet ukazuje da mu je Poslanik posvjedočio iman koji mu je obezbjedio Allahovu pomoć, zajedno sa Poslanikom u ovoj situaciji u kojoj ga Allah obavještava da mu nije niko potreban od stvorenja pa kaže: „Ako ga vi ne pomognete, pa - pomogao gaje Allah onda kad su ga oni koji ne vjeruju prislili da ode, kad je s njim bio samo drug njegov, kada su njih dvojica bila u pećini.” (Et-Tevba, 40). Zbog toga Sufjan ibn Ujejne i drugi kažu: „Allah je Poslanika učinio neovisnim od svih stvorenja u toj situaciji, osim Ebu Bekra.„ I rekao je: „Ko zaniječe suhbet-drugarstvo Ehu Bckra taj je kafir, jer time niječe' Kur'an.„ Grupa učenjaka, kao što je Ehu Kasim Suhejli, i drugi kažu: „Ovaj meijet- Kur'anski izraz mea” tj. ’sa nama, nije potvrđen nikome osim Ebu Bekru.”

Zatim, Poslanikove riječi: „Šta misliš o dvojici sa kojima je Allah treći?" Ova posebnost se ogleda i u vanjštini teksta i u značenju. Za Poslanika su govorili: „Muhammed je Allahov Poslanik.” Kada je Ebu Bekr poslije njega preuzeo hilafet za njega su govorili: „Halifa Allahova Poslanika.” Riječ halifa vezali su za riječi Allahov Poslanik. To vezivanje je istinito shodno riječima Uzvišenog: „Allah je sa nama." I riječima Poslanika: „Šta misliš o dvojici s kojima je Allah treći?” Kada je Omer poslije njega preuzeo vlast zvali su ga „Vladar pravovjernih.” Posebnost kojom se odlikovao Ebu Bekr se prekinula sa njegovom smrću, i nije je posjedovao niko od ostalih ashaba. Ko bolje ovo prostudira vidjeće da se u sahih zbirkama spominju mnoge odlike koje su njegove posebnosti. Od njih su hadisi: ’Hadis o hulletu-prijateljstvu, hadis ’Allah je sa nama’, hadis ’On je najdraži čovjek Poslaniku’, hadis ’Dolazak njemu poslije njega, hadis o pisanju knjige njemu poslije njega, hadis o njegovoj iskrenosti u početku i prijateljstvu i riječi u hadisu: ’Hoćete li mi ostaviti mog prijatelja?’ Zatim, hadis kada ga je' spasio od Ukbeta ibn Ebi Mu'ita, koji je stavio ogrtač na glavu Poslanika pa ga je Ebu Bekr oslobodio rekavši: „Zar ćete ubiti čovje'ka zbog toga što kaže moj Gospodar je' Allah?” Zatim, hadis o postavljanju na funkciju predvodnika hadžija i

pre'dvodnika ljudi u namazu. Nje'govo strpljenje i ustrajnost nakon njegove smrti i pokornost ummeta njemu. Zatim, hadis koji spominje djela koja čovjek uradi u jednom danu da mu je obavezan Džennet, itd.

Ovdje želimo ukazati na njegovu posebnost u suhbetu-prijateljstvu i u vjeri gdje mu niko od stvorenja ne može parirati, kako u pogle'du veličine, opisa tako i koristi tog prijateljstva. Ako bi se uzeo u obzir vremenski okvir Ebu Bekrova suhbeta s jedne i Osmanova i Alijinog suhbeta sa druge strane, vidjeli bi da se Ebu Bekr odlikuje mnogostrukim posebnostima u odnosu na nekog od njih. Zatim, svako ko poznaje stanje Poslanika i njegovih ashaba vidjet će da se Ebu Bekr posebno ističe u ljubavi, spoznaji i vjerovanju Božijem Poslaniku. Onaj ko ne poznaje njihovo stanje njegovi iskazi u tom pogledu se ne prihvataju. Isto to važi i u pogledu njegove koristi i pomaganja Poslanika na putu vjere. Ovo su ciljevi suhbeta zbog kojih ashabi zaslužuju pohvale i što ih odlikuje nad drugima. Ebu Bekr u tom pogledu ima najveće zasluge i pose'bnosti u kojima se sa njim niko ne može izjednačiti niti mu u tome parirati. Tako se u dva „Sahiha” prenosi od Ebu Seida Hudrija da je Poslanik sjeo na minber a zatim rekao: „Zaista je Allah dao robu da izabere između ukrasa ra ovom svijetu i onoga što je kod Njega, pa je odabrao ono što je kod Njega." Ebu Bekr je tada zaplakao i reče: ,,I oca i majku bi za tebe žrtvovali.” Ravija dalje kaže: „Poslaniku je ponuđeno da bira a Ebu Bekr ga je' od svih nas najviše poznavao.”

U drugom hadisu Poslanik kaže: „Najpouzdaniji čovjek kod mene u svom suhbetu i imetku je Ebu Bekr. Kada bih nekoga uzimao za halila uzeo bih Ebu Bekra za halila, ali ostaje brastvo po islamu. Neka se pregrade svi ulazi u mesdžidu osim Ebu Bekrova ulaza (ar. havhatun). U Buharijinom rivajetii stoji: „Kada bih uzimao halila mimo moga Gospodara uzeo bih Ebu Bekra za halila, ali ostaje ljubav i brastvo po islamu." Također, Biihari bilježi u hadisu Ibn Abbasa da je rekao: „Izišao je Poslanik zamotane glave li bolesti u kojoj je i umro a zatim je sjeo na minbcr, zahvalio se Allahu i Iijepo Ga pohvalio, a zatim reče: ’Niko od ljudi kod mene nije pouzdaniji svojim tjelom i imetkom od Ebu Bekra ibn Ebi Kuhafe. Kada bih među ljudima

uzimao halila uzeo bih Ebu Bekr za halila, ali je hullet- prijateljstvo islama bolje. Zatvorite mi sve ulaze u ovom mesdžidu osim Ebu Bekrova ulaza. “‘U drugom rivajetu stoji: ,,Kad bih u ovom ummetu uzimao halila uzeo bih njega ali je islamsko brastvo bolje." A u drugom rivajetu se kaže: "Ali on je moj brat i moj ashab." Svi ovi tekstovi ukazuju da je Ebu Bekr posjedovao posebnosti u pogledu suhbeta i vrlina u kojima mu niko ne može parirati, tako da je on jedini bio zaslužan od svih stvorenja da bude njegov halii-najvcći stepen prijateljstva, da je tako nešto bilo moguće. Tekstovi pomenutih hadisa jasno ukazuju da je on bio najbolje i njemu najdraže stvorenje. To je jasno i izre'kao u hadisu Amra ibn Asa kada ga je Poslanik ® poslao sa vojskom u bici Zatu selasil pa je rekao: „Došao sam kod njega pa re'koh: 'Ko ti je' od svijeta najdraži?’ ’Aiša', re'če on. ’A od ljudi', ponovo upitah? ’Njen otac’, reče.

'A ko zatim, upitah ponovo? Omer, reče, a zatim je nabrojao još neke Ijude.”

U Buharijinom rivajetu stoji: „Pa sam ušutio bojeći se da me ne spomene zadnjeg. ”

DODATAK O ODBRANI EBU BEKROVIH FADILETA I O NJEGOVU PRISUSTVU U PEĆINI

Ono što od Kur'ana ukazuje na Ebu Bekrov fadilete jeste činjenica da je Allah spomenuo svoju pomoć Poslaniku, Ii situaciji kada bi ga većina svije'ta ostavila osim onaj koga Allah pomogne. Otuda on i kaže: ,, ...kad su ga oni koji ne vjeruju prislili da ode, kad je s njim bio samo drug njegov..." Tj. kada ga je izveo uz ovu malu pratnju koja se sastojala od jednog čovjeka. Sa njim nije bio niko osim jednog čovjeka. Jedan je najmanji mogući broj, pa ako ga nije pratio niko osim jednog čovjeka to ukazuje na najmanju moguću mjeru u Ijudstvu. Zatim, je rekao: „ ...kada je on rekao drugu svome: 'Ne brini se (ne žalosti se), Allah je s nama!”' Ovo ukazuje da je njegov drug bio sažaljiv prema njemu, da ga je volio i pomagao, jer se zbog njega ražalostio. Insan se zbog nekoga ražalosti u situaciji kada strahuje za onim koga voli. A što se tiče neprijatelja on se ne bi žalostio u situaciji kada se ukaže prilika za njegovo uništenje. Da je

Ebu Bekr mrzio Poslanika, kao što tvrde ovi lažljivci rafidije, ne bi se žalostio i ne bi strahovao u pomenutoj situaciji, naprotiv, u sebi bi prikrivao radost i veselje i ne bi mu Poslanik rekao: „Ne žalosti se Allah je sa nama." (Et-Tevba, 4).

Ako bi ovaj lažov rekao: „Pošto je ispoljio žalost Poslanik nije mogao procjeniti njegova prava osjećanja u tom momentu, a u stvari svojom unutrinom ga je mrzio’

Reći ćemo mu: „Pa zar nije rečeno: „Allah je sa nama?„ Ovo je obavijest

od Allah, da je Allah sa njima obojicom, sa svojom pomoći. Nije dozvoljeno Poslaniku da prenese obavijest od Allaha u kojoj stoji da Allah pomaže Poslanika i vjernike i da je sa njima a da u sebi bude dvoličan, jer on je bezgrješan u prenošenju obavjesti od Allaha. On o Allahu ne govori osim istinu.

Zatim, kažemo da čovjek najslabije pameti na ovakvo opasno putovanje

ne bi poveo saputnikaza kojeg nije siguran da mu je prijatelj, u situaciji kada ga njegovi neprijatelji traže da ga ubiju a njegovi su zaštitnici daleko i nisu u stanju da mu pomognu. Kako onda da Poslanik kao saputnika povede nekoga ko mu vanjštinom ispoljava ljubav a u svojoj unutrni je neprijatelj, a da praćeni misli da mu je on zaštitnik? Ovako nešto bi uradio samo najgluplji čovjek i najveći neznalica.

Allah ponizio onog ko Poslaniku, čovjeku najpotpunije pameti i znanja, pripisuje ovakvo neznanje i glupost.

Što se tiče rafidijske tvrdnje: „Dozvoljeno je da ga takav neko prati u toj situaciji iz straha da ga ne razotkrije tj. izda.„

Odgovor: Ovo je netačno sa toliko aspekata da se skoro ne može ni pobrojati.

Prvo. Kur'an ukazuje da on njega voli i da ima prijateljski a ne neprijateljski stav prema njemu, tako da ta tvrdnja pada.

Drugo. Poznato je da Ebu Bekr volio Poslanika i vjerovao u njega i da on zauzima posebno mjesto kod Poslanika. Znanje o tome je na stepenu mutevatira. Taj mutevatir je na većem stepenu od mutevatir znanja u pogledu Antarine hrabrosti i Hatimove darežljivosti, i od njegove privrženosti i ljubavi spram Alije. Isti je slučaj i sa drugim znanjem koje je na stepenu mutevatira po značenju od kojih mnoge predaje i obavjesti upućuju na odredenu stvar. Sumnja u Ebu Bekrovu ljubav može biti kao i sumnja u bilo koga. Neke rafidije, čak, niječu da su Ebu Bekr i Omer ukopani u sobi kod Poslanika. Neki njihovi fanatici, čak, niječu Kur'ansku istinu da je on sa njim bio u pećini. Ovo nije neobično za njih

jer su oni narod koji potvara i laže. Niječu ono što je nužno i opšte poznato, a tvrde ono što je nužno i opšte poznato kao netačno a što potvrđuje i zdrav razum i predaje.

Treće. Njegove riječi: „Uzeo ga je za sudruga kako ga ne bi razotkrio (tj. otkrio mušricima da će učiniti hidžru). Ovako nešto može tvrditi najveći džahil. Jasno je bilo da će Poslanik napustiti Mekku i to su stanovnici Mekke znali. Tako su za njim poslali potjeru. U noći kada su namjeravali da ga ubiju to jutro su saznali da je napustio Mekku. Vijest o tome se proširila. Zatim su obavjestili tragače i ljude koji poznaju puteve o potjernici i nagradi koja je raspisana za njima. Nuđena je nagrada onome ko dovede Ebu Bekra. Pa zbog če ga bi se Poslanik onda bojao? Činjenica da su mušrici nudili nagradu onome ko dovede Ebu Bekra ukazuje na to da su oni znali njegovu privrženost i ljubav pre'ma Poslaniku i da je on bio neprijatelj mušrika. Da je Ebu Bekr u svojoj duši bio na strani mušrika oni ne bi ucjenili njegovu glavu.

Četvrto. Ako se zna da je Poslanik izišao po noći i da niko nije znao u kojem je pravcu krenuo, zašto bi onda vodio Ebu Bekra sa sobom?

Ako bi rekao: „Vjerovatno je on jedino znao kada će Poslanik napustiti

kuću."

Kaže'mo: Mogao je izići u vremenu kada ga niko ne bi primje'tio, kao što je i tc noći izišao a da ga mušrici nisu primjetili. Zatim, mogao je je'dnostavno da ne odredi njega za sudruga u svojoj hidžri. U oba „Sahiha" se prenosi da je Ebu Bekr tražio dozvolu da učini hidžru pa mu Poslanik nije' dozvolio, da bi kasnije učinio hidžru sa njim zajedno. Poslanik ga je obavjestio o hidžri izdvojeo.

Peto. Kada su boravili u pećini vijesti im je donosio Abdullah ibn Ebu Bekr a sa njima je bio Amir ibn Fuhejra tako da je' mogao da im prenese vijest (o njegovoj hidžri).

Šesto. Da je Ebu Be'kr zaista bio takav, kakvim ga smatraju rafidije, on je jednostavno mogao izići iz pećine u momentu kada su mušrici došli prednju i tako Poslanika izdati i prepustiti njima. Onaj ko nekoga mrzi, do te mjere da priželjkuje njegovo uništenje, iskoristio bi ovu priliku i na taj način ubio svog neprijatelja.

DODATAK O EBU BEKRU, NJEGOVOM BORAVKU U PEĆINI I POBIJANJE RAFIDIJA

Što se tiče rafidijskih riječi: „Ajet ukazuje na njegovu slabost jer Uzvišeni kaže: „Ne žalosti se Allahje sa nama", što ukazuje na njegovu slabost, nedostatak strpljenja i ubjeđenja, te' nezadovoljstvo sa Allahovim kaderom i odredbom."

Odgovor: Prvo. Ovo se suprostavlja vašim riječima da ga je uzeo za saputnika u vremenu hidžre kako ne bi razotkrio njegov plan. Ako je Ebu Bekr bio njegov neprijatalj i ako je u svojoj duši bio naklonjen mušricima, onda bi se u datom momentu, kada su mušrici došli pred pećinu, radovao i osjećao smiraj a ne bi se žalostio. Zatim, kad je neprijatelj došao kod pećine mogao ga je odati. Zatim, njegov sin im je' donosio vijesti o Kurejšijama. Mogao je narediti svome sinu da obavjesti Kurejšije o mjestu njihova boravka. Zatim, mogao je

narediti svom slugi Amiru ibn Fuhejri, kod kojeg su bile njihove jahalice, da također obavjesti Kurejšije o njima. Tako da ovo pobija njihovu tvrdnju da je' on bio munafik a da je pred njim pokazivao vjerovanje. Zatim, treba znati da među muhadžirima nije bilo munafika već su munafici bili iz redova ensarijskih plemena. Jer, niko ne čini hidžru osim slobodnom voljom. Onaj ko je bio nevjernik u Mekki ne bi se odlučio na činjenje hidžre i ostavljanje domovine' i porodice' kako bi pomogao svog neprijatelja. Ako znamo da sve' ovo ukazuje na njegov iman, na kraju još kažemo: Opšte je poznato da Poslanik :I za najopasnije putovanje koje predstavlja najznačajniji događaj u istoriji islama i poče'tak jednog novog razdoblja o kojem će svjedočiti historija, ne bi izabrao osim najpovjerljivijeg čovjeka.

Sama ova stvar je dovoljna kao dokaz veličine Ebu Bekrovih fadileta i odlikovanja nad ostalim ashabima. Ovo je fadilet u kojem sa njim nije učestvovao niko drugi, i fadilet koji svjedoči da je on najbolji ashab kod Poslanika.

Njegove riječi: „Ovo ukazuje na nje'govu slabost.” Kažemo: Prvo. Mahana može biti dvojaka: Mahana i slabost koja negira iman i slabost u odnosu na onoga koji je bolji i potpuniji od njega. Ako misli na ovo prvo to je batil- netačno, jer Allah svome Poslaniku kaže:

„i ne tuguj za njima, i neka ti nije teško zbog spletkarenja njihova." (En-Nahl, 127)

A svim vjernicima uopšteno kaže:

„i ne gubite hrabrost i ne žalostite se; vi ćete pobijediti ako budete pravi vjernici.” (Ali Imran, 1.39)

I rekao je:

„Ne pružaj poglede svoje na ono što Mi dajemo na uživanje nekim od njih i ne budi tužan zbog njih." (Hidžr, 88)

Allah zabranjuje Svom Poslaniku da se žalosti tamo gdje ne treba, i vjernicima uopšteno zabranjuje da se žaloste, što znači da to

ne niječe vjerovanje. A ako pod tim misli na manjkavost u odnosu na onog koji je potpuniji i bolji od njega, onda nema sumnje da je Poslanik potpuniji i bolji od Ebu Bekra, i oko toga nema razilaženja među ehlu sunnetom. Ali, to ne znači da je Omer, Osman ili Alija bolji od njega. Jer, oni nisu bili sa Poslanik, u pomenutoj situaciji, a i da su bili ne znamo kako bi se ponijeli i ne znamo da li bili bolji od Ebu Bekra u tom momentu. Naprotiv, poznato je da je u stresnim i teškim situacijama Ebu Bekr uvijek bio bolji i strpljiviji od njih, a u slučaju sumnji Ebu Bekr je uvijek bio najjačeg jekina i uvjerenja. Ebu Bekr je od svih najviše- slijedio ono što raduje Poslanika, a s druge strane najudaljeniji od onoga što uznemirava Poslanika. Ovo je poznata stvar svakom ko iščitava biografiju Poslanika i ashaba za vrijeme njegova života i poslije njegove smrti. Poznata je njegova smirenost na dan Bedra, Hudejbije i da se u tome isticao nad ostalim ashabima, pa kako mu onda mogu pripisivati slabost i strašljivost. Zatim, pokretanje rata protiv otpadnika, onih koji su odbijali zekat, učvršćivanje vjernika i opremanje Usamine vojske. Sve to ukazuje na jačinu njegovog jekina, smirenost i veličinu imana. Sunije ne raspravljaju u pogledu njegove vrijednosti nad Omerom i Osmanom. O tome raspravljaju rafidije koji tvrde da je Alija posjedovaoo potpunije osobine od prethodne trojice halifa, a njihova tvrdnja je laž i potvora. Onaj ko dobro analizira biografiju Omera i Osmana vidjet će da su u pogledu strpljenja i nemalaksanja kod nedaća na većem stepenu od Alije. Osmana su pobunjenici opkolili u njegovoj kući, od njega su tražili ostavku sa funkcije hilafeta ili da ga ubiju. Na tome su neprestano ustrajavali da bi ga na kraju ubili, a on je radijellahu anhu, u međuvremenu ashabima zabranio da se bore protiv njih, sve dok nije pao kao šehid. Nije se branio (iz straha da ne prolije muslimansku krv). Pa zar ovo ne spada u najveće strpljenje u nedaćama?! Poznato je da Alijin sabur nije bio kao Osmanov. On je doživljavao neugodnosti od svoje vojske koja se sa njim borila, kao i od vojske koja se borila protiv njega, što nije slučaj sa Ebu Bekrom ni Omerom niti Osmanom.

Na rafidijine riječi da ajet ukazuje na Ebu Bekrovu slabost, nestrpljivost i nezadovoljstvo Božijim kaderom, kažemo da je sve to

očita laž. Nema ništa u ajetu što ukazuje na tako nešto, i to sa dva aspekta:

Prvo. Zabrana nečega ne znači da se to desilo, već to jednostvano znači zabranu pomenute stvari, kako se ona ne bi desila u budućnosti. U tom kontekstu su i riječi Uzvišenog:

"O Vjerovjesniče, Allaha se boj, a nevjernike i licemjere ne slušaj. „ (El-Ahzab, I)

To ne znači da su im se oni pokoravali.

Drugo. Ako bi pretpostavili da se on i bio ražalostio to je bila žalost za Poslanikom, iz straha da ne pogine Poslanik a da sa njim nestane i islam. On je volio i bio spreman da se žrtvuje za Poslanika. Zbog toga je na putovanju hidžre povremeno išao ispred Poslanik a povremeno iza njega. Kada ga je Poslanik upitao zašto to čini on je rekao: „Sjetim se zasjede pa preetem ispred tebe, a zatim se prisjetim potjere pa se vratim iza tebe.” Hadis bilježi Ahmed.

Na osnovu ovoga biva jasno da nikako nije priželjkivao Poslanikovu smrt, kako to želi prikazati ovaj lažac, već je bio zadovoljan da se žrtvuje i pogine a da Poslanik ostane živ. Davao je prednost Poslaniku nad sobom, svojom porodicom i svojim imetkom. Ovo je inače obaveza svakom vjerniku a Es-Siddik je bio najdosljedniji u izvršavanju toga. U tom kontekstu Uzvišeni veli:

„Vjerovjesnik treba da bude preči vjernicima nego oni sami sebi.„ (El-Ahzab, 6)

U dva ”Sahiha„ se od Ene'sa prenosi da je Poslanik ;, rekao: „Niko ud vas neće vjerovati dok mu ja ne buden draži od njegova djeteta, oca i svih ljudi. ” Njegova žalost zbog Poslanika ukazuje na savršenstvo njegove privršenosti, ljubavi, čuvanja i brige o Poslaniku, i uklanjanje svega što ga uznemirava, a to predstavlja najveći vid imana.

Što se tiče njegovih riječi: „To ukazuje na slabost njegova sabura.” Ova tvrdnja je batil-netačna. Ovo uopšte ne ukazuje na nepostojanje' vjerom naređenog strpljenja. Strpljenje na nedaćama je vadžib, po Kitabu i sunnetu. Žalost srca ne negira i ne' ukazuje' na nepostojanje sabura. U tom konteksu

Poslanik kaže: „Allah vas neće kazniti zbog suznog oka niti zbog žalosti srca ali kažnjava zbog ovog (tj. jezika) ili će se smilovati. ”

Zatim, njegove riječi: „To ukazuje na slabost vjere i oslonca na Allaha.” Ovo je laž i potvora. Mnogi poslanici su sc žalostili ali to ne znači da nisu čvrsto vjerovali, kao što je primjer Jakuba. Prenosi se u „Sahihu”, kada je umro Poslanikov sin Ibrahim, da je rekao: „Oko suzi, srce se žalosti ali nećemo ništa reći sa čim nije zadovoljan Gospodar. Mi smo zbog tebe o Ibrahime ožalošćeni. " Allah Svom Poslaniku zabranjuje da se žalosti, pa kaže: „I ne tuguj za njima... " (Nahl, 127). Zatim, njegove riječi: „To ukazuje na njegovu slabost i nezadovoljstvo Allahovim određenjem” su također netačne, kao i prethodno spomenuto.

DODATAK O DOGAĐAJU U PEĆINI

Rafidija kaže: „Ako žalost predstavlja pokornost onda bi bilo nemoguće da je Poslanik zabrani, a ako predstavlja grijeh, onda to što tvrde predstavlja negativnu osobinu.”

Odgovor: Prvo. Niko ne tvrdi da je‘ žalost sama po sebi fadile't, već fadilet predstavlja ono na šta ukazuju riječi Uzvišenog: „Ne žalosti se Allah je sa nama” (Et-Tevba, 40). Fadilet je činjenica da se uputio sa Poslanikom na putu njegove hidžre, u ovakvoj situaciji, i to što je tada bio njegov saputnik. On je, uopšteno gledajući, bio savršen drug. Zatim, fadilet predstavljaju i Poslanikove riječi njemu: „Allah je sa nama.” Fadilet je sve ono što je pokazao u ovoj situaciji od pomoći, ljubavi i brige pre'ma Poslaniku, kao i savršenstva imana i bogobojaznosti. Savršenstvo njegove ljubavi i pomoći Poslaniku ima za obaveznu posljedicu žalost koju je pokazao u toj situaciji ako je bio ožalošćen, mada Kur’an ne ukazuje da je bio žalostan, kao što je' prethodilo.

Drugo. Isto ovo se nalazi u riječima Uzvišenog svome Poslaniku: „I ne tuguj za njima, i neka ti nije teško zbog spletkarenja njihova." (Nahl, 127). Kao i Njegovim riječima: „Ne pružaj poglede svoje na ono što Mi dajemo na uživanje nekim od njih i ne budi tužan zbog njih.„ (Hidžr, 88). Čak i u riječima Uzvišenog Musau: „Uzmi je i ne boj se!- reče On -, „Mi ćemo je vratiti u ono što je bila prije. „ (Ta Ha, 21).

Kažemo: Ako je strah pokornost pa ovdje ga Allah zabranjuje, a ako predstavlja grijeh onda je zgriješio. Zatim, još kažemo: Naredio je da bude smiren i ustrajan, jer se strah dešava bez volje roba. Situacija nije bila takva da

bi se osjećao sigurnim. Da su postojali preduslovi za sigurnost nestalo bi straha. Isti je slučaj sa Poslanikovim riječima Ebu Bekru: „Ne žalosti se, Allah je sa nama." Zabranio mu je žalost, jer postoji ono što ga obavezno uklanja, a to su riječi Uzvišenog: „Allah je sa nama." Ako postoji obavješetenje o onome što obavezno briše tugu i strah, onda će oni sigurno i nestati. U protivnom, on napada na čovjeka bez njegove volje.

Treće. U njegovoj zabrani tugovanja ne postoji dokaz koji ukazuje na postojanje tuge i žalosti, kao što je prethodilo. Nekada zabranjuje tugu kako se ni bi pojavila zbog postojanja uzroka koji vode ka tome. Tako da se' ova zabrana može odnositi na zabranu upozorenja, a ponekad zabranjena stvar ne mora označavati grijeh već se može raditi o stvari koja se dešava bez volje roba, tako da tuga može biti u ovom kontekstu.

Četvrto. Većina pametnih ljudi, kada sa nekim živi neko određeno vrijeme, može razlučti da li mu je dotični iskreni prijatelj ili je' neprijatelj. Poslanik se družio sa Ebu Bekrom u Mekki više godina, u gradu straha, a po njima nije mogao razlučiti da li mu je' on prijatelj ili neprijatelj. Pa zar ovo ne predstavlja napad na Poslanika? Zatim, kažemo: Svi ljudi znaju da je on njegov najveći štićenik, od vremena poslanstva pa do njegove smrti. On je prvi koji mu je povjerovao od slobodnih ljudi i druge je pozivao da vjeruju u njega, pa su povjerovali. Udjeljivao je svoj imetak kako bi spasio kazne slabe koji su povejrovali u njega kao što je Bilal i drugi. U sezoni hadždža

izlazio je' sa njim i pozivao arapska plemena u islam. Poslanik je svaki dan dolazio u njegovu kuću, jutrom ili večeri. Nevjernici su ga uznemiravali zbog njegova vjerovanja. Kada je jednom izlazio iz Mekke susreo ga je Ibn Dagne, jedan od arapskih prinčeva pa ga je upitao gdje ide ...? Govor o tome je prethodio. Zar može iko, ko ima i najmanje pameti, sumnjati da ovako nešto može uraditi osim čovjek koji maksimalno voli Poslanika? Njegovo prijateljstvo i ljubav prema Poslaniku su dostigli tu mjeru da se on okrenuo protiv svog naroda, trpio je njihove uvrede i udjeljivao je svoj novac na one kojima je trebala pomoći od braće muslimana. Poslanik. nikada nije doživio nikakvu uvredu i neugodnost od Ebu Bekra, iako se danonoćno sa njim družio i osamljivao. Da ga je mrzio mogao ga je prevariti, otrovati ili ubiti. Zatim, poznato je da je Allah čuvao i pomagao svog Poslanik. Da je Ebu Bekr imao loše namjere Allah bi to otkrio svom Poslaniku. Tako je Allah razotkrio Ebu Izeta kada je došao da navodno primi islam, a u sebi je imao nijet da ubije Poslanika. Zatim mu je Allah razotkrio namjere Umejra ibn Vehba kada mu je došao iz Mekke pokazujući vanjštinom islam a imao je namjeru da ubije Poslanika. Zatim je razotkrio munafike u pohodu na Te buk, kada su namjeravali da odriješe povodac njegove deve.

Ebu Bekr je sa njim bio danonoćno, kod kuće i na putovanju, sam i u društvu.

Na dan Bedra bio je sam sa njim u skloništu koje su muslimani napravili za njega. Da je Ebu Bekr u svom srcu nosio i najmanje mržnje prema njemu Poslanik. bi to znao. Nakon svega postavlja se pitanje: Da li ovako nešto o Poslaniku i njegovom prijatelju može misliti osim onaj ko je prevšio svaku mjeru u džehlu i ko nema pameti? Tako nešto može tvrditi samo onaj ko je spreman da ponižava i napada Poslanika. Onaj ko posjeduje i najmanje znanje o islamu vidi da je rafidijsko učenje protivrječno vjeri islamu.

Rafidija kaže: „Na svim mjestima gdje Kur'an spominje spuštanje smiraja na Poslanika, to spominje spojeno sa vjernicima, osim na ovom mjestu. Ne postoji veća maha na od ove.“

Odgovor: Prvo. Na osnovu ovoga može se zaključiti da rafidija smatra da je to spomenuto na mnogim mjestima u Kur'anu, što nije tačno. To je spomenuto samo na jednom mjestu i to u kazivanju o bici na Hunejnu. O tome on kaže:

„Allah vas je na mnogim bojištima pomogao, a i onog dana na Hunejnu kada vasje mnoštvo vaše zanijelo, ali vam ono nije ni od kakve koristi bilo, nego vam je zemlja, koliko god da je bila prostrana, tijesna postala, pa ste se u bijeg dali. Zatim je Allah na Poslanika Svoga i na vjernike milost Svoju spustio, i vojske koje vi niste vidjeli." (Et-Tevba, 25-26)

Spome'nuo je spuštanje milosti-smiraja na Poslanika i vjernike, nakon što je spomenuo da su se bili dali u bijeg. Zatim, na drugom mjestu je spomenuo spuštanje smiraja na vjernike a da Poslanik tj, nije sa njima. Tako kaže:

„On uliva smirenost u srca vjernika da bi još više učvrstili vjerovanje koje imaju.” (Feth, 4)

I Njegove riječi:

„Allah je zadovoljan onim vjernicima koji su ti se pod drvetom na vjernost zakleli. On je znao šta je u srcima njihovim, pa je spustio smirenost na njih."

(Feth, 18)

Drugo. Učenjaci se razilaze na koga se vraća zamjenica ,,nje'ga“ u riječima Uzvišenog: „Pa je Allah spustio pouzdanje Svoje na njega." (Et-Te vba, 40). Neki kažu da se ta zamjenica vraća na Poslanika, a drugi kažu da se pod tim podrazumjeva Ebu Bekr, jer je on od dvojice koji se spominuju bliži njoj- zamjenici. Zatim, jer je on imao potrebu da se na njega spusti smirenost pa je spustio smirenost na njega, kao što ju je spustio na vjernike koju su dali prisjegu pod drvetom. Pa nije imao potrebe za sekinetom-smirajem u ovoj situaciji, jer je Poslanik posje'dovao savršenu smirenost, za razliku od situacije na dan Hunejna kada je' bio potre'ban sekinetu

zbog toga što sc većina ashaha dala u bijeg, a neprijatelj se bijaše okomio na njega, a on je na svojoj mazgi jurišao na neprijatelja. Shodno prvom mišljenju, pomenuta zamjenica se odnosi na Poslanika kao što se na njega zamjenica vraća u rije'čima Uzvišenog: „ .. i pomogao ga vojskom koju vi niste vidjeli." (Et-Tevba, 40), jer kontekst govora spominje njega a njegovog prijatelja je' spomenuo usputno. Međutim, ovdje kažemo: Pošto je svom prijatelju rekao: ,,Ne žalosti se Allah je' sa nama”, a Poslanik je taj koji se slijedi i kome' se pokorava a Ebu Bckr je sljedbenik koji se pokorava, onda je Allah sa njima obojicom jer sljedbenik potpada pod propis slije'đe'nog. Tako da nema potrebe da se ovdje spominje Ebu Bekr, zbog toga što je on kao njegov sudrug u njegovoj neposrednoj blizini, što znači da se i na nje'ga odnosi Božija pomoća zajedno sa Poslanikom.

POBIJANJE RAFIDIJSKE ŠUBHE DA SE KUR'ANSKE RIJEČI „A OD NJE ĆE DALEKO BITI ONAJ KOJI SE BUDE ALLAHA BOJAO” NE ODNOSE NA EBU BEKRA

Rafidija kaže: ,,Što se tiče riječi Uzvišenog: „A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao", to se odnosi na Ebu Dahdaha, kada je kupio palmu od nekog čovjeka zbog svog komšije. Poslanik je prethodno vlasniku palme u zamjenu nudio palmu u Džennetu, što je on odbio. Kada je to čuo Ebu Dahdah kupio ju je zajedno sa bostanom i poklonio komšiji, pa mu je Poslanik u zamjenu obećao bostan u Dže'nnetu.”

Odgovor: Nije dozvoljeno da sc ovaj ajet posebno odnosi na Ebu Dahdaha, mimo Ebu Bckra, po slaganju učenjaka Kur'ana i tefsira, a i zbog razloga objave. Ova sura je Mekkanska, po slaganju učenjaka, a priča o Ebu Dahdahu se dogodila u Medini, po slaganju učenjaka. On je od ensarija a ensarije su sa njim bili u Me'dini. Bostani koji se' zovu hitan se' nisu nalazili do u

Medini. Tako da je nemoguće da je ovaj ajet objavljen povodom Ebu Dahdaha. Ako neko od učenjaka i kaže da je zbog njega objavljen, time misli na to da on ulazi u značenje tog ajeta, tj. potpada pod one na koje se odnosi propis i uopštenost tog ajeta.

Cesto mnogi od ashaba i tabiina kažu da je neki ajet objavljan zbog nekog, a pod tim misle da se taj ajet odnosi na takve kao što je on, tj. da ga obuhvata njegov propis.

Neki kažu da je ajet spuštan dva puta, jedanput zbog ovog a drugi put zbog onog razloga. Shodno ovom mišljenju može se reći da je spuštan povodom Ebu Dahdaha, s time da nema razilaženja među učenjacima da je ajet objavljen u Mekki, prije nego je Ebu Dahdah primio islam i prije nego je Poslanik učinio hidžru. Više-učenjaka spominje da je ajet spuštan povodom Ebu Bekra. Ibn Džerir u svom tefsiru sa senedom od Abdullaha ibn Zubejra prenosi da je ajet spuštan povodom Ebu Bekra.

Isto tako, Ebu Hatim i Salebi spominju da je spuštan povodom Ebu Bekra od Abdullaha i od Seida ibn Musejjeba.

Puno je dokaza koji ukazuju da je ovaj ajet objavljen povodom Ebu Bekra

i to:

Prvo. Riječi Uzvišenog: „A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao", i rekao je: „Najugledniji kod Allaha je onaj koji ga se najviše boji."

(Hudžurat, 13). Najbogobojazniji i najugledniji čovjek ovog ummeta mora ući pod značenje ovog ajeta. On je najugle-dniji kod Allaha. Niko ne tvrdi da je Ebu Dahdah bolji i ugledniji od prvih muslimana i muhadžira.

Drugo. Ako je on: najbogobojazniji, onaj koji udjeljuje imetak da bi se očistio i ako je najugledniji kod Allaha onaj koji je najbogobojazniji, onda je takav najbolji čovjek.

Postoje dva poznata mišljenja o ovom ajetu. Najbolje stvorenje od ovog ummeta je Ebu Bekr i mišljenje šija da je najbolji Alija. Sada ćemo logičkim zaključivanjem doći do zaključka da se ajet odnosi na Ebu Bekra. Dakle, shodno ova dva mišljenja najbolji i

najbogobojazniji je ili Ebu Be-kr ili Alija. Kur'anski izraz „el-etka” - „onaj koji se bude Allaha bojao", se odnosi na jednog od njih dvojice. Ovaj ajet se odnosi na Ebu Bekra iz više razloga:

Prvo. U ajetu koji slijedi kaže: „Onaj koji bude dio imetka svoga

udjeljivao, da bi se očistio." (Lejl, 18). Preneseno je u mnogim predajama, koje su na ste-penu mutevatira, da je Ehu Be-kr udjelio svoj imetak i da je u tome- iznad svih ashaba. Sto sc tiče- Alije njega je- izdržavao Poslanik kada ga je- uze-o od Ebu Taliba, zbog gladi koja ih je zadesila u Mekki. Alija je- ne-pre-stano bio siromašan, tako da se kao siromah oženio sa Fatimom. Ovo je poznata stvar kod sunija i.

kod šija. On je tada bio od onih koje je Poslanik izdržavao i nije posjedovao imetak koji bi udjelio. Da je imao imetka on bi ga udjelio, ali se našao u takvoj situaciji da se na njega udjeljivalo a on nije udjeljivao.

Drugo. Sljedeći ajet u suri Lejl glasi:

„Ne očekujući da mu se zahvalnošću uzvrati." (El-Lejl, 19).

Ovo se odnosi na Ebu Bekra a ne na Aliju. Što se tiče Poslanika, on je Ebu Bekru dostavio blagodat imana, a to je blagodat za koju stvorenja ne nagrađuju, već je Poslanikova nagrada za to kod Allaha, tj. Allah će ga za to nagraditi. U tom kontekstu Uzvišeni kaže:

„Reci: 'Ne tražim ja od vas za ovo nikakvu nagradu i ja nisam izvještačen" (Sad, 86).

I rekao je:

„Reci: 'Kakvu god nagradu da zatražim od vas, nek ostane vama, mene će nagraditi Allah.'" (Sebe', 47)

Što se tiče blagodati na kojima se zahvaljuje stvorenjima, to su ovodunjalučke blagodati. Ebu Bekr nije imao od Poslanika

dunjalučku blagodat već blagodat vjere, za razliku od Alije. Alija je od Poslanika imao dunjalučku blagodat na kojoj sc mogao zahvaliti.

Treće. Između Ebu Bekra i Poslanika nije bilo veza zbog kojih bi on njega volio i sa njim prijateljevao pa da mu zbog toga daje imetak, osim veze imana. Nije ga pomagao zbog rodbinske veze, kao što je to činio Ebu Talib. Tako da je ovo njegovo djelo u potpunosti bilo iskreno u ime Allaha, dželle še'nuhu. Zbog toga u nastavku sure kaže:

„Već jedino da bi naklonost Gospodara svoga Svevišnjeg stekao, i on će, zbilja, zadovoljan biti!" (El-Lejl, 20-21)

POBIJANJE RAFIDIJSKIH ŠUBHI U POGLEDU AJETA „RECI BEDUNIMA KOJI SU IZOSTALI"

Rafidija kaže: „Uzvišeni je rekao:

„Reci bedunima koji su izostali: „Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog.„ (El-Feth, 16).

Pod ovim se misli na one koji su izostali sa Hudcjbije. Oni su namjeravali da uzmu dio plijena sa Hajbera pa im je Allah to zabranio riječima: „Reci: „Vi nas nećete pratiti" (Feth, 15), jer je Uzvišeni plijen sa Hajbera odredio za one koji su učestvovali na Hudejbiji, a zatim je rekao: „Reci bedunima koji su izostali: „Bićete pozvani... " (Feth, 16). Tj. zvat ćemo vas poslije da se borite protiv jakog naroda, i zaista Poslanik ih je pozivao u mnogim bitkama da se bore, kao što je bitka na Hunejnu, bitka na Mu'ti i Tebuku. Tako da je pozivač ovdje Poslanik. Također, dozvoljeno je protumačiti da se pod 'pozivačem' misli na Aliju kada se borio protiv buntovnika i haridžija, tako da njihov povratak pod njegovu pokornost predstavlja ponovni islam. Jer je i Poslanik. rekao: ,,O Alija tvoj rat je i moj rat." A rat protiv Poslanik je kufr.

Odgovor: Grupa učenjak smatra da ovaj ajet ukazuje na Ebu Bekrov hilafet i obavezu pokoravanja njemu. Od njih su Šafija, Eš'ari, Ibn Hazm i drugi. Oni kao dokaz navode riječi Uzvišenog:

„i ako te Allah ponovo vrati nekima od njih, pa te zamole da im dopustiš da pođu s tobom u boj, ti im reci: „Nikad sa mnom u boj nećete ići i nikada se sa mnom protiv neprijatelja nećete boriti!„ (Et-Tevba, 83)

Oni kažu da je Allah naredio Poslaniku da kaže ovima da nikada neće sa njim ići u boj i boriti se protiv neprijatelja, tako da biva jasno da Poslanik neće biti taj ko će ih pozvati u pomenuti boj već neko poslije njega. To može biti Ebu Bekr, Omer ili Osman jer su oni pozivali ljude da se bore protiv Perzijanaca, Bizantinaca i drugih ili da se pokore. Jer, Uzvišeni kaže: „Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog, sve dok se ne pokori.„ Oni iz ajeta zaključuju da je narod koji je opisan kao veoma hrabar i moćan i protiv koga će se boriti ili će se pokoriti, kažu nemoguće je da se taj poziv odnosi na rat protiv stanovnika Mekke i Hevazina koji je bio blizu godine oslobođenja Mekke. Jer su oni pozivani u godini Hudejbije na borbu protiv njih kao i drugih Arapa. Oni nisu bili jako moćan i hrabar narod, svi su bili Arapi iz Hidžaza. Borba protiv njih je bila uglavnom ujednačena. Stanovnici Mekke i njene okoline su se žešće borili protiv Poslanika na dan Bedra, Uhuda i u bici na Hendeku od ovih. Što se tiče hadisa koji je spomenuo: „Tvoj rat je i moj rat”, nije spomenuo njegov sened tako da ne predstvlja dokaz. A kako bi i spomenuo kada je to mevdu'-lažni hadis po slaganju učenjaka hadisa?!

Što se tiče njegovih riječi: „Dozvoljeno je da se pozivača u ovom ajetu misli na Aliju, mimo prethodnih halifa, kada se borio protiv buntovnika i haridžija.” Pod tim misli na učesnike Džemela i Sifina, hururije i haridžije.

Kažemio: Tvrdimo kategorički da je to netačno i to izviše razloga:

Prvo. Pomenute skupine nisu bili narod koji je bio izrazito moćan, već je to narod (učesnici Džemela, Sifina) od njih i snage kao i oni. Čak šta više, oni koji su se borili protiv njega na Džemelu bili su malobrojniji a Alijina vojska je bila mnogobrojnija. Takoder su bili mnogobrojniji i od protivnika na Sifinu, a od haridžija su bili mnogostruko brojniji i svi su bili od istog naroda. Tako da opis Alijinih

protivnika se ne poklapa sa Kur’anskim riječima „protiv naroda veoma hrabrog i moćnog”, što bio trebalo da znači da se taj narod isticao nad ostalima. Poznato je da su pripadnici plemena Beni Hanife, Perzijanci i Bizantinci u borbi bili mnogo žešći od ovih. Alija sa svojom vojskom nije pobio haridžija koliko je Ebu Bekr sa svojom vojsklom pobio Musejleminih pristalica, a što se tiče borbe protiv Perzijanaca i Bizantinaca niko pametan ne sumnja da je rat protiv njih bio žešći nego što je slučaj sa ratom među Arapima muslimanima međusobno. Mada treba napomenuti da je rat protiv Arapa mušrika na početku rata sevapniji i značajniji, jer su vjernici bili malobrojni i slabašni a ne zbog toga što je njihov neprijatelj bio moćniji i hrabriji od Perzijanaca i Bizantinaca.

Drugo. Alija nije pozivao ljude u rat na Džemelu i u rat protiv haridžija. Kada je došao u Basru nije imao nijet da se bori ni protiv koga. Rat se dogodio bez njegove volje kao i bez volje Talhe i Zubejra. A što se tiče haridžija za njih mu je bio dovoljan jedan dio njegove vojske. Nije nikoga pozivao od be'duina Hidžaza da se bore protiv njih.

Treće. Ako bi smo pretpostavili da je bila obaveza pokoriti se Aliji u ratu protiv ovih, kažemo da je nemoguće da Allah naredi pokornost onome ko se bori protiv klanjača kako bi se vratili u pokornost vladaru, a da s druge strane ne naredi pokornost onome (trojici halifa) koji se bori protiv nevjernika kako bi povjerovali u Allaha i Njegova Poslanika. Po njima onaj ko je izišao iz

pokornosti Alije nije bliži imanu od onih koji niječu Poslanika i Kur'an te da je borba protiv njih bolja i vrednija.

Ako bi rekli: „Oni su otpadnici od vjere”, kao što to govore rafidije. Pa poznato je da je otpadništvo onog ko vjeruje u drugog poslanika, kao što su Musejlemini sljedbenici, veći grijeh od onoga ko ne priznaje nekoga za vladara ali vjeruje u našeg Poslanika.

U svakom slučaju, ne može se spomenuti grijeh onih protiv kojih se borio Alija a da grijesi onih protiv kojih su se borila trojica halifa nisu veći. Isto tako, ne može se spomenuti dobrota i fadilet onih koji

su se borili sa Alijom a da oni koji su se borili sa trojicom ne posjeduju još veći fadl i sevap. Ovo je sve pod pretpostavkom da su oni protiv kojih se borio Alija nevjernici, a poznato je da je takvo mišljenje batil-potpuno netačno. I tako nešto tvrde samo najgore šije. Oni pametni među njima to ne tvrde. Poznato je da Alija i njegova porodica nisu tekfirili one protiv kojih se on borio, i to je na stepenu mute'vatira. Naravno, sva ova rasprava bi imala smisla ako bi smo pretpostavili da je rat koji je Alija vodio šerijatski bio naređen, a poznato je da se veliki ashabi, tabiini i ulema poslije njih razilaze u pogledu definicije tog rata. Tj. da li je' to bio rat protiv pobunjenika za čiju ohaveznost su postojali šartovi ili nisu postojali šartovi tj. uslovi koji su nalagali obavezno pokretanje tog rata?! Veliki ashabi i tabiini smatraju da rat na Džemeli i Sifinu nije bio šerijatski naređen te da je ostavljanje rata bilo bolje od njegova pokretanja. Oni su smatrali da je to rat smutnje. Ovo mišljnje zastupa džumhur-većina muhadisa i fekiha.

Četvrto. Ajet se kategorički ne odnosi na ratovanje sa Alijom jer u njemu stoji: „Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog,

sve dok se ne pokori (primi islam)." Uzvišeni ih opisuje tako što mora doći do jedne od dvije stvari: ili borba ili prihvatanje islama. Poznato je da među onima protiv kojih je ratovo Alija ima mnogo onih koji se nisu nikako protiv njega borili. Oni bijahu napustili borbu, nisu se borili sa njim niti protiv njega. Oni spadaju u treću kategoriju. Nisu se borili sa njim niti protiv njega, a nisu mu bili ni pokorni, a svi su bili muslimani. Na njihov islam ukazuje Kur'an, sunnet, idžma' ashaba, Alija i ostali.

Uzvišeni kaže:

-„Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni. Pa ako se prikloni, onda ih nepristrasno izmirite i budite pravedni; Allah, zaista pravedne voli." (El-Hudžurat, 9)

Allah ih ovde sve opisuje kao vjernike iako su se međusobno sukobili i ratovali i jedni od njih bili buntovnici. I obavjestio je da su oni braća po vjeri. A brastvo ne može biti osim između vjernika a ne između vjernika i kafira.

A što se tiče njihova tekfirenja od strane ovog rafidije, te tvrdnja da njihov povratak pod Alijinu pokornost predstavlja ponovni islam, a sve shodno hadisu:

„O Alija tvoj rat je i moj rat", kažemo da je to najveće čudo i najveća nedaća u pogledu šija. Oni tako jedan velik temelj svoje vjere potvrđuju sa ovim hadisom koji ne postoji ni u jednoj hadiskoj zbirci na koju se može osloniti, niti u sahih zbirkama, niti u sunenima, niti musnedima, niti feva'idima, niti u nekim drugim knjigama u kojima su sakupljene predaje učenjaka hadisa. Taj hadis po njima nije ni sahih ni hasen ni daif već je jedan od najpoznatijih mevdu'-lažnih hadisa. On se suprostavlja mutevatir sunnetu od Poslanika a to je hadis u kojem je obe skupine okarakterisao kao vjerničke i da je ostavljanje rata u toj situaciji bilo bolje od njegovog pokretanja. I pohvalio je onog (Hasana) ko izmiri te dvije skupine.

POBIJANJE RAFIDIJSKIH ŠUBHI O EBU BEKROVIM FADILETIMA NA DAN BEDRA

Rafidija kaže: „To što je Poslanika. tješio u zaklonu na dan Bedra u tome nema nikakve vrijednosti, jer je Poslaniku oslanac na Allaha dovoljan kao utjeha. Poslanik je znao ako naredi Ebu Bekru da se bori time će napraviti štetu jer je više puta bježao sa bojnog polja. Pa ko je bolji onaj koji sjedi i ne bori se ili onaj ko se svojim životom žrtvuje na Allahovom putu?”

Odgovor: Ovom lašcu koji iznosi potvore kažemo: Ono što si spomenuo je najočitija laž i to sa više aspekata:

Prvo. Njegova tvrdnja da je Ebu Bekr više puta bježao sa bojnog polja ukazuje da je on od najvećih neznalica u pogledu bitki koje je vodio Poslanik. Rafidijsko neznanje o tome ne predstavlja nikakvo zlo, jer su oni najveće neznalice u pogledu Poslanikove biografije i

najviše od svih vjeruju lažima po tom pitanju, a s druge strane najviše od svih negiraju ono što je istinito od toga. Bitka na Bedru je bila prva bitka koju je Poslanik vodio i u kojoj je Ebu Bekr učestvovao, prije toga nijedan od njih nije ratovao sa nevjernicima. Pa kako

može tvrditi da je do tada Ebu Bekr više puta bježao sa bojnog polja ako im je to prva bitka?

Drugo. Ebu Bekr, radijellahu anhu, nikada nije pobjegao sa bojnog polja. Čak ni na dan Uhuda ni on ni Omer nisu pobjegli. Spominje se da je Osman pobjegao sa vojskom koja je bila u rasulu ali mu je Allah oprostio. A za Ebu Bekra i Omera niko nikada nije rekao da su pobjegli sa onima koji su bježali sa bojnog polja. Naprotiv, na dan Hunejna ostali su ustrajni pored Poslanika. Neki lašci im pripisuju da su uzeli bajrak na dan Hunejna i da su pokušali jurišom dobiti bitku ali nisu uspjeli. Neki na tu laž još nadovezuju pa kažu da su pobjegli sa onima koji su se razbježali. Sve je to laž.

Treće. Da je Ehu Bekr bio kukavica do ove mjere Poslanik ga ne bi odlikovao time što ga je uzeo za zaštitnika i sudruga mimo ostalih ashaba tog dana u pomenutom zaklonu na Bedru. Čak šta više, vođi muslimana nije dozvoljeno da za vrijeme bitke za zaštitnike uzme nekog takvog. Ne dolikuje imamu da se okruži kukavicama koji su skloni bježanju i napuštanju tako važnog položaja, a pogotovo da ga odlikuje nad ostalim ashabima i da ga učini sudrugom u zaklonu.

Četvrto. Kažemo: Svako ko poznaje siru zna da je Ehu Bekr bio čvršćeg i postojanijeg srca od svih ashaba. U tome mu niko nije mogao parirati, od momenta kada je Allah poslao Muhammeda kao poslanika pa sve dok nije umro Ehu Bekr je bio postojan i hrabar i u tome je prednjačio nad ostalima. Nije poznato da se ikada bojao ratovati protiv neprijatelja. Kada je umro Poslanik srca većine ashaba su pokazala slabost a on ih je učvrstio, tako da je Enes govorio: „Ebu Bekr nam je održao govor a mi smo izgledali kao lisice. Neprestano nas je bodrio i ohrabrivao tako da smo postali kao lavovi.”

Prenosi se da je Omer rekao: ,,O halifo Allahova Poslanika, ujedini svijet!” On uze za njegovu bradu pa reče: ,,O sine Hatabov, zar si u džahilijetu hrabar a u islamu slab? Oko čega da ih ujedinim, da li oko izmišljena govora ili oko poezije?”

Peto. Na njegove riječi: ,,Pa ko je bolji onaj koji sjedi i ne bori se ili onaj ko sc svojim životom žrtvuje na Allahovom putu?” Kažemo: To što je bio sa Poslanikom, u ovoj situaciji predstavlja najveći džihad, jer je neprijatelj namjeravao da se domogne Poslanika. Tako da je trećina vojske čuvala njega, trećina se dala u potjeru za bjeguncima a trećina je sakupljala plijen. Zatim ga je Allah podijelio između svih njih.

Šesto. Na njegove riječi: ,,Jer je Poslaniku oslanac na Allaha dovoljan kao utjeha.” Kažemo: To što ga je tješio (ar. enese) ne predstavlja Kur'anski niti

hadiski termin. Pod tim se misli da ga je pomagao u borbi kao i drugi. Ovaj Ebu Bekrov fadilet je poseban i niko sa njim ne učestvoje u tome, a što se tiče Alijinih fadileta to su fadileti u kojima i drugi imaju učešča, ili drugim riječima to su stvari i stepeni koje su i drugi ashabi postigli.

Sedmo. Poslanik i Ebu Bekr su nakon izvjesnog vremena izišli iz zaklona. Poslanik je na neprijatelja bacio šaku prašine. O tome Kur'an kaže:

"I ti nisi bacio, kad si bacio, nago je Allah bacio..." (El-Enfal, 17)

Poslije toga Ebu Bekr je stupio u direktno borbu, tako da mu je poslije

nje'gov sin Abdurrahman pričao: „Vidio sam te na dan Be'dra pa sam se sklonio od tebe.” „Da sam ja tebe vidio ubio bih te,“ reče Ebu Bekr.

POBIJANJE RAFIDIJSKIH ŠUBHI O EBU BEKROVOM UDJELJI- VANJU NA POSLANIKA

Rafidija kaže: „Što se tiče tvrdnje da je udjeljivao na Poslanik to je laž, jer on nije bio bogat. Nje'gov otac je bi potpuno siromašan. Svaki dan je za sofrom Abdullaha ibn Džudana dobivao mud hrane. Da je Ebu Bekr bio bogat opskrbio bi svog oca. Ebu Bekr je u džahilijetu podučavao djecu a poslije primanja islama bio je krojač. Kada je' preuzeo vlast ljudi su mu zabranili da sc bavi krojenjem. On reče: 'Ja sam potreban hrani', pa su mu za svaki dan odredili po tri dirhema iz bejtul-mala."

Odgovor: Najveći zulum i potvora je kada čovjek negira ono što je potvrđeno mutevatir predajama i što je poznato kako učenima tako i običnom svijetu, ono čime su krcate knjige, kao što su hadiske zbirke od sahiha, musneda, knjige tefsira, knjige fikha, knjige o fadiletima ashaba i druge, a zatim dođe neko sa nekom predajom za koju niko ne zna osim on, a koja je suprotna onome što je zabilježeno u pomenutoj literaturi. Nema ni seneda niti se zna u kojoj je knjizi zabilježena. Na taj način bi mu u raspravi najveći neznalica mogao re'ći da laže' a da je protivna strana na istini. Kako možeš obavještavati o nekoj stvari bez dokaza, o čemu ne postoji poznata predaja? Ko je od vjerodostojnih prenosioca prenio ono što pripisuje Ebu Bekru da je re'kao?

Zatim kažemo: Što se tiče Ebu Bekrova udjeljivanja, to je mutevatir predaja koja je u više verzija zabilježena u sahih zbirkama hadisa, tako da je Poslanik čak rekao: „Nisam se okoristio ničijim imetkom kao imetkom Ebu Bekra." I rekao je: „Najpovejrljiviji kod mene u svom suhbetu i imetku je Ebu Bekr."

Prenosi se da je od svog imetka otkupio sedam prvih muslimana koje su mušrici mučili. Od njih su Bilal i Amir ibn Fuhejra.

Na njegove riječi: „Njegov otac je bio potpuno siromašan. Svaki dan je pozivan za sofru Abdullaha ibn Džud'ana." Kažemo: Da je ovome spomenuo sened znali bi njegovu vjerodostojnost. A kada bi ovo bilo i tačno to ništa ne smeta jer je to bilo u džahilijetu prije islama. Ibn Džud'an je umro prije islama. A za vrijeme islama Ebu Kuhafe je imao dovoljno i nije ni o kome ovisio. Nije poznato da je Ebu Kuhafe ikada prosio od ljudi. Ebu Kuhafe je nadživio Ebu Bekra

i od njega je naslijedio šestinu imetka koju je vratio njegovoj djeci zbog toga što je on imao dovoljno.

Zatim, njegove riječi: „Ebu Bekr je u džahilijetu podučavao djecu a poslije primanja islama bio je krojač.” Kažemo: Prenosi se da je podučavao djecu, ako je to tačno to ne predstavlja nikakvu mahanu. Naprotiv, to ukazuje da je i prije islama bio učen. Međutim, rafidije kao i mušrici iz džahilijeta, koji su se ponosili svojim očinstvom i porijeklom a ne vjerom, nalaze čovjeku mahane koje u stvari sa vjerskog stanovišta ne predstavljaju mahanu. Sve je to od svojstava džahilijeta, zato jer džahilijct njima preovladava. Tako da sa te strane sliče nejvjernicima a suprostavljaju se sljedbenicima imana i islama. Njegova tvrdnja da je Ebu Bekr bio krojač, te da su mu muslimani to zabranili kada je preuzeo vlast, je očita laž, i svako zna da je to laž. A da je i istina to ništa ne smeta, ali nije bio krojač već se bavio trgovinom. Nekada je putovao radi svoje trgovine a nekada nije. Kada je prihvatio islam jednom je putovao u Šam radi trgovine. Trgovina je bila najbolji izvor prihoda za Kurejšije. Najbogatiji ljudi u to vrije'me su bili trgovci. Arapi su inače poznati kao trgovci. Kada je preuzeo vlast htio je da trguje, kako bi obe'zbjedio egzistenciju za svoju porodicu, pa su mu to muslimani zabranili kako mu to ne bi oduzimalo vrijeme na uštrb državnih poslova.

Njegove riječi: „A Poslanik je prije hidžre bio bogat jer je imao Hatidžin imetak. Tada nije imao potrebe za ulaganjem u rat i opremanje vojske.”

Odgovor: To što je Ebu Bekr udjeljivao na Poslanika ne znači da ga je hranio i odjevao. Allah je Poslanika učinio neovisnim od svih stvorenja. To udjeljivanje se odnosi na ulaganje u stvari od značaja za širenje vjere. Trošio je na stvari koje vole Allah i Njegov Poslanik :i, a ne misli se na direktno Poslanikovo izdržavanje. Tako je kao što smo već rekli otkupio muslimane koje su Kurejšije mučili, poput Bilala, Amira ibn Fuhejra, Zunejra i dr.

Njegove riječi: „Nakon hidžre Ebu Bekr nije ništa posjedovao.” Kažemo da je to očita laž, naprotiv, pomagao je Poslanika svojim imetkom. Jednom

prilikom je Poslanik podsticao da ljudi udjeljuju pa je Ebu Bekr donio sav svoj imetak. Stanovnici sofe su bili puki siromasi pa je Poslanik jednom prilikom podsticao ashabe da ih nahrane. Ebu Bekr je trojicu poveo svojoj kući, kako se to prenosi u dva „Sahiha” od Abdurrahmana ibn Ebi Bekra. On kaže: „Stanovnici sofe su bili siromašni ljudi. Jednom prilikom Poslanik reče: ’Ko ima hrane za dvojicu neka povede trećeg, ko ima hrane za četvoricu neka povede petog i šestog, ili kako je već rekao. Ebu Bekr je poveo trojicu a Poslanik je poveo desetoricu...’, zatim je spomenuo hadis.

Njegove riječi: „Zatim da je Ebu Bekr udjeljivao na Poslanika Kur'an bi obavezno o tome obavjestio kao što je u pogledu Alije objavljeno: „Zar je to davno bilo.. " (Insan, 1) .

Odgovor: Sto se tiče pomeutog ajeta učenjaci hadisa se slažu da je predaja u kojoj stoji da je ovaj ajet spušten povodom Alije mevdu'-lažna. To su spomenuli pojedini mufcsiri koji sc po običaju če'sto koriste' apokrifnim hadisima. Činjenica da je' sura Insan spuštena u Mekki je očit dokaz da se radi o laži, i oko toga se slažu učenjaci. Spušte'na je prije Hidžre i prije nego se Alija uopšte oženio sa Fatimom i prije nego su se rodili Hasan i Husejn. O ovome smo opširno govorili na više mje'sta. Nikada ništa nije' objavljeno o Alijinom udjeljivanju kao njegova posebnost, je'r on u osnovi nije imao imetka. Prije Hidžre ga je izdržavao Poslanik a poslije Hidžre znao je raditi kao nadničar pa je za svaku kantu vode koju bi izvadio iz bunara zarađivao po hurmu, kako se to prenosi. Kada je oženio Fatimu nije imao ništa za mehr osim svog pancira. Za svadbu je potrošio nešto što je dobio od ratnog plijena sa Bedra.

A što se tiče Ebu Bekra, svaki ajet koji je spuštan o onima koji troše na Allahovom putu pa on je prvi od ummeta na koje se odnose ti ajeti. Kao što su npr. riječi Uzvišenog:

„Nisu jednaki među vama koji su davali priloge prije pobjede i lično se borili - oni su na višem stupnju od onih koji su poslije davali priloge i lično se borili.”

(Hadid, 10)

Ebu Bekr je prvi i najbolji od ovih na koje se ajet odnosi. Kao i riječi Uzvišenog:

,,U većoj su časti kod Allaha oni koji vjeruju i koji se iseljavaju i koji se bore na Allahovu putu zalaži imetke svoje i živote svoje; oni će postići što žele.” (Et- Tevba, 20)

Zatim, Njegove riječi:

„A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao, onaj koji bude dio imetka svoga udjeljivao, da bi se očistio." (Lejl, 17-18)

Mufesiri kao što je Ibn Džerir, Abdurrahman ibn Ebu Hatim i durgi, prenose sa svojim senedima od Urveta ibn Zubejra i Abdullaha ibn Zubejra i Seida ibn Musejjeba i drugih da se ajet odnosi na Ebu Bekra.

POBIJANJE RAFIDIJSKE ŠUBHE O EBU BEKROVOM PREDVO-ĐENJU NAMAZA U VRIJEME POSLANIKOVE SMRTI

Rafidija kaže: „Greškom je postavljen kao imam. Kada je Bilal proučio ezan Aiša je (Poslaniku) naredila da postavi Ebu Bekr kao imama. Kada se Poslanik osvijestio čuo je tekbir, a zatim reče: ’Ko to predvodi ljude?’ ’Ebu Bekr', rekoše. ’Izvedite me’, reče Poslanik. Zatim je izišao između Alije i Abbasa pa ga je okrenuo od Kible i uklonio sa imamove pozicije, te je on preuzeo namaz.”

Odgovor: Ovo je poznata laž po svim hadiskim učenjacima. Ko je to prenio vjerodostojnim senedom. Ovo se jedino prenosi kao mursel predaja od rafidija, najvećih lažaca i neznalica u pogledu Poslanikove sire. Primjer takvih je Mufid ibn Nu'man, Keradžiki i drugi, koji od svih ljudi skoro najslabije poznaju Poslanikovu biografiji, njegova djela i govor.

Drugo. Ovo je govor džahila koji misli da im je Ebu Bekr predvodio samo jedan namaz. A učeni znaju da im je Ebu Bekr neprestano predvodio namaz, sve dok nije umro Poslanik. Poslanik mu je to dozvolio i na tu ga funkciju postavio nakon što su ga Aiša i

Hafsa odvaraćale. On im je više dana predvodio namaz. Na početku bolesti on mu je slao izaslanike da ga obavjesti o Poslanikovoj naredbi da predvodi ljude u namazu. Aiša nije dostavila tu naredbu, niti je svom ocu rekla: „Poslanik ti je to naredio”, kao što to misle ove rafidije koje iznose potvore.

Riječi ovih lažaca da je Aiša, pošto je Bilal proučio ezan, naredila da Ebu Bekr preuzme namaz su jasna laž. Aiša mu nije naredila da Ebu Bekra postavi kao imama ljudima. Nije mu ništa naredila niti je Bilal od nje primio kakvu naredbu. On mu je dozvolio da predvodi namaz. Poslanik je svima prisutnima, Bilalu i drugima rekao: "Naredite Ebu Bekr neka klanja ljudima." Uopšte taj govor nijer bio namjenjen Aiši, niti je to Bilal čuo od nje.

Njegove riječi: „Kada se Poslanik osvijestio čuo je tekbir a zatim reče: 'Ko to predvodi ljude?' ’Ebu Bekr, rekoše. ’Izvedite me’, reče Poslanik ”, su također očita laž. Potvrđeno je mnogim predajama, oko čije vjerodostojnisti se slažu hadiski učenjaci, i iz kojih se može zaklučiti da je Ebu Bekr više dana klanjao ljudima, prije Poslanikova izlaska, kao što im je klanjao nekoliko dana poslije njegova izlaska. Za vrijeme njegove bolesti niko drugi nije predvodio ljude u namazu mimo njega.

Zatim kažemo: Opšte je poznato da je Poslanik više dana bolovao i da nije bio u stanju da ljudima predvodi namaz. Ko ih je predvodio u namazu tih dana ako nije Ebu Bekr? Niko, iskren ili lažac, nije prenio da ih je predvodio neko drugi mimo Ebu Bekra. Ni Omer ni Aliji niti bilo ko drugi, a zna se da su klanjali u džematu. Tako biva jasno da im je Ebu Bekr predvodio namaz. Nemoguće je da Poslanik nije znao za njegovo predvođenje ljudi i da za tako nešto nisu imali dozvolu od Poslanika. To je nemoguće sa običajnog i šerijatskog stanovišta. Tako biva jasno da je to bilo s njegovom dozvolom.

Na kraju, Allah najbolje zna i neka je selam i salavat na Njegova roba i poslanika, Muhammeda, na njegovu porodicu i žene. Neka je Allah zadovoljan sa Ebu Bekrom, Omerom i svim ashabima njegova Poslanika. Molimo Allaha da nas sa njima proživi na Sudnjem danu.

* * * *